KÜBRA OKTAY

Ben MASUMUM

gitane

1. Bölüm

"Günler, aylar, hatta yıllar sonra anlaşılan yalanlar vardır.
Dibe çöken her şey kine döner.
Dinlenmiş yüreğin nefreti derin olur unutma.
(Emre Gökçe.)

"Ah İstanbul, seninle son senem... Biliyorum, ayrılığımız çok zor olacak ama inan bana ara ara ziyaretine geleceğim."

Güzel bir hafta sonu, neşeli bir gün, eğlenceli saatler... Genç kız büyük bir gülümsemeyle karşısındaki boğazın mavi sularına baktı. Üzerinde, yavaştan soğuyan havaya inat, incecik, küçük çiçek motifleri olan pembe bir elbise vardı. Bedenine girecek olan soğuğu az da olsa engellemek için elbisenin pembesine uyumlu bir hırka giymişti. Ayaklarındaki beyaz bez ayakkabılar yeni olduklarını etrafa bağırıyordu. Çapraz taktığı beyaz çantasıyla üniversite son sınıf öğrencisinden çok liseye yeni geçmiş bir talebeyi andırıyordu. Sırtına dökülen kahverengi bukleleri havada savrulurken ailesiyle yaşadığı hayatı düşündü.

Annesi ve babası onu yalnız bırakmamak için Antalya'daki evlerini kapatmışlardı. Onunla birlikte üniversite okumuşlar, onunla birlikte vizelere ve finallere hazırlanmışlardı. İstanbul macerasının bitmesine son iki ay kalmıştı. Ailesi önden gitmişti memlekete. Uzun zamandır kapalı kalan evi toparlamaları gerekiyordu. Kendisi de biletini çoktan almıştı. Antalya'nın sıcağını,

yağmurunu, denizini, suyunu, her şeyini özlemişti. Tekrar derin bir nefes aldı. Gerçekten herkesin hayali olan İstanbul onun için sadece sıradan bir şehirdi.

Ellerini ovuştururken parmağındaki yüzüğün taşı eline geldi ve o an aklında sadece tek bir isim belirdi. Semih! Yüzüğü okşarken sevgili nişanlısını düşündü. Ailesini bu nişan için ikna etmek hiç kolay olmamıştı. Tamam, Semih'e âşık olmayabilirdi ama aralarında inanılmaz bir uyum vardı. Kimse bunu inkâr edemezdi. Gerçek aşkı bulamayacağına inanan her kızın yaptığını yaptı Kayra. Mantık evliliğini seçti ve bunun için ilk adımını geçen yaz attı. Okul bitip de iş sahibi olduklarında hemen düğünleri yapılacaktı.

Denizin tuzlu kokusunu tekrar içine çekerken yüzüne yine o masum tebessüm gelip konuverdi. Seviyordu Kayra. İnsanları sevmeyi seviyordu, hayatı seviyordu. Her zaman Allah'a şükreden taraf olmuştu. Başına gelen hiçbir musibetten şikâyet etmemiş, oturup sabırla beklemişti. Biliyordu ki sabrının mükâfatıydı yaşadığı bu mutluluk. Bu herkesi sevebilen kocaman kalp... Bakışları yüzüğünden denizle göğün mavisinin birleştiği ufuk çizgisine kaydı ve içinden dalga dalga gelen mutluluğu saldı... Güldü, güldü, güldü...

Bunların son gülüşü olacağını bilseydi bu kadar gülmezdi.

Genç adam elleri ceplerinde camdan dışarıyı izliyordu. Kaşları yine her zamanki gibi çatıktı. Onu gören biri öfkeli olduğunu çatık kaşlarından değil de denizden çaldığı mavi gözlerinden çıkan kıvılcımdan anlardı. Ahmet Ateş Mirzan son beş yıldır öfkeliydi. Son beş yıldır kör bir bıçak gibi bileniyordu. Babasının ölümünü hatırladıkça, neden öldüğünü hatırladıkça ve küçük kız

kardeşinin hali gözlerinin önüne geldikçe içindeki ateşe bir odun daha atıyordu öfke.

Aklındaki plan gayet netti. Yakala, al ve ölmek için yalvarana kadar elinden geleni ardına koyma. Genç adamın gözleri bir anlığına giriş kapısındaki boy aynasına kaydı. Dün gibi hatırlıyordu orada asılı olan mektubu. Unutması mümkün değildi zaten. Küçük kâğıt parçasında yazan her kelime kalbine kazınmıştı. Ateş Mirzan aynayı bile bile kaldırtmamıştı. Bu onun öfkesini taze tutuyordu. O aynada ne zaman kendisiyle göz göze gelse o korkunç mektup gözlerinin önüne düşüyordu. Evinden çalınan küçük bir servetin değil de babasının ve kız kardeşinin intikamının peşindeydi genç adam...

Cam sehpanın üzerindeki çalan telefonun sesiyle gözlerini aynadan çevirdi. Yardımcısı telefonu eline uzattı. Sonunda beklediği haber gelmişti. Derin bir nefes alıp telefonu açtı.

"Sonuç?"

"Bulduk efendim."

"Alın!"

Telefon kapandığında herkesi ürküten o gülümseme beş yıl sonra tekrar dudaklarına yerleşti. Arkasını döndü ve en sadık adamı Kadir'e baktı.

"Hazırlıklar tamam mı Kadir?"

"Evet efendim."

"Almanya'daki adamları ara. Geri dönsünler."

"Peki efendim."

Kadir cebinden telefonu çıkarırken Ahmet Ateş Mirzan salondaki koltuğa oturdu ve beklemeye başladı. Kadir'in sesini de telefondaki adamın sesini de gayet net duyuyordu.

"Geri dönün Selim. Kadını bulduk."

"Abi..."

"İkiletme!"

Kadir telefonu kapatırken patronuna baktı. Ateş de-

rin bir nefes alıp intikamın verdiği hazla yardımcısına döndü.

"Aşağı kat hazır mı?"

"Hazır."

"Kaç dakika kaldı gelmelerine?"

"On."

"Tamam."

Oturduğu banktan kalktı genç kız. Son bir kez daha denizin sesini işitmek için gözlerini kapattı ama kulaklarına denizin o muhteşem sesinden çok kayarak duran bir arabanın sesi geldi. Aldırış etmedi. İstanbul trafiğinde alışık olduğu bir sesti tekerleklerin yolda kayması. Biraz daha odaklanmak istedi. Bu sefer ciğerlerine denizin kokusunu çekmek istiyordu ama bir türlü istediği şey olmuyordu. İçine bir anda gelen huzursuzluk onun konsantrasyonunu bozmuştu. Kaşları çatılırken aniden karnında ve ağzında bir sıcaklık hissetti. Gözleri korkuyla irileşirken aklı ona bağırıyordu!

"Sakın nefes alma!"

Ciğerlerindeki nefes tükenirken ağzına bastırılan bezden gelen kokuyu içine çekmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu Kayra. Karnına dolanan elden kurtulmak için debeleniyordu. Koskoca İstanbul'da, sokak ortasında, bilmediği kişiler tarafından kaçırılıyordu ve bu, onun içindeki korkuyu daha da körüklüyor, Kayra'yı daha da hırçınlaştırıyordu. Tepinmeye devam ederken artık ciğerlerindeki bütün hava tükenmişti. Arabanın içine çekildiğinde ağzındaki eli zorla itti ve daha kimse ne olduğunu anlamadan kapıyı açtı. Onlar biner binmez hareket eden arabanın şoförü açılan kapıyla arkaya baktı.

"Tut şunu!"

Arkadaki adam açılan kapıyı kapatıp eterli bezi tekrar kızın burnuna bastırdı ama Kayra ihtiyacı olan havayı çoktan ciğerlerine depolamıştı.

"Kahretsin nefesini tutuyor!"

Elini biraz daha kızın yüzüne bastırırken direksiyondaki diğer adam öfkeyle patladı.

"Bayıltamadın lanet kadını!"

"Kolaysa gel sen yap!"

Adam bir yandan kollarında tepinen kızı zapt etmeye çalışıyor, bir yandan da nefes alması için boğazını sıkıyordu. Kayra verdiği mücadele ile gurur duyarken boğazına yapılan hamleye hazırlıksız yakalandı. Ciğerlerindeki hava tamamen boşalıp da boğazına yapılan baskı artınca sadece birkaç saniyeliğine nefes aldı ve o nefes genç kızın gözlerini kararttı. O nefes, hareketlerini yavaşlattı ve ruhunu derin bir kuyuya fırlattı. İstanbul'un mavi suları Kayra'nın güzel hafta sonlarını, neşeli günlerini, eğlenceli saatlerini içine hapsetti. Karanlık acımasızca hayatına girdi.

Üç katlı gibi görünen camdan ev tam anlamıyla göz kamaştırıcıydı. Sığınak bu evin altına gizlenmiş dördüncü kattı. Genç adam çalışma odasında yapacaklarını düşünürken kapı açıldı.

"Geldi efendim."

"Tamam Kadir."

Derin bir nefes alıp koltuğundan kalktı. Sonunda beş yıldır beklediği an gelmişti. Giriş katına indi. Etrafındaki adamlar bir anda hazır ola geçti. Onlara aldırış etmeden sığınağa açılan özel merdivenlere yöneldi. Ağır adımlarla indi basamakları. Kurt sonunda kuzuyu yakalamıştı ama yemeden önce derisini yüzmek gerekirdi!

Aldığı telefondan beri bedeninde büyük bir gerginlik

vardı. Ahmet Ateş Mirzan çok soğukkanlı bir adamdı. Çevresindeki insanlar ondan çekinir hatta korkarlardı. Yaşananlar onu zalim bir adama çevirmişti.

Sorgu odasından farkı olmayan sığınağa girdi. İki büyük oda vardı burada. Genç adam iki odayı ortadan ikiye ayıran siyah camın önüne geldi ve onu karşısında gördü. Beş yıldır peşinde olduğu kadın. Babasını ve daha on altı yaşındayken kız kardeşini zehirleyen kadın. Kendisine küçük bir servete mal olan kadın. İntikamının sahibi kadın! Gözlerini kapatıp o güne gitti. Evet, hâlâ öfkesi tazeydi. Hatta ilk günden bu yana katmerlenmişti bile. Acılar içinde bıraktığı beş yılın mükâfatı karşısında duruyordu. Kaşlarını çattı. Kemikli yüzüne orantılı bir şekilde yaratılmış burnunun delikleri açılıp kapandı. Gözleri gökten şimşekler çalmıştı. Sandalyeye elleri arkadan bağlanmış kadına baktı. Başı bayıltıldığı için öne düşmüş, kahverengi uzun bukleleri yüzünü kapatmıştı. Görmese de ağzının bir bezle bağlandığını biliyordu.

Ahmet Ateş Mirzan içindeki tüm öfkeyle tısladı. "Sonunda avucumdasın Pelin Özlü!"

Şiddetli baş ağrısı ve gözlerinin üzerine kurulan öküz çiftliğinden acayip derecede rahatsız oldu genç kız. Hem ayak hem de el bilekleri ağrıyordu. Ağzına bağlanmış kumaşın tadını hissediyordu. Göz kapaklarını kaldıramayacağını anladığında sıkıntıyla nefes alıp kendini zorlayarak hafızasına üşüşen şeyleri sıralamaya başladı.

En son sahildeydi. Sonra denizin kokusunu içine çekmeye çalışmıştı. Yaşadıkları kafasının içinde canlanınca açılmakta zorlanan gözleri birden irileşti. Başını, uyuşmuş bedenini şaşırtacak hızda kaldırdı ve karşısında duran simsiyah camla şoka uğradı. Kalbi göğüs kafesini zorlarken panik içini dalga dalga sarmaya başladı. Kor-

kuyla ellerini ve ayaklarını oynatmaya çalıştı ama uğraşı boşa çıktı. Bedeni histeri krizine girmek üzereyken etrafa hızlıca göz attı. Bomboş bir odanın içinde idamı bekleyen mahkûmdan farkı yoktu.

Gözünden bir damla yaş akarken tekrar hareket etmek istedi. Ağzındaki bezi çıkarmak için başını omzuna sürttü. Yaptığı her çaba uyuşmuş bedenini yorarken aklı çoktan en berbat senaryoları kurmaya başlamıştı. Düşündükçe kalbi yerinden çıkmaya hazırlanan yarış atı gibi kaburgalarını deşiyordu. Gözyaşları hızlı hızlı birbirini takip etti. Birkaç dakika sakin kalmaya çalışarak etrafa kulak kesildi. Bir ses duyma ümidiyle soluk bile almadı. Ama hiçbir şey yoktu. Bedeni hissettiği şiddetli kaygı ile sarsılıyordu. Korkudan zangır zangır titrerken aklındaki kötü şeyleri kovmaya çalıştı. Ama bunda da çok başarılı olamadı genç kız. Beyninin içi devamlı aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Organ mafyası ya da uyuşturucu çetesi... Annen baban seni bulamayacak. Öldürüleceksin. Bir mezarın bile olmayacak belki."

Aklına gelen her düşünceyle daha da kötü oluyor, bedeni kurtulmak için daha fazla enerji buluyor ve oturduğu sandalyede daha fazla hareket ediyordu. Can havli denen durumun ne olduğunu anlamıştı Kayra. Bezin baskısına rağmen bağırmaya çalışıyordu ama dudaklarından çıkan feryat ağzındaki kumaş parçası yüzünden iniltiye dönüşüyordu.

Kaç dakika mücadele ettiğini hesaplayamadı genç kız. Sadece kapının sesini duydu. Ağır metal kapı yavaş yavaş açılırken gözleri korkuyla kapıya kaydı ve o zaman gördü kendisini kaçıranları.

"Efendim ne yapacağız?"

vardı. Ahmet Ateş Mirzan çok soğukkanlı bir adamdı. Çevresindeki insanlar ondan çekinir hatta korkarlardı. Yaşananlar onu zalim bir adama çevirmişti.

Sorgu odasından farkı olmayan sığınağa girdi. İki büyük oda vardı burada. Genç adam iki odayı ortadan ikiye ayıran siyah camın önüne geldi ve onu karşısında gördü. Beş yıldır peşinde olduğu kadın. Babasını ve daha on altı yaşındayken kız kardeşini zehirleyen kadın. Kendisine küçük bir servete mal olan kadın. İntikamının sahibi kadın! Gözlerini kapatıp o güne gitti. Evet, hâlâ öfkesi tazeydi. Hatta ilk günden bu yana katmerlenmişti bile. Acılar içinde bıraktığı beş yılın mükâfatı karşısında duruyordu. Kaşlarını çattı. Kemikli yüzüne orantılı bir şekilde yaratılmış burnunun delikleri açılıp kapandı. Gözleri gökten şimşekler çalmıştı. Sandalyeye elleri arkadan bağlanmış kadına baktı. Başı bayıltıldığı için öne düşmüş, kahverengi uzun bukleleri yüzünü kapatmıştı. Görmese de ağzının bir bezle bağlandığını biliyordu.

Ahmet Ateş Mirzan içindeki tüm öfkeyle tısladı. "Sonunda avucumdasın Pelin Özlü!"

Şiddetli baş ağrısı ve gözlerinin üzerine kurulan öküz çiftliğinden acayip derecede rahatsız oldu genç kız. Hem ayak hem de el bilekleri ağrıyordu. Ağzına bağlanmış kumaşın tadını hissediyordu. Göz kapaklarını kaldıramayacağını anladığında sıkıntıyla nefes alıp kendini zorlayarak hafızasına üşüşen şeyleri sıralamaya başladı.

En son sahildeydi. Sonra denizin kokusunu içine çekmeye çalışmıştı. Yaşadıkları kafasının içinde canlanınca açılmakta zorlanan gözleri birden irileşti. Başını, uyuşmuş bedenini şaşırtacak hızda kaldırdı ve karşısında duran simsiyah camla şoka uğradı. Kalbi göğüs kafesini zorlarken panik içini dalga dalga sarmaya başladı. Kor-

kuyla ellerini ve ayaklarını oynatmaya çalıştı ama uğraşı boşa çıktı. Bedeni histeri krizine girmek üzereyken etrafa hızlıca göz attı. Bomboş bir odanın içinde idamı bekleyen mahkûmdan farkı yoktu.

Gözünden bir damla yaş akarken tekrar hareket etmek istedi. Ağzındaki bezi çıkarmak için başını omzuna sürttü. Yaptığı her çaba uyuşmuş bedenini yorarken aklı çoktan en berbat senaryoları kurmaya başlamıştı. Düşündükçe kalbi yerinden çıkmaya hazırlanan yarış atı gibi kaburgalarını deşiyordu. Gözyaşları hızlı hızlı birbirini takip etti. Birkaç dakika sakin kalmaya çalışarak etrafa kulak kesildi. Bir ses duyma ümidiyle soluk bile almadı. Ama hiçbir şey yoktu. Bedeni hissettiği şiddetli kaygı ile sarsılıyordu. Korkudan zangır zangır titrerken aklındaki kötü şeyleri kovmaya çalıştı. Ama bunda da çok başarılı olamadı genç kız. Beyninin içi devamlı aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Organ mafyası ya da uyuşturucu çetesi... Annen baban seni bulamayacak. Öldürüleceksin. Bir mezarın bile olmayacak belki."

Aklına gelen her düşünceyle daha da kötü oluyor, bedeni kurtulmak için daha fazla enerji buluyor ve oturduğu sandalyede daha fazla hareket ediyordu. Can havli denen durumun ne olduğunu anlamıştı Kayra. Bezin baskısına rağmen bağırmaya çalışıyordu ama dudaklarından çıkan feryat ağzındaki kumaş parçası yüzünden iniltiye dönüşüyordu.

Kaç dakika mücadele ettiğini hesaplayamadı genç kız. Sadece kapının sesini duydu. Ağır metal kapı yavaş yavaş açılırken gözleri korkuyla kapıya kaydı ve o zaman gördü kendisini kaçıranları.

"Efendim ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz Kadir. Uyanıp ne tepki vereceğini bekleyeceğiz!"

Adamın her harfinden kararlılık akıyordu. Bu yolda çektiği her cefanın sefasını sürecekti kadının bedeninde ve ruhunda! Ölüm kolay yoldu onun için. Ama yapacakları! Karşısında baygın bir şekilde oturan kadına yapacakları ruhundaki deliyi fişekliyordu! Gözleri hâlâ camdaydı. Birden aklına gelmiş gibi Kadir'e döndü.

"Pamuk'a baktınız mı?"

"Evet efendim. Fatma ilgilendi."

"Tamam."

Tekrar başını cama çevirdiğinde sandalyedeki kızın kıpırdanmaya başladığını gördü. Yüzüne yerleşen sinsi gülümsemeyle fısıldadı.

"Bakalım şimdi ne yapacaksınız Pelin Hanım?"

Sandalyeye bağlı kızın her hareketini büyük bir dikkatle izliyordu Ahmet Ateş Mirzan. Canını yakan bu adi kadının canını yakmak için elinden geleni yapacaktı. Bu kadına, yaşadığı acıyı yaşatacak, tüm yaşamını çaldıktan sonra arsızca cümleler yazan o mektubun hesabını soracaktı. Ateş derin bir iç çekti. Kız birkaç dakika kendine gelmek için hareketlendiğinde gözlerini kıstı. Onun her hareketinden ne düşündüğünü görebiliyordu. Neler hissettiğini hissedebiliyordu.

Öfkesinin daha da katmerleşeceğini bilen Ahmet Ateş Mirzan kızın bakışlarıyla karşılaşınca bedenine saplanan iğneleri yok saydı. Bir anda kalbine giren hançeri, intikamının hazzı olarak yorumladı. O gözlerde daha önce hiç hissetmediği, bilmediği, görmediği bir şeyler vardı ve o, beş yıl sonra ilk kez bir anlığına bocaladı. Bilmediği, hissetmediği ve hiç kimsede görmediği bu bakışlara bir ad veremediği için o gözlerdeki anlamsız pırıltıları yok saydı. Gözlerini kapadı. Aklına babası ve Pamuk gelince her geçen saniye biraz daha artan öfkeyle kıza baktı. Pelin Özlü'nün ruhunu sömürecek, onu

karanlık kuyulara bırakacaktı. Kalbindeki son umut kırıntısını da aldıktan sonra zaten kendisi gelecekti ölmek için ayağına... Yavaş yavaş hareketlenen kızı tiksintiyle izledi. Sandalyede tepinmeye başlayınca kızın korkusu genç adama mutluluk olarak yansıdı...

"Gidelim Kadir!"

"Peki efendim."

İkisi birlikte odadan çıkıp yan odaya geçtiler. Çelik kapı ağır ağır açılırken Ahmet Ateş Mirzan kanındaki ateşi kontrol edemediğini fark etti. Öfke tüm hızıyla bedenini esir alırken kapıdan girdi ve kızın karşısına konulan sandalyeye oturdu. Şimdi ikisi göz gözeydi.

Kayra içeri giren adama baktı. Yüzüne bakmıyordu bile. Gözlerinden süzülen yaşları durdurarak başını salladı ve saçlarını geriye attı. Korkuyla içeri giren adamın hareketlerini takip ediyordu. Birazdan niye burada olduğunu açıklayacaktı. Genç kız gözlerine hücum eden yaşları tekrar geriye itti ve karşısına oturan adamın heybetine baktı irileşen gözleriyle. Uzun boylu ve geniş omuzlu adam onu cüssesiyle korkutmuştu. Gökyüzünden çalınmış mavi gözlerinden fırlattığı öfke okları genç kızın bedeninin ürpermesine yol açarken, kalbine akan ılık şeyin ne olduğunu merak etti bir anlığına. Adamın kemikli yüzü yüzüne yaklaşırken kocaman elleri ağzındaki kumaşı hızlıca çekti. Küçük bir inleme fırladı dudaklarından.

İkisi de konuşmuyordu. Sadece birbirlerinin gözlerine bakıp bekliyorlardı. Sonunda sessizliği genç kızın titrek sesi bozdu.

"Siz... Siz kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

Sesi korkudan ve panikten titriyordu. Karşısındaki adamın yüzüne yayılan öfkeli gülümseme Kayra'yı ürpertirken adam buz gibi sesiyle konuştu.

"Hatırlamıyor musun yoksa? Ne çabuk unuttun beni!"

"Ba... Bakın... Ben gerçekten neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sizi tanımıyorum. Hiçbirinizi görmedim daha önce."

"Nedense hiç şaşırtmadın beni Pelin."

Genç kızın yüzü birden aydınlandı. Ümit karanlığa gömülmüş yüreğine güneş gibi doğdu. Ortada büyük bir yanlış anlaşılma vardı.

"Benim adım Kayra. Kayra Candan. Bir yanlış anlaşılma var beyefendi. Yemin ederim sizi daha önce hiç görmedim. Tanımıyorum. Adınızı sanınızı bilmiyorum."

"Belki de korkudan unutmuşsundur ha!" Ateş ona en korkunç bakışını hediye etti.

"Bakın. Adım Kayra Candan. Annemin adı Canan babamın adı da Çetin. İstanbul Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar Bölümü'nde okuyorum. Semih adında bir nişanlım var."

"Çok geç kalmışsın başkasıyla ilgilenmekte. Demek yeni arkadaşının adı Semih!"

Genç adam ayağa kalktı. Kız en sonunda dayanamadı ve öfkeyle patladı.

"Ne istiyorsunuz benden?"

Bağırmasıyla birlikte adamın arkasındaki korumaya baş işareti yapması bir oldu. Genç kız daha ne olduğunu anlamadan saçlarından kavrandı ve başı geriye doğru hızla çekildi. Acı çığlığı boş odanın içinde yankılanırken Ahmet Ateş kızın yüzüne doğru eğildi.

"İlk kez bu eve girdiğinde Ahmet'le karşılaşmıştın. Onun sana ne kadar iyi davrandığını, sana ne kadar çok katlandığını hatırlıyorsundur mutlaka. Ama bu gelişinde Ateş'i tanıyacaksın Pelin. Ahmet'in aksini. Bu evde yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Kayra'nın yüreği titredi. Gözlerinden yaşlar akarken korkuyla inledi.

"Ya... Yanlış yapıyor... Yanlış yapıyorsunuz... Ben sizi tanımıyorum... Bana hiçbir şey yapamazsınız, polise giderim. Hak var, hukuk var!"

"Merak etme gayrimeşru hiçbir şey yapmam ben. O yüzden sana yapacağım her şey meşru olacak!"

"Bak, Ahmet misin Ateş misin nesin bilmiyorum... Ama... Ama çok büyük bir yanlışlık var ortada. Ben Kayra Candan'ım. Pelin diye birini tanımıyorum. Ahmet Ateş diye birini tanımıyorum!"

"Senin bu 'Ben Masumum' yalanlarına inanmayacak kadar tecrübe sahibiyim artık. Yeni adın ister Kayra olsun, ister Ayşe! İlgilenmiyorum. Benden aldıklarının cezasını çekmeden de seni bırakmaya niyetim yok!"

"Ben sizden bir şey almadım!" Artık Kayra'nın saçları derisinden kopacak kadar çok çekiliyordu.

"Babamı zehirledin. Kardeşimi zehirledin ve bana küçük çapta bir servete mal oldun. O çok kibirli kelimelerini de unutmamak lazım. Sahi ne yazmıştın giderken mektupta?"

Ateş alayla gülüp gözlerini havaya kaldırdı. Biraz düşünür gibi yaptıktan sonra genç kızın gözlerine dikti gözlerini. Her bir harfini ezberlediği mektuptan küçük bir alıntı yaptı.

"Sen çok saf ve kolay kandırılabilen birisin Ahmet Ateş Mirzan. Bugüne kadar üzerinizde kurduğum hiçbir planı fark etmedin. Senden korkmuştum ilk başta ama beni yanılttın. Teşekkür ederim."

"Be... Ben... Öyle bir şey yapmadım. Söylediğiniz hiçbir şeyi anlamıyorum. Size niye böyle bir şey yazayım? Gerçekten karıştırıyorsunuz. Ben kimseyi zehirlemedim. Hırsızlık yapmadım."

Genç kız acıyla inlerken saçlarındaki baskı azaldı.

"Evet yapmadın. O yüzden babam mezarda, kardeşim beş yıldır komada ve paralar ortada yok!"

"Hatırlamıyor musun yoksa? Ne çabuk unuttun beni!"

"Ba... Bakın... Ben gerçekten neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sizi tanımıyorum. Hiçbirinizi görmedim daha önce."

"Nedense hiç şaşırtmadın beni Pelin."

Genç kızın yüzü birden aydınlandı. Ümit karanlığa gömülmüş yüreğine güneş gibi doğdu. Ortada büyük bir yanlış anlaşılma vardı.

"Benim adım Kayra. Kayra Candan. Bir yanlış anlaşılma var beyefendi. Yemin ederim sizi daha önce hiç görmedim. Tanımıyorum. Adınızı sanınızı bilmiyorum."

"Belki de korkudan unutmuşsundur ha!" Ateş ona en korkunç bakışını hediye etti.

"Bakın. Adım Kayra Candan. Annemin adı Canan babamın adı da Çetin. İstanbul Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar Bölümü'nde okuyorum. Semih adında bir nişanlım var."

"Çok geç kalmışsın başkasıyla ilgilenmekte. Demek yeni arkadaşının adı Semih!"

Genç adam ayağa kalktı. Kız en sonunda dayanamadı ve öfkeyle patladı.

"Ne istiyorsunuz benden?"

Bağırmasıyla birlikte adamın arkasındaki korumaya baş işareti yapması bir oldu. Genç kız daha ne olduğunu anlamadan saçlarından kavrandı ve başı geriye doğru hızla çekildi. Acı çığlığı boş odanın içinde yankılanırken Ahmet Ateş kızın yüzüne doğru eğildi.

"İlk kez bu eve girdiğinde Ahmet'le karşılaşmıştın. Onun sana ne kadar iyi davrandığını, sana ne kadar çok katlandığını hatırlıyorsundur mutlaka. Ama bu gelişinde Ateş'i tanıyacaksın Pelin. Ahmet'in aksini. Bu evde yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Kayra'nın yüreği titredi. Gözlerinden yaşlar akarken korkuyla inledi.

"Ya... Yanlış yapıyor... Yanlış yapıyorsunuz... Ben sizi tanımıyorum... Bana hiçbir şey yapamazsınız, polise giderim. Hak var, hukuk var!"

"Merak etme gayrimeşru hiçbir şey yapmam ben. O yüzden sana yapacağım her şey meşru olacak!"

"Bak, Ahmet misin Ateş misin nesin bilmiyorum... Ama... Ama çok büyük bir yanlışlık var ortada. Ben Kayra Candan'ım. Pelin diye birini tanımıyorum. Ahmet Ateş diye birini tanımıyorum!"

"Senin bu 'Ben Masumum' yalanlarına inanmayacak kadar tecrübe sahibiyim artık. Yeni adın ister Kayra olsun, ister Ayşe! İlgilenmiyorum. Benden aldıklarının cezasını çekmeden de seni bırakmaya niyetim yok!"

"Ben sizden bir şey almadım!" Artık Kayra'nın saçları derisinden kopacak kadar çok çekiliyordu.

"Babamı zehirledin. Kardeşimi zehirledin ve bana küçük çapta bir servete mal oldun. O çok kibirli kelimelerini de unutmamak lazım. Sahi ne yazmıştın giderken mektupta?"

Ateş alayla gülüp gözlerini havaya kaldırdı. Biraz düşünür gibi yaptıktan sonra genç kızın gözlerine dikti gözlerini. Her bir harfini ezberlediği mektuptan küçük bir alıntı yaptı.

"Sen çok saf ve kolay kandırılabilen birisin Ahmet Ateş Mirzan. Bugüne kadar üzerinizde kurduğum hiçbir planı fark etmedin. Senden korkmuştum ilk başta ama beni yanılttın. Teşekkür ederim."

"Be... Ben... Öyle bir şey yapmadım. Söylediğiniz hiçbir şeyi anlamıyorum. Size niye böyle bir şey yazayım? Gerçekten karıştırıyorsunuz. Ben kimseyi zehirlemedim. Hırsızlık yapmadım."

Genç kız acıyla inlerken saçlarındaki baskı azaldı.

"Evet yapmadın. O yüzden babam mezarda, kardeşim beş yıldır komada ve paralar ortada yok!"

Genç kız ciğerleri parçalanırcasına bağırdı.

"Ben Allah'tan korkarım!"

"Öyle mi?"

"Yanlış yapıyorsunuz çok yanlış..."

Ahmet Ateş Mirzan tam ağzını açacaktı ki demir kapı aralandı.

"Hemşire geldi efendim."

"İçeri alın!"

Genç kız ne olacağını merak ederken korkuyla inledi.

"Ne... Ne yapacaksınız bana!"

Ateş genç kızın endişeli haykırışına aldırmadan hemşireye döndü. "Alın!"

Genç kız kollarının çözüldüğünü o zaman fark etti. Özgürlüğünü ilan eden elleri hemen harekete geçti. Önce kendine doğru gelen hemşireyi ittirdi. Ardından onu tutmaya çalışan adamlara saldırdı. Mücadelesini var gücüyle sürdürürken yine o buz gibi sesi duydu.

"Yeter! Bitirin şu işi artık! Kendini bilmez bir kadını zapt etmek bu kadar zor olmasa gerek."

Kayra adamın söylediklerini çat pat duyuyordu ama şu an tek derdi kurtulmaktı. Hareketlerini kısıtlamaya çalışanları engellemek isterken Ateş'in sesini bir kez daha duydu. Tüm hareket kabiliyeti bir anda durdu. Küfür etmişti adam. Genç kız midesine yumruk yemiş gibi oldu. O namuslu bir kızdı. Bugüne kadar kimseyle özel bir münasebeti olmamıştı. İlk defa bir erkeğe yaklaşmıştı, o da nişanlısı Semih'ti. En büyük samimiyetleri yanaktan yanağa öpüşmekti. Namusunu her şeyden önde tutup herkesten korurken bir anda nasıl sokak kadınlarının yerine konulabilirdi! Öfkeyle bağırdı.

"Sen ne dediğini sanıyorsun şehir eşkıyası!"

Cümlesi biter bitmez saçını çeken eller yüzüne bir tokat patlatmaktan geri durmadı. Genç kızın başı sağa savrulurken acıyla inledi. Dudağının kenarından süzülen kana aldırış etmeden yeniden kollarını hareket et-

tirmek istedi ama çoktan özgürlüğünü kaybetmişti iki uzvu da. Sol kolu geriye doğru bükülürken sağ koluna iğne batmıştı. Acıyla inledi kız.

"Ne yapacaksınız bana?" Artık hıçkırıklarını tutamıyordu.

"Bazı şeyleri meşrulaştırmak gerekiyor. Korkma Pelin. Bu iyi günün."

Ahmet Ateş Mirzan öfkeyle, ağlayan kıza baktı. Kolundan alınan iki tüp kanla dışarı çıkan hemşirenin ardından elleri tekrar bağlandı. İğnenin girdiği yere birkaç dakikalığına pamuk bastırılması gerekiyordu ama onlar buna bile müsaade etmemişti. Dudaklarından süzülen kana kolundaki kan da eşlik edince artık genç kız hıçkırıklarını tutamadı.

"Kes ağlamayı!"

"Bırakın beni... Yanlış yapıyorsunuz. Çok pişman olacaksınız."

"Evet, ortada bir pişmanlık olacak ama onu yaşayan kesinlikle ben olmayacağım!"

Genç kız kapıdan çıkmak üzere olan adama korkuyla baktı. O gözyaşları içinde hıçkırırken arkasındaki adam yine eline bez parçasını almıştı. Kızın gözleri korkuyla açıldı. İçindeki son enerjiyi kullanarak ciğerlerinin yettiği kadar bağırdı genç kız.

"Ben masumum!"

Ama cümlesi ağzına kapatılan bezin altında kaldı. Masumluğu Ahmet Ateş Mirza'nın kulaklarına gitmedi, kalbine ulaşmadı. Kinle bilenmiş bir adamı neyin durduracağını bilmiyordu Kayra Candan. Çünkü o hiç kin gütmezdi. Hep severdi. Her şeyi, herkesi severdi...

Günler birbirine girdi, saatler karıştı. Kayra, içinde bulunduğu karanlık mahzende zamanının iplerini elinden kaçırdı. Beyni hatırlayamadığı bir saatten sonra artık vakti saymayı bıraktı. Buraya yaka paça getirildiği

günden sonra yanına sadece adının Fatma olduğunu öğrendiği genç bir kız uğruyordu. Ne o bakışlarından korktuğu Ahmet Ateş Mirzan ne de Kadir ziyaretine gelmişti.

Aklı yaşayacağı ıstırapta değildi. Annesini, babasını ve nişanlısını düşünüyordu. Hepsiyle her gün konuşurdu. Ulaşamadıkları için delirmiş olmaları muhtemeldi. İçi titredi Kayra'nın. Bulunamamaktan korktu kalbi. Her insanoğlunun üç öğün yediği yemek Kayra için tek öğüne düşürülmüştü. Sadece öğlen yemek veriyorlardı. Acı acı güldü haline. Oysa her şey zamanını hatırlamadığı bir vakitte çok iyiydi. Bütün bağları çözülmüştü.

Ahmet Ateş Mirzan ona dört duvar arası özgürlük vermişti. Bu karanlık yerde vaktin hangi vakit olduğunu kavrayamıyordu. Öğlen mi? Akşam mı? Gündüz mü? Çaresizce önündeki siyah aynanın karşısına geçti. Elini hafifçe kaldırıp karşıdaki yansımasının üzerinde gezdirdi. Uykusuzluk ve bedenin tam beslenememesinin verdiği çöküklük yüzüne yerleşmişti bile. Oysa nişanlısı Semih çok severdi yanaklarını sıkmayı. Aklına gelen bir anıyla gülümsedi. Kaç gündür yüzü Çarşamba pazarı gibi olan kızın dudakları gerilince yüzü acıdı. O gün yediği tokadın yarası yavaş yavaş geçmeye başlamıştı.

Amfide hızlı hızlı yürüyordu Kayra. Semih'i görünce derin bir nefes aldı. Hemen kendini onun yanına attı. Nefes nefese konuşmaya başladı.

"Günaydın canım."

"Günaydın aşkım."

Semih kızın alnına bir öpücük bırakırken tek elini omzuna atıp Kayra'yı kendine çekti.

"Annen mi yine?" diye sorarken gülerek Kayra'ya baktı.

"Evet... Yok onu da al, yok şunu unutma, sıkı giyindin mi, bak üşürsün falan filan işte."

"Sen kıymetlisin Kayra."

Genç adam derin bir nefes alıp genç kızdan uzaklaştı. Kayra'nın yüzünü avuçlarının içine aldı. Yumuşak yanaklarını okşarken gözlerindeki muzip pırıltılar genç kızın kıkırdamasına sebep oldu.

"Biliyor musun? Hemen evlenmemiz lazım. Düşünsene her dakikamız evli kalacağımız zamandan gidiyor. Hayallerimizden çalıyorlar Kayra."

Kayra kıpkırmızı kesilirken Semih'in ellerine vurdu şakacıktan.

"Ama sabretmen gerek, değil mi?"

Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü Semih. Kayra da onaylarcasına başını salladı.

"Değer Kayra'm. Senin için ömrümün sonuna kadar beklemeye değer. Yeter ki ömrünün sahibi ben olayım. Her şeye değer!"

Eli aynadaki yansımasında gezinirken çökmüş gözlerinde durdu. Yeni bir anı zihninden çıkmak için mücadele ederken yüzünde başka gözlerin gezindiğini hissetti. Elini ağır ağır camdan indirirken aynaya baktı öfkeyle. Kaşları çatılırken bugüne kadar hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Derin bir nefes alırken yavaşça sırtını döndü aynaya ve odanın en uzak köşesine gitti. Kendini buz gibi betona atarken dizlerini karnına çekti. Başını ayaklarının arasına gömerken günlerdir uykusuz kalan bedeni bu sefer verdiği mücadeleyi kaybetti. Gözleri kapanırken kendini karanlık kuyulara bıraktı. Şimdilik tek umut ışığı ailesi ve nişanlısıydı.

Ahmet Ateş Mirzan sığınağa inerken kafasının içindeki tilkiler kuyruk derdine düşmüştü. İşler tahmininden de ağır ilerliyordu. Pelin'le evlenmesi için hiçbir sorun kalmamıştı. Kan tahlili sonuçları da olumlu gelmişti. Her şey yapacağı eziyet için meşrulaşıyordu ama sistem çok yavaş ilerliyordu. Derin bir nefes aldı. Kahvaltısını eder etmez niye buraya geldiğini de bilmiyordu. Kızın getirilmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Gazetelerde kayıp ilanı bile vardı. İlerlerken çalan telefonun sesiyle durdu. Hemen açıp kulağına götürdü.

"Ateş Bey her şey hazır efendim. Saat beşte geliyor memur."

"Tamam Kadir. Dönün."

Saat beşten sonra yapacağı her şey legal olacaktı. Derin bir nefes alıp sığınağa girdi. Camın önündeki sandalyeye oturup babasının katilini izlemeye başladı. Avını yakalamaya çalışan bir kaplandan farkı yoktu genç adamın. Kayra'nın her hareketini hafızasına kazıyordu. Kızın ağır ağır cama yaklaşmasını izledi, ellerini kendi aksi üzerinde gezdirmesi, gülümsemesi... Beş yıl aradan sonra karşısındaki kadında değişen tek şey sesi ve gözlerindeki anlam veremediği parıltılardı. Bu küçük ayrıntılara takılmadı Ateş Mirzan. Oysa balköpüğü gibi bir sesi vardı Kayra'nın. İncecik, pamuk gibi yumuşak, duyanın içine huzur salan bir ses. İnsanın kalbinde baharlar açtıran bir melodi. Eğer Ateş bu kadını tanımasa sesine bile âşık olabilirdi ama onu tanıyordu.

Kızın yüzündeki tebessüm silinirken onun içindeki öfke bir kat daha arttı. Kayra'nın odanın köşesine çekilmesini izledi. Onun hareketsiz kaldığını fark ettiğinde tekrar yukarı çıktı. Hızını azaltmadan dördüncü kata geldi. Tek odası olan bu katta Ahmet Ateş Mirzan'ın ha-

yatı yatıyordu. Ağır ağır kapıyı araladı. Kalbi binlerce parçaya ayrılırken yavaşça yatağın ucundaki sandalye-ye ilişti. Pamuk! Küçük kız kardeşi beş yıl önce son da-kikada hastaneye yetiştirilmiş ama zehir vücudunu etki-lemişti. İki ay sonra yirmi bir yaşına girecekti. Beş yıldır olduğu gibi yine sessiz bir doğum günü geçirecekti. Eğ-lenemeyecek, oynayamayacaktı. Gençliği, hayatı, koca-man bir beş yılı yatağa mahkûm geçmişti. Adam onun doktorlara inat uyanmasını bekliyordu. Çok araştırma yapmıştı. On yıl sonra komadan çıkan insanlar vardı. Kendi küçük kız kardeşi de çıkacaktı.

"Meleğim intikamımızı alacağım!"

Küçük kızın alnına bir öpücük bıraktı ve odadan çık-tı. Bugün yapacağı her şeyin meşrulaştırılacağı gündü…

Genç kız huzursuz uykusundan ayağına yediği hafif darbelerle uyandı. Gözlerini yavaş yavaş aralarken kar-şısında Kadir'i gördü. İrkilerek geri çekildi.

"Nasıl geçti üç günün Pelin Özlü?"

Adamın sesinden buram buram öfke akıyordu.

"Ben Pelin Özlü değilim!"

Kayra tekrar gömdü başını ayaklarının arasına.

"Daha ne kadar inkâr edeceksin merak ediyorum. Ahmet Ateş Mirzan derini soymadan çıkamayacaksın buradan!"

Kayra kafasını kaldırmadan adamı cevapladı.

"Orası belli olmaz!"

"Yerin dibine inmenin de bir sınırı var sanıyordum. Yanılmışım!" Kadir hafifçe eğildi.

"Ben yerin üstündeyim!" Genç kız hışımla başını kal-dırdı.

"Halsiz gördüm seni. Yoksa yemeklerimizi beğenme-din mi?"

"Biliyor musun?" dedi Kayra. Tiksinerek baktı adama ve devam etti. "Aslında size teşekkür etmeliyim. Sayenizde üç günde istediğim gelinliğe sığacak kadar kilo verdim. Buradan kurtulduğumda ilk işim gelinliğimi yeni halime göre sipariş etmek olacak. Ama üzülmeyin. Diyetisyenimi sorarlarsa seve seve cevap vereceğim. Diyeceğim ki o zayıflama meraklısı aptal kadınlara; 'Benim diyetisyenim şehir eşkıyası Ahmet Ateş Mirzan'dı!'"

Sustuğu an alaycı bir kahkaha patladı kulaklarında. Kayra derin bir nefes alırken dişlerini sıktı. Eline hâkim olmaya çalıştı çünkü şu an karşısındaki adama okkalı bir tokat geçirmek istiyordu. Yaşadığı haksızlık karşısında canı yanıyordu. Gözlerinden yaşların akmasına izin vermedi. Bu laf dinlemez arsız adamlara daha fazla gururunu ayaklar altına aldırmayacaktı. Başını kaldırdı.

"Kalk hadi. Gidiyoruz!"

"Nereye?" Demin kendinden emin olan kız bir anda ruhunu terk etmişti. Panik bütün bedenini esir aldı.

"Gidince görürsün!"

Kadir yavaş yavaş ayağa kalkan kızı kolundan kavrayıp hızlıca yukarı çekti. Kayra dudaklarından kaçan küçük çığlığa engel olamadı. Adamın öfke dolu bakışlarını görünce dudaklarını birbirine bastırdı. Kadir genç kızı kolundan sürükleye sürükleye giriş katına çıkardığında Kayra önce neler olduğunu anlamaya çalıştı ama kafasında bir sahne oluşturamadı. Merakla etrafına bakarken Kadir tarafından tekrar sürüklenip hızlıca masaya oturtuldu.

"Yavaş olur musunuz?" İğneleyici bakışlarını adama çevirdi.

"Oluruz!"

Kızı kaldırıp bir öncekinden daha sert bir şekilde oturttu Kadir. Kayra içindeki öfkeye hâkim olmaya çalışsa da kalçasındaki sızı öfkesini daha da katmerliyordu. Kadir tüm yetkiyi Ahmet Ateş Mirzan'dan almıştı

ve o dur diyene kadar bu kızı elinden hiç kimse alamazdı. Genç kız etrafında dönen dolabı düşünmek isterken bir anda karşısına dikilen nikâh memurunu görünce ne yapacağını şaşırdı. Panikle ayağa kalkmak isterken omuzlarında bir baskı hissetti.

Kadir genç kızın kulağına eğildi. "Her şey meşru yollardan olacak!"

Kayra her kelimenin beynine kurşun gibi inmesini engellemek istese de başaramadı. Başka bir insanın kaderinin yanlış başrol oyuncusuydu o.

"Ha... Hayır... Bir dakika... Be... Ben evlenmem!"

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum!"

Bu sesi biliyordu Kayra Candan. Tek bir baş hareketiyle herkesi üstüne salacak olan adamdı bu. Ölüm ditlenmek için ayaklarına kapanacağı adamdı. Ateş'in yanındaki sandalyeye oturmasıyla şok oldu.

"Hata yapıyorsunuz?" Titreyen sesine inat öfkeyle Ateş'e baktı genç kız.

"Asıl hatayı konuşarak sen yapıyorsun. Başlayın!"

Tek bir komut, tek bir emir... Sorgu yok, sual yok! Genç kız şaşkınlıkla içinde bulunduğu durumu idrak etmeye çalışıyordu. Evleneceği adam kesinlikle yanındaki intikam meleği değildi. Semih'le evlenecekti o. Hatta kendi bilgisayarında gelinliğinin modeli bile vardı. Düğün davetiyesinin örneği, nikâh şekerlerinin örneği. Okul kapanır kapanmaz evleneceklerdi. Üzerinde kaç gündür giydiği salaş pembe elbisesi vardı. Bu kesinlikle hayalindeki düğün değildi. Gözleri dolu dolu oldu. Kolunda hissettiği baskıyla içine düştüğü boşluktan çıktı.

"Hanımefendi üçüncü soruşum. Ahmet Ateş Mirzan'ı kocalığa kabul ediyor musunuz?"

"Ha..."

Sırtına değen soğuk şeyle ürperdi Kayra. Seslice yutkundu. Ömründe hiç silah görmese de şu an sırtındaki şeyin bir silah olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

"Hanımefendi?"

"Şey ben..." Soğuk şeyin baskısı arttı. Kayra kararlıydı. Öleceğini bilse yine de evet demeyecekti. "Ben..."

Genç kız kulağında hissettiği nefesle yutkundu.

"Ailen Antalya'da yaşıyor ve şu an onları bekleyen biri var. Tek bir emirle onların cenazesini kaldırmanı sağlayabiliriz."

Kayra'nın gözleri korkuyla büyürken kalbi yerinden çıkarcasına atmaya başladı. Gözleri önce Ateş'e kaydı. Onun kararlılığını görünce çaresizce memura baktı ve mahkûmiyetini onayladı. "E-vet."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Önünde katil gibi duran defterin üzerinde yazan kimlik bilgilerini kontrol etti. Her şey doğruydu. Ateş nikah işlemleri için kızın çantasında taşıdığı kimliği kullanmıştı. Nikâh defteri imzalanırken son bir ümit sahte imzadan kurtarabileceğini düşünüp sol eline aldı kalemi. O an kulağında, içini ateşe veren nefesi hissetti. "Sağ el!"

Ateş genç kızın her hareketini takip ediyordu. Buna imza atacağı eli de dâhildi. Kayra gözünden süzülen ikinci damlayla birlikte imzayı atarken son bir ümidi vardı. Ateş'i engelleyebilecek sağlam bir bahaneydi imam nikâhı. Sonuçta inançları bunu gerektirirdi. Kendisini kurtarabilecek her şeye sıkı sıkı yapışmaya hazırdı kız. Hızlıca gözyaşlarını sildi. Yanındaki adama döndü tüm kararlılığıyla. Ahmet Ateş Mirzan genç kızın bakışlarından neler düşündüğünü tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Yüzünde oluşan sinsi tebessüme mani olamadı. Ateş'in intikamını almasına hiçbir şey mani olamazdı. Önündeki tüm engelleri kaldırmak için her şeyi yapardı. Karşısındaki kadın ölmek için yalvarana kadar onun tutsağıydı.

Gözlerini Kayra'nın gözlerine dikti. Korku ve panik karışımı bakışlara öfkeyle karşılık verdi. "Boşuna heveslenme. İmam yan odada bizi bekliyor."

2. Bölüm

Her gün daha da uzağa gidiyoruz birbirimizden.
En ağır olanı, mevsimlerden mesafeler ekleniyor aramıza...
Denesen şimdi, geri dönmen kaç yıl sürer ki bana?
Saysam, saymaktan unutacağım adımı!
Kaç uykusuz gece edeceksin ki daha?
(Emre Gökçe)

Ruhu zamanın azizliğine uğradı. Neyin günahıydı, neyin kefaretiydi bu. Ölüm dilenmek nasıl olurdu ki! Bir insan neden ölmek ister, işte hepsini öğreneceği evdeydi kız. Eğitimcisi kocasıydı. Derin bir nefes aldı Kayra. Hava yetmeyince tekrar ciğerlerine oksijen çekti ama hiçbiri işe yaramıyordu. Hiçbiri yüreğindeki acıyı söküp atmıyor, beyninin içindeki düşünceleri engellemiyordu! Kaç saattir, başka zaman görse yayıla yayıla oturacağı koltukta, taşlaşmış bir şekilde dimdik oturduğunu hatırlamıyordu.

Gözünden sessiz sessiz dökülen gözyaşları arkasında duyduğu kin dolu sesle bir anda durdu.

"Ağlamayı kes artık!"

Ahmet Ateş Mirzan artık kocasıydı. Genç kıza göre sadece Ateş Mirzan'dı ama. O Ahmet ismini hak etmeyecek kadar taş kalpli ruhsuz bir adamdı. Ona ancak ikinci ismi yakışırdı. Bu öfkeye, bu kine ancak Ateş ismi anlam verebilirdi. Saatlerdir konuşmadığı için dudaklarını araladığında sesi çatallanmış bir şekilde çıktı.

"Aileme gitmek istiyorum."

"Hayır!"

"Lütfen... Bir kereliğine gitmeme izin ver... Merak ederler. Korkarlar... Sonra Semih..."

"Ne dedin sen!"

Adam hışımla kıza döndü. Kayra o bakışlarda eridiğini hissediyordu. Küçüldükçe küçülüyor, işlemediği bir suç yüzünden yerin dibine itiliyordu. Korkuyla konuşmaya başladı. "Ailem beni merak eder dedim."

"En son ne dedin!"

Ateş'in öfkeli nefesi Kayra'nın yüzünü yalarken, genç kız korkuyla koltuktan geriledi.

"Se... Semih dedim."

"Artık öyle biri yok!"

Nedense genç kızın ağzından dökülen herhangi bir erkeğin ismi bile onun öfkesini arttırmıştı. Kaşları çatık bir şekilde Kayra'nın buğulanan gözlerine baktı.

"Lütfen. İlk ve son olacak."

"Senin için Antalya'ya gidemem küçük hanım."

Kayra acıyla gülümsedi. "Bizim gitmemize gerek yok. Onlar çoktan gelmiştir İstanbul'a."

Ateş alayla gülümsedi. Kızın boy boy fotoğrafları gazetelerde kayıp diye dolaşıyordu. Aile Antalya'da durur du muydu hiç. Derin bir iç çekti adam. Eliyle yüzünü sıvazlarken tekrar Kayra'nın mırıltıya benzer sesini duydu.

"Hem eşyalarımı almalıyım."

Gözünden bir damla yaş süzülürken artık ne yapacağını şaşırmıştı genç kız. Ateş dikkatle kıza baktı. Nikâh masasındayken gözlerinin kahverengi olduğuna yemin edebilirdi. Oysa şimdi bal rengine dönmüştü. Lens kullansa fark ederdi çünkü üç gündür kız evinin içindeydi. Karısının gözlerini kafasında büyütmedi. Derin bir nefes aldı. Beş yıldır içinde bir köşeye fırlattığı, çıkmasına izin vermediği Ahmet çırpınırken onu durdurdu. Artık o Ahmet Mirzan'ı toprağa vermişti. Beş yıldır tek bir adla anılıyordu. Ateş Mirzan. Yakıyordu, yanıyordu, küle çeviriyordu her şeyi, herkesi!

"Kalk! Eşyalarını alıp döneceğiz."

İçinde merak vardı genç adamın. Böyle dolandırıcı, katil bir kızı yetiştiren aileyi merak ediyordu. Öfkeyle soluduğu hava ateş olup burun deliklerinden dışarı süzülürken arabanın arkasına oturdu. Kayra da peşinden bindi. Ateş alacağı intikamı düşünüyordu. Kayra ise bambaşka bir âlemdeydi. Boğazına ip atıp yavaş yavaş öldürselerdi daha iyiydi. Tanımadığı, bilmediği bir adamla bilmediği bir sebepten ötürü evlenmişti ve bu adam onun ölmesini istiyordu. Annesi babası meraktan kafayı yemişlerdi. En kötüsüyse Semih'ti! Aklına geldikçe kalbi sıkışıyor, nefesi daralıyordu. Daha geçen hafta düğün için yer tartışması yaptığı adama ihanet etmişti. Kafasının içinde hep aynı düşünceler vardı.

"Ne diyeceğim ben Semih'e? Ne diyeceğim ailesine, aileme? Allah'ım önümü göremiyorum. Neler oluyor anlamıyorum. Ne olur yardım et."

Akmak için hazır kıta bekleyen yaşlarını geriye gönderdi. Yanındaki adam, her an ağladığı için tekrar ona bağırabilirdi ve Kayra'nın yüreği bunu kaldırmıyordu. Araba evin önünde durduğunda şaşırdı. Nereden biliyordu bunlar evini? Fazla takılmadı. Öyle bir batağın içine düşmüştü ki en son düşüneceği şey bile değildi bu ufak ayrıntı. Araçtan indi. İki adam arabanın etrafında beklerken Ateş Mirzan onun peşine takıldı.

Merdivenleri olabildiğince ağır adımlarla çıkıyordu kız ve bu Ateş'i daha da öfkelendiriyordu. Dört katlı kahverengi bir binanın üçüncü katında durdu Kayra. Eli zile varmıyordu. Ne diyeceğini ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kafasında kurduğu bütün metinler silinip gitmişti.

Arkasındaki adam daha fazla dayanamayıp zile bastığında kalbinin ağzından çıkacağını hissetti genç kız. Daha hazır değildi. Korkuyla adama baktı. Onun gözlerinde korku yoktu. Her zamanki gibi yine öfke ve nefret vardı. Kapının hızlıca açılmasıyla geri döndü genç

kız. Telaşla yutkunurken daha ne olduğunu anlamadan kendini minicik annesinin kollarında buldu.

"Anneciğim!"

İçinde tutamadığı her şey bir anda patlak verdi. İğneyle patlatılan balon gibiydi. Nerede olduğu önemli değildi. Beline gelen annesine sıkı sıkı sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ateş Mirzan şaşkınlıkla karşısındaki manzaraya bakıyordu. Beklediği şey kesinlikle bu değildi. Daha farklı şeyler bekliyordu. Başından örtüsü kaymakta olan bitap bir anne değildi kafasındaki. Nasıl bir oyunun içine düştüğünü anlamlandıramıyordu. İlk defa kalbine bir şüphe tohumu düşmüştü ki genç kız kafasını hafifçe kaldırıp yaşlı gözlerle ona bakınca içindeki tohum yeşermeden hasat edildi. Kesinlikle bu kadın Pelin Özlü'ydü. Gözüyle kulağıyla burnuyla yüzüyle saçıyla...

Kaşları her an daha fazla çatılırken öfkeyle tısladı. "Bitirin artık."

Orta yaşlarını yaşayan Kayra'nın annesi o zaman fark etti Ateş Mirzan'ı.

"Kızım bu kim? Neler oluyor? Neredesin sen günlerdir. Ah yavrum, bir tanem, canımın içi. Ne kadar korktuk biliyor musun?"

"Şey. Anne içeri geçelim... Bu da benim ark..."

"Kocasıyım!"

Genç kız korkuyla annesine baktı. Yanındaki adam şimdiden başlamıştı işte eziyete. Annesi şaşkınlıkla ona bakarken içeriden gelen orta yaşlı bir erkeğin sesi Kayra'nın içinde filizlenen korkuyu büyüttü. Gözlerini istemsizce kapatırken biricik babasının kalın sesi yüreğini delip geçti.

"Ne kocası?"

"Her açıdan kocası."

Ateş'in sesi sakin ama sertti. Her soluğunda kin vardı. Kayra gözlerini araladığında annesinin kaşları çatılmıştı, babası ise merakla ona bakıyordu.

"İçeri geçelim. Lütfen içeri geçelim." Panik! Hissettiği tek şey panik ve korkuydu. Elleri kontrolsüzce titrerken boğazına takılan, Kayra boğazındaki düğümü bir türlü çözemiyordu. Daha kendisi bile neyin içinde olduğunu bilmezken ailesine nasıl bir açıklama yapacaktı?

"Acele et. Beş dakika içinde alacağını al!"

Ateş içeri girmeyecekti kesinlikle. Kararı buydu.

"Delikanlı bir geç bakalım içeri. Ne oluyor ne bitiyor bir anlatın."

Ateş ilk başta terslemek istedi ama adamı görünce vazgeçti. Derin bir nefes aldı. Ailesini katleden bu kadının nasıl bir evde yaşadığını merak etme güdüsüyle içeri girdi. Ateş ve Kayra'nın babası Çetin Bey oturma odasına geçerken Kayra hemen odasına gitti. Bu adamın söylediğini yaptığını biliyordu. Küçük bir çanta aldı. Annesi peşinden gelirken en çok ihtiyacı olan şeyi aldı. Günlüğü onun en büyük sırrıydı. Birkaç parça daha eşya alıp onların arasına sakladı sırdaşını.

"Kızım neler oluyor Allah aşkına? Nasıl bir şaka bu?"

"Anne bil... Bilmiyorum... Sahildeydim. Kaçırdılar. Sonrada evlendirdiler. Birinin günahının kefaretini ödetecekler bana. Anne lütfen yardım et bana."

Kayra yatağına çöktü çaresizce. Çantasını kapatırken bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Nasıl başkasının günahı? Neler oluyor Kayra?"

Annesinin öfkeli ve aynı zamanda korkulu sesi Kayra'yı titretti. Kahretsin ki o da bilmiyordu neler olduğunu.

"Anne bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Tek düşünebildiğim şey Semih. O... Ona... Ben ona... Allah kahretsin! Ne diyeceğim ben ona! Nasıl anlatılır bu durum?"

Çantasını alıp oturma odasına geçtiğinde kendini ateşli bir tartışmanın ortasında buldu genç kız.

Ateş Mirzan koltuğa otururken çerçevelerdeki fotoğraflar dikkatini çekti. Hepsinde Pelin ve ailesi vardı.

Derin bir nefes almak istedi ama olmadı. İçi yanıyordu. Canı, kanı, annesi Pamuk'un doğumunda ölmüştü. Babası merhametinin cezasını çekmiş Pamuk'a da çektirmişti. Acıyıp eve aldığı Pelin Özlü ona ihanet etmişti.

"Anlat bakalım delikanlı. Neler oluyor?"

"Size bir şey anlatmak zorunda değilim."

"Ben Kayra'nın babasıyım!" Ateş göğsü dimdik duran adamın önüne geçti ve sinirle tısladı.

"Sizin kızınız benim ailemin katili!"

Çetin Bey sinirle karşısındaki adama baktı.

"Ne katili? Sen ne saçmalıyorsun? Üç gündür kızım yok ve sen gelmişsin *evlendik* diyorsun. Üstelik kızımı bir de cinayetle itham ediyorsun."

Ateş Mirzan tedbirsiz bir adam değildi. Yanında getirdiği küçük bir zarfı adama uzattı. Çetin Bey hızlıca zarfı aldı. İçindeki resimlere baktı. Hepsinde kendi kızı vardı. Fotoğrafların köşesindeki tarih beş yıl önceyi gösteriyordu. Ev yabancıydı ve biricik kızı giymekten çekindiği kıyafetlerle evin içindeydi. Gözleri iri iri açılırken zarfın içindeki kaseti aldı. Hemen izlemek için çalıştırdı. Çetin Bey şaşkınlıkla ekrana bakıyordu. Televizyonun yanlış gösterme ihtimali sıfırken bu ekrandaki kız nasıl kendi kızı olurdu!

Adam hızlıca Ateş'e döndü. "Bir hata var!"

"Zaten sizden de başka bir şey beklenmezdi!"

Ateş ellerini sıktı. Gözlerinin içine sokmak gerekiyordu illa her şeyi. Kaseti durdurup genç kızın yüzünü yakınlaştırdı.

"İşte bu sizin kızınız!"

Ateş öfkeyle bağırdığında, Kayra elinde küçük bir çantayla kapıda göründü. Gözleri korkuyla açılmıştı. Ateş hışımla kızı kolundan kaptı ve sıkıca çenesinden kavrayıp yüzünü televizyon ekranına yaklaştırdı.

"Şimdi de inkâr edebilecek misin?"

Canan Hanım kızını Ateş'in hışmından kurtarmaya çalışıyordu. Evin içinde birden fazla ses yükseldi.

"Çetin Bey!"

"Kızım!"

"Yeter bu kadar!"

Bir anda herkes sustu. Odanın içinde sadece Kayra'nın minik hıçkırığı duyuldu.

"Gidiyoruz!"

Ateş karısını sürükleyerek evden çıkarırken peşinden gelen çifte aldırış etmedi. Hepsi birlikte sokağa indiklerinde kapıdaki korumalar Kayra'nın annesini ve babasını tuttu. Ateş kızın çantasını bagaja fırlattı. Daha sonra öfkeyle kıza baktı. "Git vedalaş!"

Bu, adamın karısına yapacağı son iyilikti.

Kayra koşarak ailesinin yanına gitti. Annesi ağlarken babası sıkıca kızına sarıldı.

"Kurtaracağım seni bir tanem. Merak etme güzel kızım benim. Peşinden geleceğiz polisle."

"Baba ne olur yardım et. Çok korkuyorum baba. Beni öldürmek istiyor." Kayra hıçkırığını tutmaya çalıştı ama olmadı.

"İzin vermem canım. Savaş güzel kızım. Biz seni bu pislikten kurtarana kadar savaş!"

Kayra, saçının her bir teli babasının dudaklarına değerken bir kolunu da annesine uzattı. İkisinin de kokusunu içine çekerken titrek bir sesle konuştu.

"Semih... Ne olur ona gerçeği anlatın. İsteyerek evlenmediğimi söyleyin."

"Tamam kızım, halledeceğim her şeyi."

"Sizi seviyorum. Sizi çok seviyorum. Allah'a emanet olun. Lütfen dikkat edin kendinize ve beni merak etmeyin. Savaşacağım baba. Ona gerçekten Kayra Candan olduğumu göstereceğim."

"Biliyorum küçüğüm. Biliyorum prensesim."

Çetin Bey kızına destek olmak istese de Kayra'nın hemen pes edeceğini biliyordu. Kızı ömründe böyle bir şeyle karşılaşmamıştı çünkü. Kayra'nın şansı hep ya-

ver gitmiş. Hayatında her zaman iyi insanlar olmuştu. Sessizce yutkundu yaşlı adam ve araştırmaya nereden başlayacağına o anda karar verdi. Kızını kurtaracaktı. Çünkü o televizyondaki kızı olamazdı. Allah'ın bir olduğundan emin olduğu kadar emindi kızından! Annesi hâlâ konuşamamıştı. Tam ağzını açacaktı ki Kayra boğarcasına ona sarıldı. Derin derin çekti annesinin kokusunu.

"Ağlama annem." Kayra'nın gözyaşları annesinin gözyaşlarına karıştı.

"Yeter bu kadar."

Her şeyi mahveden bu adamın sesine tahammül edemiyordu Kayra. Öfkeyle arkasını döndü ve aynı öfkeyle karşılık buldu bakışları.

"Hadi çıkın ve beni merak etmeyin."

"Hayır! Çıkamam..."

Kayra gülümsemeye çalışarak annesine baktı.

"Çıkın... Hemen çıkın..."

Kayra onları son kez öperken babası annesini içeri çekti. Kayra hayatının kahramanına minnetle baktı. Tam arkasını dönecekti ki korumalardan biri babasının kolunu tuttu.

"Bu numara Ateş Mirzan Bey'in. Kızınıza ancak bu numaradan ulaşabilirsiniz, tabi Ateş Bey izin verdiği müddetçe."

Kayra telefonunun başına ne geldiğini bilmiyordu. Kaçırıldığı gün belki de parçalara ayrılmıştı. Babasının öfkeli bakışlarını görünce onun önüne geçti.

"Hadi çıkın."

Çetin Bey pes etmişçesine karısının kolundan tutup merdivenlerden çıkmaya başladı. Kayra hıçkırıkları bittiğinde derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. Evlerinin kapısının kapanma sesini duymuştu. Gözünden akan yaşa hâkim olamadı genç kız. Üç adım atmıştı ki yıllardır aşinası olduğu ses kulak zarlarını patlattı. Kalbine

koca bir hançer sapladı. Nefesini kesti genç kızın. Ömründen ömür çaldı.

"Kayra!"

Genç kız bütün bedenini sesin geldiği yöne çevirirken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ama o karşısındaki adamı kör olsa bile tanırdı. Yaşadığı vicdan azabının içinde dudaklarından tek bir kelime döküldü.

"Semih."

Daha etraftakiler ne olduğunu anlamadan koşmaya başladı Kayra. Kendine doğru hızlı hızlı gelen nişanlısının boynuna atladı ağlayarak.

"Sevgilim... Neredeydin sen?"

Semih sıkı sıkı sarıldı nişanlısına. Tam Kayra cevap verecekken Ateş Mirzan'ın adamları devreye girdi. Onlar iki bedeni birbirinden koparırken Semih öfkeyle bağırdı.

"Neler oluyor Kayra!"

Ağlayarak Semih'e baktı Kayra. Onu tutan kollardan kurtulmak için tepiniyordu. Var gücüyle çırpınıyordu. Son bir kez sarılmak ve gerçekleri anlatmak istiyordu nişanlısına. Ama bedenini saran kollar izin vermiyordu.

"Bırakın! Kayraaaaa! Bırakın dedim size şerefsizler! Bırakın!"

Kayra sürüklenerek arabaya götürülürken nişanlısına yaklaşan kocasını gördü. Korkuyla bağırdı.

"İnanma Semih! Lütfen inanma! Her şey yalan!"

Kayra'nın sesi arabanın içinde kayboldu. Araç üzerine kilitlenirken hızlıca arkaya döndü. Hiç yaşamadığı bir hayatı anlatıyordu kocası Semih'e. Hiç işlemediği bir günahı dillendiriyordu hayatını paylaşmak için ilk adımı attığı adama; oysa hiçbir şey yapamıyordu.

Arabanın arka kapısı açılıp da Ateş yanına binince gördü eski nişanlısını. Yere çökmüştü. Gözlerinde nefret vardı. Uzaktan bile fark edilebilecek bir nefret, kin ve öfke Kayra'yı Semih'e çok saygı duyduğu yerinden

vurdu. Bu kadar kolay olmamalıydı inanmak. Bu kadar kolay olmamalıydı vazgeçmek. Araç sokaktan çıkarken her şeyin daha yeni başladığını biliyordu genç kız. Her şey daha yeni başlıyordu.

Eve geldiklerinde saat dokuzu gösteriyordu. Kayra ellerini önünde birleştirip beklemeye başladı. Ne yapacaktı şimdi? Tam oturmak için hamle yapacaktı ki kocası içeri girdi.

"Artık buraya alış. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Bir daha tekrar etmeyeceğim. Birincisi dördüncü kata çıkman yasak! Mutfağa girmen yasak! Bir daha bizi zehirlemene izin vermem. Dördüncü kata çıktığın an beynine bir kurşun yersin! İkincisi benim sözümden çıkmayacaksın. Ne diyorsam onu yapacaksın. Eğer ki ters bir hareket yaparsan sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın. Üçüncü ve sonuncusu yatak odamızda senin giyeceğin kıyafetlerin olduğu bir dolabın var. Bu gereksiz eşyalarını oraya yerleştir!"

"Yatak odamız mı?"

Kayra korkuyla Ateş'e baktı. Bu hiç aklına gelmemişti işte. Bir insan neden nefret ettiği biriyle aynı yatağı paylaşacaktı ki!

"Evet. Her şey usulüne göre!"

"Ama... Ama ben... Şey... Ben..."

"Seninle birlikte olacağımı düşünmüyorsun, değil mi? Eğer öyle düşünüyorsan gerçekten mide bulandırıcısın!"

Kayra dudaklarını açıp söylenmeye başlayacaktı ki Ateş başlamasına izin vermeden odadan çıktı. Bu iş yolundan sapıyordu iyice. Kayra dişlerini sıkarken sinirle sıktı titreyen ellerini ve tıslardı.

"Titremeyin artık!"

Ellerini saçlarına geçirip dirseklerini başına dayadı. Kafası korkunç bir kurgunun peşine düşmüşken zamanın nasıl ilerlediğini fark etmedi bile. Bavuluyla göz

göze geldi kız. Tırnakları dudaklarının derisini yüzmeye başlarken kulağına gelen polis sireniyle gözlerini büyüttü. Koca bir yumru boğazından geçip giderken umut çaresizlik kapılarını parçalarcasına daldı yüreğine. Babası gelmişti işte!

Hızlıca ayağa kalkıp oturma odasından çıkacaktı ki Kadir önünü kesti. Onu kolundan tutup cama yaklaştırdı. Kapıda bekleyen bir tane adamı gösterdi.

"Ona iyi bak Pelin. Eğer bu evden çıkarsan ya da Ateş Mirzan'ın söylediklerinden başka bir şey söylersen ilk hedefi annen sonraki hedefi de baban olacak."

Kayra alayla güldü.

"Yapamazsınız. Bu kadar polisin içinde öldüremezsiniz onları."

"Evet... Polisin içinde öldüremeyiz ama polis yedi yirmi dört ailenle olmayacak Pelin."

Genç kız elini ağzına götürdü. Gözünün önüne gelen kanlı görüntüler yüreğinde yangınlara sebep oluyordu. Kapının sesiyle Kayra gözlerini kapattı. Mahkûmiyetini bir kere daha tescillemesini istiyorlardı ondan. Derin bir iç çekip kendisini kapıda bekleyen kocasının yanına geldi.

Kayra o sırada babasının sesini duydu. "Kızım! Oh, şükür iyisin..."

"İyiyim babacım. Neler oluyor burada?"

Polis memuru Kayra ve Ateş'e yaklaştı.

"Ateş Bey, Kayra Hanım'ı zorla alıkoyduğunuz şikâyeti üzerine geldik."

Ateş gülerek memura baktı. "Kendisi karım olur. Nasıl zorla alıkoyabilirim onu? Değil mi hayatım?"

Genç kız dişlerini birbirine bastırıp zoraki gülümsedi. "Evet memur bey. Öyle bir durum yok."

Çetin Bey kızının savunmasını duyunca kıpkırmızı kesildi. "Seni tehdit mi etti?"

"Baba hayır..."

Yaşlı adam sinirle kızının koluna yapışıp dışarıya çekti.

"Ben kızımı alıyorum. Kimse buna engel olamaz."

Ateş sakince Çetin Bey'in elinden Kayra'nın kolunu çekti. "O benim karım."

Polis memuru diğer memurlara toplanmasını söyleyip Çetin Bey'e döndü. "Beyefendi bu iki genç evli. Bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kızınız istemediği müddetçe onu buradan alamam."

Çetin Bey ümitle kızına baktığında onun gözlerinde gördüğü korkuyla yerinde kaldı. "Ben seni korurum babacım. Gel hadi."

Kayra olumsuzca başını salladı. Memurlar evin bahçesinden çıkıp araçlarıyla uzaklaşırken Canan Hanım sessizce yutkundu.

"Gidin baba... Ne olur gidin... Size bir şey olmasına izin veremem."

Kayra ailesine son bir kez bile bakamadan kendini içeriye attı. Camdan çaresizce gidişlerini izledi. Yanında Ateş'in varlığını hissedince sessizce mırıldandı. "Çok çaresizim, değil mi?"

"Bir zamanlar ben de öyleydim. Kısasa kısas işte."

Kayra sinirle adama döndüğünde onun buz tutmuş hissiz bakışlarını gördü.

"Saat geç oldu? Odamıza çıkalım karıcım."

Genç kız korkuyla geriledi. Konuşmak için ağzını açmıştı ama Ateş ona söz hakkı tanımadan bileğinden kavradı ve yatak odasına çıkarttı. İkisi de boş boş odaya bakıyordu. Ateş bir yerden başlaması gerektiğini biliyordu. Hızlıca gardırobun önüne geldi ve kapaklarını açtı. Kayra'nın gördüğü şeyler karşısında ağzı açık kaldı. Kesinlikle bu kıyafetler onun tarzı değildi. Bu kadar açık saçık giyinmezdi o.

"Ben bunları giyemem. Bunlar çok açık."

Ateş öfkeyle tısladı. Gerçekten karısı sinirlerinin si-

nırında ip cambazlığı yapıyordu. "Her zaman giydiğin şeyler. Şimdi de namus bekçiliğine mi soyundun?"

Kayra başını kaldırdı. Dimdik kocasının gözlerine baktı ve tüm kararlılığıyla konuştu. "Ben bunları giymem!"

"Giyeceksin ve ilk önce de bu gecelikten başlayacaksın!"

Askıdan koparırcasına çıkarttı mürdüm rengi uzun saten geceliği.

"Giymem!"

"Demek giymezsin!"

Ateş derin bir nefes aldı.

"Evet giymem!"

Genç adam birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Açtığında Kayra korkuyla geri çekildi. Bu adam resmen öfke kusuyordu. Odadan çıkmak için hamle yapığında bileğinden kavradı Ateş genç kızı. Kayra ufak bir çığlık atarken onu kendine çekti ve ellerini sırtında birleştirdi.

"Sen giymezsen ben giydiririm!"

Fermuarı hızla aşağı çekerken bir anda durdu ama sonra devam etti ve genç kızın dudaklarından acı bir inleme döküldü. Fermuar hızlı çekildiği için genç kızın etine takılmıştı. Ahmet Ateş Mirzan da hiç tereddütsüz o fermuarı aşağı çekmişti. Genç kızın sırtından küçük bir parça koparken bir anda adamın kollarından kurtuldu.

"Ben giyerim."

Daha önce hiçbir erkek bu kadar yaklaşmamıştı Kayra'ya ve Kayra hiç bu kadar utanmamıştı hayatında. Hızlı adımlarla banyoya giderken eli kanayan yarasının üzerindeydi. Ufaktı ama canı yanıyordu işte. Gözyaşlarını tutmadı. Üzerini değiştirirken kan geceliğe bulaştı. Suyla yıkadıktan birkaç dakika sonra kanaması durdu. Derin bir nefes alırken dışarı nasıl çıkacağını düşünüyordu. Bütün gece bu siyah beyaz mermerlerle döşenmiş banyoda kalamazdı. Kapıyı yavaşça araladı. Ses yoktu. Derin bir nefes alıp odanın içine geçti ve ilk defa ilgiyle mekânı inceledi.

Odanın içindeki gardırop siyahtı. Perdelerin uçlarında Fransız dantelleri vardı. Siyah ağır dantelli gölgelikler yanlara doğru tutturulurken beyaz perde tüm zarafetiyle süzülüyordu. Yatak çarşafları siyahtı. Yerdeki beyaz halı yumuşacık ve tüylüydü.

Kayra aceleyle çantasındaki kıyafetlerini dolabına yerleştirdi ve günlüğünü hızlıca yatağın altına soktu. İçini hep güzel defterine dökmüştü. Sırf şehir eşkıyası bir adam yüzünden bu zevkinden mahrum bırakmayacaktı kendini. Bu defter bulunduğunda çok kötü şeyler olacaktı ama en azından bulunana kadar idare ederdi. Derin bir nefes aldı ve odanın içindeki zarif işçiliği olan iki kişilik siyah koltuğa ilişti. Ayaklarını karnına çekerek gözlerini kapattı. O yatakta yatmayacaktı. Kesinlikle hiçbir kuvvet onu o yatağa sokamazdı.

Gözlerini kapatırken çaresizce yaşadıklarını düşünmeye başladı. Yanlış hikâyenin kötü kadını olmuştu. Hâlâ aklının almadığı bir olayın tam ortasındaydı ve hâlâ birinin çıkıp "Şaka" demesini bekliyordu. Ama sırtındaki sızı yaşadıklarının ve yaşayacaklarının gerçekliğinin en büyük kanıtıydı. Belki özel bir işkence uygulanmayacaktı kendisine ama psikolojik baskı... Adamın yaptığı buydu işte!

Kayra Ateş'in her bakışında, yapmadığı şeyler yüzünden kendisinden tiksindiğini görebiliyordu ve adamın, ailesi gelmeden önce söylediği o sözler canını yakmıştı. Ne olursa olsun o genç bir kızdı. Hiçbir erkekle teması olmamışken nasıl olur da bu şehir eşkıyası kendisiyle birlikte olmayı mide bulandırıcı bulabilirdi? İçerilerde bir yerlerde kadınlığının kırıldığını hissetse de bu durumdan şikâyetçi değildi. En azından bedenini sağlama almıştı. En azından bu işkence bittiğinde yine tertemiz olacaktı. Bu adama istediğini vermeyecekti. Bakışları yüreğini yakıp geçse de, ilk gördüğünde bir anlığına zaman dursa da bu adama istediğini asla vermeyecekti.

Düşüncelerinden sıyrıldığında odanın içinde daha önce fark etmediği bir kapı açıldı. Panikle yerinden doğrulduğunda kocasını gördü. Merakla ona bakarken Ateş buz gibi sesiyle merakını giderdi.

"Burası benim kıyafet odam. Girmen yasak."

"Tamam." Tekrar koltuğa ilişti Kayra. Başını yaslayıp gözlerini kapattı.

"Yatağa geç."

"Hayır!" Yerinden doğrulurken bu sefer kararlıydı kız. Geçmeyecekti o yatağa.

"Sana yatağa geç dedim."

"Olmaz."

"Benim gelmemi istemezsin, değil mi?"

Ateş'in içinde her dakika daha da büyüyen bir öfke vardı. Bu kız sabrını sınıyordu. Oysa onun dediğini yapmayı beş yıl önce öğrenmiş olmalıydı. Kulağına çalınan titrek sesle daha da öfkelendi.

"İstemem." Kayra gözünden süzülen yaşı eliyle hemen sildi.

"O zaman hemen yatağa!"

"Ha... Hayır."

Genç kız hâlâ son gücüyle direniyordu. Adama bakamıyordu. Baktığı an o nefret dolu gözler onu öldürebilirdi.

"Peki... Anlaşılan benim gelmemi istiyorsun sen."

Ateş kıza hızlıca yaklaştı ve Kayra daha ne olduğunu anlamadan küçük bedeni koltuktan yatağa savruldu. Korkuyla inledi genç kız. Yatakta geri geri kaçarken Ateş onu durdurdu. Ayak bileklerinden tutup kendine çekti. Hızlıca üstüne eğildi ve öfkeyle tısladı.

"Bir daha beni ikiletme!"

Kayra korkuyla başını salladı. Hızlıca çarşafın altına girdi. Ayaklarını kendine çekip sırtını Ateş'e döndü ve gözlerini kapattı. Uyumalıydı... Bu kâbustan kurtulmasının tek yolu uyumaktı.

Sabah gözlerini ilk aralayan Ateş oldu. Yavaş yavaş nefes alırken göğsünün inip kalkmasını güçleştiren ağırlığa kaydı bakışları. İlk başta uyku mahmurluğuyla tekrar gözlerini kapattı. Daha sonra birden üzerindeki ağırlığın karısına ait olduğunu fark etti. Kaşları öfkeyle çatılırken alnındaki damar çoktan belirginleşmeye başlamıştı bile. Mışıl mışıl uyuyan kızı birden üzerinden itti.

Kayra huzurlu uykusundan nasıl uyandığını anlamadı. Üç saniye önce yataktayken şimdi yere kapaklanmıştı. Acıyla inlerken hâlâ neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Diz kapaklarını ovuştururken bugünün kâbusunun başladığını Ateş'in öfkeli gözlerinden anladı.

"Çıldırdın mı sen! Hem yat diyorsun hem de yataktan atıyorsun." Genç kız uyku mahmuru gözlerle kocasına bakıyordu.

"Bir daha seni üzerimde bulursam çok kötü olur Pelin!"

"Adım Kayra. Ayrıca ben deli yatarım yapabileceğim bir şey yok," dedikten sonra yerden kalkıp ikili koltuğa geçti Kayra.

"O zaman gece uyan. Kendini kontrol et. Seni sabah üstümde bulmayacağım!"

"Senin öfken yüzünden gece uykumu bölemem!"

Genç kız ellerini göğsünün altında birleştirdi. Tam bir şey daha söyleyecekti ki Ateş olanca heybetiyle önünde dikildi. Kayra'nın az önce korkusuzca önünde birleştirdiği kolları yavaşça çözülürken sessizce yutkundu.

"Bence tartışmayalım. Kaybedersin!"

"Ta-mam." Bu adamın bir bakışı onu yerine sindirirken nasıl karşı koyacaktı ki...

"Şimdi ne yapacakmışsın söyle bakalım."

Kocası kendinden emindi! Çünkü Kayra'nın kalkanları onun öfkeli bakışlarını görünce iniveriyordu.

"Gece uyanacağım." Sesini kontrol etmek istese de olmadı. Ağlamak üzereydi neredeyse.

"Saat sekiz buçukta kahvaltı var. Geç kaldığın takdirde kahvaltı edemezsin."

Ateş banyoya girdi. Kayra kollarını bedenine sararken sırtındaki sızıyla irkildi. Gözleri duvardaki saate kaydı. Sekizi gösteriyordu. Kocası banyodan çıkar çıkmaz hazırladığı kıyafetleri alıp kendini sıcak suyun altına attı. Kaç gündür doğru düzgün hiçbir şey yemiyordu. Bu kahvaltıyı kaçırmayacaktı. Hızlıca yıkandıktan sonra üzerini değiştirdi. Saçlarının suyunu havluyla aldıktan sonra odadan çıktı. Saate baktı. Zamanlaması harikaydı. Merdivenlerden hızlı hızlı indi. Etrafına bakındı. Hiç kimse yoktu. Karşısındaki odaya baktı. Yine kimse yoktu. Üç oda gezdikten sonra gözleri saate kaydı. Tam buçuğu gösteriyordu. Dördüncü odaya girdiğinde kocasını kahvaltı masasında çay içerken gördü. Yüzünde büyük bir tebessümle içeri girdi. Sonunda midesi güzelce doyacaktı. Tam oturmak için hamle yaptığında Kadir kızı kolundan kavradı. Ateş fincanı masaya bırakırken Kayra'ya döndü.

"Geç kaldın."

"Hayır... Bak saat sekiz buçuk." Hemen duvardaki saati gösterdi.

"Benim saatime göre sekiz buçuğu bir geçiyor."

"Ama. Ama sadece bir dakika." Kayra şaşkınlıkla Ateş'e baktı. Sadece bir dakika ya! Bir dakika!

"İsterse on saniye olsun. Kahvaltı etmeyeceksin!"

"Ama ben acıktım. Kaç gündür doğru düzgün hiçbir şey yemiyorum." Midesinin isyanı çenesine vurmuştu. Açtı o! Hem de kurt gibi!

"O zaman kendini alıştırsan iyi edersin"

"Lütfen böyle davranma. Bak ben senin intikam almak istediğin kadın değilim." Gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Fotoğraflar ve kaset öyle demiyor ama, değil mi? Dün sen de gördün."

"Bir yanlışlık var. Lütfen... Ateş lütfen!"

Genç adam başını hızlıca kaldırdı. İlk defa ismini duymuştu kızdan ve o isim ilk defa kulağına güzel gelmişti. Taşlaşmış yüreğine bir balyoz darbesi indirmişti. Pamuk gibi ses tüm ruhunu okşarken ilk defa içinde bir yerlerde kıpırdanma hissetti adam.

"Oturmak mı istiyorsun masaya?" Kendini hissettiklerine hızlıca kapattı.

"Evet..." Kayra hevesle kocasına baktı. İkna etmişti işte! Başarmıştı!

"Otur o zaman."

Genç kız minnetle gülümseyip masaya oturdu. Eline çatalı almıştı ki bileği tekrar Kadir tarafından kavrandı.

"İzin verdi ya duymadın mı?" Kayra, Kadir'e kaşlarını çatarak baktı.

"Oturmana izin verdi. Yemene değil!"

Kayra'nın başından aşağı kaynar sular döküldü. Bakışlarını Ateş'e çevirdiğinde onun hain tebessümünü gördü.

"Peki... Yemem ben de!"

Pes etmeyecekti. Savaşsa savaş... Bu insanlara Kayra Candan olduğunu kanıtlayacaktı. Ama en önemlisi de karşısındaki adama istediğini vermeyecekti. İçi giderek baktığı masadan gözlerini çekti. Başını yere eğip dar paça pantolonunun üstüne giydiği yeşil salaş tişörtün etekleriyle oynamaya başladı. Açlık bütün bedenine sinyaller gönderiyordu. En son dün öğlen yemek yemişti. Ona da yemek denmezdi. Başını kocasının sesiyle kaldırdı.

"Yarın holdingin kuruluş yıl dönümü var. Evde hazırlık yapılacak."

"Tamam."

"Sen de katılacaksın partiye!"

"Ben katılmasam olmaz mı?"

Bitkindi Kayra! Açlıkla savaşıyordu. Önünde Halil İbrahim sofrası vardı ama o tek lokma yiyemiyordu. Ayrıca holding partisinden anlamazdı! Ona göre şık giyinmek zorunda olduğu üç durum vardı. Düğün, mezuniyet ve toplantılar!

"Hayır!"

Genç kız derin bir nefes aldı. Dalgın dalgın karşısında kahvaltı eden kocasına bakarken eli istemsizce salatalığa uzandı. Tam bir parça almıştı ki bileği şiddetli bir şekilde tutulup arkaya büküldü. Tutamadığı acı bir çığlık dudaklarından fırlarken korkuyla inledi.

"Bırak!"

Kadir bırakmayınca Kayra acıyla bağırdı.

"Dalmışım... Lütfen bırak canım yanıyor!"

Kadir biraz daha sıkarsa kesinlikle kırılacaktı bileği. Yardım istercesine Ateş'e baktı. Biliyordu onun adamı bir baş hareketiyle durdurabileceğini. İstediği yardım geç de olsa geldiğinde genç kız öfkeyle masadan kalkıp elinin tersiyle tabağın birini yere fırlattı. İçinde kontrol edemediği bir sinir patlaması vardı. Arkasındaki adam tekrar hareketlendiğinde Ateş'in bakışıyla onu durdurduğunu fark etti. Ellerini hırsla masaya dayadı. Vücudunu öne eğerken öfkeyle tısladı.

"Sana istediğini vermeyeceğim Ateş Mirzan!"

Genç adam gelen çıkışla ağır ağır yerinden kalktı. Yavaşça yürüyüp genç kızın yanına geldi. Kulağına eğildi ve aynı öfkeyle karşılık verdi. "Yaşayıp görelim Pelin Özlü!"

Kulağında hissettiği nefesle titredi genç kız. Korkuyla karşısındaki adama baktı. Ciddiydi bu adam. Sessizce yutkundu.

"Yanlış yapıyor..."

"Kadir onu sığınağa indir. Yarın sabaha kadar sadece su verin!" Kayra birden hareketlendi.

"Çıldırdın mı sen!"

"Hayır, sadece canım yemek yemeni istemiyor."

Kadir Kayra'nın koluna yapıştığı gibi sürükleye sü-
rükleye onu sığınağa götürdü.

"Bırak beni, bırak!"

Çırpınmaya çalıştıkça izbandut gibi adam onun can-
nı acıtmak için kolunu daha fazla sıkıyordu. Kocaman
demir kapının önüne geldiklerinde Kayra korkuyla ge-
riledi. Ciddi anlamda oraya girmek istemiyordu. Bu oda
ona yalnızlığını hatırlatıyordu. Bu odanın içinde sadece
düşünüyordu, düşündükçe de deliriyordu.

"Lütfen yapma!"

Kadir onu dinlemedi. İçeriye paçavra gibi fırlattıktan
sonra kapıyı üzerine kapattı. Kayra ağır ağır yerinden
kalkıp odanın köşesine gitti. Yere uzanıp ayaklarını kar-
nına çekti. Başını kollarının arasına alıp ağlamaya baş-
ladı. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Bağırdı çağırdı. Nefretini
kustu boş duvarlara. İki saat sonra yorgunluktan uyu-
yakaldı.

Holdinge geldiğinde kendini sersem gibi hissediyor-
du Ateş. Çok yorgundu. Yaşadığı hayat kolay değildi.
Hâlâ uyanmasını beklediği bir kız kardeşi ve öldürmek
için can attığı bir karısı vardı. Derin derin nefes alırken
telefonu çaldı. İç cebinden çıkarıp ekrana baktı. İsmi gö-
rünce yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Evlilik ku-
rumuna aşkla adım atan arkadaşının onu gönderdiği
hediye için aradığına emindi. Günlerdir Pelin'le uğraş-
maktan hediyenin akıbetini unutmuştu. Dostunu tele-
fonda bekletmedi Ateş.

"Hediyeni aldım."

Ateş arkadaşının neşeli sesini duyunca gülümsedi.

"Çok sevindim."

Keyifli sesi Alaz'a ulaştığında arkadaşı merakla sordu. Doğru ya uzun zaman olmuştu keyifli konuşmayalı.

"Hayırdır, bu ne neşe?"

"Aradığımı buldum Alaz."

"Ateş, yanlış bir şey yapma sakın!"

"Yapmıyorum. Sadece hak ettiğini veriyorum."

"Ateş değmez!"

"Değer!"

"Dikkat et kendine. Pişman olacağın bir şey yapma!"

"Hiç sanmıyorum!"

"Sen bilirsin ama yine de dikkatli ol!" Alaz Süvarioğlu nefesini verirken Ateş gülümsedi.

"Tamam kardeşim. Hediyeyi yengeye iletirsin."

"İleteceğim."

Telefonlar karşılıklı olarak kapandığında derin bir nefes alıp önündeki AVM projesini incelemeye başladı Ateş. İşten çıkana kadar aklına karısını getirmeyecekti.

Hayatını paylaşacağı kızı kaybetmenin acısı vardı genç adamda. Sanki her yerde derin bir ölüm sessizliği hâkimdi. Dünden beri beyninde aynı cümleler patlıyordu. *"O kız benim ailemin katili!"*

Semih derin bir nefes alıp saçlarını çekiştirdi. Kayra'nın gitmesiyle Çetin Beylere çıkıp videoları izlemiş fotoğraflara bakmıştı. Gördüğü ile bildiği arasında dağlar kadar fark vardı. Gördüğünü inkâr edemezdi ama bildiğini de inkâr edemezdi. Nefes alışverişi sıklaşırken genç adam gördüklerini, yaşadıklarına tercih etti. Son çaresiz soluğu havaya karışırken bıraktı Kayra'yı. Unutmayacağı tek şey kadının ihaneti olacaktı.

3. Bölüm

Günaydın, aşkın besmelesidir.

(Emre Gökçe)

Gözlerini karanlığa açtı Kayra. Derin bir nefes alırken zamanı hesaplamak istedi ama yapamadı. Kapının ağzındaki bir şişe suyu görünce yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi.

"Zahmet etmişler!"

Ağır ağır yerinden kalkıp açlıktan isyana geçen midesine suyu tek dikişte indirdi. Koca şişe bittiğinde tekrar yerine döndü. Ayaklarını karnına çekip düşünmeye başladı. Beynindeki tek kişi şüphesiz Semih'ti. Onun Ateş'e inanıp inanmadığını merak ediyordu.

Derin bir nefes aldı. Biri bir gün gelip böyle bir şey yaşayacaksın dese güler geçerdi. Üstüne bir de Semih'in en nefret ettiği esprilerinden birini patlatır ve sadece kendisi karnı ağrıyıncaya kadar gülerdi. Dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Aklına gelen anıyı hemen kovaladı. Artık anılarında bile Semih'e yer yoktu. Karnının ikinci büyük isyanıyla gözlerini devirdi.

"Boşuna bağırıyorsun yarın sabaha kadar doyurmayacaklar seni!" Yeni bir ses daha geldi. "Kime diyorum ben! Ses yapmayı keser misin? Dikkatimi dağıtıyorsun." Sanki midesi onu anlamış gibi ufak bir gurultu daha gönderdi ve sustu. "Aferin. Sen bari beni dinle."

Eliyle karnını okşadı. Ailesini çok merak ediyordu. İki ay sonra dersleri bitecek ve finalleri başlayacaktı. Bu

gidişle sınavlara giremeyecekti. Eğitiminin yarımasını istemiyordu. Aklından geçeni yapabilseydi iyi olacaktı. Düşüncelerini kapının açılma sesi böldü. Merakla kafasını kaldırdığında Kadir'i gördü. Kaşları çatılırken başını tekrar eğdi. Yeni bir su daha bırakılmıştı. Acınacak haldeydi! Resmen açlıkla sınanıyordu. İsyan edercesine kafasını kaldırdığında adamın çoktan gittiğini fark etti. Kendini bir köle gibi hissediyordu. Gözleri tekrar kapanırken bir an önce yarının olmasını istiyordu.

Ateş eve geldiğinde kendini çok yorgun hissediyordu. Kadir gelip hemen günün özetini geçti. Sadece kafa sallayabildi adamına. Hızlı adımlarla dördüncü kata çıkıp kız kardeşini ziyaret etti. Onunla biraz vakit geçirdikten sonra dün kızla birlikte yattığı yatağa girdi. Onun tarafına bakmadan gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

"Bu hoşuna gidiyor değil mi?"

Öfkeyle tısladı kız karşısındaki adama. Sabahleyin çıkmıştı o berbat yerden ve şimdi karşısındaki adama bakıyordu.

"Hoşuma gidiyor!"

Yalan söylüyordu kocası. Az çok görebiliyordu en derinlerde bu yaşattığından memnun olmadığını. Kayra'ya düşen vazife Ateş'in içindeki Ahmet'i bulmaktı. Derin bir nefes alıp saate baktı. Buçuğa iki dakika vardı. Keyifle sırıttı. Masaya oturup çatalını eline aldı ve kahvaltı etmeye başladı. Midesi o kadar açtı ki ne bulsa yiyordu. Önündeki krepin üçüncüsünü de mideye indirdikten sonra kocasına baktı. Bir an için bakışlarındaki ufak ilgiyi fark etti. O gördüğü küçük ilgi Kayra'nın içinde bir şeyleri estirdi. Adamın gözleri parlayınca ayrı güzel oluyordu. Derin bir nefes alıp tekrar kocası-

na döndü. O mavi gözler yine buz kütlesine dönmüştü. Ağzına attığı patates püresini afiyetle mideye indirdi Kayra. Karşısındaki koca müsveddesiyle uğraşmayacaktı. Tabakları silip süpürmeye devam ederken onun sesiyle kendine geldi.

"Akşam giyeceğin elbise yukarıda. Bizzat çıkardım."

Tek kaşını kaldırarak adama baktı Kayra. "Senin gibi koca bulmak için kadınlar sokağa dökülüyor! Şansa bak. Ben istemiyorum ama senin gibi bir kocam oldu!"

Adam öfkeyle kıza baktı. Elindeki çatala yapıştı hızlıca.

"Tamam tamam sözümü geri alıyorum. Hâlâ çok açım!"

Elini adamdan kurtarıp tekrar masaya döndü. Kocasına bakıyordu alttan alttan. Öfkeli bir adamdı karşısındaki kişi! Yani Kayra hep onu öfkeli görmüştü. Bir müddet kocasını izledi. Sakince kahvaltı ediyor gibi duruyordu. Arkasındaki has adamı Kadir tetikte bekliyordu. Sanki adamın üstüne atlayacaktı Kayra.

Derin bir nefes alırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Aslında yakışıklıydı Ateş Mirzan! Hem de öyle böyle değil. Yürek hoplatan cinsten. Ama yakışıklılık zamanla uçardı, güzellik gibi. Geriye sadece yaşanmışlıklar kalırdı. Dudakları yavaşça düştü Kayra'nın. Ölümüydü aslında kocası. Derin bir nefes alıp çatalını bıraktı.

"Benden ne istiyorsun?"

Adam sonunda başını kaldırdı. Karısının göz hapsinde olduğunu hissettiğinden beri soğuk terler dökü-yordu. Kadının bakışları fazla deliciydi. Fazla güzeldi ve en kötüsü de baktığı yer ateş alıyordu. Yüreğine bir kördüğüm atıyordu. İçinde bir yerlerde karısının rengini anlayamadığı gözleri ruhunu delik deşik ediyordu. Sanki biri taramalı tüfekle tarıyordu bedenini! Kendini bir küfür savurdu. Etki altına girmek yok!

"Canını!"

Adamın sesi öfkeliydi! Sesi yılların acısını yansıtırcasına soğuktu. Nefesi bile ölümün habercisiydi. Bilmediği bir oyunun kötü kadınıydı Kayra ve bilmediği bir hayat için cezalandırılacaktı.

"Ben aradığın kişi değilim."

Sessizce yutkundu kadın. Diyebileceği tek şey buydu. O da görmüştü resimleri. O da izlemişti videoyu. Hatta bir an için kendinden korktuğunu kabul ediyordu. Bir an için psikolojik bir rahatsızlığı olup olmadığını tarttı. Bir an Kayra iken bir an adını hiç duymadığı Pelin olmaktan korktu. Ama değildi. Adamın gösterdiği tarihlerde evindeydi ama bunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu elinde.

"Bence daha fazla konuşma Pelin."

"Adım Kayra. Kayra Candan."

"Biliyor musun? İsmin önemli değil. Sen ailemin katilisin. Bu yeterli benim için."

"Ama ben kimseye zarar vermem."

Gözleri doldu Kayra'nın. Karıncayı incitmezdi o! Sırf onlar ölmesin diye üzerlerinden atlardı. Masumdu, temizdi. Ömrü boyunca hayatındaki tek erkek babasıydı. Semih bile sonradan dâhil olmuştu.

"Yeter!"

Adamın sesi çok tehditkârdı. Bir kelime daha etse boğazına yapışıp soluğunu kesecekti sanki. Nefesini vermeye korktu Kayra. O bile ses çıkaracaktı çünkü.

"Akşam geldiğimde hazır ol. Asistanım Alev son düzenlemeler için gelecek. Ortalarda dolanma. Anladın mı Pelin Özlü?"

Kız akmak üzere olan gözyaşlarını tutup kabullenircesine başını salladı.

"Ve dördüncü kata sakın adım atma!"

Kayra, Ateş sandalyesini itip evden çıktığında derin

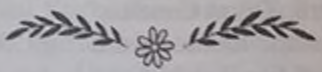
bir nefes aldı. Kadir hâlâ duruyordu. Yüzünde cani bir sırıtış vardı. Sessizce yutkundu kız. Eziyeti bitmemişti. Ateş onu Kadir'in ellerine bırakmıştı.

Kolundan sürüklenmeye başladığında korkuyla çığlık attı genç kız. Adamın sözlerini işittikçe beynine balyozlar indi. Yüreği yerinden çıktı. İçinden ne kadar dua varsa etti. Canı tatlıydı kızın. İğne bile vurulmamak için grip olduğunda ot çayları içerdi. Ama şimdi canına okuyacaktı bu adam.

"Ateş Bey'in kesin emri var. Yüzüne ve bacaklarına zarar gelmeyecek."

Gözlerinden yaşlar akarken sığınağa fırlatıldı zayıf bedeni. Adam gömleğinin manşetlerini sıvarken tekrar konuşmaya başladı.

"Ama geri kalan yerlerle ilgilenmem gerek."

Holdinge geldiğinde kendini direkt odasına attı Ateş. Peşinden sekreteri girdi.

"Ateş Bey hemen çıkmamı ister misiniz?"

"Burada durman hata! Hemen eve git. Ayrıca Alev, Pelin'e dikkat et!"

"Peki efendim."

Kız odadan çıkarken adam derin bir nefes alıp başını koltuğa yasladı. Çok yorgundu. Yılların intikamını taşıyordu yüreğinde. Omuzları hâlâ dikleşmemişti. Battıkça batar mıydı bir insan karanlığa?

Bir kadın! Sadece bir kadın! Tüm hayatını alabora etmişti. Tüm ailesini mahvetmişti. Kız kardeşi Pamuk hâlâ uyuyordu. Babası mezardaydı. Elleriyle şakaklarını ovdu. Yüreğine düşen gözleri düşünmedi. Aklına gelmesine izin vermedi. Hemen sildi kafasının içinden her şeyi. Akşamki kuruluş yıldönümüne odaklanmalıydı!

"Ah!"

"Özür dilerim Pelin Hanım."

Gözyaşları içinde evin genç yardımcısı Fatma'ya baktı. Dudakları titriyordu. Acı ciğerlerine hançer gibi saplanıyordu. Nefes aldığı an sırtından bir darbe yiyordu. Acıyordu işte! Fatma pansumanını bitirdiğinde dişlerini geçirdiği yastığı bıraktı. Yaşadığı her şeyin hesabını soracağı gün elbet gelecekti!

"İyi misiniz Pelin Hanım?"

Kayra derin bir nefes aldı. Yüzünü ekşitirken yavaşça kadına döndü. Yataktan doğrulduktan sonra Fatma'nın ellerini tuttu.

"Adım Kayra." Bir damla yaş düştü yeşile dönen gözlerinden.

"Adım Kayra Candan." İkinci damla ilkini izlerken Kayra'nın görüşü bulanıklaştı.

"Yalvarırım adımı söyle. Unutuyorum çünkü. Herkes Pelin diyor! Adım Kayra. Yalvarırım unutturma bana."

Başını yardımcının omzuna gömdü. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Gözünden düşen her damla Fatma'nın yüreğini dağladı. Olayları çat pat biliyordu. Bu evde çalışmaya başlayalı iki yıl olmuştu. İlk defa patronunu bu kadar öfkeli görüyordu. Yardım etmesi bile yasaktı aslında. Yatak odasını temizleme bahanesiyle girmişti odaya. İlaçları eteğinin içine saklamıştı. Korkuyordu Fatma da. Yaptığı şey öğrenildiği an bu evden gönderilirdi, biliyordu.

"Şey. Ben..."

"Lütfen... Aramızda kalacak. Baş başa kaldığımızda en azından ismimi söyle. Unutturma bana kendimi!"

Derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı evin yardımcısı.

"Peki, Kayra Hanım."

Genç kız onca acının içinde birden neşeli bir kahkaha attı. Fatma'nın boynuna yapıştı hızlıca.

"Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!"

Fatma ona sarıldığında belindeki acıyla inledi. Gözleri karardı birden. Yardımcı geri çekilir çekilmez yüzüne yeni bir tebessüm yerleştirdi.

"İnan bana Fatma. Birinin bana inanmasına ihtiyacım var. Ben Pelin değilim. Öyle birini tanımıyorum. Ömrüm boyunca karıncaya bile zarar vermişliğim yok. Üç gün bir kedi yavrusunun ölüsü için ağladığımı bilirim. Ben kötü değilim. Yemin ederim değilim."

Fatma'nın ellerine yapışmıştı. Bir dal! İstediği sadece ona inanan, güvenen bir daldı! Tutunmak istiyordu Kayra! Birinin ona bu evde masum olduğunu hatırlatmasına ihtiyacı vardı. Yoksa istemeden Pelin olduğunu kabullenecekti. Yapmadığı bir suçu üstelenecekti. Belki o zaman acısı hafiflerdi. Belki de bu kadar ıstırap inkâr ettiği içindi.

"İnanıyorum Kayra Hanım ama siz de hak verin. Bu benzerlik çok fazla. Ya siz Pelin'siniz ve çok iyi bir oyuncusunuz ya da Kayra'sınız ve size çok benzeyen biri ortalıkta at koşturuyor."

"Hiçbir şey anlamıyorum ben de. O kadar kötü bir durumdayım ki."

"Siz eve ilk geldiğinizde masum olduğunuzu düşündüm zaten ama fotoğraflar var. Yani bu benzerlik imkânsız dersiniz. İkiz kardeşiniz olsa bu kadar benzemez."

"Çıldıracağım! Kim bu Pelin Özlü, kim bu kadın?"

"Sakin olun. Hata varsa elbet ortaya çıkar. Biraz dişinizi sıkın."

Kayra acıyla güldü.

"Hata ortaya çıkana kadar ben ölmüş olmazsam iyidir. O Kadir denen adam ruh hastasının teki."

Fatma birden gözlerini kaçırdı.

"Aslında öyle biri değildir. Sadece yıllarca Ateş Bey'e hizmet etmiş. Babasına hizmet etmiş... Çocukken almış Ateş Bey'in babası onu yanına. O yüzden size bu kadar öfkeli."

"Bir şey yapmadım diyorum kimse inanmıyor. Bu evde herkes ölmemi istiyor."

Yerinden kalktı Kayra. Banyoya girmek istiyordu.

"Yardım edeyim mi?"

"Gerek yok Fatma."

Gülümsemeye çalışarak banyoya girdi genç kız. Duştan çıktığında ağrıları biraz hafiflemişti. Pencereye yaklaştığında akşam için hararetli bir çalışma yapıldığını gördü. Ortalıkta bir tane kadın dolaşıyor, herkese emirler veriyordu. Tam camdan çekilecekken göz göze geldiler. Kadının bakışlarında tiksinti gördü. Omuzları düştü. Bu evde kimse sevmeyecekti onu. Bedenini odanın ortasına doğru çekerken gardırobunu açtı ve akşam giyeceği elbiseyi görünce gözleri irileşti. Varla yok arası bu elbiseyi giyemezdi. Ömründe bu kadar açık giyinmemişti.

Sessizce nefes alırken aklına Ateş geldi. Sözünü dinlenemezse kötü şeyler olacaktı. Korkuyla etrafına baktı ve birden aklına gelen şeyle gülümsedi. Elbiseyi giyecekti. Ufak bir iki detay eklemekten zarar gelmezdi ki. Üzerine eşofman takımı giydi. Bedeninin acısına aldırış etmeden aşağı indi. Fatma mutfaktaydı. Tam onun yanına girecekti ki biri koluna yapıştı. Korkuyla Kadir'e baktı. Aklına gelen şeyle kendine kızdı. Mutfağa girmesi yasaktı!

"Bir adım atarsan seni tekrar oraya tıkarım," dedi adam. Kayra hemen geri çekildi.

"Şey ben Fatma'dan bir şey rica edecektim."

Korkuyla bakışlarını mutfak kapısından çekti. Kadir evin yardımcısına seslendi. Fatma dışarı çıkınca Kay-

ra umutla ona baktı ama Fatma'nın bakışları soğuktu. Uzaktı! Yüzüne konmak üzere olan tebessüm soldu.

"Şey ben... Bir şey rica edecektim senden ama..."

"Ne istiyorsunuz Pelin Hanım?"

"Özel bir şey... Yani bayanlar için..."

Kadir iki kızı baş başa bırakmak zorunda kaldı. Fatma adamın gittiğinden emin olduktan sonra sıcacık bir tebessüm yerleştirdi yüzüne.

"Özür dilerim. Öyle davranmak istemezdim ama sizin odanızdan çıktıktan sonra Kadir sıkı sıkı tembihledi beni. O yüzden öyle davrandım."

Kayra buruk bir tebessüm gönderdi evin yardımcısına.

"Önemli değil. Ben şey isteyecektim senden. Makas ve küçük dikiş makinesi."

"Ne yapacaksınız ki onları?" Meraklı bakışlarla Kayra'yı süzdü Fatma.

"Akşam görürsün," derken kıkırdayarak Fatma'ya baktı genç kız.

"Ben odanıza getiririm."

"Tamam."

Kayra odasına çıktıktan yarım saat sonra Fatma istediği şeyleri bırakıp yanından ayrıldı. Kadir tecrübesiz bir adam değildi. İki kız arasındaki yakınlaşmayı fark etmese de sezmişti. Bu küçük detayı şimdilik göz ardı etti adam. Kayra ise eline makası alıp perdenin yanına geçti.

"Hadi bakalım Ateş Mirzan. Buna ne diyeceksin!"

Perdeyi boyuna göre ayarlayıp makası beyaz tüle vurdu. Boydan boya kestikten sonra giymesi için hazırlanan siyah payetli elbiseyi de belinden kesti. Tülü üç kat yapıp dikiş makinesini çalıştırdı. Yüzündeki tebessüm düşmana taş çatlattır cinstendi. İşine yaramayacak olan siyah elbisenin alt kısmındaki payetleri söküp tek tek beyaz tüle serpiştirdi. Bu yaptığı delilikti! Kocası

onu mahvedecekti ama değerdi. Vücut şovu yapmaktan iyiydi. İşi bittikten sonra bütün delilleri ortadan kaldırdı. Saate baktığında yediye geliyordu. Hemen elbisesini üzerine geçirdi. Saçlarını taradıktan sonra biraz şekil vermek için Fatma'dan yardım aldı. Her şey hazır olduktan sonra gardırobunu açtı ve ayakkabılara baktı. En düşük topuk boyu beş santim olan bir dolapta kendine uygun babetleri bulamayınca çaresiz siyah bir ayakkabı çıkardı. Az çok biliyordu bu ayakkabılarla düşeceğini. Sol ayağı lise zamanında çıkmıştı ve en küçük yükseklikte burkuluyordu. Ayağındaki ayakkabılar bina gibiydi. Derin bir nefes aldı. Aynada son kez kendisine baktı ve rujunu sürdü.

Hazırdı işte!

"Her şey hazır mı Alev?"

"Evet efendim. Bir tek siz hazır değilsiniz."

"Pelin bir şeyler yaptı mı?"

"Odasından çıkmadı."

"İyi."

Ateş evin içine girerken sekreterini kapıda bıraktı. Derin bir nefes alıp merdivenleri tırmandı. Odasına girdiğinde içeride kimsenin olmadığını fark etti. Aşağıdan geçerken de görmemişti karısını oysa. Bu evin içinden çıkamayacağını biliyordu. Kafasına takmadan onun gardırobunu açtı. Siyah elbise ortalarda yoktu. Memnuniyetsiz bir şekilde kendini banyoya attı. Bir an için kalbi kanıyordu neredeyse.

Hızlıca duşa girip çıktı. Kıyafet odasında üzerini değiştirdi. Siyah takımını giydikten sonra saçlarını taradı. Rugan ayakkabılarını da ayaklarına geçirdiğinde tam olmuştu. Kravatını düzeltip odadan çıktığında içeride bir çiçek kokusu olduğunu fark etti. Başını sağ tarafa

çevirdiğinde karısını gördü. Gözlerindeki korkuya inat dudaklarında kendinden emin bir tebessüm vardı. Gözleri yeşildi. Nasıl değişebilirdi bir insanın gözleri ve karısı neden bu kadar masum bakıyordu ona. Yüreğinin hızına yetişemedi. Sessizce yutkunurken hâlâ bakışları Kayra'nın üzerindeydi.

Hissettiklerinin tarifi yoktu. Hissettiklerinin izahı yoktu. Nefes alamıyordu. Karısı karşısında bu kadar güzelken, bu kadar masum bakarken ve gözleri bu kadar renk değiştirirken ruhundaki fırtınaya engel olamıyordu. Kayra'nın ufacık bakışı içinde depremlere yol açtı. İnce dudaklarındaki hafif tebessüm yüreğine balyoz darbesi gibi indi. Ölüyordu Ateş ama olması gereken bu değildi.

Saniyeler çığ gibi büyürken gözleri karısının arkasındaki perdeye kaydı ve bir anda Ateş içine düştüğü durumdan sıyrıldı. Yatak odasının perdesi karısına elbise olmuştu. Sessiz ve tehlikeli bir şekilde Kayra'ya yaklaştığında karısı tökezleyerek bir adım geri gitti.

"Kaçma!"

"Kaçamam zaten. Yürüyemiyorum!"

"Sen hangi akla hizmet perdemi kestin!"

"Elbise çok kısaydı."

"Bana karşı geliyorsun farkında mısın?"

"Evet farkındayım ama senin isteklerin için vücudumu sergileyemem!"

"Eskiden..."

Kayra cümlenin devamını biliyordu artık. Ateş'in sözünü sert bir şekilde kesti.

"O ben değildim!"

Kayra Ateş'in öfkeli bakışlarından çekinip bir adım daha geri gittiğinde ayağı burkuldu. Yere düşmek üzereyken kocası koluna yapıştı. Ateş ne yaptığını fark eder etmez karısının kolunu bıraktı.

"Düzgün yürümeye bak."

"Bunlar çok yüksek. Alçak bir ayakkabı yok mu?"

"Yok! Olmayacak da... Bununla doğru düzgün yürüyeceksin anladın mı? Sana bu evde rahat yok! Sok bunu kafana. Eğer aşağıda beni rezil edersen sonun kötü olur. Şimdi beni iyi dinle!"

Derin bir nefes aldı Ateş. Kayra kocasının gözlerindeki anlık buğulanmadan kendini alamadı. Canı yanmış bir adamdı o. İntikam istiyordu. Genç kız hüzünle nefesini verirken, Ateş'in mizacı bir anda değişti. Sesindeki soğukluk Kayra'nın kanını dondurdu. Bir an için başka bir zamanı düşündü. Başka bir zamanda karşılaşmayı hayal etmeye çalıştı. Ne olurdu acaba o zaman?

"Sen beni dinlemiyor musun?"

"Hı... Şey pardon dalmışım."

Ateş derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. İçinden sabır çekiyordu.

"Birkaç kişi dışında kimse seni bilmiyor olacak anladın mı? Herkes bu ani evliliği soracak. İlk görüşte aşk dersin."

Kayra şaşkınlıkla kocasına baktı. Oysa düşündüğü tek şey aşağıdaki insanların düşünceleriydi.

"Neden bilmiyorlar?"

"Evimizde sadece üç ay kaldığın için olabilir mi? İnsan içine çıkmadığın için! Benimle kafa bulma Pelin! Saf ayağına yatma."

"Ateş..."

"İsmimi telaffuz etme!"

Olması gereken buydu işte. Çünkü Kayra'nın her Ateş deyişi adamı halden hale sokuyordu. Ruhunu bilmediği bir girdaba fırlatıyordu. Beyni değil de kalbi dönüyordu. Fütursuzca karısına koşmaya çalışıyordu. Olmaması gereken şeyler olmayacaktı Ateş Mirzan'ın hayatında.

"Ama ne diyeceğim? İkimiz birbirine deli gibi âşık sevgililer değiliz. Sana ponçik sevgili isimleri takamam."

Derin bir nefes daha çekti Ateş. Kızın bu komik çıkışı bir an kendisini güldürdü. Ne diyecekti sahiden? Ahmet'i beş yıl önce gömmüştü. Karısı için ismini de değiştirmeyecekti. Değiştirse bile o isimde aynı etkiyi yapacaktı. Lanet gibi bir şeydi bu.

"Tamam... Ne dersen de! Aşağıda pot kırma yeter."

"Tamam."

İkisi de derin birer nefes aldı. Bu onlar için önemli bir oyundu. Biri nefret ettiği kadına, diğeri ise ona eziyet eden adama âşık rolü oynayacaktı.

Odadan çıkarlarken Kayra'nın ayağı tekrar burkuldu. Ateş öfkeyle ona baktı.

"Özür dilerim."

Odadan çıktıklarında kızın ayağı yeniden burkuldu. Göz ucuyla kocasına baktı. Belli ki adam patlama noktasındaydı. Derin bir nefes aldı genç kız. Hemen sonra kendisine uzatılan kolu görünce şaşkınlıkla bakakaldı. Sonra aklına oynayacakları mutlu âşık çift oyunu geldi. Hüzünle buğulandı gözleri. Tam kocasının koluna girecekti ki Ateş'in elini belinde hissetti. Acıyla inledi.

"Dokunma lütfen."

"Sen de koluma girseydin."

Adamın elinin baskısı her saniye artarken Kayra merdivenlerde tökezledi. Kocasının belindeki eli içini yakarken vücudundaki yaraları da sızlatıyordu. Aşağı indiklerinde derin bir nefes aldı. Yüzüne en güzel tebessümünü yerleştirdi ikisi de. Âşık rolü yapmak ne kadar zor olabilirdi ki!

Topluluğun içine çıktıklarında Ateş etrafına baktı. Arkadaşlarından kimse yoktu. Neyse ki hepsinin geçerli bir sebebi vardı. Bahçenin içinde ilerlediklerinde karşılarına gelen adamla durdu.

"Tebrik ederim Ateş Bey."

"Teşekkürler."

Gülümsemeye çalıştı ikisi de. Kayra etrafını süzüyordu. Kadınlar ne kadar açıksa erkekler o kadar kapalıydı. Giyilen kıyafetlere şaşkınlıkla bakarken yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Acısına aldırış etmeyecekti. Çalan müziğe kulak verdi. Babasıyla annesi geldi birden aklına. Ne zamandır konuşmuyordu onlarla. Ateş de hiçbir şey söylemiyordu.

Derin bir nefes alırken karşısında beliren kadınla şaşkınlığa uğradı. "Merhaba Pelin Hanım. Eşlerimiz konuşurken ben de sizinle konuşmak istedim."

"Merhaba?"

"Adım Sezgin."

"Memnun oldum Sezgin Hanım."

Gözleri Ateş'e kaydı. Koyu bir sohbete dalmış gibiydi. Koluna giren Sezgin'e şaşırarak baksa da sakin kalmaya çalıştı. Ortaya serpiştirilmiş masalardan birine geçtiler. Kadının meraklı bakışlarından rahatsız oldu.

"Ateş Bey'in evlenmesini beklemiyorduk işin açığı."

Gülümsedi Kayra.

"İlk görüşte aşk mı?"

Kayra derin bir nefes alırken iki kadının bakışları kesişti. Genç kız karşısındaki kadına hafif bir tebessüm gönderdi. Onun sessizliğine inat kadın konuşmayı sürdürdü.

"Ateş Bey gerçekten çok yakışıklı."

Kayra ve karşısındaki kadın aynı anda aynı adama baktı ve ilk defa içten bir gülümseme yakaladı genç kız kocasında. Gözleri dolarken içine akan sıcaklığı serbest bıraktı. Bedenindeki titremeyi durduramayınca kollarıyla bedenini sardı. Zaman durmuştu sanki. Kocasını tanıdığından beri ilk defa bu kadar farklı görüyordu adam gözüne. Mesela ilk defa samimiydi. İlk defa tatlı ve neşeliydi. Kalbi dörtnala koşarken sessizce yutkundu Kayra.

"Evet... Yakışıklı."

"Şanslısınız."

Acı bir tebessüm yokladı dudaklarını. Sırtındaki yaralar sızladı birden. Şanslı değildi Kayra. Bunu her zaman hatırlatan yaraları olacaktı bedeninde.

"Şanslıyım."

Kocasıyla göz göze geldiğinde bir an ikisi içinde zaman durdu. Ateş karısının uzaktan görüntüsüne hayran kalmamak için direniyordu. Kayra ise çoktan kapılmıştı. Aslında her şey iyi olabilirdi... Belki... Çok geçmeden Ateş yaptığı hatayı anlardı. Affederdi yol yakınken Kayra onu.

Ateş'in sekreterinin sesiyle bakışları birbirinden ayrıldı. Kayra sessizce yutkunurken mikrofonda konuşan kadının ne dediğini anlamıyordu. Aklı fikri kocasının mavi gözlerindeydi. Gerçekten çok yakışıklıydı adam.

Bedeni gecenin gerginliğinden kasıldığında sakinleşmek için gözlerini kapattı. Bu geceyi yaşayacaktı. Sıkmayacaktı kendini. Kasmayacaktı. Anın tadını çıkaracaktı. Çünkü kocası ona özgürlük tanımıştı.

Lanet olsun! Bu kızın gözleri az evvel yeşildi. Oysa şimdi yeniden kahverengi olmuştu.

Sekreterinin konuşması bitince Ateş çıktı kürsüye. Konuşacakları fazlaydı ama kafasına karısının güzelliği kazınınca konuşmayı kısa kesti. Devamlı gözleriyle onu takip ediyordu. Ne yapıyor, nasıl davranıyor, kiminle konuşuyor merak ediyordu. İş adamları önünü kesmese Kayra'nın yanına gidecekti. Pot kırmasını istemiyordu.

Karşısındaki yaşlı adamın dediklerine odaklanmaya çalıştı. Hisseler, borsa, dolar endeksleri, açılacak olan AVM, yapılacak olan oteller derken kafasından karısı silindi. Bir süre sonra kulaklarına neşeli bir kahkaha çalındı. Yüreği tekledi. Dili damağı susuz kaldı. Sessizce

yutkundu adam. Bu pamuk gibi ses karısına aitti. Bu iç çektiren kahkaha ona ait olana aitti!

Bakışları Kayra'yı bulduğunda bütün sesler kesildi. Adam öfkeyle bakarken genç kız korkan bakışlarını kocasından çekti. Ellerini dudaklarına bastırdı. Başını hemen ondan çevirdi. Rahatlamak için derin bir nefes alırken ensesinde hissettiği nefesle içi titredi.

"Karımı bu kadar güldüren şey nedir çok merak ettim Bulut?"

Kayra endişeyle kocasına baktı. Sonra bakışları yarım saattir onu güldürmeye çalışan sonunda da başaran Bulut'a kaydı. Sessizce yutkunurken derin bir nefes aldı.

"Çok şanslısın Ateş. Gerçekten güzel ve masum bir eşin var."

"Evet öyledir."

Altında yatan imayı bir tek Kayra anladı. Başı üzgünce yere düştü. Ruh hali saniyeler içinde değişiyordu genç kızın. Bir an kendini çok güçlü hissediyordu. Sonra öyle bir an geliyordu ki kocasına bakıp ölümü dileneceği günü sayıyordu. İki adam birbirlerine aba altından sopa gösterirken belinde hissettiği sıcaklıkla bakışlarını yukarı kaldırdı kız. Kocası samimiyetle beline sarılmıştı. Saniyeler sonra sırtında hissettiği acıyla dudağını ısırdı.

Kayra'nın bakışları özür diliyordu artık. Kahkaha attığı için, Bulut'la konuştuğu için, perdesini kestiği için... Her şey için özür diliyordu. Karşılığında istediği tek şey de Ateş'in elini belinden çekmesiydi. Canını yakıyordu adam. Bile bile canını yakıyordu.

Orta yaşlı bir holding sahibinin sesiyle Ateş elini karısının belinden çekti. Hafifçe bileğini kavrayıp kendisiyle birlikte sürükledi. Kayra sessiz kaldı. Kocasının öfkesini çekmek istemiyordu. Ateş yanında hiç anlamadığı konulardan konuşurken sessizce onları dinlemek istiyordu ama aklı fikri hâlâ bileğindeki eldeydi. O kadar yumuşak tutuyordu ki... Gözleri doldu kızın! Kocasının mer-

hametini yaşıyordu bileği. Hafif bir tebessümle Ateş'e baktı. Dakikalar sonra kulaklarına çalınan kadın sesiyle kendine geldi.

"Bu kadar da tatlı bakılmaz ama Pelin. Kocandan gözlerini alamadın gitti."

Başını aniden öne eğerken Ateş'in bunu fark etmemesini diledi Kayra. Yüzü kızarıyordu. Bedeni yanıyordu. Bileğindeki yumuşaklık uzaklaştığında hüzünle kocasına dönüp zoraki bir tebessüm gönderdi.

"Karını alıyorum Ateşçiğim. Elbisesini diken tasarımcının ismini almaya çalışacağım."

Ateş'in bakışları merakla açılırken Kayra kıpkırmızı kesildi.

Çok naif, çok yumuşak, çok zayıf... Karısının elleri arasındaki bileği bedenini tutuşturuyordu. Olmaması gereken bir şeydi belki bu ama oluyordu işte. Durduramıyordu... Bulut'la konuştuğu an aklına geldikçe beyni dönüyor gözü kararıyordu. Nasıl gülebilirdi karısı? Ona değil kimseye gülemezdi! Gülmemeliydi!

Bahanesi netti Ateş'in. Pelin mutlu olmayı hak etmiyordu. Arkasına saklanacağı her mazereti hazır kıta bekliyordu. Karısının bileğini bırakmak istiyor ama başaramıyordu. Elleri bırakmıyordu. Kendinden bağımsız hareket ediyordu bedeni. Eğer Ayşen Hanım gelmeseydi daha da ileri gideceğini biliyordu. Daha kötüsünü yaşıyor, hissediyordu. Kayra'nın bileğini bırakan eli buz keserken onların kendisinden uzaklaşmasını izledi. Bir müddet sonra bakışları Kemal Bey'e kaydı. İki adam göze gelince konuşacakları iş için sessiz bir yere geçtiler. Karısını görebileceği bir yere geçti adam. İpi elinden bırakmak istemiyordu.

Ne zaman susacaktı bu kadın! Kayra'nın düşündüğü tek şey buydu. Durmadan elbisesine ve güzelliğine övgüler yağdırıyordu.

"Yani Kayracığım elbiseni kimin diktiğini söylemekte kararlısın!"

"Ateş hediye etti. Kimin diktiğini bilmiyorum."

Kurtulabileceği tek yalana sıkı sıkı yapıştı genç kız.

"Müsaade ederseniz ben artık gid..."

"Ah, Bulut geliyor!"

Kayra'nın bakışları bir anda yanında beliren siluete kaydı ardından da kocasını aradı. Ortalarda kimseyi görmeyince rahat bir nefes almak istedi. Nasıl olsa yanlarında Ayşen Hanım vardı. Zoraki bir gülümseme hediye etti ama Ayşen Hanım'ın hızlıca yanlarından ayrılmasıyla sırtından soğuk terler dökülmeye başladı.

"Gergin misin sen?"

"Yo... Niye gergin olayım ki?"

"Kocan demin ne kadar rahatsız olduğunu belli etti."

Bir şey diyemedi Kayra. Derin bir nefes alırken Bulut'un telefonu çalmaya başladı. Kayra gitmek için iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Tam geri adım atmıştı ki aklına gelen şeyle yerinde durdu. Sonucu ne olursa olsun elindeki fırsatı değerlendirecekti. Gülümseyerek Bulut'a baktı.

Ateş'in gözleri karısını aradı ama bulamadı. Panik yapmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Evden çıkamazdı. Bulut veya diğer erkeklerle de konuşmayacağına emindi. İş hakkındaki konuşmaları bitince memnun bir şekilde bahçeye geri döndü. Her şey şimdilik istedi-

ği gibi gidiyordu. Derin bir nefes alıp bakışlarını etrafta gezdirirken gördüğü şeyle kanı çekildi. Ruhu kısa bir süreliğine bedenini terk etti. Öfke beynine hükmederken sessizce nefesini verdi. Gördüğü manzara sonsuza kadar aklına kazınacaktı. Soluğunu öfkeyle dışarı bırakırken hızlıca yürümeye başladı. Çünkü karısı Bulut'a gülümsüyor ve telefon veriyordu.

Karşısındaki adamın konuşması bitince derin bir nefes aldı Kayra. İstediği şeyi yapabilirse ailesiyle konuşabilirdi.

"Eee nerede kalmıştık Kayra Hanım?"

"Kocamın kıskançlığında."

"Ah evet. Bence..."

Kayra tam zamanı olduğunu düşünerek telaşla adamın lafını kesti. "Hay Allah! Kusura bakmayın hemen gitmem gerek. Ailemle görüşmem gerekiyor. Telefonum yukarıda kaldı."

"Kötü bir şey mi var yoksa."

"Yok. Kısa bir şey sadece."

"Telefonumu kullanabilirsin." Kayra hafifçe tebessüm etti.

"Çok kibarsın... Problem olmaz değil mi?"

"Olmaz. Al bakalım."

Kayra eline gelen telefonla mutluluktan havalara uçma noktasına geldi. Şu an tutunabildiği en kuvvetli şey Bulut'un telefonuydu. Hemen etrafa göz attı ve kimse görmeden telefonu avucunun içine hapsetti.

"Hemen getireceğim."

Hızlı adımlarla bahçenin en sessiz köşesine çekildi. Titreyen elleriyle babasının numarasını çevirdi. İkinci çalışta telefon açıldı. Genç kızın gözlerinden hasret gözyaşları dökülürken sessizce fısıldadı.

"Baba..."

"Kızım. Kayra! Sen misin?"

"Evet baba."

"Nasıl ulaştın bize? Günlerdir seni arıyoruz ama bir türlü konuşturmuyorlar. Annen delirmek üzere!"

"Baba ben iyiyim. Çok konuşamam şu an. Gizli arıyorum. Anneme de söyle iyi olduğumu."

"Kızım ne yapıyorlar sana orada?"

Kayra derin bir nefes aldı. Gerçekleri söyleyemezdi. Dili varmıyordu. Kendi bedeni bu acıyı kaldıramazken ailesinin yüreği nasıl kaldıracaktı ki?

"Baba okulumu dondur. Tamam mı? Senden bunu istiyorum. Okulumu dondur bir şekilde."

"Tamam kızım."

"Artık kapatmam lazım. Yakalanmak istemiyorum."

"Tamam."

Tam telefonu kapatacaktı ki durdu. Derin bir nefes aldı.

"Baba Semih..."

İki taraf da sessizliğe gömüldü. Kayra'nın dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. Sessizce yutkunurken zorlukla konuştu.

"Anladım baba..."

"Kızım..."

"Kapatmam gerek."

Karşıdan gelecek olan cevabı beklemeden telefonu kapattı. Gözünden bir damla yaş süzülürken dudağını kemirdi. Gecenin temiz havasını ciğerlerine çektikten sonra yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve Bulut'un yanına geri döndü. Telefonu genç adama uzattı.

"Konuşabildin mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Telefon elden ele geçerken Kayra başını sağa çevirdi ve kocasının öfke saçan gözleriyle karşılaştı. Sessizce yutkunurken aklında tek bir şey vardı. Kaçmak!

"Gitsem iyi olacak."

Eteklerini toplayıp Bulut'a söz hakkı tanımadan yürümeye başladı. Eve girip kendini kilitlemeliydi belki de! Kocasının peşinden geldiğini görmese de hissedebiliyordu. Bakışlarını arkaya çevirdiğinde çoktan mutfağın arka tarafındaki girişe gelmişti. Kimseyi görmeyince elini göğsüne koyup tuttuğu nefesi bıraktı. Eve girmek için bedenini mutfak girişine döndürdüğünde karşısında gördüğü kişiyle dondu kaldı. Aldığı soluk boğazına takıldı. Korkudan bedeni taş kesti. Kocası kor gibi gözleriyle ona bakıyordu.

İçinde patlayan şey her neyse sonucunda iyi şeyler olmayacaktı. Karısı hem Bulut'a gülmüştü hem de telefonla konuşmuştu. Kiminle konuşmuştu ki? Semih'le mi? Bu düşünce içindeki zehri harlıyordu. Sakinleşmek istemiyordu. Şimdi karşısında kendisine korkarak bakan karısına öfke saçıyordu. Kayra'nın geri adım attığını gördüğünde koluna yapıştı. Onu peşinden sürükleyerek mutfağa soktu. Derin bir nefes alıp mutfaktaki çalışanlara baktı.

"Çıkın!"

Hepsi hızlıca mutfaktan çıkarken Ateş artık içindeki öfkeyi tutmadı. Karısını kaptığı gibi duvara çarptı. Kayra sırtında hissettiği acıyla inledi.

"Kiminle konuştun?"

"Kimseyle..." Aldığı cevapla iyice sinirlenip genç kızı geri çekerek tekrar duvara çarptı Ateş.

"Kiminle konuştun!"
"Yapma..."
Karısının kollarına daha sıkı yapıştı.
"Semih miydi?"
"Hayır. Yemin ederim o değildi!"
"Kimdi?"
"Babam..."
"Ne konuştun?"
"Önemli bir şey değildi. Ah!"
Ateş karısını kollarından tutup yukarı kaldırdı. Kayra'nın gözyaşları inci gibi akarken sessizce inledi genç kız. Sesi acının verdiği ıstırapla kısıldı.
"Canım yanıyor... Lütfen..."
"Ne konuştun?"
"Okulumu dondurmalarını istedim. Yemin ederim sadece bunu söyledim."
Ateş'in bakışları karısının gözlerine kaydı. Yine bal rengine dönmüştü. Sessizce yutkundu. Bu kadına ilgi duymayacaktı. Onu kıskanmayacaktı. Gözleri kararda adamın. Hissettiği duyguların ağırlığından korkup karısını tekrar duvara çarptı. Bu seferki panikten miydi korkudan mı bilinmez, diğerlerinden hızlı olmuştu. İçine çekildiği girdaptan Kayra'nın sesiyle çıktı. Genç kız acı bir çığlık atarken korkuyla kocasına yapıştı.
"Canım yanıyor yalvarırım bırak."
"Benim de yanıyor!"
"Sırtım çok kötü. Lütfen."
"Odaya çık..."
Karısının hüzünle düşen dudaklarından gözlerini hızlıca çekti ve onu öfkeyle bıraktı. Kayra bırakılmanın şiddetiyle sendeleyip yere düştü. Hıçkırarak ağlarken kocasının onu bırakıp gitmesini izledi sessizce. Ayakkabılarını çıkarırken yerden yavaşça kalktı. Kollarıyla bedenine sarılarak odasına çıktı. Banyoya girmeden üzerindeki elbiseyi çıkarttı. Onu yerde bırakıp zorla giydiği

geceliği üzerine geçirdi. Makyajını temizledikten sonra cama yaklaştı.

Perdeyi hafifçe kaldırdığında kocasını gördü. Gülmüyordu. Kimseyle konuşmuyordu. Bir köşeye çekilmiş bekliyordu. Gözyaşlarının buğusundan izledi her şeyi. Sonra birden göz göze geldiler. Dakikalar geçerken sessizce bakıştılar. Ateş öfkesini kustu. Kayra masumluğunu haykırdı ama iki zıt duygu yolda birbirine çarptı ve iki taraf da hasarlı çıktı kazadan.

Perdeyi sessizce indirip yatağa geçti Kayra. Sırt üstü yatamıyordu. Sağ tarafa döndü ve elini başının altına aldı. Her şey, herkes terk ediyordu onu. Ölüyordu Kayra... Kocasının ateşinde yanıyordu ve bu daha başlangıçtı.

Gözleri gitmiyor, dudakları gitmiyor, tebessümü gitmiyordu! Ateş'in gözünün önünden karısının hiçbir hareketi gitmiyordu. Şu an yapması gereken şeyler vardı. İyi bir ev sahibi olmalıydı mesela ama o bir köşeye çekilip sessizce düşünmeyi tercih etti. Bahçenin içine yerleştirilmiş salıncakta oturuyordu. Ellerini önünde birleştirmişti. Beyninin içi intikama sabitlenmişti. Kalbi ise hâlâ arsızca bedeninde hüküm sürmek istiyordu.

Pelin'i istemişti ilk defa! İlk defa karısını arzulamıştı. Oysa beş yıl önce yüzüne bakmak istemezdi. Derin bir nefes alırken bakışlarını yukarıya kaldırdı. Lanet olsun! Karşılaşmak istediği en son şey karısının gözleriydi. Hüzünle bakan gözleri! Hâlâ kurtulabileceğine dair umutla parlayan gözleri! Nasıl bu kadar umutlu olabiliyordu?

Uzun bir süre karısını izledi. Çekmedi bakışlarını ondan. Ne istediğini biliyordu oysa. Sadece intikamdı derdi. Babası acıdığı için onu eve almıştı ve o ihanet etmişti. Evde yardımcı bile değildi. Kısa süreli misafirdi. Baba-

sına teşekkür etmek için mutfaktan çıkmaz her gün yemek yapardı. Sonra bir gün yaptığı tatlıya zehir atmıştı. Babası o zehirle ölürken kız kardeşi uzun bir uykuya dalmıştı. Sırtındaki en büyük darbe şüphesiz ona ihanet eden adamıydı. Çalınan paranın hesabında değildi Ateş Mirzan. Giden canın derdindeydi.

Gözleri doldu birden. O zehirli günden sonra ağzına bir daha tatlı sürmemişti. Belki bir gün kardeşiyle karşılıklı oturup tatlı yerdi. İçten içe bunun hayalini kuruyordu. Derin bir nefes alırken bakışlarını çekti yeşil gözlerden. Belki de kahverengiydi ya da bal rengi. Bilmiyordu... Ağlamak istiyordu. Koca adamdı ama ağlamak istiyordu. Annesi için, babası için, kardeşi için ama en çok da kendisi için. Güçsüz biri değildi belki ama o da insandı. Yorulmuştu. Karısı onu bir haftada yıpratmıştı.

Derin bir nefes aldı. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi bile. Sekreteri yanına gelip de herkesin gittiğini söylediğinde onu başıyla onayladı. Alev'i geride bırakıp odasına çıktı. Yerdeki elbiseye ilişti gözleri sonra perdeye baktı. Dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. İçten içe o elbiseyle oynaması Ateş'i memnun etmişti. Kendine itiraf etmese de binlerce perdeyi bu uğurda heba edebilirdi. O da üzerini çıkartıp eşofmanını giydi. Kıyafetleri Kayra'nın elbisesinin yanındaki yerini alırken bedeni yatağa süzüldü. Elini başının altına koyup düşünmeye başladı.

Bir süre sonra kolunun altında hissettiği sıcaklıkla bakışlarını sağa çevirdi. Uysal bir kedi gibi kendine sokulan karısına baktı. Bedenini biraz geri çekti. Şu an en son istediği şey bir yakınlaşmaydı. Gözlerini kapatırken karısının uyandığını gördü. Sessizce beklemeye başladı. Kayra bedenini Ateş'ten uzaklaştırdı. Ona sırtını dönüp tekrar gözlerini kapattı. Adam hâlâ kısık gözlerle karısını izliyordu. Uyuduğundan emin olduktan sonra tekrar

başladı düşünmeye. Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Karısının sıcaklığını tekrar göğsünde hissetti. Bu ani yakınlaşmayla ne yapacağını şaşırdı. Tam itekliyordu ki kendini tuttu. Tam kendini çekecekti ki karısı sıçrayarak tekrar uyandı. Ateş Kayra'ya baktı. Gerçekten ilk gece söylediklerini yapmıştı. Sabaha kadar karısını takip etti ve gece dört defa kalkıp kendisinden uzaklaştığına şahit oldu.

Sabaha karşı gözleri kapanırken karısı yine kendisinden uzaklaşmak için kalkmıştı. Yüreğinde hüzünlü bir memnuniyet hissetti. Olması gereken buydu. Sabah uyandığında bu gece yaşadıklarını ve hissettiklerini silecekti. Eskisinden de kötü olacaktı artık. Çünkü sıradan bir adamın öfkesiyle yüreğine düşeni kabul etmeyen bir adamın öfkesi aynı olmazdı!

"Susmak yorucu bir lisan…
Ama taştan soğuk gözlerine anlam yüklemeye gücüm kalmadı artık."

(Kübra Oktay)

Sevdadan öksüz kaldı yürekler. Öfkeden yetim... Kayra'nın bedeni gibi çürüdü ruhu da gün geçtikçe. Nefes almaya bile mecali kalmadı. Koca bir haftada yaşamadığı birçok şey yaşadı. Kocası her gün eve geçen günden daha öfkeli geliyordu. Son iki gündür yataktan çıkamamıştı ağrıları sebebiyle. Fatma gizlice gelip yaralarını tedavi etmese daha da kötü olabilirdi. Geceleri uyuyamıyordu. Devamlı tetikteydi. Gözlerini kapattığı an kendisini kocasının üstünde buluyordu.

Kapının sesiyle kendine geldi. Başını hafifçe kaldırdığında Ateş'i gördü. Gözleri donuktu. Nedense hep öfkeliydi. Bakışlarında bazen insanın içini ısıtacak bir

yumuşaklık görüyordu Kayra ama sonra ne oluyorsa oluyordu ve aynı bakışlar bir anda soğuyordu.

Aklına gelen şeyi yapmaya kararlıydı Kayra. Burada oturup ölmek için yalvarmayı istemiyordu. Yataktan yavaşça doğrulmak istedi ama olmadı. Ateş üzerini değiştirip yanına uzandığında başını ona çevirdi.

"Ne istiyorsun?"

Sessizce yutkundu Kayra. Niye her şeyi hissediyordu ki bu adam?

"Yarın dışarı çıkabilir miyim?"

"Hayır."

"İhtiyaçlarım var."

"Söyle alsınlar."

"Bilemezler... Özel şeyler..."

Ateş başını karısına çevirdiğinde gözüne ilişen ilk şey omuzlarındaki morluklar oldu. Sonra günlerdir beynine eziyet veren gözlerde takılı kaldı.

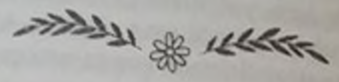
"Çık!"

"Sağ ol..."

Kayra sırtını kocasına döndü. Yatağın içinde der top olup gözlerini kapattı. Yapacaktı! Kaçmalıydı. İçindeki duyguyu az çok biliyordu. Kendisine eziyet eden bir adama anbean merhamet duyuyordu. Sadece onun o kısa süreli sıcacık bakışlarında eriyordu. Yalandan da olsa elini tutmasından etkileniyordu. Beyni düşünmeyi bırakıp tüm kontrolü yüreğine veriyordu ve bu hiç iyi değildi. Çünkü her gece başını yastığa koyduğunda kocasını affederken buluyordu kendini. Avuntusu gayet basitti. Acı çeken bir adamdı o. Kalbi kafayı yemişti herhalde. Boşuna çıkmıyordu o meşhur sözler insanlardan. Aşktı bu işte. Ota da konuyordu başka şeylere de... Mantığının almadığı adamı kalbi bir güzel misafir etmeye hazırlanıyordu resmen.

Kayra bu acılara katlanmayacaktı artık. Dayanmaya gücü kalmamıştı. En büyük hatası şüphesiz dördüncü

kata çıkmak için bir adım atması olmuştu. Sonrasını hatırlamıyordu bile. Ruhu karanlığa dalarken kafasındaki şey gayet netti. Kaçacaktı!

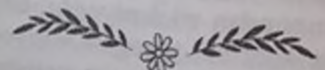

Dur artık!

Gözlerini kapattığından beri vicdanı son volümden bağırıyordu. Nefesi her geçen gün biraz daha daralıyordu. Amacına odaklanamıyordu. Karısı onu ne kadar etkilerse o da o kadar eziyet ediyordu. Geçmesini istiyordu içinde yeşeren filizlerin. Köklerini kavrayıp yakmak! Ölmek! Öldürmek!

Kardeşinin yanına ne zaman çıksa daha da artıyordu vicdanındaki sızı. Küçüğü uyudukça karanlığa gömülüyordu. Karısı sustuğundan beri gözlerini tavana dikmişti. Kadınlar ve özel ihtiyaçları! Peşine en az beş adam takmalıydı. Ne zaman ne yapacağı belli olmazdı bu kadının.

Kolunun altında hissettiği sıcaklıkla başını sağa çevirdi. İçinden ona kadar saydı. Karısı tam zamanında gözlerini açıp geri çekilmişti. Sessizce yutkunurken önündeki karanlık geleceğe odaklandı. Katil olacaktı. Karısının katili!

Gözlerini araladığında yanındaki boşluğa baktı genç kız. Kocası erkenden gitmişti. Derin bir nefes alıp hızlıca yataktan doğruldu. Tam dolabın kapaklarını açmıştı ki Fatma içeri girdi.

"Günaydın Kayra Hanım. Kadir sizi bekliyor aşağıda."

Kayra sessizce tebessüm etti. Birkaç dakikalık bakışmanın ardından Fatma'nın eli ağzına gitti. Genç kız Kayra'nın gözlerinden okuyordu gidişini.

"Yapmayın lütfen..."

"Şansımı deneyeceğim."

"Bulurlar..."

"Bulamayabilirler."

"Nasıl kaçacaksınız?"

"Bilmiyorum."

Kayra gardırobunun kapaklarını açtı. Altına eşofman giydi. Paçalarını dizlerine kadar sıvayıp kaymaması için iğneledi. Dolabın içindeki salaş eteği geçirdi eşofmanın üstüne.

"Belli oluyor mu?" diye sordu Fatma'ya.

"Hayır."

Dolaptan hemen arkalı önlü kullanılan tişörtlerinden birini aldı. Siyah kısmını üstüne geçirdi. Boynuna bir tane şal attı.

"Nasıl gözüküyorum."

"Sıradan."

"Süper."

"Kayra Hanım sizi bulurlarsa eğer mahvederler."

"Biliyorum Fatma ama deneyeceğim."

"Ben ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey... Sadece dua et benim için. Bir de para lazım bana."

"Ne kadar lazım?"

"İki yüz yeter herhalde. Antalya'ya gideceğim."

"Hemen getiriyorum."

"Tamam."

Fatma odadan çıktıktan iki dakika sonra içeri girdi. Elindeki parayı Kayra'ya uzattı. İkisi birbirine sıkı sıkı sarıldı.

"Allah yardımcınız olsun."

"Amin..."

Kayra derin bir nefes aldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi tuvalet aynasındaki göz kalemini alıp odadan çıktı. Aşağı indiğinde Kadir'in tiksinti dolu bakışlarıyla

karşılaştı. Arabaya binip de alışveriş merkezine geldiklerinde derin bir nefes aldı. Yapması gerekeni biliyordu. Birkaç mağaza gezip göstermelik bir şeyler aldıktan sonra Kadir'e döndü.

"Lavaboya gitmem gerek."

"Yürü."

Arkasında, sağında ve solunda adamlarla lavabonun önüne geldi.

"İçeri gelmeyi de düşünüyor musunuz?"

"Çabuk ol."

Kayra gözlerini devirip lavaboya girdi. Derin bir nefes aldıktan sonra tuvalete girdi. Altındaki eteği çıkartıp eşofmanın paçalarını indirdi. Üstündeki tişörtün öteki yüzünü giydi. Boynuna bağladığı şalı başına güzelce bağladı. Aynanın karşısına geçip güzel bir göz makyajı yaptı. Yanındaki kadına döndü ve gülümseyerek selam verdi.

"Merhaba. Şey gözlüğünüzü çok merak ettim. Bir deneyebilir miyim?"

"Tabi. Ben lavaboya girecektim. Çantama da göz kulak olabilir misiniz acaba?"

"Tabi. Buradayım ben."

Kadına gülümseyerek baktı. İçinden yapacağı şey için af dilerken kadının kapıyı kapatmasıyla çantayı koluna taktı. Gözlükleri de gözüne yerleştirdikten sonra derin bir nefes aldı. Aklına son anda gelen şeyle çantanın içini açtı ve gördüğü parfüm şişesini üstüne boca etti. Kendini hazır hissettiğinde başını yere eğdi ve titreyen ellerini sıkarak lavabodan çıktı.

Kapıda bekleyen Kadir ve adamları onu umursamadı bile. Kayra ağır adımlarla lavabonun koridorunu döndükten sonra mutluluktan gözünden süzülen yaşlarını engelledi. Çantayı ve gözlüğü hemen çıkartıp oturakların üstüne bıraktı. Kafasındaki şala asıldı ve alışveriş merkezinin içinden koşarak çıktı. Temiz hava yüzüne

çarptığında mutluluktan uçmak üzereydi. Saniyelerle yarışıyordu. Gitmesi gereken yer otogardı. Önünden geçen halk otobüsünü durdurdu. Kendini içeri attığında alışveriş merkezinden koşarak çıkan Kadir ve adamlarını gördü. Bu sefer çizgiyi aşmıştı. Hem de fazlasıyla!

İçindeki huzursuzluk her geçen saniye artarken sonunda asistanı Alev de azarlarından nasibini almıştı. Elindeki kalemi masaya fırlatıp koltuğunda geriye yaslandı. Derin derin nefes alırken kapının pat diye açılmasıyla gözlerini kapattı. Mehmet Vardar! Bu adam kadar arsız ve deli biri daha yoktu. İçine çektiği soluğu sessizce verirken gözlerini araladı. Arkadaşı tam karşısında kaşlarını çatmış bir şekilde bekliyordu.

"Yine ne yaptım Mehmet!"

Genç adam ellerini masaya dayadı. Alnından dökülen perçemin altındaki yara izi kendini belli etti.

"Sen niye gelmiyorsun benim yanıma hiç!"

"Deliliğinden çekiniyorum."

Küçük bir kahkaha attı Ateş. Arkadaşını çok severdi. Aslında tüm arkadaşlarını çok severdi. Zaten kaç kişiydiler ki?

"Bu hafta sonu küçük bir dövüş var. Katılmak ister misin?"

"Kimler gelecek?"

"Giray, ben ve gelirsen sen."

"Yine mi?"

Mehmet'in dudaklarında çok nadir görülen o içten tebessüme baktı Ateş.

"Tamam gelirim."

"Anlaştık."

Mehmet Vardar arkadaşına başka bir şey demeden arkasını dönüp ofisten çıktı. Ateş başını çaresizce sallarken çalan telefonun sesiyle kendine geldi. İçindeki sıkın-

tı anbean artarken arayanın Kadir olması onu daha da tedirgin etti. İkinci çalıştan sonra telefonu açtı.

"Ne oldu?"

"Kaçtı!"

"Lanet olsun! Neredesiniz?"

"Otogarları dolanıyoruz."

"Esenler'e geçiyorum."

"Tamam efendim."

Ateş cep telefonunu ceketinin iç cebine koyarken öfkeyle holdingden ayrıldı. Bu sefer mahvedecekti Kayra'yı. Düşünmeden biletini kesecekti belki de! Aracına atlayıp gaza yüklenirken gözlerinin önüne gelen yeşil, kahve, bal rengi gözleri yok saymaya çalıştı. Karısını öğreniyordu. Korktuğunda gözleri yeşil oluyordu. Sakinleştiğinde kahverengi. Bir tek ne zaman bal rengine dönüştüğünü çözememişti ama onun da sırrına erişecekti. Beyninin içindeki düşünceleri yok saydı. Esenler Otogarı'na geldiğinde aracını park edip hemen dışarı fırladı. Bulmalıydı onu. Yaptıklarının cezasını çekmeden hiçbir yere gidemezdi.

"KOŞ!"

Beyninin içinde yankılanan tek emir, tek istek! İradesini harekete geçiren ve onu tam pes edecekken ayakta tutan tek dayanak. Koş! Kaçmayı başarmıştı Kayra Mirzan. Yaşadığı her şeyi unutabileceği bir zamanda kaçmıştı. Arkasına dönüp baktığında bir parça ıstırap çekiyordu ama yakalanırsa affedemeyeceği, affedilemeyeceği bir geleceğin kucağına düşecekti. Peşinde kimse yoktu şimdilik. Kendini otogarda bir otobüs firmasının içine attı. Kan ter içinde kalmıştı. Görevli gülümseyerek ona baktı.

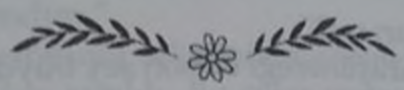
"Adınız?"

"Kayra Candan."
"Nereye gideceksiniz hanımefendi?"
"Antalya."
"Ne zaman gideceksiniz?"
"Hemen şimdi var mı?"
"Maalesef ama bir saat sonra otobüs kalkacak."
"Tamam."
"Cam kenarı mı?"
Kayra'nın düşüneceği en son şey buydu işte.
"Fark etmez!"
Biletin kesilmesiyle biraz rahatladı. Devamlı tetikteydi. Her an biri arkasından çıkacak gibi hissediyordu. Oysa onları atlatmıştı. Tüm kalbiyle buna inanmayı istiyordu. Elindeki kurtuluş biletine sıkıca yapıştı. Sadece bir saat kendini bu otogarın içinde oyalamalıydı. Derin derin nefesler aldı. Koltuklardan birine ilişti sessizce. Ailesini aramalıydı ama aklını karıştıran, yüreğini burkan tek şey Semih'ti. Onu arayıp her şeyi anlatmalıydı.

Yerinden kalkıp küçük bir markete girdi. Telefon kartını aldıktan sonra kulübeye ilerledi. Gözleri etrafı taradı. Kimse yoktu. Elindeki ahizeyle ne kadar bakıştığını hatırlamıyordu. Yüreğine büyük bir huzursuzluk çöreklendi. Kartı yerine yerleştirdikten sonra ezberinden silinmeye yüz tutan numarayı tuşladı. İkinci çalışta açıldı ve Kayra'nın yüreği ağzına çıkıp midesine düştü. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra yumuşacık sesi kulübenin içinde deprem etkisi oluşturdu.

"Semih." Cevap uçurumlarca sessizlik oldu.
"Ben Kayra."
"Biliyorum... Ne istiyorsun?"
"Gerçeği anlatmayı."
"Nasıl katil olduğunu mu?" Küçük bir hıçkırık sesi yankılandı.
"O ben değ..."
"SUS!"

Sustu kız! O sustukça içini döktü adam. Kayra her bir kelimede her bir isyanda bin parçaya ayrıldı. Gözlerinden yaşlar oluk oluk aktı. Konuşamadı... Dudakları aralansa kilometrelerce öteden susturuyordu Semih onu. Ahize genç kızın elinden kayıp giderken ensesinde hissettiği soğuk nefesin sahibini hemen tanıdı. Kocası onu bulmuştu.

Genç adam hızlı adımlarla otogarda geziniyordu. Girdiği her firmadan eli boş çıkmak sinir kat sayısını ikiye çıkarıyordu. Son firmadan içeri girdiğinde aklına gelen şeyle kendine küfretti. Kendini asla Kayra Mirzan olarak tanıtmazdı bu kız.

"Buyurun beyefendi?"

Görevliye baktı öfkeyle Ateş.

"Ben bir yolcu arıyorum. Adı Kayra Candan."

"Nereye gidecekti yolcunuz?"

"Bilmiyorum."

"Ama..."

"Hepsine bakın!"

"Bu çok zor."

"Bakın!"

Ateş'in tek emriyle kadın bilgisayarda gezinmeye başladı. On beş dakikanın sonunda olumsuz cevapla geri döndü.

"Yok beyefendi."

"Kayra Mirzan adında arama yapın o zaman."

Kadın çaresizce aramaya başladı. Tekrar olumsuz bir sonuç gelince Ateş firmadan çıktı. Gezdiği bütün firmalara tekrar girip bu sefer Kayra Candan'ı aratmaya başladı. Dördüncü firmada aradığı hazineyi buldu.

"Nereye gidiyor?"

"Antalya."

"Ne zaman kalkıyor oto
"Yarım saati kaldı."
"Tamam."
Firmadan çıktığında ya
fazlasıyla öfkeliydi. Dişle
adamına döndü.
"Biriniz Antalya otobü
"Peki efendim."
"Biriniz burada beklesi
"Tamam."
"Üç kişi de etrafı arasın
"Anlaşıldı Ateş Bey."
"İnşallah anlaşılmıştır
En iyi adamına söz h
döndü ve yürümeye başla
lar patlıyordu. Neredeydi
Direkt otogarlara gelmele
de de acemi şansı vardı. H
saydı ne olacaktı? Ya önc
da... Aklına gelen şeyle
gitseydi!

Kafasının içindeki şey
ken gözleri saçları aceley
Yüreğinden aldı darbeyi
karşısında görmeyi. Aslı
nını da beklemiyordu. S
ti. Telefon kulübesine gi
düştü. Attığı her adımın
dı. Sonra karısının hıçkı
ruhuna. Ağlıyordu... Sic
Hem de eski nişanlısına
yordu Semih'in öfkeli se
telefondan dışarıya çıkıy
Onu en çok yaralaya
etmesini bekledi. Sabırla

"Ne zaman kalkıyor otobüs?"

"Yarım saati kaldı."

"Tamam."

Firmadan çıktığında yanına gelen Kadir'i gördü. Ona fazlasıyla öfkeliydi. Dişleri öfkeyle gıcırdarken en iyi adamına döndü.

"Biriniz Antalya otobüsünün kalktığı perona gitsin."

"Peki efendim."

"Biriniz burada beklesin."

"Tamam."

"Üç kişi de etrafı arasın."

"Anlaşıldı Ateş Bey."

"İnşallah anlaşılmıştır Kadir!"

En iyi adamına söz hakkı tanımadan ona arkasını döndü ve yürümeye başladı. İçinde bir yerlerde volkanlar patlıyordu. Neredeydi bu kız? Ne yapıyordu şimdi? Direkt otogarlara gelmeleri çok acemiceydi. Kendilerinde de acemi şansı vardı. Havalimanı ya da treni kullansaydı ne olacaktı? Ya önce ailesinin yanına gitseydi? Ya da... Aklına gelen şeyle kan beynine çıktı. Ya Semih'e gitseydi!

Kafasının içindeki şeytanlar durmadan onu dürterken gözleri saçları aceleyle havada uçuşan kıza kaydı. Yüreğinden aldı darbeyi. Beklemiyordu bir anda onu karşısında görmeyi. Aslında yaşadığı bu duygu buhranını da beklemiyordu. Sessizce karısının peşinden gitti. Telefon kulübesine girdiğini görünce içine bir kurt düştü. Attığı her adımın sessizliği kulaklarında patladı. Sonra karısının hıçkırığı karıştı karanlığa bulanmış ruhuna. Ağlıyordu... Sicim sicim döküyordu yaşlarını. Hem de eski nişanlısına. Kayra'nın sessizliğine karışıyordu Semih'in öfkeli sesi. O kadar çok bağırıyordu ki telefondan dışarıya çıkıyordu ses.

Onu en çok yaralayan karısının sessizliğiydi. İnkâr etmesini bekledi. Sabırla bekledi hem de. Ama telefon

genç kızın elinden kayıp giderken sabrının yerini öfke aldı. İnkâr yoktu! Sessiz bir kabullenişti onunki! Nefretle karısının ensesine soludu nefesini.

Gözlerini çaresizce kapatırken arkasını döndü ve sessizce yutkundu Kayra. Ateş ellerini kulübenin kenarlarına yaslamış öfkeyle soluyordu. Genç kızın karşılaştığı şey bir çift ateş saçan gözdü. Öfkeyle solunan sıcak bir nefes... Sinirden patlamak üzere atan bir damar... Ateş!

"Seni dinlemedi, değil mi?" diye sordu Ateş. Kayra sessizce başını salladı.

"Artık Pelin olduğunu inkâr etme!"

İkisinin bakışları buluştu. Genç kız çaresizce başını salladı. Sessiz bir kabullenişti onunki. Sessiz bir kaybediş... Kimsesizdi artık… Pelin olmayı kabul etmişti çaresizce.

Kolunda hissettiği elle kendine geldi. Sürükleniyordu. Kocası kolunu var gücüyle sıkıyordu. Koparırcasına, bedeninden bir parçayı sonsuza dek azat etmek istercesine... Oysa bilmiyordu kız adamın hayal kırıklığını. Bilmiyordu içindeki fırtınayı. Hissetmiyordu acının can kırıklarını Kayra!

İkisi de tekrar yabancılaştılar birbirlerine. İkisi de tekrar kayboldular. Belki yeniden doğmak için belki de sonsuza dek yok olmak için…

Acı değildi bu! Acı bu kadar yürek dağlamazdı. Acı bu kadar bükmezdi bir erkeğin belini. Bu şey hayal kırıklığıydı... Adamın karısına olan inkârının dışa vurumuydu.

Ateş araba evin önünde durduğunda Kayra'nın bile-

ğini kavrayıp hızlıca indi ara
için sura üfleyecekti İsrafil.
ti koparacaktı bu evde bugün.
gördü genç kızın yaşlı gözle
bir iki adımda yardımcının b
ma koşarak odadan çıkarken
"Biliyorsun değil mi canın
Kayra sessiz ve gururlu
kaldırdı ve gözlerini kocasın
"Biliyorum."
Ateş bu özgüvene katlana
yapışıp onu koltuğa fırlattığ
di evde.
"Seni..."
Kapının açılmasıyla Ateş
Ona da öfkeliydi. Bacak kad
ları için kuduruyordu.
"Rahatsız etmeyeceksiniz
"Ateş Bey acil olmasa..."
"Kısa kes Kadir. Ne oldu?
"Alaz Bey efendim."
Ateş birden Kadir'in üstür
"Ne olmuş?"
"Vurulmuş... Ameliyata a
Ateş'in ağzından sunturlu
nu Kayra'ya çevirdi.
"Şanslı günündesin!"
Ateş ve Kadir hızlıca evd
gülümsedi. Kaderindeki en
miş olmasıydı.

Ateş arabaya atladığı gibi s
nışmada oyalanmadan Alaz'

ğini kavrayıp hızlıca indi araçtan. Birazdan sadece kız için sura üfleyecekti İsrafil. Bir tek Kayra'nın kıyameti kopacaktı bu evde bugün. Fatma içeriyi temizlerken gördü genç kızın yaşlı gözlerini. Çaresiz halini... Ateş bir iki adımda yardımcının burnunun dibinde bitti. Fatma koşarak odadan çıkarken baş başa kaldılar.

"Biliyorsun değil mi canını çıkartacağımı?"

Kayra sessiz ve gururlu kızı oynadı. Başını dimdik kaldırdı ve gözlerini kocasının gözlerine dikti.

"Biliyorum."

Ateş bu özgüvene katlanamıyordu. Karısının koluna yapışıp onu koltuğa fırlattığında sessiz bir inilti yükseldi evde.

"Seni..."

Kapının açılmasıyla Ateş bakışlarını Kadir'e çevirdi. Ona da öfkeliydi. Bacak kadar kızı ellerinde tutamadıkları için kuduruyordu.

"Rahatsız etmeyeceksiniz demedim mi size!"

"Ateş Bey acil olmasa..."

"Kısa kes Kadir. Ne oldu?"

"Alaz Bey efendim."

Ateş birden Kadir'in üstüne yürüdü.

"Ne olmuş?"

"Vurulmuş... Ameliyata almışlar."

Ateş'in ağzından sunturlu bir küfür fırladı. Bakışlarını Kayra'ya çevirdi.

"Şanslı günündesin!"

Ateş ve Kadir hızlıca evden ayrılırken Kayra acıyla gülümsedi. Kaderindeki en büyük şans acının ertelenmiş olmasıydı.

Ateş arabaya atladığı gibi soluğu hastanede aldı. Danışmada oyalanmadan Alaz'ın adamlarından biri ona

yolu gösterdi. Hastane odasının kapısını açtığında şaşkın bir Poyraz'la karşılaştı. Kapıyı kapatmak üzereyken içeri Fırat, ardından da Çınar girdi.

"Ne işiniz var sizin burada!"

Ateş, Poyraz'ın saçma sorusuna tam cevap verecekti ki kapı tekrar açıldı. Bu sefer Mehmet ve Giray girdi içeri.

"Ne saçma bir soru bu! Arkadaşımız vuruldu Poyraz! Şimdi kim yaptı söyle çabuk!"

Ateş Mirzan bu aralar isminin hakkını verecek kadar öfkeliydi. Karısına öfkeliydi. En önemlisi de karısına bir şeyler hissettiğini inkâr ediyordu. Ne kadar savaşacaktı bu duyguyla kestiremiyordu. Poyraz'ın sesiyle aklındaki şeyleri defetti.

"Halledeceğim ben! Siz karışmayın."

"Durumu nasıl?" Çınar merakla Poyraz'a baktı.

"Durumu iyi değil. Yani hâlâ uyuyor. Kalbi durdu bir ara."

"Kim yaptı Poyraz?" Mehmet'ti soruyu soran. İçlerinde en tehlikelileri belki de.

"Ne yapacaksın arkadaşım, gidip öldürecek misin?"

"O kolay yol. Öldü mü biter ıstırabı." Kaşları öfkeyle çatılırken Ateş söze girdi.

"Haklı... O kolay yol. Son günlerde dilden dile dolaşan şu ihale değil mi?"

"Ateş..."

"Çıkıp dışarıda konuşsanıza. Nehir uyanacak şimdi!" Poyraz'ın nişanlısı Peri'nin sesiyle herkes ona döndü.

"Ya da odanın diğer köşesine gidin."

Herkes odadan çıkıp Alaz'ın bulunduğu yere geçti. Bütün erkekler camın karşında durdu.

"Konuş artık Poyraz. Neler dönüyor da Alaz Süvarioğlu bu odada yatıyor?" Fırat'ın sesi öfkeliydi.

"İrfan Demirci!"

Tek bir isim hepsinin gözünü kararttı. Mehmet öf-

keyle yerinde döndü. O adamı bulup mahvedecekti. Herkes kafasında planlar yaparken Ateş arkadaşlarına evliliğini açıklaması gerektiğini fark etti. Alaz dışında hiçbirinin haberi yoktu ve şu an arkadaşı ölümle mücadele ediyordu. Dakikalar peş peşe kaybolurken Ateş bombayı patlattı.

"Ben evlendim!"

İlk başta kimse idrak edemedi. Hepsi şaşkınlıkla en yakın arkadaşlarına baktı. Daha sonra Poyraz lafa girdi heyecanla.

"Ne dedin sen?"

"Ben evlendim. Malumunuz olan kişiyle."

Herkesin ağzından aynı anda döküldü itiraz naraları.

"Yapmadım de!"

"Olamaz Ateş. Gözün dönmüş senin iyice."

"Oğlum beş yıl geçti. Kör bıçak gibi bilendin. Ne demeye evlenirsin?"

"Bu kadar yeter! Evlendim işte! Biraz da o çeksin yaptıklarının cezasını."

Herkes sustu. Ne diyeceklerdi ki zaten? Ateş onca yıl eledi, dokudu, planını kurdu. Hiçbir hamlesinden vazgeçmeyecekti. Hiçbir kozu kaçırmayacaktı. Acıdı hepsi kıza. Yazık olacaktı.

"Konumuza dönelim isterseniz?" Çınar'ın sesiyle hepsi ona döndü. Poyraz gülerek Çınar'a baktı.

"Bence de kayınço!"

"Poyraz daha kızı istemedin. Hemen öyle havaya girme!"

"Kardeşim bu kız benim nişanlım!"

"Yüzüğün nerede Poyraz!"

"Onu da istemeye gelince takarız işte!"

"Verirsek takarsın kardeşim! Şimdi konuya dönelim. Yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

"Bence dönelim!"

Neyse ki herkes Poyraz'ın ve Çınar'ın bu atışmalarına alışıktı. Kısa bir sessizliğin ardından Mehmet söze girdi.

"Ne yapacaksınız Poyraz?"

Aslında bu arkadaş grubun en tehlikelisi Mehmet'ti. Adamın etrafı ölüm kokuyordu. Bakışları çok keskindi. O gri gözlerinden bile ne söylediğini anlayabiliyor hepsi.

"Mehmet sen karışmasan iyi..."

"Poyraz deli damarıma basma! Ne yapacaksın onu söyle." Kaşları çatıktı Mehmet'in.

"İhaleye girmeyi düşünüyoruz hâlâ. Daha Sırat'la konuşmadım. Detayları alacağım."

Poyraz kaşlarını çatarak Mehmet'e baktı ama o sözünü söyleyip çoktan Alaz'a dönmüştü. Elini cama götürüp ritmik bir şekilde parmaklarını vurdu.

"Ben Mehmet'le giderim!" Giray da sözünü bitirip cama döndü.

"Ne haliniz varsa görün. Zaten Alaz uyanınca yeterince canı yanacak."

Altı adam döndü cama. Altı adam baktı Alaz'a. Yedinci arkadaşlarını yatağa hapseden adama bilendi hepsi. Hâlâ aldığı nefese şükretti altısı da. Galiba içlerindeki tek dengeli adam Alaz'dı. Biraz çapkın- ki Nehir gelince bitti- biraz psikopat -Nehir gelince giden çapkınlığın yerini doldurdu- biraz duygusal ve bol miktarda âşık!

Herkes hastaneden ayrılırken Ateş'in aklında hâlâ karısı vardı. Ruhunda karısının korkuyla karışık nefesini hissediyordu. Gözleri bir türlü gitmiyordu zihninden. Derin bir nefes alırken birden yönünü değiştirdi. Mehmet ve Giray'a döndü.

"Ben de sizinle geliyorum."

"Gel kardeşim."

Üçü araçlarına binerken geride kalanlar evlerine döndü. Bir buçuk saat sonra üç adam arabalarını eski bir deponun önünde durdurdu. Ateş şimdiye kadar yaşadığı

her acıyı çıkartabileceği bir adrese gelmişti. Ceketini çıkartıp arabanın içine fırlatırken gömleğinin manşetlerini sıvamaya başlamıştı bile. Derin bir nefes alırken en deli iki arkadaşının önüne geçti.

"Siz bekleyin! Ben işimi halledeyim sonra girin."

"Ateş?"

Giray şaşkınlıkla, Mehmet anlayışla arkadaşına baktı. İkisi dışarıda kalırken Ateş içeri girdi. Adımları boş deponun içinde patlarken İrfan Demirci'nin karşısına geçti. Orta yaşlarının son demlerini yaşayan adam gülerek Ateş'e baktı.

"Seni mi gönderdiler?"

"Ben geldim."

"Ateş pişman olacaksınız. Oğlum bunu yanınıza bırakmayacak, biliyorsunuz değil mi?"

"Bulut'u takıyor muyum sence?"

"Ama o bunu yanınıza bırakmaz."

"Biliyor musun oğlunu da sevmiyorum!"

Ateş'in aklına parti gecesinde Bulut'un karısına yaklaşması geldi. Burun delikleri öfkeyle açılırken kulaklarında Kayra'nın neşeli kahkahası patladı. Aynı anda yumruğu adamın burnuna indi. Beyninin içinde karısıyla mücadele ediyordu. Her bir darbede ondan bir parçayı aklından atmaya çalışıyordu. En sonunda atamadığını fark edince daha da hırçınlaştı.

Çıksın o lanet gözlerin aklımdan! Sussun o sesin artık, kâbus gibisin! Neden seni düşünüyorum?

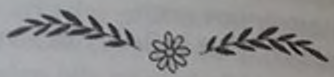
Adam sandalyeden düşünce kendine geldi Ateş. Geri çekildiğinde gömleğine sıçrayan lekelere baktı. Derin bir nefes alırken omuzları çökmüş bir şekilde depodan çıktı. Mehmet ve Giray'a döndü sakince.

"Ayılsın sonra halledin işinizi."

"O derece vahim yani."

Ateş omuzlarını silkip arabasına bindi ve evine gitti. Sakinleşmiş hissediyordu kendini. Tek istediği Kay-

ra'nın uyumuş olmasıydı. Uyumadıysa onu görür görmez tavan yapacağına emin olduğu öfkesi yüzünden yine kırıp dökecekti.

"Kayra Hanım uyanın."

"Kayra Hanım."

Fatma'nın beşinci seslenişinde Kayra gözlerini aralamıştı. O kadar çok ağlamıştı ki en sonunda koltukta uyuyakalmıştı. Elleriyle yüzüne düşen saçları çektikten sonra gülümsemeye çalıştı.

"Başaramadım Fatma."

"Çok korktum bir şey yapacaklar size diye."

"Yapacaklardı. Kıl payı kurtuldum."

"Odanıza çıkın isterseniz saat bayâ geçti."

"Tamam canım."

Genç kız yerinden doğruldu yavaşça. Vücudundaki ağrılara aldırış etmeden odasına çıkmaya başladı. Kendini o kadar yorgun hissediyordu ki. Üzerindeki elbiseleri çıkartıp duşa girdi. İntihar eden kişiden farkı yoktu. Ölmeden önce bedenini ılık suyla kötülükten arındırıyordu. Ne kadar suda oyalandığını fark etmedi. Bedenini durulayıp odanın içine geçti. Gardıroptan kıyafetlerini aldı. Üzerini giyindikten sonra pencereden dışarı baktı. Gelen giden olmadığını görünce perdeyi kapatıp yatağın altına sakladığı günlüğü çıkardı. Defterine tutturduğu kalemi yavaşça aldı. Kelimeler yavaşça döküldü ruhundan.

Ölüyorum her geçen gün. Kocamı sevmeye başlıyor kalbim ama kabul etmek istemediğimi fark edince çok daha fazla yaralanıyorum. Pelin kim hâlâ bilmiyorum.

Yüreğindekiler sayfalara düştükçe gözlerinden yaşlar akıyordu genç kızın. Son noktayı koyup da defteri

yatağın altına yerleştirince odanın kapısı açıldı. Bedenindeki kan çekildi birden.

"Ne yapıyorsun sen?"

Ateş'in sesiyle kendine geldi. Derin bir nefes alıp bileğindeki bilekliği gösterdi.

"Düşmüştü de."

"Neden yatmadın?"

"Uyku tutmadı."

Ateş üzerindekilerden kurtulup eşofmanını giyinirken Kayra utançla başını eğdi. Genç adam ona aldırış etmeden yatağa girdi. Karısıyla uğraşamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Oysa eve gelip onu uyanık bulursa kıymet kopacak diye düşünmüştü. Kayra yerdeki kıyafetleri eline aldığında eline bulaşan kan lekesiyle başını kocasına çevirdi.

"Bu... Bu Kan."

"Bırak onu yerine."

"Ben sadece kirli sepetine atacak..."

"Bırak!"

Kayra birden elindeki gömleği yere fırlattı ve yatak yerine koltuğa geçti. Ateş sinirle ona baktı.

"Bugün sınırlarını çok fazla zorluyorsun Pelin! Daha kaçmanın hesabını ödemediğini biliyorsun değil mi?"

"Uyumayacağım." Ateş üzerindeki yorganı hızla çekip Kayra'nın karşısına geçti.

"Derdin ne senin!"

"Derdim yok!"

"Öyle mi? Bana hiç öyle gelmedi."

Kayra'yı kolundan kavrayıp yukarı çekti. Nefesleri birbirinin yüzünü yalarken Ateş öfkeyle tısladı.

"Bana bak kadın, zorlama sabrımı! Yemin ediyorum mahvederim seni."

"Zaten mahvettin!"

Ateş akşam akşam karısının çıkardığı isyana şaşırıyordu. Ne olmuştu bu kıza da böyle dikleniyordu? De-

rin bir nefes alırken burnuna gelen şampuanın kokusuyla karısının saçlarına baktı. Yeni banyodan çıktığını şimdi fark ediyordu. Sessizce yutkunurken duygularına ket vurmak için Kayra'dan uzaklaştı.

"Yat uyu."

"Uykum yok diyorum anlamıyor musun?"

"Bak, bugün çok sinirliyim tamam mı? Sınırını zorlama. Sus yeter!"

Kayra daha ne kadar aşağılanabilirdi ki? Korkuyla sinmek yerine öfkeyle parlıyordu. İçindeki haklı taraf isyana kalkmıştı. Kocasının sırtına elleriyle vurdu birden.

"Senden nefret ediyorum."

Ateş gelen tepkiyle önce şaşırdı. Sonra aynı öfkenin dört katıyla karısına döndü. Onu kollarından yakalayıp duvara yasladı.

"Ne tesadüf, ben de."

"Bu yaptıklarını ödeteceğim sana Ahmet Ateş Mirzan."

"Ben senin yaptıklarını ödetmeye başladım bile."

"Kaybedeceksin Ateş. Çok pişman olacaksın."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü gerçekler geç de olsa gün yüzüne çıkar!"

"Bildiğim tek gerçek senin katil olman."

"Ben katil değilim." Kayra öfkeyle çırpındı. "Bırak hayvan herif!"

Ateş için karısını zapt etmek çocuk oyuncağıydı. İkisi de hırçınlaştıkça daha da yakınlaştılar. Kayra yorulup da nefes almak için durduğunda kaşlarını çatarak kocasına baktı.

"Çek gözlerini dudaklarımdan." Ateş gelen tepkiyle gözlerini kıstı.

"Çekmiyorum."

"Bırak beni."

Ateş kendini kaybetmenin eşiğindeyken geri çekildi. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Yatağına bir iki adım atmıştı ki karısının sesiyle kendine geldi.

"Asla o düşündüğün şey olmayacak!"

Yerinde çakılı kalan adam saniyeler sonra öfkeyle geri döndü ve karısının kollarına yapışıp yukarı çekti. Hızlıca kavuşturdu dudaklarını. Bedeni, ruhu kalbi, eleri, parmakları, tırnakları tüm azaları tam olmuş gibi birleşti Kayra ile. İçine akan şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu şey arzu değildi. Başka bir şeydi. Tadını tarif edemediğin bir pasta ya da hatırlayamadığın bir yer ismi... İçindeki sıcaklık anbean artarken karısına daha fazla yapıştı. İstediği şey Kayra'ydı. Elleri kollarından ayrılıp beline dolandı. Sıkıca kavradı. Nefes almak için geri çekildiğinde dudaklarındaki tatta takılı kaldı. Aşk dudaklardan ruhlara aktı birden. Tam tekrar eğilecekti ki karısının çığlığıyla durdu.

"Yapma ne olur!" Beklediği tepki bu değildi. İçinde patlayan öfkeyle cevap verdi karısına.

"Eskiden bunun için peşimden gelmiştin."

"İstemiyorum."

Ateş'in alnındaki damar hızlı hızlı atmaya başladı. İstemiyorum ne demekti ki! Ateş'in lügatinde böyle bir şey yoktu!

"Sen bunun için benim odama gelirdin."

Kayra'nın yüreği bin parçaya ayrılırken gözlerinden aksine büyük bir öfke aktı.

"Sana yüz kere söyledim ama inanmamakta ısrarcısın. Ben Pelin değilim."

Ateş birden geri çekildi. Yine başa dönüyorlardı. Genç adam karısının sözlerine kulak tıkadı. Dudakları, ruhu, kalbi bütün iç organları bayram ediyordu. Karısının dudaklarında orijinal bir portakal tadı vardı. Gururuna yediremediği bir sebepten dolayı karısına döndü.

"Seninle asla olamayacak gerçekten de!"

Kayra gözlerini kısarak ona baktı. Demin adamın biri ilk defa dudaklarına değmişti. İlk öpücüğünü hırsla almıştı ve şimdi ona asla olmayacak diyordu. Derin

bir nefes aldı. Ne dediğinin önemi yoktu. Buradan temiz ayrılmak istiyordu ve gururu milyarlarca parçaya ayrılsa da umursamayacaktı. İkisi de birbirine sırtlarını döndü ve uykuya daldı. Yorgun iki ruh bilinmeyen bir diyarda buluştu.

Sabah gözlerini açan ilk kişi Ateş oldu. Karısı kendinden uzakta yatıyordu. Dün yaşadıkları bir türlü aklından çıkmıyordu. Gece rüyalarına bile girmişti. Ne olursa olsun ailesinin katiliyle birlikte olmayacaktı. Bunun için başka yollar denemeliydi. Aklına gelen şeyle yataktan çıktı. Üzerini değiştirip odadan çıktı. Kahvaltısını etti. Ama karısı hâlâ uyanmamıştı. Fatma'ya döndü hırsla.

"Kahvaltı etmeyecek bugün."

"Ama efendim..."

"Dediğimi yap Fatma!"

"Peki efendim."

Genç adam holdinge gittiğinde hemen aklındaki planı uygulamaya soktu. Belki de bu her şeyden daha iyiydi.

Kayra gözlerini araladığında hafifçe gerindi. Elleri yavaşça dudağına gitti. Kocasının tadı hâlâ damağındaydı. Derin bir nefes alırken yavaşça yataktan kalktı. Üzerine bir pantolon ve kazak giydi. Aşağı indiğinde Fatma'yı gördü. Kadir yine başlarında zebellah gibi bekliyordu. Yardımcının bakışlarındaki çaresizliği görünce başına yeniden bir şey geleceğini anladı.

"Kahvaltı etmeyeceksin bugün." Kadir'e döndü umursamayarak.

"Tamam etmem."

Odasına tekrar çıktı ve günlüğünü açtı. İçinde ne varsa yazdı. Öğlene doğru Fatma yanına geldi.

"Öğle yemeği getirdim efendim."

"Teşekkür ederim Fatma."

"Kusura bakmayın sabah için."

"Önemli değil canım. Kadir burada mı?"

"Hayır efendim. İki saatliğine dışarı çıktı."

"Evde senle benden başka kimse yok mu?"

"Dışarıda korumalar var."

"Anladım."

Fatma çıkarken Kayra da yemeğini yemeye çalıştı. Ama açlığa o kadar alışmıştı ki bünyesi, midesi küçüldüğü için tabaktakileri hep yarım bırakmak zorunda kalmıştı. Elinde tepsiyle odadan çıktı. Aşağı indiğinde mutfakta uğraşan Fatma'yı gördü. Omuzlarını çaresizce kaldırıp kapıdan yardımcının tepsiyi almasını bekledi. Girmesi kesinlikle yasaktı mutfağa.

"Ben odamdayım Fatma."

"Tamam Kayra Hanım."

Kayra gülümseyerek merdivenleri tırmanırken beyninin içine doluşan şeytanlar onu istemsizce dördüncü kata çıkardı. Pamuk Mirzan! Küçük kıza tahsis edilmişti bu kat. Etrafa göz attıktan sonra dördüncü katta bulunan tek kapıya doğru yaklaştı. Titriyordu... Korkuyordu... Telaşlıydı ama bir o kadar da merak ediyordu Pamuk'u.

Derin derin nefesler aldı. Son bir kez daha etrafı yokladı ve kapının kolunu hafifçe indirdi. Başını içeriye uzattığında odanın genişliğini ve aydınlığını görünce küçük dilini yuttu Kayra. Kocaman bir teras vardı. Tüllerin arasında yatan kızı gördüğünde hızlıca içeri girip kapıyı kapattı ve yatağa yaklaştı. Tülü hafifçe kenara kaydırdığında genç bir kız gördü. En fazla yirmi yaşındaydı. Hafif bir tebessüm oluştu dudaklarında. Yatağın kenarına ilişirken kapıya göz atmayı da ihmal etmedi. Pamuk'un elini avuçladı ve hayranlıkla kıza baktı. İsmini hak ediyordu gerçekten de. Bembeyaz bir teni ve ona inat kara kara saçları vardı. Gözleri ne renkti acaba?

Genç kız avucunun içindeki elleri okşarken hüzünle

başını dışarıya çevirdi. Sonra tekrar görümcesine döndü.

"Merhaba. Adım Kayra. Beni duyup duymadığını bilmiyorum ama buraya girmekle çok büyük bir risk aldım. Bilmeni isterim yani. Ah, bu arada ben abinin karısıyım. Otomatik olarak yengen oluyorum. Eğer uyanırsan ve benim masumluğum ortaya çıkarsa seninle –ama sadece seninle- çok güzel vakit geçirebiliriz. Tabi sen de katilsin diye üstüme atlamazsan. Abin seni çok seviyor. Sana verdiği kıymet paha biçilemez. Benim abim olsa ben de o kadar değerli olurdum galiba ama abim yok maalesef. Belki de bu yüzden bu kadar savunmasızımdır."

Kayra derin bir nefes alıp sessizce Pamuk'un kapalı gözlerine baktı.

"Aslında abin çok iyi biri değil mi? Ama bana kötü işte. Beni sevmiyor. Cinayetle suçluyor. İkna edemedim onu. En sonunda pes ettim." Gözünden bir damla yaş düştü genç kızın.

"Belki diyorum. Belki başka bir yerde karşılaşsaydık böyle olmazdı." Kayra derin bir iç çekti. Dudaklarında acı bir tebessüm oluştu.

"Çok konuştum değil mi? Gideyim artık ben. Canıma susamış olmalıyım."

Yataktan kalktığında arkasındaki kapının açılmasıyla taş kesildi. Bedenine iğneler batmaya başladı. Gözlerini sıkıca kapatıp bekledi ve duyduğu ses karşısında rahatlayarak arkasını döndü.

"Kayra Hanım aklınızı mı kaçırdınız? Hemen çıkın buradan. Öldürürler sizi."

"Fatma yüreğim ağzıma geldi. Çok korktum."

"Lütfen biri gelmeden çıkın."

"Tamam. Çıkıyorum." Arkasını dönüp Pamuk'a baktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum sevgili görümcem."

Gülümseyerek odadan çıkacaktı ki Fatma'nın sesiyle geri döndü.

"Kayra Hanım, Ateş Bey'in sekreteri aradı. Akşama bir tane misafiriniz varmış."

"Gelsin. Bana mı geliyor sanki, Ateş'e geliyor."

"Akşam yemeğine gelecek."

"Tamam canım. Beni çok önemseyeceklerini sanmıyorum."

Fatma gülümsemeye çalışırken Kayra dışarı çıktı. Odasına geçti. Akşam yemeğine kadar biraz kestirebilirdi.

Ateş arabayı evin önünde durdurduktan sonra derin bir nefes aldı. Bakışları yanındaki kızıl saçlı kadındaydı. Araçtan indikten sonra kızın kapısını açtı. İçeride ne yaşanacak en ufak bir fikri bile yoktu. Eve girdiklerinde gözleri direkt Kayra'yı aradı. Neredeydi bilmiyordu. Kız yarım yamalak bir şeyler biliyordu. Oturma odasına geçtiklerinde Fatma şaşkınlıkla ona baktı.

"Pelin nerede?"

"Odada efendim."

"Misafirimiz aç. Masa hazır mı?"

"Evet. Geçin lütfen."

Fatma hızlıca odadan çıkıp Kayra'nın yanına gitti. Odaya girdiğinde genç kızın saçlarını topladığını gördü.

"Kayra hanım gelen misafir bir bayan."

Kayra'nın eli saçlarında kaldı. Sessizce yutkunurken dün akşama gitti birden aklı. Olmayacak! Onunla olmayacaksa başkasıyla olacaktı ama bu evde olamazdı. Yapmazdı! Bu kadar adi olamazdı kocası. Derin bir nefes alıp hemen aşağı indi. Kocasını ve kadını yemek masasında otururken buldu. Muhabbet ediyorlardı. Hatta kız ara ara şuh kahkahalar atıyordu. Öfke beynini ele

geçirirken hızlıca içeri girdi. Masaya yaklaşıp kocasına baktı.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Kocasındaki rahatlık canını yakıyordu kızın. Nefesini kesiyordu. Kayra umursamamaya çalışarak masaya oturdu. Ama ağzına lokma alamıyordu. Kadının tam karşısındaydı ve ister istemez onunla kendisini kıyaslıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra oturuşunu iyice dikleştirdi. Yenilmeyecekti bu oyuna!

Ateş karısından gözlerini çekemiyordu. Niye görür görmez etki alanına giriyordu ki! Kendine kızıyordu. Hem de çok fazla kızıyordu. Yanındaki kızıl afetle birlikte olmak için getirmemişti onu eve. O kadar aşağılık değildi. Öfkesi bu kadar gözünü kör etmemişti. Bu evde bir annesi bir de Pelin yaşamıştı. Başka hiçbir kadın girmemişti. Pamuk içindi her şey. Temizliğini kaybetmesin diyeydi.

Elinde hissettiği sıcaklıkla başını kaldırdı. Kızıl afet -adı Fulya'ydı- elini tutuyordu. İster istemez bakışları karısına kaydı ve o zaman gördü ateş saçan gözleri. İçinde bir yerler tamir oldu. Karısı onu kıskanıyordu. Hem de onu öldüreceğini bile bile. Kayra'nın cesaretini seviyordu Ateş. Kayra'yı her şeyiyle seviyordu aslında. Ama bir türlü kabullenemiyordu. Elini hızlıca kadının elinden kurtardığında karısının ayağa kalktığını gördü. İşte başlıyordu.

Genç kız karşısında oturan adamla kadına baktı. İçi öfkeyle doluydu. Yüreği nefret kusuyordu! Derin bir nefes aldıktan sonra sandalyesini geriye itti. Karşısındaki kızıl afetten gözlerini çekip kocası olacak adama baktı. Yüzünde en ufak bir tepki yok. Bakışları donuktu! Tit-

reyen ellerini yumruk yaparken hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi. Birkaç adım attıktan sonra acı bir şekilde gülümseyip geri döndü. Çok hevesli değildi adama. Ateş'ten nefret ediyordu. Hatta şu an nefreti katmerlendikçe katmerleniyordu! Sakince kızıl saçlı kadının gözlerine baktı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Adam yerinden hafifçe kıpırdandı. Gözleri karısındaydı. Pelin'di ona göre adı. Pelin Özlü! Nefretin tek adresi, acının toplandığı tek nokta! Kızıl saçlı kadın alayla gülümsedi. Dudaklarının kıvrılışından bile belliydi Kayra'nın kadınlığıyla alay ettiği. O lanet dudakları söylemese de gözlerinden anlıyordu Kayra kadının ne demek istediğini. *Senin yapamadığını yapmak için buradayım,* diyordu o kahrolasıca mavi gözler!

Kayra alayla güldü. Zaten ipin ucu kaçmıştı! Tutmayacaktı kendini! İçinde ne varsa dökecekti.

"Neden buradasın ben söyleyeyim! Ona istediğini veremediğim için gelmedin sen buraya!"

Yavaşça masaya yaklaştı. Ellerini sandalyeye dayayıp Ateş'in gözlerinin en derinlerine baktı korkusuzca. "Sen buraya ona istediği şeyi asla vermeyeceğim için geldin!"

Adamın alnındaki damar atmaya başladı. Yanındaki kadına aldırış etmeden kendisine arkasını dönen kızın peşine takıldı. Öfke! Hissettiği, tek şey buydu. Yıllardır buydu. Kızın kilide uzandığını fark ettiği an sert bir hamleyle kapıyı açtı.

Kayra korkuyla geri geri gitmeye başladı. Sırtı dolaba değdiğinde acıyla inledi. Ateş'in kor gibi elleri tenini yakarken karşısındaki adama baktı.

"Bir daha söyle!"

Sustu. O sustukça adam daha da bilendi. O diline kelepçe vurdukça adamın içindeki vahşi özgürlüğüne kavuştu. Kadın sustu adam hırçınlaştı. Kadın sustu adam öfkelendi.

"Sana bir daha söyle dedim Pelin Özlü." Kayra öfkeyle başını kaldırdı.

"Ben Pelin değilim."

Alayla güldü Ahmet Ateş Mirzan. Daha dün telefon kulübesinin önünde sessizce kabullenmişti Pelin olduğunu oysa.

"Hâlâ inat ediyorsun Pelin. Dün kabul ettin oysa her şeyi ve inan bana bu evden ölün çıkana kadar acı çekeceksin. Ne zaman beni öldür dersen işte o zaman seni sonsuz özgürlüğüne kavuşturacağım. Hem de seve seve."

Adam kadını hırsla yere savururken kendini odadan dışarı attı. Kapı, menteşelerinden oynadı Ateş odadan çıktığında. Kayra düştüğü yerden kalkmadı. Bedeni duvar kenarına sinerken içine düştüğü durumdan kurtulamayacağını biliyordu artık. Ne derse desin Ateş'i Kayra olduğuna ikna edemeyecekti ve bu evden cesedi çıkacaktı. Ellerini kulaklarına bastırdı. Ne olursa olsun pes etmeyecekti. Ateş ona inanmıyorsa o da ölmemek için direnecekti.

4. Bölüm

Kimi iz olup kalır, zamanla ve acıyla dokunursun ona.
Kimileri toz olur uçar, gider, kaybolur hiç olmamışçasına.
(Emre Gökçe)

Günlerin nasıl geçtiğini anlamadığı bir zamanın en dibindeydi Kayra. Kocasının o kızıl afeti evden gönderişini burkulmuş bir gururla izlemişti. Yatağa yatar yatmaz da uyumuştu zaten sonra. Defterini kapattıktan sonra son yazdığı cümle hâlâ içinde bir yerleri yıkıyordu.

Bugün günlerden Çarşamba ve otuz beşinci günü ardımda bıraktım.

Defterini yatağın altına atıp günlerdir yaptığı deliliği tekrarlamak için odadan çıktı. Kadir yine evde yoktu. Dördüncü kata geldiğinde etrafa göz attı ve kendini Pamuk'un odasında buldu. Gülümseyerek küçük kıza baktı.

"Selam. Yine ben geldim. Diyorsun ki, bu yenge de amma geveze çıktı. Haklısın. Biraz çenem düşük benim bu aralar. Ne yapayım. Seninle konuşmak bana iyi geliyor."

Kayra derin bir nefes alıp Pamuk'un yatağının ucuna oturdu. Genç kızın saçlarını okşarken elbisesindeki lekeyi gördü.

"Olamaz. Yemek damlamış. Hemen üzerini değiştirelim."

Geniş gardırobun önüne geçip kapıları açtı ve içinden pembe bir tişörtle siyah bir eşofman altı aldı. Uyuyan

kıza zar zor kıyafetlerini geçirdi. Siyah saçlarını taradı. Sonra gördüğü manzaradan memnun olmayan bir yüz ifadesi takındı.

"Yüzün çok renksiz."

Hemen odasına inip birkaç malzeme aldı. Tekrar odaya girdiğinde yüzünde gülücükler açıyordu. Bedenindeki yaralar geçmiyordu belki ama ruhundaki yaraları Pamuk kapatıyordu. Hiçbir şey yapmadan devaoluyordu. Genç kızın yanaklarına allık sürdükten sonra dudaklarını hafif pembeleştirdi. Geri çekildikten sonra şaheserine gururla baktı.

"Şimdi çok daha iyisin yengesinin güzeli." Genç kızın alnına bir öpücük kondurdu.

"Gitmem gerek. Sonra yine gelirim. Sevildiğini sakın unutma. Ha bir de hemen uyan."

Gülümseyerek arkasını dönmüştü ki kapıdan gelen seslerle eli ayağı boşaldı. Nasıl bu kadar kendini kaptırdığını düşünüyordu. Ateş'in sesi kapıdaydı. Hem dedibinde. Fatma'nın panik dolu sesi geldi kulaklarına. Göğsü hızlı hızlı inip kalkarken avuçlarının terlediğini hissetti. Yerinde çakılı kalmıştı. Hareket edemiyordu. Kocasının öfkeli sesi geldi kulaklarına.

"İçeriye niye giremiyorum Fatma? Ne bu telaş?"

"Yok bir şey efendim. Sadece..."

"Sadece ne? Çekil önümden."

"Ateş Be..."

"Çekil!"

Kapının açılmasıyla gözlerini kapattı Kayra. Son anda kendini gardırobun içine atmıştı. Bütün bedeni titriyordu. Nefes almayı bile bıraktı. Çıkartabileceği en ufak çıt sesinden korkuyordu. Öldürürdü Ateş onu, biliyordu. Fatma'nın rahata ermiş sesi geldi kulaklarına. Ona bile tebessüm edemedi.

"Çık dışarı sen Fatma."

"Peki efendim."

Kayra'yı yeni bir korku dalgası aldı. Beyni hiçbir şeyi

algılamıyordu. Kocasının sakin ve iyilik fışkıran sesi geldi kulaklarına.

"Ne yapıyorsun ufaklık? Nasıl geçti günün? Abin bugün bayâ yoruldu. İşler güçler işte. Ama senin canını onlardan bahsederek sıkmayacağım. Aklıma bugün yeni yeni fikirler geldi. Sen uyanınca yapacak birkaç şey daha ekledim listeye. Bence buz pateni dersi almalısın. Sen küçükken onları izlemeyi severdin. Aklıma gelmişken şunu da söyleyeyim 'Öyle abi ben uyandım artık rahat bırak da dışarı çıkayım' demek yok. En az on koruma peşinde olacak. Gün geçtikte güzelleşiyorsun. Biliyorsun ben kıskanç bir ağabeyim."

Kayra'nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Sesini duyduğu adam Ateş değildi. Ahmet'ti. Sıcaktı bu adam. Samimiydi. Dudaklarından dökülen her harf şefkatliydi. Kim bilir bu adamın sevişi nasıl olurdu?

Gözleri daldı gitti Kayra'nın. Uzun zamandır hayal kurmayan beyni ilk defa kapılarını Ahmet'e araladı. Kulaklarına doldu şefkatli nefesi. Ellerinde gezindi dokunmaya kıyamayan elleri. Öyle güzeldi ki... Hayallerinden bir anda çıkmasına sebep olan şeyse kocasının son cümlesi oldu.

"Bu üzerindekiler ne böyle? Değiştirmek gerek."

Sessizlik, korku ve panik kızın dört bir yanını sardı. Alnında biriken terleri aceleyle sildi Kayra. Kalbi çıkmak için göğüs kafesini zorlarken nefesini tuttu. Burun delikleri korkuyla açılıp kapanırken sessizce yutkundu. Ateş'in gardıroba doğru attığı her adımın sesi kulaklarında patlıyor, yüreğine bir darbe indiriyordu. Her adımda omuzları daha şiddetli sarsılıyordu. Her adımda boğazı daha fazla kuruyor ve nefesi daha da kesiliyordu. Gardırobun kapağı açılmıştı ki bir anda her şey durdu. Kayra gözlerini sıkıca kapatıp dudaklarını ısırırken Ateş'in eli gardırop kapağında kaldı. Başını çevirse Kayra'yı görecekti ama odanın kapısının açılmasıyla durmuştu genç adam.

"Ateş Bey, Mehmet Bey geldi."

"Tamam, geliyorum şimdi."

Gardırobun kapağını hızlıca kapatırken kocası bir yandan da Fatma'ya emirler veriyordu.

"Pamuk'un üzerini değiştir."

"Peki efendim."

Kapının kapanma sesiyle Kayra tuttuğu nefesi bırakı. Gardırobun kapağı aniden açılınca karşısında Fatma'yı gördü. Gerilen vücudu bir anda Fatma'nın kollarına yığıldı. Evin yardımcısı ise neye uğradığını şaşırdı.

"Kayra Hanım siz..."

"Sakinleşeyim Fatma. Dur lütfen."

"Hemen inmelisiniz."

"Tamam."

Kayra Fatma'nın yardımıyla ayağa kalktı. Eli ayağı titreye titreye odasına geçti. Kendini banyoya attı hızlıca. Ellerini soğuk suya soktu. Yüzüne birkaç kere su çarptı. Sakinleştiğini hissettiğinde aşağı indi. Ayaklarındaki acıdan dolayı zar zor yürüyordu. Derin bir nefes alırken duyduğu sert erkek sesiyle kanı çekildi. Bu kimin sesiydi bilmiyordu ama söylediği cümle Kayra'nın yüreğini zindanlara attı. Ruhunu kesif bir acıya teslim etti. Paslı bir kan kokusu şimdiden dolmaya başladı burun deliklerine. Aklı kocasına gitti. Gözünden bir damla yaş düşerken yeniden duydu o sesi. Yine aynı şeyi söylüyordu.

"Sen beni dinlemiyor musun Ateş? Herif hırt! Giray'a değil bana değil sana takmış kafayı. Üçümüz de benzetik İrfan Demirci'yi ama Bulut senin canını istiyor. Neden?"

Hâlâ burnunun ucundaki kokuyu savuşturmaya çalışıyordu Ateş Mirzan. Kız kardeşinin odasında son gün-

lerde çok tanıdık bir koku vardı. Oturma odasına geçtiğinde en yakın arkadaşı yine kaşları çatık bir şekilde ona bakıyordu ama bu sefer gri gözlerindeki öfke başka bir şeyeydi. Çok nadir görülen bir parıltı vardı Mehmet Vardar'ın gözlerinde.

Derin birer nefes aldıktan sonra iki arkadaş birbirlerine sarıldı.

"Hayırdır hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Bulut rüzgârı."

Ateş tek kaşını kaldırarak arkadaşına baktı.

"Demek harekete geçti ha... Kapına mı dayandı yoksa?"

"Yapamayacağını biliyorsun."

Mehmet Vardar'ın kapısına dayanmak için aklını kaçırmış olmak gerekirdi. Deliler de zaten dayandıkları an geri kaçardı.

"Sorun ne o zaman? Ne bu öfken?"

"Seni istiyor Ateş. Bilirsin para adamı konuşturur."

"Ama sen konuşturmak için para vermezsin."

"Benim yöntemlerimi karıştırmasak..."

Mehmet Vardar'ın eli gözlerine gitti. Sertçe bastırdıktan sonra en yakın arkadaşına döndü.

"Seni istiyor Ateş."

"Öyle mi?"

Gülerek en yakın arkadaşına baktı Ateş. Bu aklından geçmişti doğrusu. Dudaklarındaki tebessümün yerini öfke aldı. "Geleceği varsa göreceği de vardır!"

"Hafife alma Ateş."

"Almıyorum."

Mehmet ayağa kalktı sinirle. "Hafife alıyorsun. Bulut o kadar da becerikli biri değil ama bu iyi bir adam tutmayacağı anlamına gelmez."

"İstediği kişiyi tutsun."

"Sen beni dinlemiyor musun Ateş! Herif hırt! Giray'a değil, bana değil sana takmış kafayı. Üçümüz de ben-

zettik İrfan Demirci'yi. Ama Bulut senin canını istiyor. Neden?"

Ateş de ayağa kalktı. Derin derin soluyordu. Sebebini biliyordu! Karısını görmeliydi... Hem de hemen!

"Ben halledeceğim bu işi."

"Biliyoruz halledersin ama dikkatli ol. Evde kıymetli biri var. Pamuk'a zarar vermek için elinden geleni ..."

"Ona hiçbir şey yapamaz!"

"Kardeşim..."

Mehmet sakince Ateş'in yanına geldi. Arkadaşının gözlerindeki korkuyu ve paniği görmüştü. Pamuk onun için değerliydi. Derin bir nefes aldı. Söz dinlemeyecekti Ateş. Yine yaramaz çocuğu oynayacaktı.

"Allah yardımcın olsun."

"Amin."

İki arkadaş gülüşerek odadan çıktı. Mehmet'in arabası evin bahçesinden çıkar çıkmaz Ateş'in öfkesi gözlerine yerleşti. Evin içinde hızlı hızlı yürümeye başladı. Karısını nerede bulacağını biliyordu.

Odasına çıkar çıkmaz onu camın kenarında ağlarken gördü. Beklediği bu değildi. Karısının gözleri ona döndüğünde yemyeşil vadilerde bir anda kaybolacağını sandı. Kendini toparladıktan sonra onun yanına gitti. Kolundan kavradığında Kayra'nın cılız sesi kulaklarına geldi.

"Öldürecekler mi seni?"

Derin bir nefes aldıktan sonra karısına baktı.

"Bulut'a telefonunu kullanmak için ne vaatte bulundun karıcım?"

Kayra ilk başta kocasının ne dediğini anlayamadı. "Efendim?"

"Sen onun telefonunu kullandıktan sonra karşılığında ne verdin?"

Kocasının sözleri beynini delerken hızlıca kolunu kurtardı Kayra. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Saçmalıyorum öyle mi? Saçmalıyorum! Neden benim peşime takıldı sanıyorsun? Keyfine mi? Ne dedin ona? Söyle ne dedin?"

"Hiçbir şey demedim. Ben... Ben sadece telefonunu istedim. O da kibarlık etti verdi."

Ateş karısının saçlarını kavradı birden. Kayra'nın acı çığlığı odada yankılanırken genç adam bu sefer bağırdı. "Ne vaat ettin ona? Kendini mi?"

Kayra duyduğu cümleyle kendini kaybetti. Bir anda tokadı kocasının yanağında patladı. Ateş'in gözlerinde gördüğü öfke iki katına çıkarken kendini tutmak yerine daha da hırçınlaştı.

"Ben asla öyle bir şey yapmam! Ama sen buna da inanmazsın. Kütsün çünkü! Körsün! Aptalsın! Bunlar çok ağır ithamlar. Çok merak ediyorum masumiyetim ortaya çıktığında nasıl affedeceğim seni!"

Karısının her sözüyle daha da öfkelendi Ateş. Kimden buluyordu bu cesareti bu küçük kız! Karısının iki koluna da yapışıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Aşağı iniyorsun. Yarına kadar."

Kayra korkuyla yutkundu. Aşağı inmesi demek aç kalması demekti. Yine aynı eziyeti çekmesi demekti.

"Hayır... Yapma bana bunu, lütfen."

"Sözlerine dikkat etseydin."

Kayra bedenini kocasından kurtarmak için çırpınmaya başladı. Merdivenlerden indiklerinde genç kız daha da hırçınlaştı.

"Bırak beni! Bırak dedim sana! İnmeyeceğim oraya."

Kayra kocasının elinden kurtulmak için son hamlesini yaptığında Ateş onu birden bıraktı. Dengesini kaybeden genç kız arkasındaki sehpaya çarptı. Üzerindeki vazo yere düşüp parçalanırken Kayra da parçaların üzerine düştü. Evin içinde büyük bir çığlık koptu. Parçalardan en büyüğü Kayra'nın eline girmişti. Genç kızın gözlerinden oluk oluk yaş akarken korkuyla eline baktı.

"Kanıyor Ateş. Ben… Beni kan… Kan tutar… Hastane… Hastaneye götür, lütfen."

Ateş birden kendini karısının elini incelerken bulmuştu. Aynı ağrı sanki kendi elinde de vardı. Avucunu kaşıdı istemsizce adam. Yüreği korkuyla atarken bir anda kendine geldi. Yapmamalıydı…

Derin bir nefes alırken karısının korku dolu yaşlı gözlerine baktı. "Hastanelik bir şey yok!"

"Dikiş atmalarını gerek. Baksana içine girdi."

"Kadir de az çok bu işlerden anlar."

Kayra'nın gözleri kocaman açıldı. Aklına gelen başına geliyordu. Hastane yüzü görmeyecekti bu evde. Bedenindeki yaraları bile Fatma gizlice tedavi ediyordu. Elini hızlıca kocasının elinden çekti. Korkuyla geri giderken yeni bir çığlık daha attı. Bacaklarını hafif hafif kesmişti vazonun parçaları.

"Olmaz... Yapamazsın. Bu kadar vicdansız olma."

"Küçük bir yara. Abartıyorsun."

Ateş'in bir baş hareketiyle Kadir pansuman malzemelerini getirdi. Ateş'in dediği kadar vardı. Kadir bu işlerden anlardı. Az tedavi etmemişti kendisini. Kayra hızlıca ayağa kalktı. İzin vermeyecekti bu aptalca şeye. Tam koşmak için hamle yapacaktı ki bacağındaki yaralar yine ona engel oldu. Ateş onu kolundan tutup koltuğa oturttuğunda Fatma çaresizce omuzlarından kavradı.

Genç kızın acı dolu çığlığı evin içinde yankılanırken Ateş kendini bahçeye attı. Elleri istemsizce kulaklarına gitti. Çığlıkların bittiğinden emin olduktan sonra elleriyle ensesini ovuşturdu. Yüreği bile bu yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Vicdanı ilk kez titremişti ama susturması kolaydı yüreğindeki sesi.

İçeri tekrar girdiğinde karısının acıdan bayılmak üzere olduğunu gördü. Yüzü gözyaşlarıyla kirlenmişti. Koltuk kan olmuştu. Eline giren parça yerde duruyordu. Beyaz sargı beziyle küçük avcunu sardıklarında Kayra

sonunda gözlerini kapattı. Ateş'in gözleri yardımcısına gitti. O da ağlıyordu. Fatma'nın Kadir'e bakışlarında gözle görülür bir hayal kırıklığı vardı. Kadir uyuşturmadan dikmişti Kayra'nın elini.

Ateş koltuğun yanına geldikten sonra önündeki vazo parçasını ayağıyla itekledi. "Buraları temizle Fatma."

Yardımcısı ona bakıyordu öfkeyle. "Tamam!"

Ateş yavaşça yere eğildi. Karısının saçlarını okşamak için uzanan eli havada asılı kaldı. Derin bir nefes aldıktan sonra genç kızın küçük bedenini kucakladı. Başı geriye düşen Kayra'nın gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Baygın olması bile durdurmamıştı içindeki acının gözlerinden akmasını.

Gözleri ağrıyordu... Bedeni ağrıyordu… Kolları ağrıyordu… Elleri ağrıyordu ama hepsinin toplandığı tek yer yüreğiydi. Kayra cehennemi yaşıyordu sanki. Kocası her gün altına bir odun daha atıp sönen ateşi harlıyordu. Her geçen gün biraz daha fazla dikenli tel örüyordu çevresine.

Sessizce yutkunan genç kız zar zor gözlerini araladı. Eline kaydı bakışları. Parmaklarını hareket ettirdiği an avucundaki sızı bütün bedenini sarıyordu. Gözlerini açıp kapadıktan sonra başını kocasının olduğu tarafa çevirdi. Günler sonra ilk defa deliksiz bir uyku çekmişti. Ateş sakince nefes alıp veriyordu. Yavaşça ona döndü. Aslında kendinden de nefret ediyordu Kayra. Semih'e hissetmesi gereken şeyleri kocasına hissediyordu.

Şimdiye kadar Ateş'in yaptığı her şeyi affetmeye meyilliydi ama şimdiden sonra yavaş yavaş kalbindeki duyguların yanında intikam da yeşermeye başlamıştı.

Sağlam elini kocasının kirli sakalında gezdirirken bir anda adamın gözlerini açmasıyla kendini geri çekti. Ateş uyku sersemliğiyle karısının ne yaptığını göremedi.

Kendisine bakan karısına döndü yavaşça. Derin bir nefes aldıktan sonra nefesini seslice geri verdi.

"Canın yanıyor mu hâlâ?"

"Her zaman."

Karısının cevabıyla adamın kaşları çatıldı. Yataktan hızlıca kalktı. Kayra'ya bakmadan banyoya gitti. Duşunu alıp üzerini giyindi ve evden çıktı. Onun üzgün bakışlarını görmeye tahammül edemiyordu. Masumum diye haykıran garip gözlerine bakmaktan vicdanı yorulmuştu.

İş yerine geldiğinde karşısında Mehmet'in adamlarını gördü. Kaşları çatılırken onlara yaklaştı. "Neler oluyor burada Samet?"

"Mehmet Bey'in kesin emri efendim. Koruma altındasınız."

"Benim adamlarım da korur beni."

"Ama biz de koruyabiliriz."

İçinden sabırlar çekerken holdingden içeri girdi ve odasına çıkar çıkmaz ilk işi arkadaşını aramak oldu.

Gözlerini tekrar araladığında kendini çok yorgun hissediyordu Kayra. Kocası gittiğinden beri ağrıları yüzünden yataktan çıkamamıştı. Durmadan uyumuştu. Akşama doğru sancıları hafifleyince kendini yine Pamuk'un odasında onunla dertleşirken buldu. Gözlerinden yaşlar sicim gibi akarken eline bakıyordu. Ne büyük bir acıydı dünkü yaşadıkları.

"Biliyor musun? İyi ki uyuyorsun. Abinin bu davranışlarını görseydin ondan nefret ederdin ve ben asla abinden nefret etmeni istemezdim."

Tek eliyle genç kızın siyah saçlarını tarıyordu Kayra. Kapının açılmasıyla arkasını döndü. Fatma ona pes etmiş bakışlarını gönderdi.

"Asla durmayacaksınız değil mi Kayra Hanım?"

"Tek dert ortağım o."

"Aşk olsun. Ben ne oluyorum o zaman?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sen olmasan beşinci gün bu evden cesedim çıkardı."

"Estağfurullah.... Yemek yedirecektim Pamuk'a. Burnundan besleniyor ya."

"Biliyorum Fatma," dedi Kayra. Sonra gülerek genç kıza baktı. "İşin varsa ben halledebilirim."

"Aslında biraz var ama..."

"Tamam o zaman, b en hallederim. Hadi sen işlerini hallet canım."

"Ama hızlı olun. Ateş Bey'e yakalanmayın."

"Tamam, yakalanmam. Dün bile yakalanmadıktan sonra."

İkisi de gülüştükten sonra Fatma dışarı çıktı. Kayra elindeki sıvı yemekle Pamuk'u burnundan beslerken bir yandan da gülüyordu.

"Abin aslında iyi biri biliyorum. Yani kendimi böyle avutuyorum. Dün seninle konuşmasını duyduktan sonra bir kez daha ümidim arttı. Gerçi onu affetmemek için birden çok neden birikiyor. Ama yine de hâlâ bir umut diyorum kendi kendime. İnşallah gerçekler ortaya çıkar. Merak etme abinin peşine takılmam, çekip giderim. Yani o beni sevmiyor, istemiyor. Yani ne bileyim öyle işte."

Son kaşıktaki yemek de bittiğinde ensesinde hissettiği öfkeli nefesle gözlerini kapattı Kayra. Elindeki kaşık gürültüyle tepsiye düşerken kocasının kin dolu sesi kulaklarını deldi.

"Senin bu odada ne işin var!"

Holdingdeki işler biter bitmez Ateş evine gitmek için yola çıktı. Erkenciydi bugün. Kız kardeşiyle daha fazla vakit geçirecekti. Daha güzel şeyler planlayacaktı. Peşindeki korumaları dikiz aynasından kontrol etti. Mehmet'i fikrinden caydıramayacaktı anlaşılan.

Derin bir nefes aldıktan sonra evin bahçesine girdi. Keyfi yerindeydi bugün. Sabah karısı canını sıkmış olsa da işler tıkırındaydı. En yakın arkadaşı hastaneden çıkmıştı ve şimdi kardeşiyle buluşacaktı. Merdivenleri hızlı hızlı çıkarken Fatma'nın önünü kesmesiyle kaşları çatıldı.

"Ne oluyor Fatma?"

"Şey efendim... Ben... Şey diyecektim... Siz..."

"Geveleme de konuş. Ne oldu?"

"Siz... Neden erken geldiniz?"

"Sana mı soracağım ne zaman geleceğimi! Dün de bir gariplik vardı sende. Neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Bir şey olmuyor. Sadece bahçe... Bahçedeki otlar için bahçıvan gerekli diyecektim."

"Bahçıvan zaten var."

"Bir de yanıma yardımcı gerek."

"Alırız Fatma. Çekil önümden."

Tam ilerliyordu ki genç kız yeniden kesti adamın önünü. Ateş'in kaşları önce merakla büzüldü. Sonra öfkeyle çatıldı.

"Sen bir şey saklıyorsun?"

Gözleri kardeşinin odasının kapısına kaydı. Fatma'nın korkuyla oraya baktığını görünce genç kızı itekledi. Odanın kapısını açtığında gördüğü manzara karşısında kanı dondu. Nefesi kesildi. Kız kardeşini yaptığı tatlıyla zehirleyen kadın şimdi ona yemek yediriyordu! İçindeki öfkeye hâkim olamıyordu. Kin, nefret, sinir, intikam! Bir anda hepsi harmanlanmıştı yüreğinde.

Karısının ruhu bile duymamıştı içeri girdiğini. Onun arkasına kadar yaklaştı. Zarar vermemek için ellerini arkasında birleştirdi. Neden bunu yaptığını da bilmiyordu. Kız kardeşiyle konuşması canını fena halde yakarken artık daha fazla dayanamadı. Varlığını hissettirmek için öfkeli nefesini karısının ensesine verdi. Fark etmişti Kayra'nın geldiğini hissettiğini. Kendini kontrol etmeye çalışsa da öfkesini bastıramadı.

"Senin bu odada ne işin var!"

Kayra yerinden kalkarken ne diyeceğini bilemez bir şekilde geri çekildi.

"Be... Ben... Yani... Sen..."

"Kekeleme. Ne işin var? Yasak demedim mi sana ben! Buraya girmeyeceksin demedim mi? Ne zamandır Pamuk'un yanına çıkıyorsun. Konuşsana, dilini mi yuttun? Ne zamandır kardeşimi yeniden zehirlemeye başladın?"

"Zehirlemedim. Ben bir şey yapmadım. Fatma'ya yardım ettim sadece."

Ateş'in eli birden havaya kalktı. Yeni yalanları dinlemek istemiyordu. Kayra korkuyla gözlerini kapattı. Kocası karşısında kendini sıkıyordu. Ateş'in havadaki eli yumruk olurken hâlâ kendini savunmaya çalışan genç kızın gözleri açıldı yavaşça. Bu sefer korkunun yerini öfke almıştı. Kayra sinirle kocasına baktı.

"Vur! Vur hadi! Yapmadığın bir o kaldı. Hoş onu da adamlarına yaptırtıyorsun. Vursana ne bekliyorsun? Öldüreceğin kıza bir kere de kendin vur. İçinde kalmasın!"

Ateş sinirle elini indirdi. Karısını kolundan tutup dışarıya sürükledi.

"Buraya girmeyeceksin anladın mı?"

"Gireceğim. Ona ben de bakabilirim. Kötü bir şey yapmıyorum kız kardeşine."

Genç adam sinirle karısının kollarına yapıştı. İkisi de nerede olduklarının farkında değillerdi. İkisi de çok öfkeliydi. İkisi de öldüreceklerdi ellerinden gelse birbirlerini. Ateş öfkeyle bağırırken Kayra'yı itti ve olanlar o anda oldu. Kayra kocasının koluna yapışmak için elini uzatmaya çalıştı ama başaramadı. Genç kızın gözlerindeki korku adamın yüreğine işlerken Ateş kendini kaybetmişçesine merdivenlerden yuvarlanan karısına baktı. Saatler gibi gelen sessizliği Fatma'nın çığlığı bozdu.

"Hastane! Ambulans çağırın. Ölüyor! Kafası kanıyor. Hastane!"

5. Bölüm

Canımı yaktın...
Isıtıp tenini, aydınlatabildin mi kara gecelerini?
(Emre Gökçe)

Aynada son haline baktı genç adam. Çökmüş avurtlar, uykusuzluktan şişmiş gözler, saçı sakalı karışmış bir haldeydi. Dün gece hastaneye nasıl apar topar gittiklerini hatırladı. Beyni durmuş gibiydi. Kadir kendisine gelmesinde yardımcı olmuştu. Karısı bugün eve gelecekti. O ise dün olay anından beri kendinden geçmişçesine odasında oturuyordu. Kayra'nın bir anda elinden çıkıp gitmesi gözlerinin önünden gitmiyordu.

Bahçede duran arabanın sesiyle kendine geldi. Hemen odadan çıktı. Hastanede doktorun söylediklerini dinledikten sonra eve geçmişti Ateş. Hâlâ kendi yaptığının şokunu atamamıştı üzerinden. Bahçeye çıktığında karısının yüzüne bile bakmadan yanından sessizce geçip gidişini izledi. Ateş'in de bakmaya yüzü yoktu zaten. İçinde bilmediği bir şey vardı. Daha önce hissetmediği bir şey. Kadir yavaşça yanına yaklaştı.

"Ne dedi doktor taburcu ederken?"

"Önemli bir şey olmadığını söyledi. Kafasındaki yara o kadar derin değil. Yüzeysel... Belinde çok fazla hassasiyet varmış. Bir haftaya kendini toparlayacağını söyledi. İlaçlarını ve bel korsesini düzenli kullandığı müddetçe tabi."

"Tamam. İlaçlarını alın. Korsesini de..."

"Aldık."

Tam en iyi adamının yanından ayrılacaktı ki yeniden ona döndü genç adam.

"Doktor başka ne dedi?"

İki adam göz göze geldi. Kadir seslice nefesini verdikten sonra konuşmaya başladı.

"Polis geldi. Konuşturmaya çalıştılar. Doktor bedenindeki yaraların sadece merdivenden düşmeyle olmayacağını söyledi. Ama ..."

"Ama ne?"

"Konuşmadı. Hiçbir şey söylemedi. Fatma'ya bile yüz çevirdi."

Ateş derin bir nefes aldıktan sonra odasına doğru yürümeye başladı. Korktuğu şey polisler değildi. Neden korktuğunu da bilmiyordu. Karısının gözleri aklından çıkmıyordu. O düşme anında elini uzatışı beynine nakış gibi işlemişti.

Odaya girdiğinde etrafa baktı. Kimse yoktu. Panikle tekrar odadan çıkacaktı ki banyodan gelen seslerle adımlarını o tarafa yöneltti. Kapıyı sessizce açtı. Karısı elbisesinin fermuarına uzanmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şeye takati kalmamıştı Kayra'nın. Eli çaresizce yanına düştü. Ayaklarını sürüyerek duşun önüne geldi. Elbiseleriyle yıkanacaktı mecburen. Tam suyu açmıştı ki kocasının sesiyle durdu. İçini yeni bir korku dalgası sardı. Panikle geri çekilecekken Ateş onu yavaşça kollarından tuttu.

"Böyle duş alamazsın."

"Sorun değil ben..."

"Ka... Yani Pelin. Yardım edeyim bırak da."

"Gerek yok."

"Gerek var."

Ateş karısının elbisesine uzanmıştı ki Kayra geri çekildi.

"Merak etme sana saldırmam! Hem senin hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Biliyorum."

Genç kızın sesi o kadar cılızdı ki Ateş ne dediğini anlamamıştı. Karısının elbisesini üstünden çıkardığında Kayra başını öne eğdi. Kendini saklamak için kocasına biraz yaklaştı.

"İç çamaşırlarım kalabilir mi?"

"Kalsın."

Ateş suyu ayarladıktan sonra karısına banyo yaptırmaya başladı. Lifi eline aldı. Bir yandan da bir şeyler söylemek istiyordu ama gördüğü her yara, her morluk göz pınarlarını zorluyordu. Neden ağlamak istediğini anlamlandıramıyordu. Neden bedeninin her yerinin sızladığını anlamıyordu.

"Özür dilerim Kay... Pelin. İsteyerek olmadı. Yani seni merdivenlerden atmak istemedim."

"Boş versene. Ölümüme bir adım daha yaklaşmış oldum."

Adam elindeki lifi farkında olmadan sert sürttü. Kayra seslice inleyip geri çekilecekken onu durdurdu. Yeni yeni fark ettiği bir şey daha vardı. Karısının bedeni fazla küçük ama bir o kadar da güzeldi. Aklına gelen şeyi silip attı.

Sıcak suyu Kayra'nın başından aşağı dökerken Ateş de ıslanmaya başladı. Bir eliyle onun bedenini dururken diğeriyle kendi gömleğini çıkardı. Karısını son bir kez daha yıkadıktan sonra hemen havluyu getirdi. Kayra'nın küçük bedenini bordo havluya sardı. Saçlarını da sardıktan sonra onu odaya götürdü.

"Ben çıkayım odadan, sen giyin."

"Tamam."

Ateş odadan çıktıktan sonra Kayra ıslak çamaşırlarını çıkardı. Kalın eşofmanlarını giyip saçını bile taramadan yorganın altına girdi. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akarken eline baktı. Yeni dikişi eskisine nazaran daha iyiydi. Doktora gitmeseydi iltihap bile kapabilirdi.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Tam yüreğinde yeni bir umut yeşerecekti ki kendini durdurdu. Güneşin olmadığı yerde çiçek boy vermezdi!

Evden dışarı attı kendini. Yaptıklarına, söylediklerine, hissettiklerine hâkim olamıyordu Ateş. Kendini birden Mehmet Vardar'ın mekânında buldu. En alt kata indiğinde dövüş ringinin içinde arkadaşını gördü. Birini iyi benzetiyordu.

Yanına gelen adama baktı. Yapması gerekeni biliyordu. Hemen üzerini değiştirdi. Ellerine bandajları sardıktan sonra ringe çıktı. En yakın arkadaşı suyunu içerken gördü onu. Tek kaşını kaldırdı Mehmet.

"Hayırdır kardeşim?"

"Oynamaya geldim."

"İyi bakalım!"

İkisi de birbirlerinin ellerine vurdu. Daha sonra Ateş arkadaşını harekete geçirmek için yumruğunu savurdu. Mehmet tek hamlede ondan kaçtı. İkinci hamle Mehmet'ten geldi. Ateş bile isteye yumruğu yüzüne yedi. En yakın arkadaşı birden geri çekildi.

"Ateş iyi misin?"

"İyiyim."

"Neden kaçmadın? Çok basit bir hamleydi."

"Daldım."

"İyi bakalım öyle olsun."

Mehmet dövüşe odaklandı, Ateş Kayra'ya. Yediği her darbe sanki karısına yaptığı eziyetin kefaretiydi. On beş dakikanın sonunda iki adam da yere sırt üstü yattı.

"Dayak yemek istediğini söyleseydin bu kadar uğraşmazdım Ateş." Ateş'in kanlı dudaklarında acı bir tebessüm belirdi.

"Âşık olmadın değil mi sen Mehmet?"

"Bu konular beni aşar koçum. Sen Alaz'a git."

"Ben de olmadım. Olmayacağım da! Olamam yani..."

Mehmet yerinden kalkarak "İyi misin sen?" diye sordu.

"Değilim. Ama olacağım."

"İyi bakalım. Hadi kalk bir duş al."

"Tamam."

İki adam da duşa girdi. Ateş Mehmet'le vedalaştıktan sonra arabasını en çok takıldıkları mekâna sürdü. Eve girmek istemiyordu. Karısının yüzünü görmek istemiyordu. Önüne gelen içkileri tek tek mideye indirirken bedenindeki ağrıları unutmuştu. Aklı yüreğindeki ağrıya odaklanmıştı. İçindeki sızı çok başka bir şeydi. Kalbini dikenli tellerle çevirmişti bir şeyler. Hareket ettikçe kesiyordu teller Ateş'i. Katran karası bir karanlığın en dibinden ışığı görmeye çalışıyordu. Ulaşmaya çalıştığı tek şey ailesiydi oysa. Biri ailesiyle cennete gireceğinin garantisini verse hiç düşünmeden Pamuk'la birlikte ölüme giderdi.

Bunları düşünürken birden gözlerinin önüne karısı geldi. O ne yapacaktı? Başka biriyle evlenirdi artık. Bu düşünce adamın beynini bulandırdı. Başka biriyle evlenemezdi o, başka birine bakamazdı.

Kaçıncı bardağı devirdiğini unuttu. Yerinden kalkar kalkmaz mekândan çıktı. Arabasına binip evine gitti. Gözleri dönüyordu. Etrafı dönüyordu. Odasına çıktığında karısının ay ışığı altında parlayan tenini gördü. Sessizce yutkunduktan sonra aklına bugün yaşadıkları banyo olayı geldi. Gerçekten muhteşem ve kusursuz bir fiziği vardı Kayra'nın. Nefes kesen bir güzelliği...

Üzerindekileri çıkartıp yavaşça yatağa girdi. Karısına yaklaştı. Elini beline doladı ve kendine çekti. Kayra'nın uyanık olduğunu fark etmeden ona sarıldı ve gözlerini kapattı. Sabah uyanınca hiçbir şey hatırlamayacaktı ama yine de o anki mutluluğa değerdi. Kadın için de adam için de...

Kayra gözlerini araladığında kocasıyla arasında yine aynı mesafe vardı. Dün gece uykuyla uyanıklık arasında Ateş'in onu kollarının arasına aldığını görmüştü. Ümit etmek istemediği için bu gördüğü şeyi hayal bölümüne attı. Yataktan kalkıp üzerini değiştirdi. Seksen yaşındaki nineden farksızdı. Hareketleri acıları yüzünden kısıtlanmıştı. Ağır adımlarla dördüncü kata çıktı. Pamuk'un odasına girdikten sonra kapıyı kapattı. Yatağın kenarına ilişti yavaşça.

"Günaydın küçük hanım. Bugün de uyanmamışsın bakıyorum. Uyandığında bir daha uyumak istemeyeceksin."

Derin bir nefes almak istedi Kayra ama bedenindeki sancılar müsaade etmedi.

"Abin birazdan damlar ama senin için mücadele edeceğim. İnşallah uyandığında görüşebiliriz. Yani sen uyandığında ben mezarda olmazsam beraber güzel vakit geçiririz."

Kayra için ölüm günlük muhabbetlerden biri haline gelmişti. Ciğerlerine tekrar havayı hapsettiğinde kapıdaki hareketliliği fark etti. Yüzünü buruşturarak Pamuk'a baktı.

"Boşuna konuşmamış atalarımız iti an çomağı hazırla diye."

Aldığı nefesi seslice geri verirken kocası önüne geldi. Kaşları çatık olmasına rağmen sesinde pes etmişliğin tınısı vardı.

"Sana buraya girmeyeceksin demedim mi ben? Sorunun ne? Algılayamıyor musun?"

"Yoo algılıyorum. Ama girmek istediğim yere girerim. Madem karınım... Bu evde benim de hakkım var. Hatta mutfağa bile girerim."

"Kay..."

Derin bir nefes aldı adam. Dünden beri karısına Kayra demek için can atıyordu ama Pelin'di o!

"Pelin, sınırını zorlama!"

"Madem öleceğim ne diye zorlamayayım!"

Ateş sinirle nefesini verdi. "Bir daha buraya girmeyeceksin."

"Gireceğim! Sonunda nasılsa ölüm var kocacığım!"

Avucunu gösterdi gözüne sokarcasına Kayra kocasına. Diğer eliyle de başını kaşıdı. Ateş sinirle yerinden kalktı. Kayra korkuyla geri çekilecekti ki odanın kapısını açıp dışarıya bağıran kocasına şaşkınlıkla baktı. İki dakika sonra korumalardan biri içeri girmişti. Ateş'in öfkeli ama yenik sesi Kayra'nın paramparça olmuş gururunu bir nebze de olsa onardı.

"Senin gözetimin altında Pamuk'un yanında duracak. En ufak hatasında acıma!"

"Peki efendim."

Ateş odadan çıkarken karısına baktı. Yüzünde içten bir tebessüm vardı. Kurtarıcı gibi yapışmıştı kız kardeşinin koluna. Odanın kapısı kapatırken karısının hüzünle karışık neşeli sesini duydu.

"Bak abini yendik işte!"

Semih Kayra'nın gidişinin ardından derin bir yas tutamadı. İçindeki şüphe adamı yiyip bitiriyordu. Günlerdir Kayra'nın masum olduğunu söyleyen İpek de peşini bırakmıyordu bir türlü. İpek Kayra'yı çok seven bir kızdı. Aynı zamanda genç kız Semih'i de seviyordu. Kayra'ya ihanet etmemek için elinden geldiğince kaçmıştı ikisinden de ama şu an Kayra'nın gidişi ikilinin arasında bir yol gibiydi. Sık sık bir araya geliyorlardı. Bugün de okulun köşesindeki parkta buluşmaya karar vermişler-

di. İkisi de aynı anda gelip banka oturdu.

"Yine ne oldu İpek?"

"Kayra'yı kurtarmaya gideceğim." Semih duyduğu cümle ile küçük bir kahkaha attı.

"Sen gerçekten tek başına yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet... Ben yeterince cesurum."

Semih başını olumsuz anlamda sallayıp kıza döndü. İnce uzun parmaklarını kızın parmaklarına doladı.

"Birlikte yaparız. Onu dinlemem lazım."

İpek sadece ellerine odaklanabildi. Yüreği ağzında atarken olumlu anlamda başını salladı. Ne demekti şimdi bu? Kalbinin ritmini düzeltmeye çalışırken boğazını temizleme ihtiyacı duydu.

Semih elini kızın elinden çekti gülerek. İkisi de uzun uzun plan düşündü. Saat geç olunca elleri boş kalktılar. Kayra'ya ulaşacakları her yol kapalıydı; çünkü hepsi Ahmet Ateş Mirzan'dan geçiyordu.

Geceler gündüzler birbirini kovalarken Kayra acı saatlerinin düşürülmesine memnundu. Kadir eskisi gibi acımasız değildi. Tamam, belki bedenindeki morlukların kapanmasına izin vermiyordu ama Pamuk'la ilişkisine de karışan yoktu.

Yorgun argın odasına çıktı. Aklı fikri sonraki gün yapılacak partideydi. Kocasının öfkesi sadece o düştüğü gün sönmüştü. Sonra yine alev almıştı. Nerede görse genç kızı yeriyordu. Kayra'nın korkusu durmadan büyüyordu.

Genç kız yatağa girdiğinde eşinin odaya girişini izledi. Gözlerini kapattı hızlıca. Korkuyordu... Sonra kendini sakinleştirince kocasına bakmaya başladı. Ateş her bakışında onu ürkütüyordu. Kayra derin bir nefes alırken yatak ikinci kişinin ağırlığıyla çöktü. Yavaşça kendi

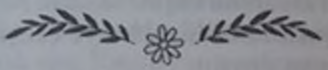
yerine doğru kaydı genç kız. Yatağın ucuna geldiğinde durdu.

"Yarın gidecek miyiz o partiye? Daha başımdaki ve elimdeki yaralar iyileşeli çok olmadı."

Gitmemek için üretilebilecek en sağlam bahane yaralarıydı ama Ateş yine eski Ateş'ti. Değişmeyecekti...

"Üzerinden bir ay geçti. Hepsi iyileşti. Yarın gideceğiz o partiye ve sen de geleceksin."

Genç kız derin bir nefes aldıktan sonra uykuya daldı. Bedenindeki yaraların sızlamasını hissetmiyordu artık. O derece bağışıklık kazanmıştı.

Adam üzerindeki takıma baktı. Hatlarına gayet güzel oturmuştu. Karısıysa hâlâ banyoda hazırlanmakla meşguldü. Derin bir nefes aldıktan sonra papyonuyla oynadı. Bu katılacakları ikinci partiydi. Birincisi zaten kendi evlerinde olmuştu.

Başını tekrar banyo kapısına çevirdiğinde içeriden uzun elbisesiyle çıkan karısını gördü. Bir anda insanın yüreği tekler miydi? Soluğu kesilir miydi? Oluyordu işte. Kayra'nın Ateş üzerindeki etkisi buydu. Nefes almasını engelliyordu. Ona doğru attığı her adımda yollar çiçekleniyor, güneş daha bir parlak doğuyordu. Karısının etkisinden onun sesini duyarak çıktı.

"Hazırım. Gidebiliriz."

"Tamam."

Aşağı indiklerinde arabaya bindiler. Şoförleri Kadir'di. İkisi de sessizce birbirlerini inceliyorlardı. Kayra kocasındaki heybete hayran kalırken, Ateş hâlâ karısının gözlerinden aşağı inememişti. Onu ömür boyu incelemek istese yıllarca takılıp kalacağı yer yine gözleri olurdu. Yeşil harelerin nasıl renk değiştirdiğine şahit olmak istiyordu. Merak ediyordu... Sonra o kirpiklerini tek tek öpmek belki de...

Aklından geçenleri silmek için uğraşırken araç durdu. İkisi birlikte indikten sonra kol kola içeri girdiler. Parti sahipleri onları gülücüklerle karşıladı. Kayra'nın elbisesi uzundu. Elbisenin kolları da uzundu. Vücudundaki bereleri kapatmanın tek yolu buydu. Hafif makyajı ve dağınık topladığı saçlarıyla tam kocasının yanına yakışır bir kadın olmuştu. Masalarına geçtiklerinde önce Kayra oturdu, sonra Ateş. Altı kişilik masanın etrafı yavaş yavaş dolarken ikisinin de sırtı bahçe sınırındaki çimenliklere bakıyordu.

Derin bir nefes aldı Kayra. Çevresinde tanımadığı bir sürü insan vardı. Kocası hepsiyle gülüp konuşurken kendisi dış kapının dış mandalı gibi kalmıştı. Ne zaman biri bir şey soracak olsa Ateş ustalıkta onları Kayra'dan uzaklaştırıyordu. Genç kız sıkıntıyla elini masaya koydu. Kocasının sesiyle ona döndü birden.

"İç."

Önüne konan içkiye baktı. Ömründe hiç içki içmemiş, alkol kokusunu hiç duymamış biri olarak ona kırk yıllık içici muamelesi yapan kocasına baktı.

"İçmiyorum. Sağ ol."

"İç."

Kocasının anlamadığını düşünüp derin bir nefes aldı genç kadın. "Hayatımda hiç içmedim."

"Şimdi içeceksin işte."

Kocasının meydan okuyan bakışlarına baktı. İçinde öfke vardı. Dediğini yapmadığı an arkasında Kadir belirebilirdi. Titreyen parmakları bardağı kavradı. Dudaklarına götürdü içkiyi. Kokusu burun deliklerini yakıp midesini bulandırdı. Tam vazgeçecekti ki yine kocasının bakışlarına maruz kaldı. Titreyen dudakları alkole bulanmak üzereydi ki birinin kocasına seslenmesiyle Ateş'in bakışları onun üzerinden çekildi. Elindeki bardağın içindeki alkolü arkasındaki çimenliğe boşalttı. Kocasının bakışları tekrar ona döndüğünde gülümseyerek ona bakıp bardağı gösterdi. Bu sınavı atlattığını

düşünüyordu ki önüne konan yeni bardakla neye uğradığını şaşırdı. İlerleyen süre zarfında kocasının uzattığı dört bardak içki arkasındaki çimenleri sulamıştı. Tam beşinciyi de boşaltıyordu ki bileğinde hissettiği sıcaklıkla başını kaldırdı. Ateş kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Bu sefer gerçekten içeceksin."

Deminden beri kocasını kandırmanın verdiği gurur alaşağı olurken içki bardağını dudaklarına götürdü Kayra. Ateş hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Karısının yüzünü ekşite ekşite içkiyi içişini izledi. Yaptığından pişman mıydı? Hayır! Aslında farkında olmadan onun her halini aklına kazıyordu. İçkiyi nasıl içeceğini merak ediyordu. Bir de inkâr etmesi yok muydu *içmedim hiç* diye! İşte adam en çok buna gülmüştü.

Karısına başka bir bardak daha uzattı. Kayra onu da içince çakır keyif oldu. Dudaklarını yaladı önce. Sonra kocasının omzuna başını koydu.

"İyi hissetmeye başladım kendimi."

Ateş kendinden geçen karısına baktı. Beklediği bu değildi. Pelin normalde bir şişe içkiyi içse yine de kendinden geçmezdi. Kaşlarını çatarak Kayra'ya baktı. Genç kız bir başka bardağa uzanacaktı ki bu sefer Ateş engel oldu. Yanındaki arkadaşlarından özür dileyip masadan kalktılar. Karısını kollarının arasına çekti tutmak için.

Arabaya bindiklerinde Ateş hâlâ üzerindeki şaşkınlığı atamamıştı. Kendisinin de hafiften başı dumanlıydı zaten. Araba evin önüne gelince ikisi de araçtan indi. Kayra sendeleye sendeleye odaya çıkarken Ateş onu tutmaya çalışıyordu. Odadan içeri girdiklerinde Kayra elbisesinin eteğine bastı. Küçük bir çığlık atarken kocasının üstüne düştü. Ateş kendini birden yatakta buldu. Üstünde de karısı vardı.

Kayra içkinin verdiği ağırlıkla başını kaldıramadı. Derin bir nefes alıp Ateş'in üstünde yukarıya doğru tırmandı. Başını kocasının boynuna gömdü ve gözlerini kapattı. Genç adam önce ne yapacağını şaşırdı. Kafası

bulanıkken çok da sağlıklı düşünemiyordu. Birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra hâkimiyetini kaybettiğini fark etti Ateş. Karısını yavaşça yatağa yatırdı.

Kayra'nın etrafı dönme dolap gibiydi. Başı dönüyordu. Kocasının gözleri burnunun dibindeydi. Bütün bedeninde sıcaklığını hissediyordu. Ne kadar alkollü olsa da hâlâ aklı başındaydı. Kocasının gözlerindeki parıltıyı görebilecek kadar da zihni açıktı. Sessizce yutkundu genç kız.

"Ateş ben..."

Cümlesi bitmeden kocasının dudaklarını dudaklarında hissetti. Nefes almaya çalışırken kocasının yumuşacık öpücüklerinde kaybolduğunu hissetti. Ateş acımasızca davranmıyordu. Elleri bedeninde sertçe gezmiyordu. Âşık gibiydi kocası. Âşık bir adam gibi seviyordu onu. Kayra Ateş'teki bu nezakete güvenerek bıraktı kendini. İkisi de katıksız bir sevdayla birleşiyordu.

Ateş ilk defa koşulsuz ve şartsız seviyordu karısını. Her şeyi unutmuşçasına, saçlarını okşadığı kadın ailesinin katili değilmişçesine seviyordu. Kulağında sürekli karısının naif sesi dolaşıyordu. İlk olduğundan bahsediyordu. Korktuğunu söylüyordu ama cümleler Ateş'in kafasında yer etmiyordu.

Her şey bir anda oldu. Derin bir çığlık evi inletirken Kayra nefes almayı bıraktı. Gözünden sicim gibi aktı yaşlar. Belki de bu kocasının affetmeyeceği ikinci büyük hatasıydı. Ateş ise yaptığı şeyin farkına çok geç vardı. Karısının çığlığı kulaklarında patlayıp yüreğini delerken birden geri çekildi. Bunu beklemiyordu. En son beklediği şeyler arasında bile değildi karısının bakire olabileceği. İhtimali bile yoktu.

Bedenini yatağın öteki tarafına atarken Kayra'nın hıçkırıklar içinde ona sırtını dönüşünü izledi. Genç kız ayaklarını karnına çekip örtüyü üstüne aldığında Ateş ilk defa korktu. Kendisinden korktu. Yaptıklarından korktu. En çok da hata yapma ihtimalinden korktu!

6. Bölüm

Bilmezsin, ne büyük bir kalabalıktır bu yara!
Kanı, irini, kabuğu, izi...
Yetemem,
Daha diretemem.
Seni hatırlattığı için,
"Uzak dursa ya artık benden, ben."

(Emre Gökçe)

Dünyada en büyük acı nedir diye sorsalar saymaya gücü yetmezdi Kayra'nın. Üstüne giydiği hırkaya sıkı sıkı sarılmıştı. Yatağından çıkıp duşa gitmek istemişti ama kasıklarındaki ağrı yüzünden koltuğa kadar ilerleyebilmişti.

Ayaklarını altına alıp yaşlı gözlerle dışarıyı izlemeye başladı. Dudakları titriyordu. Elleri titriyordu. Bütün bedeni krize girmişti. Dişlerini var gücüyle sıkıyordu Kayra. Kadın olmuştu artık ve hayatındaki en değerli şeyin hunharca alınışı gözlerinin önünden gitmiyordu. Ateş'in nasıl odayı terk ettiği umurunda bile değildi.

Ellerini önünde birleştirip sıktı. Kulaklarına kapının sesi geldiğinde daha da sıktı kendini. Gireni biliyordu. Görmese bile ayak sesinden tanıyordu artık. Kokusundan biliyordu, hissediyordu. Adamda bir parça pişmanlık görmek istiyordu Kayra.

Yaşlı gözlerinin ardından baktı kocasına. Sis perdesini önünden bir türlü gitmiyordu. Dinmiyordu ki gözünün yaşı. Kurumamaya yeminliydi sanki pınarları. Nefes almak istedi ama olmadı. Soluğunu kesen şeyin ne

olduğunu biliyordu. Kocası yine öfkeliydi. Canı yanan oydu ama öfkelenen kocasıydı. Dışarıda kör bıçak gibi bilenip gelmişti ve Kayra bu bakışlardan sonra gururunun kırılacağını öğrenmişti artık. Kocasının söyleyeceklerini duymak istemediği için bakışlarını ondan çekti. Elleri tam kulaklarına gidiyordu ki Ateş onu durdurdu.

"Bilmiyordum... Bana bunu nasıl söylemezsin? Senin öyle bir durumunun olması imkânsızdı." Genç kız ellerini sıktı sinirle.

"Sana defalarca söyledim hata yaptığını! Pişman olacaksın Ateş. Her yaptığın şeyde seni affetme ihtimalim daha da düşüyor."

Ateş karısının bu dik duruşu ve kendinden emin konuşması karşısında ellerini sıktı. Tam karısına yaklaşacaktı ki kaya gibi bir öfkeyle karşılaştı.

"Dokunma bana!"

Genç adam dişlerini sıkıp aklına gelen düşünceyle kaşlarını çattı.

"Yoksa sen doktora gidip..."

Kayra hışımla başını kaldırıp karşısındaki adamın duygusuz gözlerine baktı. Eli aniden Ateş'in dudaklarına gitti. Genç adamın cümlesine devam etmesine izin vermezcesine bastırdı avucunu. Çünkü devamını biliyordu. Çünkü o lanetli kelimeler bu adamın dudaklarından dökülürse bu evde kan çıkardı. Kayra önce Ateş'i sonra kendisini yakardı. Genç kızın midesi bulanıyordu içinde bulunduğu durumdan dolayı. Kayra yüzünü ekşitip Ateş'in yüzüne yaklaştırdı yüzünü. Yanaklarından süzülen ve durduramadığı gözyaşlarına inat titreyen sesiyle konuştu.

"Biliyor musun? Sana acıyorum. Seni böyle kötü kalpli yapan, çirkinleştiren o kadına da acıyorum. Görünen o ki kalbindeki tüm merhamet, tüm iyilik, tüm insanlık alınmış. Bense şu an, kalbimde var olan insanlı-

ğımla seni duymazdan geliyorum. Bu saatten sonra beni daha ne kadar yıkabilirsin ki?"

Hızlıca ağaya kalktı Kayra. Önce başı döndü, sonra yalpalayarak ağır adımlarla banyoya girdi. Ateş'in gözleri ise karısından damlayan kanda takılı kaldı. Panikle banyoya ilerledi. Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitlemişti genç kadın banyoyu.

"Aç kapıyı kadın!"

"Rahat bırak beni!"

Kayra içinde yeşeren öfkeyi kurutmak için banyoda ne varsa kapıya fırlattı ama dinmiyordu işte acısı. Bedeninde acının derdine düşmüştü genç kız! Kendisinden çalınan kızlığın derdindeydi! Ruhuna yapılan işkencenin peşindeydi! Ya ölecekti ya öldürecekti!

Kocasının sesine kulaklarını kapatıp sıcak suyu açtı ve kendini duşun altına attı. Hiçbir şey umurunda değildi. Bacaklarının arasından akıp giden kana aldırış etmeden kendini keselemeye başladı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Kendini kontrol etmeye çalıştı. Bedeni sarsılıyordu Kayra'nın. Üzerindeki köpükleri hızlıca duruladı. Bornozunu üstüne geçirdiğinde kapının kırılma sesi geldi. Yaşlı gözlerle kocasına baktı genç kız. Dudaklarından güçlükle çıktı son cümlesi.

"Sen beni öldürdün Ahmet Ateş Mirzan!"

Daha sonra karanlığa bıraktı kendini. Sert zemine düştü Kayra'nın bedeni. Darmadağın olan banyonun içinde fark edilmeyecek kadar küçüldü genç kızın naçiz vücudu. Kulaklarına ise tek bir cümle takıldı.

"Özür dilerim."

Ateş yatakta yatan karısına baktı. Yarım saat önce dönmüşlerdi hastaneden. Kayra'nın üzerini hızlıca değiştirip doktora götürmüştü. İki saatin sonunda da eve

geri dönmüşlerdi. Kayra'nın masum olma ihtimali arttıkça Ateş panikliyor, panikledikçe de hata yapıyordu. Beyninin içindeki soru işaretleri, içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Kayra'nın gözlerini açma çabasını görünce sessizce ona baktı. Karısı gözlerini açıp da karşısında onu görünce yatakta geri kaçtı. Ateş onu hızlıca durdurdu.

"Sakin ol!"

Kayra'nın gözleri öfke gözyaşlarıyla buğulandı.

"Bu ilkti! Ömrümde gelinliğimle girdiğim evimde kocama vereceğim tek emanetti. Sen onu çaldın!"

"Çalmadım."

"Çaldın!"

"Bilmiyordum."

"Sana söyledim. Ama dinlemedin! Oysa ilk defa güvenmiştim sana! Özrünün bir kıymeti yok artık."

Kayra'nın sözleri, bakışları, gözyaşları Ateş'i yakıp kavuruyor, içinde fırtınalar kopartıyordu. Ruhu çıkılmaz bir vicdan azabının içine dalacakken geri çekildi adam. Karısının sözlerini dinlememek için odadan çıktı.

Kendini odadan dışarı atar atmaz beyninin içini karman çorman yapan soruları sıraya dizdi ama içinden çıkmaz bir hale dönüyordu her şey. Kalbi sürekli ona pişman olacağını söylüyordu.

Yanına Kadir'in gelmesiyle kendine geldi Ateş.

"Ateş Bey..."

"Kadir. Bana tüm Pelin Özlü'leri bul."

"Anlamadım?"

"Pelin'leri ara."

"Ama o yukarıda..."

"Dediğimi yap Kadir. Sadece dediğimi yap. Pis bir şey dönüyor. Çok pis hem de."

"Peki efendim."

"Kadir, Almanya'ya gidenler kaç ay oldu hâlâ gelmediler. Bu işin sorumluluğu sendeydi!"

"Evet... Biliyorum ama bir aksilik çıktı. Yani..."

"Yanisi ne! Kadir aylar oldu. Sen beni kandırıyor musun?"

"Hayır efendim sadece..."

"Sadece ne?"

Ateş öfkeyle soludu. "Neler dönüyor benden habersiz Kadir!"

"Adamlar henüz bilinmeyen bir sebepten dolayı ortadan kayboldular. Biz de araştırıyoruz."

"Benim bundan yeni haberim oluyor öyle mi?" En yakın adamının yakasına yapıştı. "Sen de ihanet edersen sonu hiç iyi olmaz Kadir."

"İhanet etmem efendim. Ben Olgun değilim!"

"İyi edersin!"

Ateş evden çıkıp garaja girdi. Arabası asfaltta ses çıkartırken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Araç Mehmet Vardar'ın mekânının önünde durmuştu ki telefonu çaldı. Arayan Kadir'di. İlk başta bakmak istemedi ama Kadir'in ısrarı kalbine bir şüphe tohumu düşürdü. Telefonu cevaplamak için tuşa bastı. Duyduğu her kelimeyle beyninden vurulmuşa döndü. En sonunda daha fazla dinleyemedi adamını.

"Oraya geliyorum. Ben gelene kadar kimse bir adım atmayacak!"

"Peki efendim."

Ateş arabayı tekrar çalıştırdı. Gaza yüklendi tüm gücüyle. Eve gitmeliydi. Eve gidip bir an önce karısını görmeliydi!

"Bu eve giremeyiz!"

İpek korkmuş gözlerle Semih'e baktı. Kesinlikle şu an görüş alanındaki eve giremezlerdi. Hem de gündüz vakti.

"Ne oldu küçük cadı! Gireriz diyordun. Deli bir cesaret vardı üstünde. Kuş olup uçtu mu yoksa?"

Semih gülerek İpek'e baktı. Karşısındaki kız beş yaşındaki çocuk gibi gözlerini büyütüp dudağını sarkıtmıştı. Bunun böyle olacağını biliyordu Semih. Kızın deli cesareti buhar olup uçmuştu. İkisi de derin birer nefes aldı. Semih gülümseyerek İpek'e baktı.

"Bu eve girip de yakalanırsam ne olacağını biliyorsun değil mi?"

"Hayır. Bilmiyorum."

İpek'in gözlerindeki panik ve korkuyu görünce Semih dudaklarına sakinleştirici bir tebessüm yerleştirdi.

"Bir şey olmayacak."

İkisi de kapılarını açtı. Arabadan indiklerinde sevgili gibi kol kola girip evin kapısının önünden geçtiler. Etrafı kolaçan ettikten sonra İpek genç adamı durdurdu.

"Bak orada bir giriş var."

Semih onun gösterdiği yerin güvenliğini göz kararıyla tarttı. Sonra İpek'i arkasına çekip yürümeye başladı. Duvara ilk tırmanan Semih'ti. Aslında amacı İpek'i aşağıda bırakmaktı ama genç kızın inadı galip gelmişti. Semih burnundan soluyordu.

"Beni dinlemiyorsun İpek. Başına bir şey gelmesini istemiyorum! Bilmem farkında mısın bellerindeki oyuncak tabanca değil!"

"Biliyorum. Ama bu işe birlikte girdik."

Semih önden giderken İpek korkuyla genç adamın koluna yapıştı. Evin içine girmeyi planlıyorlardı. Bahçeyi dolaştıktan sonra açık kapıdan içeri gireceklerdi ki dışarıdan gelen seslerle kendilerini köşeye attılar. Semih önce öfke saçan Ateş'i gördü. Kükrercesine bağırıyordu. İpek'in kalbi göğüs kafesini zorlarken Semih sıkı sıkı sarılmıştı genç kıza. Birkaç dakika sonra sesler kesildi. Evin garajından spor bir araba tüm azametiyle çıkarken

"Evet... Biliyorum ama bir aksilik çıktı. Yani..."

"Yanisi ne! Kadir aylar oldu. Sen beni kandırıyor musun?"

"Hayır efendim sadece..."

"Sadece ne?"

Ateş öfkeyle soludu. "Neler dönüyor benden habersiz Kadir!"

"Adamlar henüz bilinmeyen bir sebepten dolayı ortadan kayboldular. Biz de araştırıyoruz."

"Benim bundan yeni haberim oluyor öyle mi?" En yakın adamının yakasına yapıştı. "Sen de ihanet edersen sonu hiç iyi olmaz Kadir."

"İhanet etmem efendim. Ben Olgun değilim!"

"İyi edersin!"

Ateş evden çıkıp garaja girdi. Arabası asfaltta ses çıkartırken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Araç Mehmet Vardar'ın mekânının önünde durmuştu ki telefonu çaldı. Arayan Kadir'di. İlk başta bakmak istemedi ama Kadir'in ısrarı kalbine bir şüphe tohumu düşürdü. Telefonu cevaplamak için tuşa bastı. Duyduğu her kelimeyle beyninden vurulmuşa döndü. En sonunda daha fazla dinleyemedi adamını.

"Oraya geliyorum. Ben gelene kadar kimse bir adım atmayacak!"

"Peki efendim."

Ateş arabayı tekrar çalıştırdı. Gaza yüklendi tüm gücüyle. Eve gitmeliydi. Eve gidip bir an önce karısını görmeliydi!

"Bu eve giremeyiz!"

İpek korkmuş gözlerle Semih'e baktı. Kesinlikle şu an görüş alanındaki eve giremezlerdi. Hem de gündüz vakti.

"Ne oldu küçük cadı! Gireriz diyordun. Deli bir cesaret vardı üstünde. Kuş olup uçtu mu yoksa?"

Semih gülerek İpek'e baktı. Karşısındaki kız beş yaşındaki çocuk gibi gözlerini büyütüp dudağını sarkıtmıştı. Bunun böyle olacağını biliyordu Semih. Kızın deli cesareti buhar olup uçmuştu. İkisi de derin birer nefes aldı. Semih gülümseyerek İpek'e baktı.

"Bu eve girip de yakalanırsam ne olacağını biliyorsun değil mi?"

"Hayır. Bilmiyorum."

İpek'in gözlerindeki panik ve korkuyu görünce Semih dudaklarına sakinleştirici bir tebessüm yerleştirdi.

"Bir şey olmayacak."

İkisi de kapılarını açtı. Arabadan indiklerinde sevgili gibi kol kola girip evin kapısının önünden geçtiler. Etrafı kolaçan ettikten sonra İpek genç adamı durdurdu.

"Bak orada bir giriş var."

Semih onun gösterdiği yerin güvenliğini göz kararıyla tarttı. Sonra İpek'i arkasına çekip yürümeye başladı. Duvara ilk tırmanan Semih'ti. Aslında amacı İpek'i aşağıda bırakmaktı ama genç kızın inadı galip gelmişti. Semih burnundan soluyordu.

"Beni dinlemiyorsun İpek. Başına bir şey gelmesini istemiyorum! Bilmem farkında mısın bellerindeki oyuncak tabanca değil!"

"Biliyorum. Ama bu işe birlikte girdik."

Semih önden giderken İpek korkuyla genç adamın koluna yapıştı. Evin içine girmeyi planlıyorlardı. Bahçeyi dolaştıktan sonra açık kapıdan içeri gireceklerdi ki dışarıdan gelen seslerle kendilerini köşeye attılar. Semih önce öfke saçan Ateş'i gördü. Kükrercesine bağırıyordu. İpek'in kalbi göğüs kafesini zorlarken Semih sıkı sıkı sarılmıştı genç kıza. Birkaç dakika sonra sesler kesildi. Evin garajından spor bir araba tüm azametiyle çıkarken

ikisi de kendini içeriye attı. İpek hızlı hızlı nefes alır'ken Semih onu sakinleştirmeye çalıştı. Ama o kadar dalmıştı ki genç adam yanındaki kıza, arkasından yaklaşanı fark etmedi. Koca evin içinde birden Fatma'nın korku dolu çığlığı patladı.

"Hırsız var! İmdaaaaat!"

Semih hızlıca arkasını döndü. Evin yardımcısını susturmak için elini ağzına götürmüştü ki evin içine bir yığın adam doluştu. Genç adam hızlıca arkasındaki İpek'i önüne çekti. Kızın gözlerinden yaşlar boşalırken birden incecik bir ses bütün evin içinde patladı.

"Semih, İpek!"

İki gencin bakışları da merdivenlere sıkı sıkı tutunmaya çalışan genç kıza kaydı. İpek'in dudaklarından ince bir feryat kaçtı.

"Kayra!"

Eve kendini zar zor attı Ateş. İçeri girdiğinde karısını tanımadığı bir kızın kollarında buldu. Derin derin nefes alırken gözleri Semih'le kesişti. Tam karısının yanında oturuyordu. Adımlarını hızlandırıp Kayra'yı İpek'in kollarının arasından çekti adam. Genç kız kocasının kollarının arasından çıkmak istese de başarılı olamadı.

On dakikadır Semih ve İpek'in gerçek olduklarına inanmaya çalışıyor, aynı zamanda başından geçenleri anlatıyordu üstü kapalı. Eski nişanlısının gözlerinde suçluluk ve pişmanlık vardı. İpek, Kayra'nın konuşması bitince onu soru yağmuruna tutmuştu.

İpek sürekli arkadaşına sarılıyordu sıkı sıkı. Kayra her sarılışta dişlerini biraz daha sıkıyordu. Bedeni bu kadar yara bereyle doluyken dostane bir sarılma bile canını yakıyordu. Semih'e yaklaşamamıştı bile. Kadir zebellah gibi dikilmişti başlarına.

Semih Kadir'e inat Kayra'nın yanına oturdu. Önce Kayra'nın ellerini avuçlarının arasına almak istedi ama Kayra tebessümle başını salladı. Tutamazdı Semih onu! Dokunamazdı. Genç adam ellerini çekti. Şimdiyse kocasının kollarının arasındaydı Kayra. Dün yaşadıklarını sindirememişti ne bedeni ne de ruhu. Zorla Ateş'in kollarından çıktığında kocası Semih'in yakasına yapışıyordu ki onu durdurdu. İkisinin de gözleri öfke saçıyordu.

"Gidiyorlardı şimdi."

Kayra'nın sert sesi odadaki sessizliği böldü. Daha sonra İpek'in itiraz naraları yükseldi.

"Hayır gitmiyoruz. Oturuyoruz. Bu ne hal? Kurumuş kalmışsın, ne kadar zayıflamışsın! Gözlerin çökmüş. Nerede benim hayat dolu arkadaşım?"

İpek yerinden kalkıp Ateş'in karşısına dikildi. Tam tekrar konuşacaktı ki Semih onu durdurdu.

"Seni almadan gitmiyoruz Kayra."

Ateş sinirli bir kahkaha attı. "Sen benim karımı benim evimden mi götüreceksin!"

"Gerekirse evet!"

Ateş Semih'in üzerine yürüyordu ki iki kız da araya girdi. Kayra sessizce arkadaşlarına döndü.

"Gidin hadi."

"Kayra olmaz!"

Semih'in kararlı sesini duydu genç kadın. Kayra eski nişanlısının bu halini biliyordu. Semih kararlıysa ötesi yoktu. Biliyordu; ama kocasını da tanıyordu

"Semih lütfen!"

"Kayra!"

"İpek onu götür."

"Kayra beraber gidebiliriz. Korkma lütfen."

"Korkmuyorum. Seninle biraz konuşalım mı?"

Semih ve İpek çaresizce omuzlarını düşürdüler. Kayra istemediği müddetçe onu bu evden çıkartamazlardı. İpek iyice zayıflayıp bitap düşmüş arkadaşının yanına

gitti gözyaşlarıyla. Kayra'nın incecik sesi kulaklarını yaktı. Bu değildi onun hak ettiği şey!

"İpek aileme iyi olduğumu söyle. Tamam mı?"

"Sana ulaşamıyorlar. Arıyorlar ama geri dönen olmuyor. Baban hâlâ bir iz peşinde."

"Bulamayacak. Ona söyle uğraşmasın artık."

"Kayra ümidini kaybetme."

"Ben her şeyimi kaybettim İpek."

Kayra'nın gözlerinden yaşlar süzüldü.

"İpek..."

"Efendim canım."

"Semih ve sen..."

"Düşündüğün gibi değil."

"Olsun isterdim ama. O mutlu olmayı hak ediyor. Sen de... Ben bu evden kurtulsam bile Semih'e dönemem."

"Kayra..."

"Eğer bana azıcık değer veriyorsan dediğimi yap. İkiniz mutluluğu hak ediyorsunuz."

"Bu işin peşini bırakmayacağız Kayra. Semih de ben de seni kurtarmak için her şeyi yapacağız."

"Uğraşmayın. Çünkü kurtaramayacaksınız."

İkisinin konuşmasını Ateş ve Semih'in sürtüşmesi böldü. İkisi de birbirlerinin yakasına yapışmıştı. Kayra korkuyla onların arasına girdiğinde Semih'in Ateş'e savurduğu yumruk Kayra'nın koluna geldi. Genç kız acıyla inleyip gözlerini kapattı.

"Lanet olsun!"

İpek ve Semih hızlıca Kayra'nın yanına eğildiler. Semih genç kızın yüzünü tutup özür dilerken Ateş hemen karısını onların kollarının arasından çekti.

"Artık gidin."

Semih öfkeyle Ateş'e baktı. "Onu kurtaracağım."

"Deneme bile."

Semih tekrar Ateş'in üstüne yürüyordu ki bu sefer yolunu İpek kesti.

"Gidelim hadi."

Semih İpek'in elini kavradı. Ne yaptığını fark ettiğinde tam çekecekti ki Kayra ile göz göze geldi. Bırakma, diyordu sanki Kayra'nın bakışları. Semih'in gevşeyen parmakları Kayra'nın sözsüz onayının ardından İpek'in parmaklarını daha sıkı sardı.

Evden çıktıklarında İpek çaresizce Semih'e döndü.

"Ölüyor Semih."

"Söz veriyorum yeni bir yol bulacağım."

Kayra Ateş'e bakmadan odasına çıktı. Mutluydu... Yüzünde küçük de olsa bir tebessüm vardı. Hem arkadaşlarını görmüştü hem de yüreğinde Semih diye bangır bangır bağıran vicdanı anında susmuştu. Nasıl dönecekti ki Semih'e? Ne yüzle bakacaktı ona? Odanın kapısının sertçe açılıp duvara çarpmasıyla arkasını döndü Kayra. Ateş aşağıda bütün adamlarını haşlayıp işten çıkardıktan sonra gelmişti karısının yanına.

"Onlar sevgili miydi?"

"Galiba."

"Sen..."

"Ölecek olan birinden hiç kimseye hayır gelmez."

Yatağına girdi yavaşça. Yatıp uyumak istiyordu Kayra. Ölene kadar uyumak.

"Kay... Yani Pelin! Sen iyi misin?"

"Değilim."

Ateş yavaşça karısının yanına geldi. Yatağa girdiğinde Kayra'nın ondan uzaklaşmasını izledi çaresizce. Sessizce yutkundu adam. Sonra dudaklarından fırlayıverdi cümleler.

"Özür dilerim. Sabah öyle davrandığım için."

"İçimden geçeni söyleyeyim mi?"

Ateş merakla yorganın altında büzüşmüş karısına

baktı. Kayra'nın cılız sesi Ateş'in beyninde patlak verdi. Yüreğinde depremler oluşturdu. Bütün bedenini bir titreme aldı.

"Senden nefret etmek istiyorum ve sen bunu sağlıyorsun."

Sabah gözlerini açan ilk kişi Kayra oldu. O günün üzerinden iki hafta geçmişti. Zaman anıları ezmiyordu ama acıları hafifletiyordu. Genç kız derin bir nefes alıp kocasına bakmadan üzerini değiştirdi ve bahçeye çıktı. Temiz hava iyi gelmişti. Yavaş adımlarla yürürken Fatma'nın getirdiği portakal suyunu içmeye başladı. Zamanın ne kadar çabuk geçtiğini kocasının bahçeye inmesiyle anladı. Elindeki bardağı masaya bırakırken onu es geçip içeri girmek istedi ama bir şey dikkatini çekti. Kocasının üzerinde gezen kırmızı noktayla gözleri büyüdü. Ateş'e baktı. Tam alnının ortasında duruyordu kırmızı nokta. Gözleri etrafı tarafı. Eli ayağı birbirine girmişti. Birden bağırdı.

"Üzerinde kırmızı nokta var!"

Ateş önce karısının ne demek istediğini anlamadı. Ama sonra bakışları karşı villanın çatısındaki keskin nişancıya kaydı. Ateş'in etrafında etten bir koruma duvarı örüldü. Adam çatıdan alındığında tehlike geçti zannedildi ama bu tamamen yanıltmacaydı. Adamlar Ateş'in önünden çekilip etrafı kolaçan ederken Kayra kırmızı ışığı tekrar gördü kocasının üzerinde.

"Ateş üzerinde!"

Genç adam karısına baktı. Sonra bakışları tam çaprazındaki villaya kaydı. Asıl nişancı oradaydı. Ateş kaçmaya fırsat bulamadı. Silah patladığında şaşkınlıkla önüne atlayan kadına baktı adam. Karısı kollarına düşerken acıyla bağırdı. İkisinin de etrafı yeniden etten

duvarlarla çevrilirken Ateş hâlâ şaşkınlığını atamamıştı. Daha birkaç gün evvel ondan nefret ettiğini söyleyen kadın şimdi silahların önüne atlamıştı. Ateş karısını kucağına aldığında onun omzundan vurulduğunu gördü.

"Doktoru çağırın çabuk!"

Kayra acıyla inledi. "Hastane..."

"Hastane olmaz. İnan bana her şey yoluna girecek. Korkma."

Ateş Kayra'yı odaya çıkardı. Genç kızı yüzüstü yatağa yatırdı. Üzerindeki tişörtü çıkartıp yarasına baktı. Kurşun omzuna girmişti. Ateş korkuyla bağırdı. "Nerede kaldı doktor!"

"Geliyor efendim."

Ateş karısının yarasına tampon yaparken Kayra acıyla bağırıyordu. Hayatında hiç kurşun yarası almamıştı bedeni. Canı yanıyordu. Doktor içeri girdiğinde Ateş hemen yerinden kalktı. Karısının karşısında geçtiğinde Kayra'nın ona korkuyla elini uzatışını gördü. Yalvarıyordu yeşilden kahverengiye dönen gözleri.

"Ateş elimi tut. Korkuyorum..."

Ateş önce irkildi. Bu eli tuttuğunda neler olacağını biliyordu. Bütün iradesini kullanarak karısının uzattığı eli görmezden geldi. Genç kadın narkozun etkisiyle gözlerini kapattığında uzattığı eli boşluğa düştü.

Bir saat... İki saat... Üç, dört, beş...

Ateş'in saymayı bıraktığı birkaç saatin sonunda karısının omzundaki kurşun çıkmış yarası tedavi edilmişti. Ateş bu zaman sürecinde hop oturmuş hop kalkmıştı. Ara ara karısının saçlarına dokunmuştu. Doktorla birlikte odadan çıktıklarında Ateş korkuyla ona baktı.

"Ne zaman uyanır?"

"Yarın sabaha."

"Sağ ol doktor."

"Yine de bir hastanede yarası muayene edilsin."

"Halledeceğim ben."

"Tamam."

Doktor evden giderken Ateş odaya geri girdi. Odanın içindeki bütün kanlı şeyleri elleriyle topladı. Karısının üzerine askılı bir tişört geçirip üzerine yorganı çekti. Ateş yatak yerine karısının karşısındaki koltuğa geçti. Gözlerini ona dikti ve izlemeye başladı.

Kayra'nın yüzü gözyaşlarıyla kirlenmişti. Adamın gözleri kapandığında aklındaki tek şey karısının uzattığı eldi. Tutmaya korktuğu elin pişmanlığı şimdiden yüreğini ana kucağı gibi sarıp sarmalamıştı.

Acı! Hissettiği tek şey buydu. Biri omzunu dağlıyordu sanki. Gözlerini açamıyordu. En son hatırladığı şey geri çevrilmiş eliydi. Sessizce yutkunurken kocasını gördü. Karşısındaydı. O da uyanıyordu. Yerinden doğrulmak istedi ama olmadı.

Ateş karısının hareketliliğini gördüğünde onu durdurdu.

"Hareket etme. Canın yanar."

"Zaten yanıyor."

Ateş dünden beri beynini meşgul eden soruyu sormak için zaman kolluyordu ama cümle dudaklarından fırlayıverdi.

"Neden yaptın bunu?"

Kayra kocasının gözlerine bakıp derinlerdeki iyiliği görmeye çalıştı ama başaramadı. Derin bir nefes aldıktan sonra Ateş'in gözlerine baktı.

"Bunu anlayamazsın sen."

Ateş tam bir şey diyecekti ki Kayra gözlerini kapattı ve konuşmayı bitirdiğini söyledi kapalı göz kapakları. Artık her şey bitmişti onlar için!

Günler su gibi akıp giderken Ateş'in şiddeti dinmişti. Emin olmadan hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kayra'yı gördükçe yaptığı tek şey psikolojik baskıydı. O da kontrollü yaptığı bir şey değildi. O gecenin ardından üç hafta geçmişti. Kayra kocasının yüzüne bakmıyor, günün neredeyse tamamını Pamuk'la geçiriyordu. Ateş artık karısının ufak tebessümlerini görmek istediğinde Pamuk'un odasından onu gizlice izliyordu.

Geçen bu haftalar içinde Mehmet Vardar da Ateş'in bedeninde izler bırakmıştı. Ne zaman duygularına yenilse kendini arkadaşının boks ringinde buluyordu. En son dört gün önce gitmişti. Karısı ondan uzaklaştıkça Ateş'in içindeki canavar yeniden harekete geçiyordu. Kayra'nın kendinden kaçmasını engellemek için birkaç girişimde bulunsa da başaramamıştı. Son günlerde karısı Pamuk'un odasındaki koltukta uyuyordu. Bu istediği en son şeydi. Ama hâlâ içindeki duyguları kabullenemiyordu. Ailesinin katiline âşık oluyordu.

Genç adam derin bir nefes alıp Pamuk'un odasına girdi. Karısı yine o koltukta uyuyordu. Koltukta ilk uyuyuşunda onu yatak odalarına götürmek istemişti ama Kayra ondan kaçmıştı. Üç hafta aradan sonra yeniden şansını deneyecekti. Nefesini verirken karısının yanına eğilip onu kucağına alacaktı ki Kayra gözlerini açtı.

"Dokunma!"

"Ben sadece..."

"Burada uyuyacağım."

Ateş derin bir nefes aldı. Karısına gösterdiği üç haftalık müsamaha limitini doldurmuştu.

"Odaya gidiyorsun hemen."

"Hayır."

"Evet."

Karısını kolundan tutup kaldırdı ve sanki Pamuk

uyanmış korkusuyla karısını sessizce odadan çıkarken Kayra Pamuk'un odasından çıkar çıkmaz hırçınlaşır.

"Ne istiyorsun benden? Rahat bırak da böyle öleyim!"

Kayra gözlerinden akacak olan yaşı hızlıca geri itti. Kolunu kocasından kurtarıp yatak odasına girdi ve Ateş'in yüzüne kapıyı çarptı. Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı. Karısı geceliğini alıp banyoya girdi. Ateş ellerini saçlarından geçirdi.

Hâlâ adamlarından bir haber yoktu. Sabrını zorluyordu her şey. Kıyafet odasına gidip üzerini değiştirdi. Üzerine eşofman altını giyip yatağa girdi. Karısı da ondan sonra yatağa girdi. Kayra yine uykusuz bir gecenin onu beklediğini biliyordu. İstediği tek şey kocasından o gecenin intikamını almaktı. Hatta yaşadığı her şeyin intikamını almak istiyordu. Gözlerini kapattığında hemen uykuya daldı. Zaten biyolojik saati gecede üç kere kalkmaya alışmıştı.

Nefesi düzene girdiğinde içindeki karanlık birazcık olsun aydınlandı. Artık onun için ışık uyuyunca yanıyordu.

Ateş gece karısının sesiyle uyandı. Yavaşça yerinden doğrulduktan sonra Kayra'nın kâbus gördüğünü fark etti. Durmadan sayıklıyor ve özür diliyordu. Ateş onu uyandırmak için hafifçe sarstı ama karısı uyanmadı. Tam suya uzanmıştı ki karısının dudaklarından çıkan ismi duyunca kan beynine sıçradı.

"Özür dilerim... Özür dilerim Semih... Özür..."

Ateş birden Kayra'yı kollarından tutup sarsmaya başladı. Kayra hemen uyandı. Neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Ateş'in kollarından kurtulmak için hamle yaptı ama kocası müsaade etmedi.

"Bırak! Ateş..."

"Semih'i sayıklıyordun."

"Kâbus gördüm."

Kocasının gözlerinde gördüğü kıskançlık parıltılarını çok sevdi Kayra.

Ateş diyecek hiçbir şey bulamıyordu. Rüyasında gördüğü adamdan bile kıskanır hale gelmişti Kayra'yı. "Ne gördün rüyanda?"

"Sana ne?"

"Bana bak kadın..."

"Asıl sen bana bak. Rüyam seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir."

"Öyle mi? Semih'le evlendiğimi gördüm, oldu mu?"

Kayra'nın ağzından öfkeyle çıkan cümleler Ateş'te ters tepti. Genç kadın ne yaptığının farkına vardığında Ateş'in ipleri çoktan kopmuştu. Kayra kocasının üstüne eğilen bedeninin altında kaldı birden.

"Evlilik öyle mi?"

Hiçbir şey söyleyemedi Kayra. Ejderhanın altınına el uzatmıştı resmen. Ateş ellerini saçlarından geçirip hüzünle baktı. Kayra bunu beklemiyordu. Öfkeli bakışların altında yatan hüznü görmek kızı şaşırttı. Genç kız daha ne olduğunu anlamadan kendini kocasının kollarında buldu.

Ateş cümleleri toparlayamıyordu bir türlü. Kuracağı cümle adamlığına ağır geliyordu. "Sana tecavüz etmişim gibi davranma bana. Yalvarırım... İkimiz de gönüllüydük. Ben bilmiyordum. Bilseydim asla ama asla öyle bir hata yapmazdım."

Kayra sessizce yutkundu. İlk defa Ateş'i bu kadar acılı ve pişman görüyordu. Dudaklarında acı bir tebessüm oluştu. Bu daha başlangıçtı. Ateş gerçekler ortaya çıktığında bu yaşadığı pişmanlığa şükredecekti.

"Ateş..."

"İzin ver..."

uyanacakmış korkusuyla karısını sessizce odadan çıkartı. Kayra Pamuk'un odasından çıkar çıkmaz hırçınlaştı.

"Ne istiyorsun benden? Rahat bırak da böyle öleyim!"

Kayra gözlerinden akacak olan yaşı hızlıca geri itti. Kolunu kocasından kurtarıp yatak odasına girdi ve Ateş'in yüzüne kapıyı çarptı. Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı. Karısı geceliğini alıp banyoya girdi. Ateş ellerini saçlarından geçirdi.

Hâlâ adamlarından bir haber yoktu. Sabrını zorluyordu her şey. Kıyafet odasına gidip üzerini değiştirdi. Üzerine eşofman altını giyip yatağa girdi. Karısı da ondan sonra yatağa girdi. Kayra yine uykusuz bir gecenin onu beklediğini biliyordu. İstediği tek şey kocasından o gecenin intikamını almaktı. Hatta yaşadığı her şeyin intikamını almak istiyordu. Gözlerini kapattığında hemen uykuya daldı. Zaten biyolojik saati gecede üç kere kalkmaya alışmıştı.

Nefesi düzene girdiğinde içindeki karanlık birazcık olsun aydınlandı. Artık onun için ışık uyuyunca yanıyordu.

Ateş gece karısının sesiyle uyandı. Yavaşça yerinden doğrulduktan sonra Kayra'nın kâbus gördüğünü fark etti. Durmadan sayıklıyor ve özür diliyordu. Ateş onu uyandırmak için hafifçe sarstı ama karısı uyanmadı. Tam suya uzanmıştı ki karısının dudaklarından çıkan ismi duyunca kan beynine sıçradı.

"Özür dilerim... Özür dilerim Semih... Özür..."

Ateş birden Kayra'yı kollarından tutup sarsmaya başladı. Kayra hemen uyandı. Neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Ateş'in kollarından kurtulmak için hamle yaptı ama kocası müsaade etmedi.

"Bırak! Ateş..."

"Semih'i sayıklıyordun."

"Kâbus gördüm."

Kocasının gözlerinde gördüğü kıskançlık parıltılarını yok saydı Kayra.

Ateş diyecek hiçbir şey bulamıyordu. Rüyasında gördüğü adamdan bile kıskanır hale gelmişti Kayra'yı. "Ne gördün rüyanda?"

"Sana ne?"

"Bana bak kadın..."

"Asıl sen bana bak. Rüyam seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir."

"Öyle mi? Semih'le evlendiğimi gördüm, oldu mu?"

Kayra'nın ağzından öfkeyle çıkan cümleler Ateş'te ters tepti. Genç kadın ne yaptığının farkına vardığında Ateş'in ipleri çoktan kopmuştu. Kayra kocasının üstüne eğilen bedeninin altında kaldı birden.

"Evlilik öyle mi?"

Hiçbir şey söyleyemedi Kayra. Ejderhanın altınına el uzatmıştı resmen. Ateş ellerini saçlarından geçirip hüzünle baktı. Kayra bunu beklemiyordu. Öfkeli bakışların altında yatan hüznü görmek kızı şaşırttı. Genç kız daha ne olduğunu anlamadan kendini kocasının kollarında buldu.

Ateş cümleleri toparlayamıyordu bir türlü. Kuracağı cümle adamlığına ağır geliyordu. "Sana tecavüz etmişim gibi davranma bana. Yalvarırım... İkimiz de gönüllüydük. Ben bilmiyordum. Bilseydim asla ama asla öyle bir hata yapmazdım."

Kayra sessizce yutkundu. İlk defa Ateş'i bu kadar acılı ve pişman görüyordu. Dudaklarında acı bir tebessüm oluştu. Bu daha başlangıçtı. Ateş gerçekler ortaya çıktığında bu yaşadığı pişmanlığa şükredecekti.

"Ateş..."

"İzin ver..."

Kayra ilk önce cümleyi kavramaya çalıştı daha sonra korkuyla başını salladı. Kocasının ne için izin istediğini biliyordu. Git-geller yaşıyordu kalbi. İlk gecesinin telafisini yaşamak istiyordu ama bunu ona sağlayamazdı kocası. Yine öfkeleniverirdi bir anda.

"İzin ver sana unutturayım."

Tekrar olumsuzca salladı başını ama kocası durmadı. Kayra bedenini sıkı sıkı saran kollara karşı gelmek için elinden geleni yapıyordu. Kulaklarına dolan ikna edici sesi kovmaya çalıştı.

"İzin ver."

Genç kız kocasının adım adım gelen hamlelerinin daha fazla savuşturamadı. İlk teslimiyetini ellerini Ateş'in beline sararak gösterdi. Ellerini titreyerek ona sardığında Ateş karısının gözlerine baktı. Bal rengine dönüyordu. Sonunda hiç bulamadığı sorunun cevabını da almış oldu.

Kayra kocasının soru işaretleriyle dolu bakışlarını başıyla onayladı. Sonra her şey değişti. Âlemler değişti. Kayra'nın ilk başlardaki korkaklığı gitti. Kocası sözünü tutuyordu. Ateş nazikti, naifti. Her öpüşün ardından ruhunu okşayan bir özür gelip konuveriyordu kulaklarına Kayra'nın. Kocası ilk gecesi için özür diliyordu. Tutmadığı el için özür diliyordu.

Ateş bütün gece karısı için mücadele etti. Onun mutlu olması, unutması için uğraşmıştı. İkisi de birbirine sarıldığında Kayra gözyaşları içinde kocasına baktı. Ateş korkuyla Kayra'yı süzdü. Karısının dudaklarından çıkan her kelimede Ateş'in yüzü düştü.

"Teşekkür ederim Ahmet."

Genç adam için Ahmet olmak demek çok başka bir şeydi. Kayra'nın uyuduğundan emin olduktan sonra yataktan çıktı. Banyosunu yapıp küçük bir valiz hazırladı ve odadan çıktı.

En son ona babası Ahmet demişti. Bu ismin ağırlığını

taşımayı reddetti Ateş Mirzan. Geniş otel odasına girdiğinde kendini yatağa attı. Karısına hissettiklerinden paçayı kurtaramayınca ondan kaçmak çok daha sağlıklıydı.

7. Bölüm

Karanlıktı oysa ve soğuk.
Uykulu bir gece yarısının ortasında,
Korktu.
Öcü gördü adam,
Öcü.
Giden kadının "Aşk"tan alacağı öcü.
(Emre Gökçe)

Kayra gözlerini araladığında aylardır içinde hissetmeyi umut ettiği mutluluğu hissetti. Başını kocasından tarafa çevirdiğinde onu göremedi. Buruk bir tebessüm oluştu dudaklarında. Yataktan kalktıktan sonra duşa girecekti ki Fatma girdi odaya. Yatağın dağınıklığından utanarak evin genç yardımcısına baktı.

"Hayırdır Fatma. Ne oldu? Yüzün düşük."

"Şey Kayra Hanım... Ben biliyorsunuzdur tabi ama yine de söyleyeyim dedim. Ateş Bey bavulunu alıp gitti."

Kayra'nın tebessüm eden yüzü önce düştü. Sonra yapmacık bir gülümseme kondurdu yüzüne.

"Biliyorum tabi. Ben duşa girecektim. Kahvaltı edeceğim değil mi bugün?"

Fatma gülerek Kayra'ya baktı. "Odanıza getireceğim."

"Desene ziyafet var bugün."

Kayra banyoya kendini atar atmaz omuzları düştü. Neden gitmişti ki şimdi kocası? Bavulla gitmişti hem de. Başka bir yere iş görüşmesi için gitmemişti, direkt evden gitmişti. Aynı şehrin içinde başka yerlerde kalacaklardı.

Derin bir nefes aldıktan sonra üzerindekileri çıkarıp kendini sıcak suyun altına bırakarak gözlerini kapattı. Ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti ama Fatma'nın telaşlı sesini duydu kapıda.

"Kayra Hanım iyi misiniz?"

Kapıya vuruyordu sertçe. Hemen üzerine bornozunu aldı genç kız. Titriyordu... Fark etmemişti hiçbir şeyi. Ne suyun soğuduğunu ne de kapının çaldığını. Aklı fikri kocasının gitmesindeydi. Kapıyı açtığında çenesinin titremesini kontrol edemiyordu.

"Beni korkuttunuz. İyi misiniz? Üşüyorsunuz."

"Evet... Üzerimi değiştirip geliyorum."

Kayra hemen banyoda üzerini değiştirdi. Ayaklarına kalın çoraplar giyip kendini yatağına attı ve yorganı boğazına kadar çekti. Gerçekten üşüyordu. Hatta donuyordu. Fatma kahvaltıyı önüne koyduğunda burun kıvırdı.

"Sıcak bir çorba yeter."

"Hasta olacaksınız. O kadar saat suyun altında kalmaya ne gerek vardı."

"Dalmışım. Pamuk nasıl?"

"O iyi. Yani hâlâ aynı. Size çorba yapıyorum hemen."

"Tamam."

Fatma odadan çıktıktan sonra Kayra kendini yorganın altına sokup büzüldü. Çenesinin titremesi kontrol edilemez bir hal aldı. Yarım saat sonra içeri tekrar Fatma girdi. Üzerinden yorganı çekmeye çalışıyordu ama Kayra izin vermedi. En ufak bir delikten giren hava onu üşütüyordu. Sonunda mücadeleyi Fatma kazandı. Kayra sıcak çorbayı içtikten sonra tam Fatma'ya gülümsüyordu ki hapşırdı. Fatma çaresizce gözlerini kapattı.

"Hasta olmuşsunuz!"

Kayra çaresizce omuzlarını silkti. Biliyordu ki hastalığı kolay geçmezdi. İlaçlar bile fayda etmezdi. Derin bir nefes aldıktan sonra bedenini yorganın altına gömdü.

Dışarı çıkan Fatma'nın Kadir'e seslenişini duydu. Büyük ihtimalle ilaç isteyecekti.

Ateş holdinge geri geldiğinde uykusuzluktan gözlerinin altı çökmüştü. Karısının ne yaptığını çok merak ediyordu. Merakı bir saatin sonunda ağır bastı ve Kadir'i aradı. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Kadir evde durumlar nasıl?"

"Pamuk hâlâ aynı efendim. Yalnız Pelin..."

Karısına böyle seslenilmesini istemiyordu. Farkında olmadan karısının ısrarla söylediği Kayra ismi o kadar işlemişti ki içine Pelin ismini duyunca kan beynine çıkıyordu.

"Ne olmuş ona?"

"Hasta oldu efendim."

"Nasıl?"

"Grip."

"İyileşir."

Birkaç kısa sorudan sonra Ateş telefonu kapattı. Karısını ne kadar merak etse de o eve gitmeyecekti. Çünkü eve girer girmez duygularının hâkimiyetini kaybediyordu. Koltuğunda arkaya doğru yaslandı ve dün gece yaşadıklarını düşündü. Karısının acemiliği ve korkaklığı onu mutlu ediyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra beyninin içindeki her şeyi geriye attı. Odaklanmalıydı. Karısını öldürecekti o. Âşık olmak yoktu planında.

Kayra kocasının olmadığı yatakta beşinci gününü geçirirken hastalığı günden güne iyileşeceğine artıyordu. Hap yutamıyordu. İçtiği hiçbir bitkisel ilaç da fayda etmiyordu. En son ateşi ölçüldüğünde otuz dokuz

dereceyi gösteriyordu. Yorganın altında titrerken yine Fatma'ya kocasını sayıkladı.

"Ateş'i çağır bana."

"Kayra Hanım gelmiyor. Aradık kaç kere."

"Gelsin Fatma. Söyleyeceklerim var. Ölüyorum artık, görmüyor musun?"

Fatma gözyaşları içinde çıktı odadan. Beş gündür Ateş Mirzan'ı aratıyordu Kadir'e; ama adam gelmemekte diretiyordu. Bu sefer kendisi arayacaktı. Bizzat kendisi konuşacaktı. Telefonunu cebinden çıkarıp patronunu aradı. Üçüncü çalışta telefon açıldı. Ateş'in sesi kırgın geliyordu.

"Ateş Bey, ölüyor. Yalvarıyorum artık gelin. Sizi istiyor."

Ateş Fatma'nın ölüyor cümlesinde takılı kaldı. Otelden çıkıp da kendini nasıl eve attığını bilmiyordu. Günlerdir bu acıya direniyordu ama sonunda yenilmişti karısına. Hızlı adımlarla yukarı çıkarken Fatma peşinden gitti.

"Doktoru çağırdık. İlaç yazdı ama yutamıyor hiçbirini."

Fatma hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. En yakın arkadaşı ölüyordu. Ateş odaya çıktığında karısını göremedi.

"Yorganın altında."

Fatma odadan çıkarken Ateş yatağa yaklaştı. Göreceği manzaraya kendini hazırlamamıştı. Yatağın ucuna geldiğinde yorganı çekti. Karısı yatağın içinde kıvrılmıştı. Yüzü solmuş gözlerinin çevresi hastalıktan morarmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü yavaşça. Dudaklarından fırlamak üzere olan ismi içine hapsetti.

Kayra gözlerini yavaşça araladığında kocasını gördü. Dudaklarında iğreti bir tebessüm oluştu. "Gel-miş-sin."

Genç kız doğrulmak istedi ama başaramadı. Ateş karısını zor duyuyordu. Sesi kısılmıştı. Zaten ince olan sesi şimdi hiç duyulmaz hale gelmişti. Karısı eliyle yaklaş-

masını söyledi. Ateş kulağını karısına yaklaştırdı. Kayra zar zor nefes alıp içindeki sıcaklığı kocasının kulağına verirken gözlerini kapattı ve zayıf elini titreyerek kocasının yanağına koydu. Dudaklarının üzerindeki tonlarca yüke rağmen sessizce fısıldadı Kayra kocasına.

"Gerçekler ortaya çıktığında en büyük vicdan azabını ben olacağım."

Genç kızın eli kocasının yanağından kayıp giderken Ateş yanaklarından akan yaşları yeni fark etti.

"Kayra..."

Dudaklarından ilk defa çıkmıştı karısının ısrarla söylediği isim ama o duyamamıştı. Sessizce yutkundu genç adam. Yatağın dibine çöktüğünde arkasına yaslandığı küçük komedinin üstünden bir tane ilaç kutusu yatağın altına yuvarlandı. Onu almak için elini uzattığında parmaklarının arasına gelen şeyle kanı dondu. Yatağın altındaki sert cismi çekerken gözleri hâlâ uyuyan karısındaydı. Ellerinin arasındaki şey bir defterdi. Küçük ayracın olduğu kısmı açtı sakince.

"Tam son derken yine başlayım!"

Kafasını karıştıran cümleyi düşünürken en başa döndü. Defterin sağ köşesinde yazan tarih üç yıl öncesini gösteriyordu. Demek ki uzun zamandır günlük tutuyordu karısı. İçinde neler yazdığını merak ediyordu ama okumayacaktı. Defteri bırakıp evden çıktı. Karısıyla karşılaşmak istemiyordu. Orada Pelin'i görecekti. Belki de kendisini nasıl kandırdığını anlatıyordu. Belki de hepsi yeni bir tuzaktı. Kendini otel odasına attığında derin bir nefes aldı. Eve gitmeyecekti. Kesin kararı buydu.

Elleriyle saçlarını karıştırdı sertçe. Kendini banyoya attığında karısının bugünkü sağlıksız görüntüsünün gözlerinin önünden gitmesini diledi ama olmadı. Ateş karısını düşene düşüne tam bir ay geçirdi. Koca bir ay ölüm gibi geldi adama. İşten otele, otelden işe gitti. Kayra ile ilgili haberleri alıyordu. İyileştiğini söylüyordu

Fatma. Yine de Ateş'in yüreğindeki huzursuzluk kalkmıyordu bir türlü. Sanki birileri onu kandırıyordu.

Günler sonra ilk defa yeniden eve gidecekti o gün ama önce bir toplantıya katılması gerekiyordu. Arabasını restoranın önünde durdurdu ve ortaklarının yanına gitti. İçindeki huzursuzluk bugün biraz daha fazlaydı.

Kayra yarı açık yarı kapalı gözlerinin ardından Fatma'ya baktı. Bir aydır gribin etkisinden kurtulamamıştı ama eskisi gibi değildi. Hiç değilse artık yorganlara sarılmıyordu. Kayra Fatma'ya hep iyi olduğunu söyletiyordu. Ne yaparsa yapsın yine kocasını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Ateş'in üzülmeyeceğini biliyordu ama içerilerde bir yerlerde saklanan Ahmet'in üzüleceğini biliyordu.

Derin bir nefes aldı genç kadın. Midesindeki bulantı yeni yeni geçiyordu. İçi dışına çıktıktan sonra Fatma nane limonla geri döndü. "Bir aydır böylesiniz. Kaç kere doktor geldi yine de fayda etmedi."

"Annem bana çok iyi bakardı kışın. Banyodan çıkar çıkmaz kendimi sobalı odanın içinde bulurdum. Bütün kıyafetlerimi ısıtırdı. Bilirdi çünkü grip olursam zor atlatacağımı."

Fatma hüzünle gülümsedi Kayra'ya. Son günlerde ailesini ne kadar özlediğinden bahsediyordu genç kadın. Nane limonu içtikten sonra tekrar yatağa girdi Kayra. Sessizce iç çekerken Fatma'ya baktı.

"Bugün ararsa ona iyi olduğumu söyle."

"Tamam."

Evin yardımcısı buğulu gözlerle çıktı odadan. Kayra kendini uykuya bıraktığında gün içinde neler yaşayacağını bilmiyordu daha. Genç kızı uyandıran şey aşağıdan gelen seslerdi. Başını kaldırmaya çalıştı ama olmadı.

Tekrar denedi, bu sefer başarmıştı. Odadan dışarı çıktığında üzerindeki hırkaya sıkı sıkı sarılmıştı.

Kocasının sesini duyuyordu. Onunla ilk karşılaştıkları gündeki gibi öfkeli ve soğuktu adamın sesi. Sessizce yutkundu genç kız. Ağır adımlarla birinci kata indiğinde başının dönmesiyle durdu. Bayılmasına ramak kalmıştı. Derin derin nefesler alırken kocasının sırtıyla karşılaştı. Önünde biri vardı ve Ateş ona bağırıyordu. Baş dönmesinden dolayı bulanıklaştı etraf. Artık seslere dayanamıyordu. Titrek sesi birden odanın içinde yankılandı.

"Ateş..."

Genç adam içindeki huzursuzluğu yok saymaya çalışsa da başaramıyordu. Kalbi sanki Fizan'a kadar koşup gelmişti. Göğsünü parçalıyordu bir şeyler. Kravatını hafifçe gevşetti. Önündeki bardaktan bir yudum su alıp yerine geri koydu. Bakışlarını cama çevirdiğinde iç organları takla attı.

Göz yanılması olacağını düşündü ilk başta ama öyle değildi. Masadan nasıl kalktığını fark etmedi. Elleri öfkeden yumruk olmuştu. İyileşen karısı sokaklara ne zaman *"ben bunları giymem"* dediği kıyafetlerle çıkar olmuştu?

Restorandan çıktıktan sonra dümdüz ilerlemeye başladı. Karısı mini eteğiyle hiç de hoş olmayan bir şekilde yürüyordu. Kendine hâkim olmaya çalıştı ama başaramadı. Önündeki kadının koluna yapışıp onu kendine çevirdiğinde kahverengi bir çift gözle karşılaştı. Karısıydı işte bu! Kanlı canlı karşısındaydı. Gözlerinde görmeye alışık olduğu umursamazlık ne ara yerini korkuya bırakmıştı? Panikliyordu kollarındaki kadın ve durmadan sayıklıyordu.

"Ateş senin burada ne işin var? Yani sen... Bırak beni!"

"Eve gidiyoruz Pelin Özlü! Bu sefer cidden sınırı aştın!"

Kolundan tuttuğu kadını sürükleyerek arabasına bindirdi. Araçtan atlamasın diye kapıları da kilitledi. Gazı kökleyerek eve sürdü altındaki spor arabayı. Elleri direksiyonu var gücüyle kavramıştı. Nasıl olmuştu da evden çıkabilmişti? Kadir ne halt ediyordu o evin içinde! Herkese her şeyin hesabını soracaktı. Aylardır beynini kurcalayan karısının masum bakışları yok olmuştu işte.

Dikkatini bir anlığına kadının gözleri çekti. Normalde korktuğunda gözlerinin yeşil olması gerekiyordu ama hâlâ kahverengiydi karşısındaki gözler. Araç evin önünde durduktan sonra yanında kireç gibi beyazlayan kadını kolundan tutup evin içine savurdu Ateş.

"Sen evden nasıl çıkarsın ha! Hem de bu halde! Sınırını aştın kadın! Kadiir!"

En iyi adamı yanına geldiğinde onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Öfkeyle Kadir'in yakasına yapıştı.

"Seni bu evde niye bıraktım ben! Nasıl çıkar bu kadın dışarı!"

"Ateş Bey..."

Ateş bir aydır içinde patlamak üzere olan öfkeyi dışarıya savurdu. Kadir'i yere fırlatırken karısına döndü.

"Seni gebertmemem için bir sebep söyle! Masum numaralarına neredeyse inanıyordum. Biri yedisinde neyse yetmişinde de odur! Çıktı sonunda foyan ortaya. Vazgeçemedin değil mi? Yine insanları zehirleyecektin. Kadir bunu sığınağa indir! Bu sefer cezasını ben vereceğim."

Hızlı hızlı nefes alan adam birden arkasında duyduğu incecik hasta sesle neye uğradığını şaşırdı.

"Ateş..."

Koluna yapıştığı kadına baktı önce. Sessizce yutku-

nurken göğüs kafesini zorlayan kalbi çıkıp gitti yerinden. Başından aşağı vicdan azabı döküldü. Kovalarca kaynar su ellerini yaktı sanki. Eğer dizleri onu taşımasaydı yere yığılabilirdi. Hoş, ruhu zaten çoktan yere yığılmıştı. Bu hayaldi. Kulaklarında patlayan ses kesinlikle hayaldi. Kadir'in kafayı yemişçesine bakışları hayaldi. Fatma'nın umut saçan gözleri hayaldi.

Sessizce arkasını döndüğünde gördü karısını Ateş. İşte zaman, o anda durdu. Ensesinden çekti bir şey. Saç diplerinden başladı karıncalanma. Bu korku değildi. Bu hüzün değildi. Bağıra bağıra geliyordu vicdanı. Yerle bir ediyordu geçtiği her damarı. Elleri titredi Ateş'in ve ilk defa lanet etti kendine. Kayra'ya bakıyordu. Yeşile çalan gözlerini görüyordu. Korkmuştu belli ki.

Genç adamın eli boşluğa düştüğünde karısının bakışlarını takip etti. Arkasındaki kadına bakıyordu. Gerçek suçluya bakıyordu ve o bakışlarında gördüğü şeyin tek bir anlamı vardı. Özgürlük! Ateş kendine gelmek için nefes alacaktı ki Kayra'nın yere yığılmasıyla evi inletti.

"Hastane! Çabuk arabayı hazırlayın!"

Zelzele, çığ, tsunami! Bir adamın yüreğinde başlayan yangın iç organlarına sıçrar mıydı? Bir adam ellerinden başlayıp yüreğine kadar yanar mıydı? Kimse görmez miydi yangını? Kimseye tütmez miydi Ateş'in cayır cayır yanan ruhunun kokusu?

Aldığı nefes ciğerlerine fazla geldi adamın. Veremedi soluğunu. Haramdı artık ona her şey. Aldığı soluk, ciğerlerinin geri veremediği hava, ellerinin dokunduğu her yer haramdı! Yerle yeksan olmuştu ruhu, kalbi ağır bir çöküntünün altında kalmış, atmaya çalışıyordu. Kayra'nın çöküntüsüydü yüreğinin üzerindeki ağırlık. Göz pınarlarını zorluyordu bir şeyler. Acıyordu canı.

Elleri acıyordu. Bedeni acıyordu. Kayra dökülüyordu ruhundan. Sonbaharda yapraklarını toprağa veren ağaç gibiydi adam. Karısını toprağa veriyordu. Kayra'nın gözlerinde görmek istediği şey şaşkınlıktı ama o özgürlüğü görmüştü. Ayağa kalkar kalkmaz yapacağı şeyi biliyordu artık Ateş.

Ellerini hırsla yüzünde gezdirdi. Gözünün önündeki gerçeği yok saymıştı. Elinde intikam alabileceği bir oyuncak varken sahicisini bulmak zoruna gitmişti. Aynalara bakamıyordu. Yansımasını gördüğü an orada karısının bedeninin katiliyle karşı karşıya kalıyordu.

Hastane odasının kapısı açıldığında korkuyla içeriden çıkan doktorlara baktı. Kayra'nın ölmemesi için dua ediyordu. Gerçek beynine balyoz gibi indiği andan beri yaptıkları gözünün önünden gitmiyordu ki. Doktorlar yanına geldiğinde ikisinin de yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Odama geçelim Ateş Bey."

"Tamam."

Doktorun odasına geçtiğinde koltuğa oturdu. İki adamın da söylediği her cümle kanaması durdurulamaz bir yara açtı yüreğinde ama onu kendisine getiren asıl cümle sonra söylendi.

"Eşiniz hamile olduğu için antibiyotik vuramıyoruz."

Şaşkınlıkla doktorlara baktı. Onun şaşırdığını fark eden doktorlar eklemeden edemediler.

"Haberiniz yok muydu?"

Başını olumsuzca salladı Ateş. Tüm yaralarının üstüne beyaz bir örtü çekmişti bu haber. Ta ki kadın doğum uzmanı konuşana dek.

"Zaten belli oluyor. Çünkü bu kiloda Kayra Hanım'ın hamile kalması intihardan başka bir şey değil. Ayrıca bu hastaneye bir kere de merdivenden düşme sonucu gelmiş. Bir buçuk saat boyunca tüm kontrollerini yaptık. Bu bebeğin doğmasını istiyorsanız eğer sıkı bir takibe

nurken göğüs kafesini zorlayan kalbi çıkıp gitti yerinden. Başından aşağı vicdan azabı döküldü. Kovalarca kaynar su ellerini yaktı sanki. Eğer dizleri onu taşımasaydı yere yığılabilirdi. Hoş, ruhu zaten çoktan yere yığılmıştı. Bu hayaldi. Kulaklarında patlayan ses kesinlikle hayaldi. Kadir'in kafayı yemişçesine bakışları hayaldi. Fatma'nın umut saçan gözleri hayaldi.

Sessizce arkasını döndüğünde gördü karısını Ateş. İşte zaman, o anda durdu. Ensesinden çekti bir şey. Saç diplerinden başladı karıncalanma. Bu korku değildi. Bu hüzün değildi. Bağıra bağıra geliyordu vicdanı. Yerle bir ediyordu geçtiği her damarı. Elleri titredi Ateş'in ve ilk defa lanet etti kendine. Kayra'ya bakıyordu. Yeşile çalan gözlerini görüyordu. Korkmuştu belli ki.

Genç adamın eli boşluğa düştüğünde karısının bakışlarını takip etti. Arkasındaki kadına bakıyordu. Gerçek suçluya bakıyordu ve o bakışlarında gördüğü şeyin tek bir anlamı vardı. Özgürlük! Ateş kendine gelmek için nefes alacaktı ki Kayra'nın yere yığılmasıyla evi inletti.

"Hastane! Çabuk arabayı hazırlayın!"

Zelzele, çığ, tsunami! Bir adamın yüreğinde başlayan yangın iç organlarına sıçrar mıydı? Bir adam ellerinden başlayıp yüreğine kadar yanar mıydı? Kimse görmez miydi yangını? Kimseye tütmez miydi Ateş'in cayır cayır yanan ruhunun kokusu?

Aldığı nefes ciğerlerine fazla geldi adamın. Veremedi soluğunu. Haramdı artık ona her şey. Aldığı soluk, ciğerlerinin geri veremediği hava, ellerinin dokunduğu her yer haramdı! Yerle yeksan olmuştu ruhu, kalbi ağır bir çöküntünün altında kalmış, atmaya çalışıyordu. Kayra'nın çöküntüsüydü yüreğinin üzerindeki ağırlık. Göz pınarlarını zorluyordu bir şeyler. Acıyordu canı.

Elleri acıyordu. Bedeni acıyordu. Kayra dökülüyordu ruhundan. Sonbaharda yapraklarını toprağa veren ağaç gibiydi adam. Karısını toprağa veriyordu. Kayra'nın gözlerinde görmek istediği şey şaşkınlıktı ama o özgürlüğü görmüştü. Ayağa kalkar kalkmaz yapacağı şeyi biliyordu artık Ateş.

Ellerini hırsla yüzünde gezdirdi. Gözünün önündeki gerçeği yok saymıştı. Elinde intikam alabileceği bir oyuncak varken sahicisini bulmak zoruna gitmişti. Aynalara bakamıyordu. Yansımasını gördüğü an orada karısının bedeninin katiliyle karşı karşıya kalıyordu.

Hastane odasının kapısı açıldığında korkuyla içeriden çıkan doktorlara baktı. Kayra'nın ölmemesi için dua ediyordu. Gerçek beynine balyoz gibi indiği andan beri yaptıkları gözünün önünden gitmiyordu ki. Doktorlar yanına geldiğinde ikisinin de yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Odama geçelim Ateş Bey."

"Tamam."

Doktorun odasına geçtiğinde koltuğa oturdu. İki adamın da söylediği her cümle kanaması durdurulamaz bir yara açtı yüreğinde ama onu kendisine getiren asıl cümle sonra söylendi.

"Eşiniz hamile olduğu için antibiyotik vuramıyoruz."

Şaşkınlıkla doktorlara baktı. Onun şaşırdığını fark eden doktorlar eklemeden edemediler.

"Haberiniz yok muydu?"

Başını olumsuzca salladı Ateş. Tüm yaralarının üstüne beyaz bir örtü çekmişti bu haber. Ta ki kadın doğum uzmanı konuşana dek.

"Zaten belli oluyor. Çünkü bu kiloda Kayra Hanım'ın hamile kalması intihardan başka bir şey değil. Ayrıca bu hastaneye bir kere de merdivenden düşme sonucu gelmiş. Bir buçuk saat boyunca tüm kontrollerini yaptık. Bu bebeğin doğmasını istiyorsanız eğer sıkı bir takibe

nurken göğüs kafesini zorlayan kalbi çıkıp gitti yerinden. Başından aşağı vicdan azabı döküldü. Kovalarca kaynar su ellerini yaktı sanki. Eğer dizleri onu taşımasaydı yere yığılabilirdi. Hoş, ruhu zaten çoktan yere yığılmıştı. Bu hayaldi. Kulaklarında patlayan ses kesinlikle hayaldi. Kadir'in kafayı yemişçesine bakışları hayaldi. Fatma'nın umut saçan gözleri hayaldi.

Sessizce arkasını döndüğünde gördü karısını Ateş. İşte zaman, o anda durdu. Ensesinden çekti bir şey. Saç diplerinden başladı karıncalanma. Bu korku değildi. Bu hüzün değildi. Bağıra bağıra geliyordu vicdanı. Yerle bir ediyordu geçtiği her damarı. Elleri titredi Ateş'in ve ilk defa lanet etti kendine. Kayra'ya bakıyordu. Yeşile çalan gözlerini görüyordu. Korkmuştu belli ki.

Genç adamın eli boşluğa düştüğünde karısının bakışlarını takip etti. Arkasındaki kadına bakıyordu. Gerçek suçluya bakıyordu ve o bakışlarında gördüğü şeyin tek bir anlamı vardı. Özgürlük! Ateş kendine gelmek için nefes alacaktı ki Kayra'nın yere yığılmasıyla evi inletti.

"Hastane! Çabuk arabayı hazırlayın!"

Zelzele, çığ, tsunami! Bir adamın yüreğinde başlayan yangın iç organlarına sıçrar mıydı? Bir adam ellerinden başlayıp yüreğine kadar yanar mıydı? Kimse görmez miydi yangını? Kimseye tütmez miydi Ateş'in cayır cayır yanan ruhunun kokusu?

Aldığı nefes ciğerlerine fazla geldi adamın. Veremedi soluğunu. Haramdı artık ona her şey. Aldığı soluk, ciğerlerinin geri veremediği hava, ellerinin dokunduğu her yer haramdı! Yerle yeksan olmuştu ruhu, kalbi ağır bir çöküntünün altında kalmış, atmaya çalışıyordu. Kayra'nın çöküntüsüydü yüreğinin üzerindeki ağırlık. Göz pınarlarını zorluyordu bir şeyler. Acıyordu canı.

Elleri acıyordu. Bedeni acıyordu. Kayra dökülüyordu ruhundan. Sonbaharda yapraklarını toprağa veren ağaç gibiydi adam. Karısını toprağa veriyordu. Kayra'nın gözlerinde görmek istediği şey şaşkınlıktı ama o özgürlüğü görmüştü. Ayağa kalkar kalkmaz yapacağı şeyi biliyordu artık Ateş.

Ellerini hırsla yüzünde gezdirdi. Gözünün önündeki gerçeği yok saymıştı. Elinde intikam alabileceği bir oyuncak varken sahicisini bulmak zoruna gitmişti. Aynalara bakamıyordu. Yansımasını gördüğü an orada karısının bedeninin katiliyle karşı karşıya kalıyordu.

Hastane odasının kapısı açıldığında korkuyla içeriden çıkan doktorlara baktı. Kayra'nın ölmemesi için dua ediyordu. Gerçek beynine balyoz gibi indiği andan beri yaptıkları gözünün önünden gitmiyordu ki. Doktorlar yanına geldiğinde ikisinin de yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Odama geçelim Ateş Bey."

"Tamam."

Doktorun odasına geçtiğinde koltuğa oturdu. İki adamın da söylediği her cümle kanaması durdurulamaz bir yara açtı yüreğinde ama onu kendisine getiren asıl cümle sonra söylendi.

"Eşiniz hamile olduğu için antibiyotik vuramıyoruz."

Şaşkınlıkla doktorlara baktı. Onun şaşırdığını fark eden doktorlar eklemeden edemediler.

"Haberiniz yok muydu?"

Başını olumsuzca salladı Ateş. Tüm yaralarının üstüne beyaz bir örtü çekmişti bu haber. Ta ki kadın doğum uzmanı konuşana dek.

"Zaten belli oluyor. Çünkü bu kilodaKayra Hanım'ın hamile kalması intihardan başka bir şey değil. Ayrıca bu hastaneye bir kere de merdivenden düşme sonucu gelmiş. Bir buçuk saat boyunca tüm kontrollerini yaptık. Bu bebeğin doğmasını istiyorsanız eğer sıkı bir takibe

alınmalı Kayra Hanım. Doğumun nasıl gerçekleşeceği konusunda konuşmamıza gerek yok, daha erken; ama az çok sezaryen olacak gibi görünüyor. Bunu da bilin isterim."

"Neden?"

"Normal doğum ihtimali de var ama o zaman işimiz çok daha zor."

"Neden ama?"

"Belindeki hassasiyet geçmemiş. Belli ki tedavisini tam uygulamamış. Normal doğum kolay bir şey değil ve bu gerçekleştiğinde en az iki kaburga kemiği kırılacaktır."

Ateş'in kanı dondu. Deminden beri doktorlar ona şok dalgası veriyordu. Ellerini yüzünde gezdirdi.

"Onu eve götürebilir miyim?"

"Evet. Çıkarabilirsiniz."

Ateş yerinden kalkıp karısının odasına gitti. O kadar zayıftı ki. Gözlerini karnına bakmaktan alıkoyamadı. Peşinden gelen doktor çıkış işlemleri için birkaç kâğıdı imzaladı. Ateş onu durdurdu birden.

"Bebek kaç aylık doktor?"

"Bir aylık. Aldırmak isterseniz eğer..."

"Hayır!"

Doktor odadan çıkarken Ateş uyuyan karısını kucağına aldı. Başını saçlarına gömerken vicdan azabıyla kavrulan yüreği ilk defa korkmadan, utanmadan, kendine küfür etmeden karısının kokusunu içine çekmenin rahatlığını yaşıyordu. Dudaklarını değdirdi yavaşça alnına ve kulağına sessizce fısıldadı.

"En büyük vicdan azabım oldun Kayra."

Genç kadın gözlerini araladığında kendini kocasının kolları arasında buldu. Kendine geldiğinde Ateş'in ona baktığını fark etti. Bir anda geri çekildi.

"Ben özür dilerim. Uyanmam gerekiyordu. Özür dilerim."

Yataktan çıktı hızlıca. Ateş karısının panik hali karşısında ne yapacağını şaşırdı. Bu onun şaheseriydi.

"Kayra dur..."

Genç kadın durmadı. Odadan hızlıca çıktı. Kocasının ona nasıl seslendiğini bile idrak edememişti. Bilinçaltı sadece şiddete karşı kalkan oluşturmuştu. Hızlı hızlı yürürken birden ayağı burkuldu, yere düştü. Ateş korkuyla bağırdı.

"Kayra dikkat et!"

Kayra kalkmaya fırsat bulamayınca kocasına döndü ve ondan uzaklaşmak için yerde geri geri gitti.

"Özür dilerim Ateş. Özür dilerim. Uyanmam gerekiyordu biliyorum ama özür dilerim. Yalvarırım artık bir şey yapmayın. Yalvarırım... Öldürecekseniz öldürün ama artık bir şey yapmayın."

Ateş karısına baktı korkuyla. Kayra sırtı duvara değince ayaklarını altına aldı. Elleriyle kulaklarını kapattı ve ileri geri sallanmaya başladı. Gözlerinden yaşlar akarken hâlâ bağırıyordu.

"Yapmayın artık bir şey. Yoruldum... Lütfen... Ateş lütfen..."

Gözünden yaşlar akarken geri geri gitti Ateş. Karşısındaki manzarayı yüreği de ruhu da kaldırmıyordu. Kendini bir odaya attığında eline ne geldiyse öfkeyle etrafa saçtı. Dışardaki kadını kendisi bu hale getirmişti. Karısını öldürmüştü. Bebeğinin annesini mahvetmişti. Eline gelen son parça yerle buluşurken evin içinde yürekleri dağlayan bir feryat patladı. Kayra sonunda kendini kaybetti.

"Yeteeeeeeeeeeeeer!"

Ateş kendini odadan dışarı attığında karısının bayıldığını gördü. Başucundaki Fatma hıçkırarak ona bakıyordu.

"Mahvettiniz onu. Öldürdünüz..."

Ateş yardımcısının sözlerine kulak tıkadı. Karısını tekrar kucağına alıp odaya götürdü. Yatağa güzelce yatırdıktan sonra onun yanına kıvrıldı ve kollarının arasına aldı.

Aldığı her soluk ciğerlerini dağlıyordu. Kayra'nın acısında boğuluyordu adam. Kayra'nın çığlıklarında ölüyordu. Kayra'nın korkusunda büyüyordu ümitsizliği. Bastırabildiği kadar bastırdı adam kadını göğsüne. Kokusunu çekebildiği kadar çekti içine. Kayra bundan sonra kendisini ona yasak edecekti, biliyordu.

Kayra kendine geldiğinde bu sefer yerini yadırgamadı. Az evvel geçirdiği sinir krizini hatırlıyordu ama en net hatırladığı şey kesinlikle Pelin'di. Tıpatıp aynısı olan kadın... Ateş'in neden ona inanmadığını anlıyordu. İkizden bir farkı yoktu Pelin'in ama ikiz kardeşi olmadığına da emindi.

Gözlerini araladığında kocasının sımsıcak mavileriyle karşılaştı. Ateş'se karısına baktığında özgürlük diye bağıran bir çift bal sarısı gözle karşılaştı. Elinde tutmalıydı Kayra'yı. Ona bu kadar yakınken, duyguları bu kadar netken ve kendine itiraf etmişken onu bırakamazdı. Daha sıkı yapıştı Kayra'ya. Gitmesine izin vermeyecekti. Belki affetmeyecekti uzun zaman onu ama yine de ümit etmek istiyordu Ateş. Uzun zaman sonra kız kardeşi dışında ilk defa ümit etmek istiyordu.

Baba olacaktı... Karısını seviyordu ama Kayra'nın gözlerinde gördüğü şey ilk defa adamı korkuttu. İkisinin dudakları da aynı anda aralandı.

"Artık özgürüm Ateş! / Hamilesin Kayra!"

"Konuş kadın. Neredeydin? Ne yaptın? Olgun nerede? Sen nasıl benziyorsun Kayra Candan'a!"

Kadir öfkeliydi. Kadir kendine öfkeliydi. Kadir yaptıklarına öfkeliydi. Hiçbir zaman azap çekmeyeceğini düşündüğü yüreği kor ateşlerde yanıyordu. Genç bir kıza günlerce eziyet ettiği için ölüyordu diri diri. Eliyle yüzünü ovuşturdu.

Pelin hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. En son beklediği şey bile değildi Ateş'e yakalanmak. Para hırsının kurbanı olmuştu. Üç günlüğüne gelmişti Almanya'dan İstanbul'a. Maksadı banka hesabındaki parayı çekmekti. Ateş'in peşinde olduğunu öğrendiğinden beri tetikteydi. Son bir av için çıkmıştı dışarı. Akşam uçağı vardı ama o Ateş Mirzan'ın sığınağındaydı. Korkuyordu. Titriyordu. Öldürecekti Ateş onu. Çünkü ne kadar ailesine düşkün olduğunu biliyordu.

"Ne olur bırakın beni. Yalvarırım. Tanımıyorum o kızı."

"Tanımıyorsun evet! O da seni tanımıyor zaten! Neler çekti biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Bırak beni Kadir."

"Bırak öyle mi?"

Kadir nefesini Pelin'in yüzüne verirken tokadı genç kadının yanağında patladı.

"Konuş."

"Tamam. Konuşacağım."

Pelin derin derin nefes aldıktan sonra korkuyla başladı konuşmaya.

"Biz kaçtık. Yani Olgun ve ben."

"Orasını biliyorum. En baştan anlat!"

"Ben Nihat diye biriyle çalışıyordum. Amacımız sadece soygundu."

Kadının sustuğunu görünce sinirle ayağını yere vurup sandalyeye tekme attı Kadir.

"Devam et."

"Derdimiz Ateş'i kafalamaktı ama olmadı. Amacımız ailesini zehirlemek değildi. Olgun bana âşık olduğunu söyleyince bundan büyük fırsat bulamayacağımızı düşündük Nihat'la. Onu kullandık. Uyumaları için bir ilaç koydum tatlılarına. Nihat vermişti ilacı. Pamuk ve babası gözlerimin önünde yere düşünce ne yapacağımı bilemedim, panikledim. Oysa her zaman kullandığım dozda kullanmıştım. Hemen kasadan paraları aldık. Olgun bizi çıkardı evden. Sonra..."

"Sonra ne?"

"Sonra Olgun'u ortadan kaldırmak istedi Nihat."

Kadir'in gözleri öfkeyle yuvalarından fırladı.

"Öldürdünüz mü?"

"Ben yapmadım. Nihat yaptı."

Kadir etrafında bir tur attı. En yakın arkadaşı aşkı yüzünden ölmüştü. Derin bir nefes almak istedi. Gözyaşları akmak için gözlerini zorluyordu. Ölmüştü işte. Kardeşim dediği adam ölmüştü. Hatasının kurbanı olmuştu.

"Nasıl... Nerede şimdi?"

"Gömülsün istedim ben."

Sessizce yutkundu Kadir.

"Nereye gömdünüz?"

Pelin yeri tarif ettikten sonra Kadir dışardaki adamlara adresi verdi.

"Devam et!"

"Ne anlatayım daha?"

"Nasıl benziyorsun sen Kayra Candan'a!"

"Ameliyat!"

"Ne demek ameliyat! Ne saçmalıyorsun kadın?"

"Estetik. Beni eski yüzümle herkes tanıyordu artık. Polislerde afiş afiş robot resimlerim vardı. Yüzümü değiştirmem gerekiyordu. Nüfus müdürlüğünde tanıdı-

ğum biri vardı. Bir anlaşma yaptık. Doktorla birlikte yüz hatlarını taşıyabileceğim herkesin belgesini aldık. En yakın Kayra Candan vardı. Herkes parasını aldı ve sonra hepimiz birbirimizi unuttuk."

"Sen bir kızın hayatıyla mı oynadın?"

"Peşime düşeceğinizi düşünmemiştim."

Kadir artık kendini tutamadı. Odanın bir köşesine geçip birkaç damla gözyaşı akıttı ve geri döndü. Aklına gelen soruyu sordu hemen.

"Almanya'ya gittin mi hiç?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Üç gün önce oradan döndüm."

Öfkeyle duvara tekme attı adam. "Selimler nerede ?"

"Bilmiyorum."

Kadir Pelin'in saçlarını kavradı.

"Artık yalan söyleme! Seni buldular değil mi?"

Pelin gözyaşları içinde Kadir'e baktı. "Evet."

"Neredeler şimdi?"

"Nihat'a borçlu bir adam vardı. Mario... Ona söyledik. O halletti."

"Ne yaptınız onlara?"

"Ölmediler. Sadece tutsaklar."

"Ara adamını. Onları hemen serbest bıraksın!"

"Kadir..."

"Ara dedim lanet kadın, ara!"

Kadir kızın cebinden telefonu çıkarttı ve Nihat'ın numarasını buldu.

"Bir pot kırarsan gebertirim. Acımam!"

Pelin telefon açılır açılmaz konuşacaktı ki Kadir alnına silah dayadı. Gözleriyle ona yanlış bir şey yapmamasını söyledi.

"Nihat... Ben iyiyim. Mario'yu ara. Bıraksın Selimleri. Ne dediğimi duydun. Sorgulama. Bıraksın artık. İzimizi kaybettirdik zaten."

Telefon kapandıktan sonra Kadir odadan çıktı. Öğrendiği her şeyi patronuna anlatması gerekiyordu.

Kayra çok geç fark etti kocasının karnında duran elini. Önce hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. Sonra küçük bir kahkaha attı.

"Olmaz... Yalan söylüyorsun. Hamile değilim ben. Hissederdim."

"Kayra doktor söyledi. Raporlar yanımda."

Ateş yataktan doğrulup komodinin üzerindeki raporları karısına uzattı. Kayra incelediği her kâğıtta biraz daha yıkılıyordu. Son kâğıda baktığında reçete gördü. Bir sürü ismini bilmediği ilaç yazıyordu. Yataktan doğruldu ikisi de. Ateş ne diyeceğini bilmiyordu. Ölüyordu karısının her bakışında. Rüzgâra tutulmuş buğday tanesi gibi sarsılıyordu yüreği. Kayra yataktan çıktığında bedeninde geçmek üzere olan ama hâlâ geçmek bilmeyen yaralar sızladı. Kocasına hiçbir şey demeden odadan çıktı. Ateş onun peşine takıldı. Birinci kata indiklerinde Kadir karşılarına çıktı. Kayra gözleri dolu dolu baktı Kadir'e.

"Değdi mi yaptıklarına?"

Kadir sessiz kaldı. Başı yerde bekledi. Onun da gözlerinde durduramadığı bir yaş seli vardı. Kayra kocasına döndü.

"Mutfağa girebilir miyim artık?"

Ateş sessizce yutkunduktan sonra başıyla onayladı. Kayra mutfağa girip Fatma'yı görünce sıkı sıkı ona sarıldı. Sayıkladığı tek cümle Ateş'in yüreğine oturdu.

"Özgürüm Fatma. Özgürüm artık!"

Ateş bir yandan mutfaktaki karısını gözlerken bir yandan da en iyi adamının anlattıklarını dinliyordu. Karısı canı çektiği için çikolatalı puding yapıyordu. Gözleri parlıyordu Kayra'nın. Dudaklarında hep bir tebessüm vardı. Hiç hamile olduğunu öğrenmiş, aylardır eziyet çeken biri gibi davranmıyordu. Bu da Ateş'i daha da telaşlandırıyordu. Kadir cümlesini tamamladıktan sonra ona döndü.

"Olgun'un mezarına gittiler mi?"

"Gittiler efendim."

"Ne çıkmış?"

"Otopsi yapacaklar. Annesinden saç örneği almışlar."

"Tamam."

Ateş en iyi ikinci adamı için üzülüyordu. Gencecikti Olgun. Hayat doluydu ama aptal bir kadının peşine takılmıştı. Kadir yanından uzaklaşırken karısına baktı tekrar. Keşke inatla Kayra olduğunu savunsaydı. Keşke telefon kulübesinde sessizce kabullenmeseydi Pelin oluşunu. Hoş kabullenmiş de sayılmazdı ya...

Kayra ellerini yıkadıktan sonra mutfaktan çıktı. Ateş sessizce onu takip etti. Sonra içinde patlak veren soruyu sormak için onu kendine çevirdi. Acı bir tebessüm sirayet etti karısının incecik dudaklarına. Bedeni gördüğü şiddetin acısıyla kıvranırken gözleri doldu. Karşısındaki adama baktı.

"Neden inatla savunmadın Kayra olduğunu?"

"Mecburdum Ateş! Buna mecburdum! Çünkü ben ne zaman Kayra'yım desem sen kulaklarını tıkadın. Kalbini tıkadın bana."

Adam korkuyla irkildi. Mavi gözleri şimşek gibi çakarken karşısındaki kadına baktı. Bu mecburiyet değil-

di! Kendi suçuydu. Kendi mahkûmiyetiydi. Ateş biliyordu hatanın kendisinde olduğunu. Karısını farkında olmadan o zorlamıştı buna.

"Kayra..."

İsmi adamın dudaklarından çıkar çıkmaz kadının gözleri adamın gözlerine sabitlendi. Buna alışması hiç kolay olmayacaktı. Hatta alışmayacaktı da! Şimdi çekip gidecekti ve kimse onu durdurmayacaktı!

Genç kadın ayaklarını sürüyerek merdivenlerden çıktı. Bu evin her yeri ona ıstırap veriyordu. Bu evin her bir köşesi bedenindeki çürükleri sızlatıyordu. Bu ev ona zindandı. Ruhunu zifiri karanlıklara atıyordu! Ateş, ismi gibi yakmıştı Kayra'yı. Şimdi küllerini toplayıp birleştirmeye çalışıyordu ama avuçladığı her parça parmaklarının arasından kayıyordu. Küldü sonuçta bu. Uçar giderdi en ufak meltemde. Kayra da öyle yaptı zaten. Uçtu gitti en ufak meltemde.

Ateş'in düşüncelerini en yakın adamı Kadir'in sesi böldü. Aşağıdan gelen sesleri de o zaman fark etti zaten.

"Ne yapalım Ateş Bey?"

İçindeki öfkeyi kontrol edemiyordu Ateş. Pelin'in sonu belliydi. İnfazını verdi kadının.

"Öldürün. Leşini de itlere yem edin! Tek bir saç teli kalmasın evimde!"

Ateş akşama kadar karısının peşindeydi. Sanki gözünden kaçtığı bir anda evden çıkıp gidecekti. Devamlı tetikteydi. Gece ilerleyince odalarına gittiler. Kayra yatağa girdiğinde kocasının onu kollarının arasına almasını yadırgadı önce. Sonra sessizce gülümsedi. Ateş bu gülümsemeyi hayra yormak istedi. Karısının ona sıkıca sarıldığını görünce dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu Kayra.

Ateş'in eli karısının omzuna gitti. Yavaşça okşadı. Özür dilercesine öptü karısının her bir saç telini. Sabaha kadar karısının saçlarına ağladı adam. Sabaha kadar karısının yüreğine ağıt yaktı. Gözleri kapanmadan önce sessizce fısıldadı Kayra'nın kulağına.

"Söz veriyorum sana ve bebeğime affettireceğim kendimi."

Kayra'nın cevabını duymadan kapandı gözleri.

"Bu bebek doğmayacak Ateş."

Daha sonra Kayra'nın da gözleri kapandı. Genç kız gece boyunca üç kere uyandı. Üçünde de kendini kocasının sımsıkı saran kollarında buldu. Üçüncü uyanışı son oldu. Yavaşça kollarından sıyrıldı Ateş'in. Komodinin üzerindeki kâğıt ve kalemi alıp küçük bir not yazdı ve gardırobunun kapaklarını açtı.

Buraya getirildiği ilk günü hatırlıyordu. Pembe, üzerinde beyaz çiçek motifleri olan elbisesini aldı askıdan. İlk geldiği günkü gibi giyindi. Üzerine pembe hırkasını geçirdikten sonra ayaklarına bez ayakkabılarını giydi. Çantasını çapraz olarak taktıktan sonra saçlarının buklesini düzeltti. Kocasının yanına gidip yazdığı notu yastığına bıraktı. Ateş'in yanağına gözyaşlarıyla süslenmiş son bir öpücük bıraktıktan sonra odadan çıktı.

Gözünden akan yaşlar sessizdi. Öksüzdü... Ayrılıyordu Kayra. Aylardır çektiği çile son buluyordu. Beş buçuk ay geçirmişti bu evde. Koca beş buçuk ay ondan tüm geleceğini çalmıştı.

Evin dışına çıktığında yeni gelen koruma ekibine gülümsedi. En son Bulut'un adamları eve ateş açtıktan sonra bütün ekip değişmişti. Kadir'in uyuması çok büyük şanstı. Yavaşça kapıdaki görevliye yaklaştı. Onlar da olayı biliyordu ama Kayra'nın bırakılmaması gerektiğini bilmiyorlardı. Korumalar şaşkınlıkla ona baktı. Belli ki Pelin mi Kayra mı olduğunu çözmeye çalışıyor-

lardı. Yavaşça elini kaldırdı Kayra. Avucunun içindeki yarayı gösterdikten sonra korumanın biri ona yaklaştı.

"Ateş Bey..."

"Haberi var. Defolup gitmemi istedi. Yüzümü görmek istemiyormuş."

Görevli kapıyı açtığında Kayra özgürlüğüne ilk adımı attı. Yüz metre ilerledikten sonra önünden geçen taksiyi çevirdi ve gerçek evini tarif etti. Yeniden doğduğu gündü o gün. Yeniden yaşama başladığı gün!

8. Bölüm

Özgürlük yeni bir karanlığın kapısıydı.
Temiz bir sayfa açamadı kadın.
İzin vermedi yaraları.
(Kübra Oktay)

Ahmet Ateş Mirzan gözlerini araladığında kollarının arasındaki soğukluktan ürktü. Hemen başını karısının tarafına çevirdi ama orada gördüğü boşluk soluğunu kesti. Yataktan fırladığında yastığın üzerindeki notu gördü. Eline kâğıdı alır almaz odadan çıktı ve bahçeye indi. Sessiz gidişlerin ilk adımıydı notlar ve adam kabullenmek istemiyordu karısının gidişini.

Kapıdaki görevliye yaklaştı kaşlarını çatarak. "Sabah karım bu evden çıktı mı?"

Sorusunda buram buram tehlike vardı. Adamlar önce birbirlerine baktılar.

"Size bir soru sordum!"

"Şey... Evet efendim. Sizin onu görmek istemediğinizi söyledi. Biz de bıraktık."

"Bıraktınız öyle mi?"

Ateş dişlerini sıkarak adama yaklaştı.

"Şey... Evet..."

Kendine hâkim olmalıydı. Avuçlarında hışırdayan kâğıda baktı. Hızlıca geri döndü eve. Kendini koltuklardan birine attığında içinde bir yerlerde patlamaya hazır bir bomba vardı. Kendisine öfkeliydi adam. Yüreğinin lâl oluşuna öfkeliydi. Gururuna ve intikamına bileniyor-

du. Kâğıdı açtığında ilk başta inci gibi yazılmış harflerin üzerinde gezdirdi parmaklarını. Sonra sessizce okudu gözleri her bir satırı.

"Bu bebeği doğurmak benim için çok zor. Gidiyorum Ateş. Beni vicdan azabı bile sayma artık. O kadar yoruldum senden. Son bir isteğim var. Kefareti ödenmiş günahın hesabını sorma. Pelin'i bırak."

Her bir cümle aldığı soluğu kor ateşlere çevirdi. Ciğerlerine giren her hava zerresi Ateş'i kalbinden yakmaya başladı. Beyninde tekrar eden tek cümle vardı.

"Bu bebeği doğurmak benim için zor!"

Kâğıt elinden düşüp giderken ne ara yerinden kalkıp odaya gittiğini fark etmedi bile. Hızlıca üzerini değiştirdi. Kaybetmeyecekti! Ne karısını ne de bebeğini kaybedemezdi. Yeniden kazanmak için her şeyi yapacaktı adam. Ant içti. Vazgeçmeyecekti!

Arabaya binmek üzereyken Kadir tarafından önü kesildi Ateş Mirzan'ın.

"Ateş Bey bu kadın elimde kalacak. Son kararınız nedir?"

Ateş tam ağzını açacaktı ki durdu. Karısı Pelin'i bırakmasını istiyordu. Sessizce yutkundu. Parmaklarıyla burun kemerini sıktı. Korku tüm benliğini sarmıştı. Şimdiden sonra atacağı en ufak yanlış adım Kayra'yı ondan uzaklaştırırdı ama Pelin'i de hiçbir şey olmamış gibi bırakamazdı. Onun yüzünden aylarca acı çekmişti. Onun yüzünden aylarca karısına eziyet etmişti. İlkini mahvetmişti.

"Onu bu evden götür. Almanya'daki adamları ara. Nihat denen o iti de bulsunlar. İkisine de gerekli dersi ver. En iyi şekilde!"

Kadir'e söz hakkı tanımadan arabaya atladı. Aklın-

daki tek şey karısı ve karısının doğuramayacağını düşündüğü bebeğiydi. Trafik kurallarını alt üst ederek Kayra'nın ailesinin evine geldi. Herhangi bir çekinme hissetmiyordu. Evliydi. Karısını istiyordu ve kazanacaktı. Kapının önüne geldiğine derin bir nefes aldı. Zile bastı sakin kalmaya çalışarak. Ateş Mirzan'ın affedilme mücadelesi yeni başlıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra zile bastı genç kız. Gözündeki yaşlar yeni dinmişti. Bir eli karnında bekliyordu. Ailesinin onu nasıl karşılayacağını düşünmeden edemiyordu. Kapının açılmasıyla soluğunu tuttu. Annesinin şaşkın neşeli çığlığı birden kulaklarında patladı.

"Kızıım!"

Daha ne olduğunu anlamadan kendini annesinin kollarında buldu Kayra. Yeni dinen gözyaşları sanki hiç akmamış gibi dökülmeye başladı. Sıkıca sarıldı annesine. Saçlarını öptü. Kokusunu içine çekti. Ayrıldıklarında annesi onu evin içine çekti.

"Kızım nasılsın, iyi misin?"

"Anne iyiyim de bana biraz para verebilir misin? Taksiye ücret ödemedim."

"Dur ben öderim sen inme ya da ben de inmeyeyim. Ne olur ne olmaz. Ya seni alırlarsa yine."

Kadın panik içinde çantasından cüzdanını çıkardı.

"Ne kadar tuttu kızım?"

"Altmış lira."

"Tamam."

Cüzdanından çıkardığı altmış lirayı eline aldı Canan Hanım. Balkona çıkıp taksiciye seslendi. Hâlâ kızının elini bırakmıyordu. Sanki bir anda buhar olup uçacaktı Kayra. Adama balkondan parayı attıktan sonra içeri girdiler. Yaşlı kadın hâlâ kızının varlığına inanamıyordu.

İkisi de koltuğa oturduklarında Kayra kendini annesinin kolları arasında buldu. Durmadan kızının yanaklarını öpüyordu kadın ve saçlarını okşuyordu.

"Anne babam nerede?"

"Polise gitti kızım."

"Neden, ne oldu?"

"Gittiğinden beri senin için uğraşıyor. Bir ipucu bulmuşlar onu öğrenmeye gitmişti."

"Ara gelsin. Artık buradayım."

"Neler yaşadın kızım? Ne yaptılar sana orada? Aradık konuşturmadılar."

Kayra'nın annesi Canan Hanım hıçkırıklarını tutamıyordu. Kızına sıkıca sarılırken onun inlemesiyle geri çekildi.

"Ne? Ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor?"

Panikle Kayra'nın üzerindeki ceketi çıkarmaya çalıştı ama izin vermedi genç kız. Bir yerden başlamalıydı ailesine anlatmaya. Sondan mı yoksa baştan mı başlayacağını düşünürken kelimeler bir anda çıkıverdi dudaklarından.

"Hamileyim."

Canan Hanım bir anda durdu. Beklediği cevap bu değildi. Titreyerek geri çekildi.

"Anlamadım?"

"Hamileyim."

Orta yaşlarını yaşayan kadın birden bağırdı. "Sana zorla bir şey mi yaptı yoksa!"

"Hayır... Anne lütfen beni dinle. Bir daha anlatmaya mecalim yok. Babama da sen anlatırsın."

Genç kızın gözlerinden yaşlar süzülürken tek tek anlattı başından geçen her şeyi. Hiçbir şeyi saklamadı. Son cümlesine noktayı koymuştu ki kapı alacaklı gibi çalındı. Canan Hanım kapıyı araladığında eşini gördü. Çetin Bey karısını es geçerek içeri geçti. Kızını görünce elleri yüzüne gitti.

"Kızım!"

Kayra ve babası birbirine sıkı sıkı sarılırken annesi gözyaşlarıyla izledi bu manzarayı. Kayra yüzünü ekşitince Canan Hanım araya girdi.

"Çetin bırak kızı. Çok yorgun."

"Tamam. Sadece biraz daha koklayayım kızımı."

Adamın gözyaşları Kayra'nın yüreğini yaktı. Sıkı sıkı sarıldı tekrar babasına.

"Özür dilerim baba. Çok özür dilerim. Affet beni."

Çetin Bey kızını kendisinden uzaklaştırdı yaşlı gözleriyle gülümseyerek. "Neden özür diliyorsun bir tanem? Senin bir suçun yok ki."

"Özür dilerim."

Kayra babasının kollarından tamamen çıktı. "Ben biraz dinlensem iyi olacak."

"Tamam kızım. Hadi git yat."

Kayra ikisini de öptükten sonra odasına geçti. Başını yastığına koyduğunda hissetti kocasının yokluğunu. Ellerini karnında birleştirip uykuya daldı. Annesi ise babasına her şeyi anlatmakla meşguldü. Biliyordu...

Kayra gözlerini kapının sesiyle açtı. Bir anda başını saate çevirdi. Beklediği kişiydi gelen. Emindi. Derin bir nefes aldıktan sonra odasından çıktı. Gözü yaşlı annesiyle babasını gördü. Babasına baktı korkuyla. Belki o da istemeyecekti bebeği. Zilin tekrar çalmasıyla bakışları yeniden kapıya kaydı. Tam babası hareketleniyordu ki onu durdurdu.

"Artık büyüdüm baba. Hem de çok... Ben hallederim."

"Kayra kızım..."

"Baba lütfen. Bugüne kadar hiçbir kararıma karşı çıkmadınız. Buna da çıkma."

"Tamam ama şunu unutma, hep arkandayım."

"Biliyorum."

Derin bir nefes aldıktan sonra hava ciğerlerinde takılı kaldı. Kocası bu sefer kapıyı yumrukluyordu.

"Kayra aç kapıyı! İçeridesin biliyorum."

Genç kız annesiyle babasını içeri gönderdikten sonra kapıya yaklaştı. Ağlamak istemiyordu artık.

"Ateş git buradan."

"Gitmeyeceğim! Sen benim karımsın."

"Değilim. Sen alacağını aldın."

"Kayra yapma."

"Bir şey yapmıyorum."

"Bebeğimize zarar verme Kayra."

Genç kız yeni fark etti karnının üzerindeki elini. Gözyaşı yanağından süzülürken sessizce mırıldandı.

"Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Ateş'in eli yüreğinde kaldı. Karısının her git deyişi ruhunda bir bomba patlattı. Çaresizce dizlerinin üzerine çöktü adam.

"O masum Kayra. Yapma bunu bana. Yapma..."

"Ateş git lütfen."

"Hayır, gitmiyorum. Lütfen bebeğimize bir şey yapma."

Kapıdan gelen sesle başını kaldırdı Ateş. Karısının kapıyı araladığı yere baktı. O da yere çökmüştü. O da ağlıyordu.

"Git lütfen. Acı çekiyorum sen buradayken. Sesini duydukça yaralarım sızlıyor."

Ateş gözyaşları içinde baktı karısına. "Özür dilerim Kayra."

Kapı tamamen açıldığında Ateş kollarını uzattı karısına ama Kayra geri kaçtı. Boşluğa düşen iki et parçasıydı artık Ateş Mirzan'ın kolları.

"Bebeğimize zarar verme."

"Ben istemiyorum."

"İstiyorsun... Kıyamazsın sen. Yapmazsın. Pelin'e bile kıyamazken hiç suçu olmayan birine asla kıyamazsın."

"Ateş yoruldum."

"Tamam... Ben seni yormam. Her istediğini yaparım. Bir şans ver Kayra. Tek bir şans. Yemin ediyorum her şeyi düzelteceğim. Sadece bana inan. Güven! Sana Ahmet'i göstereyim. İzin ver."

"Hayır. Git sadece... Uzak dur benden."

"Kay..."

Yüzüne kapanan kapıyla çöktü adamın omuzları. Çaresizce fısıldadı adam.

"Affet Kayra'm. Çok çaresizim affet!"

Genç kız sırtını kapıya dayayıp saatlerce ağladı. Sağında annesi, solunda babası, yüreğinde kocası vardı. Elleri karnında birleşti.

"Doğuramam onu."

Çetin Bey'in sesiyle ona döndü.

"O bizim torunumuz. Senin bir parçan. Kıyamazsın sen. Üzülürsün... Yapma kızım. Yüreğine vicdan azabı ekme."

"Baba, ya baş edemezsen? Babam nerede diye sorarsa?"

"Buluruz bir yolunu küçüğüm. Buluruz elbet."

Kayra birinin çıkıp aldır demesini bekliyordu. Sadece yanına bir destekçi arıyordu. Günahını paylaşacağı birini...

"Karar senin kızım."

Sessizce kalktı kadın ve aynı sessizlikte verdi kararını. Doktora gidecekti. Bu bebek doğmayacaktı.

"Tamam ama şunu unutma, hep arkandayım."

"Biliyorum."

Derin bir nefes aldıktan sonra hava ciğerlerinde takılı kaldı. Kocası bu sefer kapıyı yumrukluyordu.

"Kayra aç kapıyı! İçeridesin biliyorum."

Genç kız annesiyle babasını içeri gönderdikten sonra kapıya yaklaştı. Ağlamak istemiyordu artık.

"Ateş git buradan."

"Gitmeyeceğim! Sen benim karımsın."

"Değilim. Sen alacağını aldın."

"Kayra yapma."

"Bir şey yapmıyorum."

"Bebeğimize zarar verme Kayra."

Genç kız yeni fark etti karnının üzerindeki elini. Gözyaşı yanağından süzülürken sessizce mırıldandı.

"Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Ateş'in eli yüreğinde kaldı. Karısının her git deyişi ruhunda bir bomba patlattı. Çaresizce dizlerinin üzerine çöktü adam.

"O masum Kayra. Yapma bunu bana. Yapma..."

"Ateş git lütfen."

"Hayır, gitmiyorum. Lütfen bebeğimize bir şey yapma."

Kapıdan gelen sesle başını kaldırdı Ateş. Karısının kapıyı araladığı yere baktı. O da yere çökmüştü. O da ağlıyordu.

"Git lütfen. Acı çekiyorum sen buradayken. Sesini duydukça yaralarım sızlıyor."

Ateş gözyaşları içinde baktı karısına. "Özür dilerim Kayra."

Kapı tamamen açıldığında Ateş kollarını uzattı karısına ama Kayra geri kaçtı. Boşluğa düşen iki et parçasıydı artık Ateş Mirzan'ın kolları.

"Bebeğimize zarar verme."

"Ben istemiyorum."

"İstiyorsun... Kıyamazsın sen. Yapmazsın. Pelin'e bile kıyamazken hiç suçu olmayan birine asla kıyamazsın."

"Ateş yoruldum."

"Tamam... Ben seni yormam. Her istediğini yaparım. Bir şans ver Kayra. Tek bir şans. Yemin ediyorum her şeyi düzelteceğim. Sadece bana inan. Güven! Sana Ahmet'i göstereyim. İzin ver."

"Hayır. Git sadece... Uzak dur benden."

"Kay..."

Yüzüne kapanan kapıyla çöktü adamın omuzları. Çaresizce fısıldadı adam.

"Affet Kayra'm. Çok çaresizim affet!"

Genç kız sırtını kapıya dayayıp saatlerce ağladı. Sağında annesi, solunda babası, yüreğinde kocası vardı. Elleri karnında birleşti.

"Doğuramam onu."

Çetin Bey'in sesiyle ona döndü.

"O bizim torunumuz. Senin bir parçan. Kıyamazsın sen. Üzülürsün... Yapma kızım. Yüreğine vicdan azabı ekme."

"Baba, ya baş edemezsen? Babam nerede diye sorarsa?"

"Buluruz bir yolunu küçüğüm. Buluruz elbet."

Kayra birinin çıkıp aldır demesini bekliyordu. Sadece yanına bir destekçi arıyordu. Günahını paylaşacağı birini...

"Karar senin kızım."

Sessizce kalktı kadın ve aynı sessizlikte verdi kararını. Doktora gidecekti. Bu bebek doğmayacaktı.

Ateş evin önüne geldiğinde bir müddet arabadan çıkamadı. Kayra'nın gözlerinde gördüğü kararlılık onu korkutuyordu. Karısını yalnız bırakmayacaktı. Her dakika olamasa da yanında olduğunu hissettirmeliydi. Derin bir nefes aldıktan sonra arabadan indi. Evin içine girdiğinde birden Fatma'yla çarpıştı. Genç kızın yüzünde gülücükler açıyordu. Gözlerinden de tam tersi yaş akıyordu.

"Ne oldu Fatma? Ne bu halin?"

"Uyandı Ateş Bey! Pamuk... O uyandı!"

Genç adam önce durdu. Sonra günlerdir akmaya alışmış olan yaşlar yeniden boşaldı gözlerinden. Kendini dördüncü kata attığında ona gülümseyen kardeşiyle karşılaştı. İçindeki mutluluğun haddi hesabı yoktu. Gökler, yerler sanki ona bahşedilmişti. Başucunda doktoru gördü.

"Sen... Ne zaman uyandın canımın içi?"

"Bir buçuk saat oldu."

Ateş kardeşinin yanına gidip ona sıkı sıkı sarıldı. Ciğerine hapsetti her bir saç telinin kokusunu. Kaybolan yılların acısı çıkarırcasına kanla canla yapıştı kardeşine.

"Küçüğüm benim. Miniğim."

Ateş Pamuk'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarını öptü sulu sulu.

"Abi yapma yaa."

"Uyanır uyanmaz itiraz ha."

Genç adam gözlerindeki yaşları sildi hızlıca. Tam bir şey diyecekti ki kardeşinin sorusuyla dondu kaldı.

"Yengem nerede abi?"

"Sen... Nasıl biliyorsun?"

Ateş'in şaşkın bakışlarına keyifle cevap verdi solgun benizli kız.

"Hepinizi duyuyordum."

Annesinin yanına gelmesiyle yatağından doğruldu Kayra. Sessizce ona baktı. Canan Hanım merakla bakıyordu.

"Ne yaptın kızım? Bir karar verebildin mi?"

"Bu iş yarın bitecek anne."

Sessizce baktı kadın kızına. Bir şey diyemiyordu.

"Kızım biraz düşünsen, daha vakit var."

"Vakit yok anne. Ateş durmayacaktır."

"O..."

"Konuşmasak. Bana sarılır mısın?"

Canan Hanım kızını kollarının arasına alıp yatağa girdi. Anne kız gözlerini kapattı karanlığa. Yarın her şey çok başka olacaktı.

Kayra ve annesi, Çetin Bey'in sesiyle uyandı. Gecenin bir yarısı korkuyla baktı iki kadın da adama. Çetin Bey elinde üç uçak bileti sallıyordu.

"Hazırlanın bayanlar. Sabah yedide memleketimize uçuyoruz. Yeniden başlamak için."

Kayra şaşkınlıkla babasına baktı.

"Ama..."

"Aması yok Kayra Hanım. Bu sefer benim sözüm dinlenecek. O adamın seni rahatsız etmesini istemiyorum artık!"

"Baba lütfen..."

"Konu kapandı. Hazırlanın hemen."

İki kadın da çaresizce bavulları çıkarttılar. Kayra her kıyafetin ardından kocasını düşünüyordu. Ne yapacaktı acaba yarın, gelecek miydi yeniden? Derin bir nefes alırken son parçayı koydu bavula. Gitmeden önce bir saat daha kestirebilirdi. Uyumak için yatağa uzandı. Kafasından kocasını çıkaramayacağını en başından öğ-

renmişti. Artık alışmalıydı. Ateş yanında yoktu ama hep aklında kalacaktı.

Ateş doktora baktı şaşkınlıkla. Norveç diyordu. Kardeşinin tedavisi ve hızlandırılmış eğitimi için Norveç'i öneriyordu. Karısını bırakamazdı. Daha birkaç saat önce ona varlığını hissettirme planları yaparken şimdi Norveç'e gidemezdi. Gözleri Pamuk'a kaydı. Sorduğu soruyu hâlâ cevaplamamıştı. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

"Norveç olmaz."

"Orası en iyisi."

"Ben düşünmeliyim."

Düşünmeliydi adam. Karısı her an bir delilik yapabilirdi çünkü. Yerinden kalkıp evi arşınlamaya başladı. Böyle olmayacaktı. Kardeşi bir yandaydı, karısı bir yanda. Karar veremiyordu.

Odasına geçtiğinde karısının bıraktığı nota ilişti gözleri. Bangır bangır bağırıyordu Kayra ona. Gitmesini istiyordu. Sessizce yutkundu adam. Karısı bebeği istemiyorsa ona zorla doğurtamazdı. Kayra'ya zaman vermesi gerekiyordu. Dünyanın en büyük riskini göze alamayacaktı. Karısına zaman verecekti ama bu Norveç'te olmayacaktı.

Kardeşinin odasına girdi tekrar. Herkes merakla ona bakıyordu. Ateş konuşmak üzereyken çalan telefonun sesiyle durdu. Arayan Kayra'nın peşine taktığı adamı Ali'ydi. Hemen açtı.

"Ne oldu Ali?"

"Efendim Çetin Bey bilet aldı. Antalya'ya gidiyorlar."

"Ne demek Antalya?"

"Memleketleri orası. Tahminimce kalıcı bir gidiş."

Ateş derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapattı.

"Tamam Ali. Bir şey olursa haber et."

"Peki efendim."

Genç adam kendisine bakan topluluğa aldırış etmeden kardeşine döndü.

"Tedavisi ve hızlandırılmış eğitimi için Norveç'e gitmeyeceğiz. Antalya'ya gidiyoruz. Doktorları ve eğitmenleri oraya getirteceğiz!"

Kimsenin bir şey demesine izin vermeden kız kardeşinin alnından öptü ve odasına geçti. Bu delilikti. Kayra'nın olduğu bir şehirde ona bakmadan yaşayacaktı. Adamı avutan tek şey aynı şehirde aynı havayı soluyacak olmalarıydı.

9. Bölüm

Benim yalnızlıkla cezalandırılmamdı "aşk."
(Emre Gökçe)

Ciğerleri Akdeniz'in tuzlu suyunun kokusuyla bayram etti. Genç kadının saçları rüzgârda savrulurken derin bir nefes daha aldı. Memleketi gibi yoktu. Huzurluydu bu memleket. Gözünden bir damla yaş süzülürken elleri istemsizce karnında birleşti. Eve geldikten iki saat sonra ertesi gün için doktordan randevu almıştı. Belki de bu bebeğini son hissedişiydi. Sessizce yutkunurken annesinin sesini duydu.

"Kayra gel hadi kızım. Üşüyeceksin."

Genç kız acıyla gülümsedi. Zaten üşüyordu. Yüreği buz tutmuştu. Ağır adımlarla evine girdiğinde babasının hüzünlü yüzüyle karşılaştı. Hâlâ bir ümitleri vardı.

"Karnın aç mı kızım? Canın bir şey çekiyor mu?"

Babasına gülümsedi Kayra.

"Hayır baba. Aç değilim. Ayrıca canım bir şey çekmiyor."

"Allah Allah... Annen sana bir aylık hamileyken geceleri uyuyamazdım ben. Hep bir şey çekerdi canı."

Gülerek onlara baktı. "Baba... "

Genç kız yaşlı adamın ne yapmaya çalıştığını biliyordu.

"Tamam tamam. Bir şey demiyorum. Seninle şöyle eskisi gibi gezelim mi biraz?"

"Olabilir aslında."

"O zaman sıkı giyin. Üşütmeyin."

Kayra gözlerini devirdi. Babası yine çoğul konuşmuştu. Genç kadının annesi evde kalırken baba kız evden ayrıldı. Babasının yanında yürüyordu Kayra. Geceleri hâlâ uykusunda huzursuzdu. İkisi de sessizce yürürken Çetin Bey sağa saptı. Kayra gittikleri yolu biliyordu. Burası çocukluğunun geçtiği parktı. İkisi bir banka oturdu. Çetin Bey kızını kendine çekti. Çocuklar neşe içinde oyun oynuyordu. Havanın soğuğundan etkilenmesinler diye anneleri sıkı sıkı giydirmişti.

"Burayı hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet. Ne yapmaya çalıştığını da biliyorum."

"Onun hiçbir suçu yok Kayra."

"Baba..."

"Beni dinle..."

Genç kadın çaresizce başını sallayıp babasını dinlemeye başladı.

"Sen doğmadan önce annen hamile kalmıştı. O kadar mutlu olmuştuk ki ben kafayı yiyordum. Öyle böyle değil ama. Baba oluyordum sonuçta. Annense hep panikti. İçindeki cana bir şey olmasın diye bir giyineceğine iki giyiniyordu. Ayağına üç tane çorap giydiği günleri bilirim."

Kayra sessizce gülümsedi.

"Ama nasip olmadı işte doğması. Hamileliğin altıncı ayında bebeğin anneni zehirlediğini fark etti doktor."

Genç kızın gözleri doldu.

"Aldırmak zorunda kaldı. Canlı canlı parçaladılar onu. Sonra annen sana hamile kalana kadar kendine gelemedi. Çok zor günlerdi kızım. Psikolojik tedaviler gördü. Senin de aynı şeyleri yaşamanı istemiyorum. İyi düşün. Annen istemeyerek aldırdığı halde bu duruma geldi. Sen annenden de narinsin."

Kayra'nın gözyaşları avuçlarına doldu. Ağlamak istemediği halde bir türlü tutamıyordu kendini.

"Baba sadece destek olun yeter. Ben son kararımı verdim."

Yaşlı adam çaresizce eğdi başını. Hiçbir şey fayda etmiyordu. Kızının çok nadir tutan keçi inadına denk gelmişti. Derin bir nefes aldıktan sonra Çetin Bey dizlerine vurarak ayağa kalktı.

"Eh madem kararın karar... Gidelim."

"Biraz daha gezmeyecek miyiz?"

"Yorulma daha fazla. Yarın senin için çok zor bir gün olacak."

"Baba..."

Çetin Bey onu elinden tutup kaldırdı. Kızının daha fazla konuşmasına izin vermedi. Yüreği burkuluyordu adamın. Hiç suçu olmayan bir can yok yere öldürülecekti. Kızının yaşadıklarını tasvip etmiyordu. Hatta Ateş'i öldürebilirdi ama söz konusu minik bir candı.

İkisi de eve girdiklerinde Kayra sessizce odasına çıktı. Çetin Bey ve eşi göz göze geldiğinde acı bir tebessüm belirdi adamın dudaklarında. Konuşmasına gerek yoktu. Yıllardır aynı yastığa baş koymuşlardı. Birbirlerinin gözlerinden anlıyorlardı her şeyi. Gökyüzü iyice karanlığa boyandığında Candan ailesinin evinde hüzün son demlerini yaşıyordu. Küçük bir Mirzan'ın ölüm emri vardı bu evde. Kadının vazgeçişi, erkeğin çaresizliği!

Derin bir nefes aldı adam! Hüzün kokan hava ciğerlerini dağladı. Gözlerini yavaşça aralarken hâlâ yüreğine oturan taşı kaldıramamıştı. Kadının söyledikleri yüreğinden çıkmıyordu. Çıkmazdı da zaten! Nakış gibi işlenmişti karşı koyduğu her şey dondurduğu kalbine.

Ateş Mirzan kaybetti! Ruhunu, bedenini, kalbini, her şeyini! Ölümdü kadının yokluğu adama ve adam her gün diri diri öldü yoklukta! Aldığı nefes haram, yürü-

düğü adım mekruhtu! Günaha battı her şey ve en ufak bir ümit ışığı bile kalmadı gelecekten! Çünkü intikam bitmiş, ışıklar kapanmıştı! Antalya'nın havası herkese günlük güneşlikti. Ateş'e kasvetli. Antalya'nın insanı herkese sıcacıktı. Ateş'e soğuk. Antalya herkese neşe getirmişti. Ateş'e hüzün.

Gözlerini kapadı adam ama yine karısını buldu kapalı göz kapaklarının ardında. Artık ağlamak istemiyordu. Son günlerde bir erkeğin ömründe ağlayacağı kotayı doldurmuştu ama karısı ne zaman düşse gözlerine, dökülüyordu gözyaşları. Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça başını yasladığı koltuktan kaldırdı. Bir daha gözlerine getirmeyecekti kadını! Ya bu aşktan kurtulacaktı ya da bu aşkta yanacaktı. Kayra onu istemezken en mantıklısı kurtulmaktı ama kolay değildi işte bir anda içindeki duyguları hasat etmek. Yanacaktı Ateş. Kaderi belliydi. Ruhunu delik deşik edecekti karısı.

Katil oldu Ateş Mirzan. Gözlerinde öldü önce kadın! Sonra ruhunda! Ama bir yüreğinde ölmek bilmedi! Aksine dirildikçe dirildi! Dirildikçe yaktı adamı hasret! Hasret boy verdikçe daha da küçüldü adam! Görenler şaşkındı! Duyanlar şaşkın! Aklına inat hâlâ kabul etmiyordu yüreği gidişi! Bu değildi sonları. Ama bu sonu da kendisi çizmişti.

Bakışları ağır ağır ellerine kaydı. Kan vardı ellerinde! Kayra'nın kanı! Pişmanlık vardı yüreğinde! Kayra'nın pişmanlığı! Nasıl büyük bir yanlış yaptığını düşündükçe kendi elleri bedeninin katili olmak istiyordu!

Naif bir ses böldü düşüncelerini. "Abi ne zaman gelecek yengem?"

Sessizce yutkundu adam. Derin bir nefes alırken kız kardeşine döndü. Ayaktaydı ve kendisine bakıyordu. Sanki beş yıldır yatan o değilmiş gibiydi! Buruk bir tebessüm gönderdi Pamuk'a. Aklına inat yüreğinin cevabını verdi en değerli emanetine!

"Çok yakında biz yanına gideceğiz canım."

Gece en büyük laneti oldu kadının! Gözlerini araladığında başucunda annesini buldu.

"Uyu kızım."

Başını sakince sallayıp tekrar kapadı gözlerini. Aradan üç saat geçmişti ki tekrar uyandı. Yine annesi vardı başucunda.

"Uyu canım."

Tekrar gözlerini kapattı. Uyumalıydı. Artık kocası için gece üç defa kalkmasına gerek yoktu! Ateş'in kesin emri öyleydi vakti zamanında. Sabah onu üstünde uyurken bulmak istemediği için Kayra hep geceleri uyandı! Bedeni bu düzene alışınca da kocasından kaçtığı günden beri aynı sıkıntıları yaşıyordu. Geçmiyordu korkusu! İnsan kocasından korkar mıydı? Korkuyordu işte Kayra. Evdeki son günlerini hatırladı birden. Gözlerinden yaş süzülürken annesinin naif parmaklarını hissetti yanaklarında.

"Ağlama kızım! Ağlama Kayra'm!"

Gözleri birden aralandı. Annesine hınca hınç bir öfkeyle baktı. Yaşlı kadın güzeller güzeli kızının öfkesinden korktu.

"Bana Kayra'm deme sakın!"

Titreyerek sırtını annesine döndü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Kayra'm! Lanetti onun için adının sonuna konan sahiplik eki! Kocası ona ilk Kayra'm dediğinde hissettiği sevinci ve hüznü hissetti yüreği tekrar! Bunu duymak için aylarca beklemişti ve ümidinin karanlığa gömüldüğü o en korkunç anda kocası ona ışık yakmıştı! Ölü bir insan ışığı görse ne olacaktı ki! Kayra'nın durumu bundan farksız değildi işte! Kocası kaybettiği anda gelmişti ona!

Bedeni sara nöbetine tutulmuş gibi titrerken annesi ne yapacağını şaşırdı. Kızı için her şey zordu. Yaşlı kadın aklına gelen şeyi yanlışlıkla dillendirdi.

"Kızım Ateş..."

Kayra annesine döndü hızlıca. Yataktan doğruldu.

"Ateş deme bana!"

"Ben sadece, yani..."

Kız hızlıca üzerindeki pijamadan kurtuldu. Sırtını annesine döndü ve eliyle omzuna vurdu.

"Al sana Ateş."

Avucunun içini gösterdi.

"İşte Ateş."

Kendini yatağa bıraktı birden. Elleri yanlara düşerken sessizce hıçkırdı.

"Kızım özür dilerim. Yaraların elbet kapanır. Tedavi de göreceksin. Her şey düzelecek bak görürsün."

Kayra yaşlı gözlerle annesine baktı.

"Düzelmeyecek anne. Kahretsin. Onu sevdiğim müddetçe hiçbir şey düzelmeyecek!"

Yaşlı kadın çaresizliğin son demindeydi. Kızı için hiçbir şey yapamıyordu. Sessizce Kayra'nın yanına uzanıp onu kollarının arasına aldı.

"Kayra..."

Genç kızın hıçkırığını duydu kadın.

"Bir kere daha düşün kızım. O senin evladın."

Canan Hanım'ın ruhunu bugüne kadar kızından hiç duymadığı buz gibi bir ses deldi.

"Bu iş sabah bitecek anne!"

İki kadın da kapadı gözlerini ve sonra ikisi de uykuya daldı...

Ateş geceden beri karısının günlüğünün başından ayrılmamıştı. Kaçıncı sayfada olduğunu bile unutmuş-

tu. Yüreği yazılan hiçbir harfi kaldıramıyordu. Ciğerleri parçalanıyordu. Hüzün yağmurları gözlerinden akıyordu. Her okuduğu satırda ellerini kırarcasına sıkıyordu. İmkânı olsaydı dilini lâl yapardı adam! Ama o cahilliğinin cezasını çekiyordu. İlla okumayınca cahil olunmuyordu işte! Adam aşktan cahildi! Sevdadan cahildi! Acıdan cahildi! Gözleri kapanmak üzereyken son satırlar yüreğine işledi.

"Keşke başka bir zamanda karşılaşsaydık kocamla. O zaman severdi beni belki."

Derin bir nefes aldı kadın. Aldığı her soluk bedenindeki acıları canlandırdı. Kulağı dışarıda okunan sabah ezanındaydı. Sakince oturup onu dinledi. Gözünden bir damla yaş süzüldü. Elleri yanıyordu. Yüreği yanıyordu. Bütün bedeni alevler içindeydi. Bir türlü affetmiyordu aklı ama yüreği bağışlamaya hazırdı. Aslında kızgındı kadın yüreğine! Onca kıyıma rağmen hâlâ seviyordu adamı! Onca öfkeye rağmen hâlâ vazgeçmemişti. Güneşin doğuşuna şahitlik ederken gözleri, yüreği bilmediği diyarlarda geziniyordu. Dörtnala Ateş'i arıyordu.

Dalıp gittiği düşüncelerle ilerledi zaman. Kapının sesiyle gözlerindeki yaşları silip dudaklarına güzel bir tebessüm yerleştirdi Kayra. Kapı aralandığında annesinin buruk tebessümüyle karşılaştı.

"Hazır mısın kızım?"

Derin bir nefes aldı Kayra! Yetmeyince hava ciğerlerine, yeni bir nefes daha hapsetti içine! O da yetmedi! Yetmeyecekti biliyordu! Yetmesi için Ateş'e ihtiyacı vardı. Ama o inatla reddediyordu Ateş'i! İnatla da reddedecekti!

"Hazırım anne!"

İki kadın da evden çıktığında Çetin Bey arkalarından

buğulu gözlerle baktı. Yüreği ilk evladının acısını hâlâ yaşıyordu. Torununun ıstırabını da ekleyemezdi bu acıya.

Canan Hanım tam taksiyi çağırmak için telefonunu çıkartıyordu ki yaklaşan sarı civcivi görünce vazgeçti. Aracı durdurmak için elini uzattı. Hızlıca durdu araç. Bu taksi her zaman kullandıkları durağın taksilerindendi. Güvenle içine bindi yaşlı kadın. Ardından da Kayra oturdu arka koltuğa.

"Nereye gidiyoruz efendim?"

"Sen Işıklar Caddesine doğru git. Ben oraya gelince tarif edeceğim sana."

"Peki efendim."

Canan Hanım merakla şoförü inceliyordu. Kayra ise bambaşka bir âlemdeydi. Gözleri devamlı doluyordu. Ellerini karnının üzerinde bağlamamak için canla başla mücadele ediyordu. Annesinin sesiyle daldığı düşüncelerden çıktı.

"Oğlum seni hiç görmemiştim daha önce. Yeni mi başladın işe?"

"Evet efendim."

"Biz hep taksiyi bu duraktan çağırırız da ondan merak ettim. Adın ne senin?"

"Ali efendim."

"Memnun oldum Ali. Ben de Canan. Sizin duraktakiler beni çok iyi bilir."

Ali ve Canan Hanım gülüşürken Kayra bakışlarını dışarı çevirdi. Derin bir nefes çekti ciğerlerine. Canan Hanım Ali'ye gidecekleri yeri tarif ederken genç kızın titremesi daha da arttı. Beynindeki düşünceler daha da çıkılmaz bir yola girdi. En sonunda dayanamayıp camı açtı.

"İyi misin kızım?"

"İyiyim anne."

Kısa ve netti Kayra. İyiydi ve daha iyi olacaktı.

Ateş elindeki telefonu evirip çevirip sekizinci kere adamını aradı ama hâlâ cevap vermiyordu Ali. Sinirden küplere biniyordu Ateş. Niye telefonuna bakmıyordu ki bu adam? İstediğini yapmış mıydı merak ediyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra aramayı bıraktı. Koltuğa oturup sakin kafayla düşünmeliydi.

Merak! İçindeki tek şey meraktı! Karısı ne yapıyordu şimdi deli gibi merak ediyordu. Bebek hakkındaki fikrinin değişip değişmediğini merak ediyordu. Telefonu tekrar eline aldığında istediği adamdan gelen çağrıyı gördü. Hemen açtı telefonu.

"Neredesin sen Ali!"

"Dediğinizi yaptım efendim. Taksi durağının sahibi aldığı paradan memnun."

"Neredesin şimdi?"

"Ateş Bey bu sizi memnun etmeyecek. Kayra Hanım kadın doğum uzmanına geldi. Ben onlar girdikten beş dakika sonra içeri girdim. Kontrol amaçlı değil ziyaretleri. Hemşirenin ağzını yokladım. Kürtaj..."

"Hangi doktor!"

Ali geldikleri yeri tarif ederken Ateş çoktan yola çıkmıştı bile. Titriyordu. Korkudan titriyordu. Kayra'yla arasındaki tek bağ bebekleriydi. Onu kaybedemezdi. En özel anlarının en güzel meyvesiydi o bebek. Kayra'ya kendini bir nebze de olsa affettirişinin en muhteşem hatırasıydı. İzin vermeyecekti buna. Arabasını yarım saat sonra taksinin arkasında durdurdu. Ali'ye bakmadan poliklinikten içeri girdi. Kadın doğumun önüne geldiğinde Kayra'nın annesiyle karşılaştı. Yaşlı kadın çaresizce bekliyordu. Hızlıca ona yaklaştı.

Canan Hanım karşısında Ateş'i görmeyi beklemiyordu. Gözleri önce şaşkınlıkla açıldı sonra da öfkeyle kısıldı. "Senin yüzünden kızım katil oluyor içeride."

"Başladı mı?"

"Evet."

Ateş kendini çaresizce koltuğa bıraktı. İçeride bebeğini parçalıyorlardı. Gözlerinden yaşlar akarken elini saçlarına daldırdı. Karısının katiliydi o. Şimdi de bebeğinin katili olmuştu. Kayra'ya öyle davranmasaydı bu bebek doğardı. Çaresizce doğumhanenin kapısına baktı. İçerideki hareketlenme buzlu camın arkasından gölgeler halinde yansıyordu. Gözleri kısıldı adamın. Tam ayağa kalkmıştı ki doğumhanenin kapıları şiddetle açıldı. Gördüğü manzara ise onu ve Canan Hanım'ı şaşkınlığa uğratmıştı.

Genç kadın doğumhaneye girdiğinden beri sessizdi. Narkozu verecek olan anestezi uzmanı başında dikiliyordu. Cellattan farkı yoktu. Kayra panikliyordu. Korkuyordu. Ne yapacağını biliyor gibiydi şimdiye kadar ama bu masanın üzerinde yatmak onu rahatsız ediyordu.

"Ne zaman gelecek doktor?"

"Yarım saate burada olacak. Bazı evrakları düzenliyor. Biliyorsunuz ki bu kürtaj babadan habersiz yapılıyor."

Kayra sessizce yutkundu. Aklına kocası geldi. Ne yapıyordu acaba şimdi? Belki de İstanbul'da gününü gün ediyordu. Acaba Pelin'i bırakmış mıydı? Az çok Ateş Mirzan'ı tanıyordu. Bırakmayacağını da biliyordu ama yine de hep bir ümide bağlanmıştı işte kız! Bugüne kadar yaşamasını sağlayan şey de küçük ümitleri değil miydi zaten?

Düşüncelerinden doktorun içeri girmesiyle sıyrıldı. Birden yerinden doğruldu.

"Sakin olun Kayra Hanım. Bu işi yarım saatte halledeceğiz."

Kayra yeniden uzandı doğum koltuğuna. Ayaklarını yukarı kaldırıyordu ki birden durdu. İçerinin soğukluğundan titrediğini sandı önce ama yeni yeni fark ediyordu gerçek sebebi. Korkuyla yutkundu.

"Şey... Ben bir şey sorabilir miyim?"

"Tabi sorun. Sonra narkozu vermeye başlayalım."

"Iıı... Canı yanar mı?"

"Kimin?"

"Bebeğimin... Yani bebeğin... Yani onun işte."

Sahiplenme eki kullanmamalıydı. Kullanırsa vazgeçemezdi.

"Merak etmeyin o daha bebek bile değil. Oluşmaya yeni yeni başlıyor. Canı tabi yanar ama sonra biter."

Kayra korkuyla irkildi. Bu ne biçim bir doktordu böyle. Bebeğine ne demişti!

"O bebek ama!"

"Kayra Hanım hazırsanız başlayalım."

"Ben... Hazırım."

Sessizce yutkundu. Elleri titriyordu. Beyninin içinde yankılanan tek şey bebeğinin canının yanacak olması gerçeğiydi. Ne yaptığını düşündü. Bebeğini öldürecekti. Ateş Mirzan'dan farkı kalmayacaktı. Allah'ın ona bahşettiği masum bir cana kıyacaktı. Yüzüne yaklaşan maskeyi görünce birden yerinden doğruldu. Üzerindeki yeşil hastane kıyafetini hızlıca düzeltti.

"Kayra Hanım ne yapıyorsunuz?"

"Gidiyorum."

Kayra doktorun kolunu tutmaya çalıştığını fark edince hızlıca onu itti. Doğumhaneden dışarı attı kendini. Bakışları etrafı taradığında gördüğü ilk kişi şüphesiz kocasıydı. Annesinin yanına gelmesiyle şaşkınlığından kurtuldu Kayra. Ateş'in burada ne işi olduğunu merak

ediyordu. Nereden öğrendiğini merak ediyordu. Ama içindeki ateşi söndürmek hepsinin ötesindeydi.

"Kayra kızım ne oldu?"

Canan Hanım merakla kızına baktı. Kayra'nın bakışları kocasındaydı. İkisi arasından çekilmeye karar verdi. Sessizce bir köşeye geçti. İçinde ne varsa şimdi dökecekti kadın. Ateş yaklaşmaya çalıştı karısına. Bir iki adımdan sonra durdu. Çünkü Kayra her adım atışında geriye kaçıyordu. Bu kendi eseriydi. Karısı ondan korkuyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar yaklaşmak için adım attı. Bu sefer Kayra'nın buz gibi sesiyle durdu.

"Senin yüzünden neredeyse evlat katili oluyordum!"

Ateş çaresizce baktı karısına. Adamın pişmanlığı oluk oluk aktı kadının yüreğine ama bu sefer de Kayra'nın yüreği sağır oldu. Bu seferde kadının yüreği kör oldu. Görmedi kocasının pişmanlığını.

Kayra kocasına yaklaştı. Adam kadının gözlerinde nefreti gördü. Üzülmesi gerektiği yerde sevindi. Nefret de bir duygu belirtisiydi. Karısının ona hiçbir şey hissetmemesinden iyiydi. Kayra Ateş'in önünde durdu. İkisi de birbirini delip geçerken adam karısının önüne çöktü. Elleriyle onu belinden kavrayıp kendine çekti. Başını karnına gömdü yavaşça.

"Teşekkür ederim Kayra. Ben senin umutlarını söndürdüm ama sen benimkini yaşattın."

İkisinin de gözlerinden yaşlar süzülürken Canan Hanım hıçkırığını tutamadı. Kayra elini kocasının başına götürecekti ki kendini durdurdu.

"Git buradan Ateş. Nereden öğrendim bilmiyorum ama İstanbul'a geri dön. Bu bebek sadece benim! Sen hayatımızda yoksun artık!"

Ateş çaresizce başını kaldırdı. Karısının gözlerinde gördüğü şey onu korkutuyordu. Önündeki duvar taştan, kayadan değildi. Karısının ona ördüğü duvarın hammaddesi acıdandı. Öfkedendi. Gücünü yaraların-

dan alıyordu. Antalya'ya yerleştiğini de söylemeyecekti. Kayra yine kaçardı çünkü. Artık biliyordu karısını. Vakti gelene kadar İstanbul'da bilecekti Kayra Ateş'i. Derin bir nefes almak istedi adam ama olmadı. Yavaşça yerinden doğruldu. Karısının geri çekilme çabasına inat onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Saçlarına son bir öpücük kondurduktan sonra sessizce fısıldadı kulağına.

"Yine de teşekkür ederim Kayra'm."

Kayra kulağında hissettiği nefesle gözlerini kapattı. Kocası içinde gizli saklı tuttuğu Ahmet'i özgürlüğüne kavuşturmuştu. Ses tonundan, dokunuşundan, acısından anlıyordu bunu kadın. Ateş'in yavaşça ondan uzaklaşmasıyla önce bedeni üşüdü kadının. Sonra ruhu. İçini kemiren soru birden dudaklarından döküldü.

"Pelin'i bıraktın mı?"

Arkasını dönüp giden Ateş yavaşça geri döndü.

"O cezasını çekiyor Kayra."

"Neyin cezası? Ben çektim işte onun yerine."

"O babamın, kız kardeşimin ve karımın cezasını çekiyor!"

Kayra'nın gözleri doldu. Bir şey diyemiyordu. Ne kadar iyi olursa olsun içinde bir yerlerde yaşadıklarının intikamının alınmasını istiyordu kadın! Ne kadar bırak dese de kocasına, yüreği hep yaşadıklarının daha da fazlasını yaşamasını istiyordu. Sessizce arkasını dönen kocasına seslendi tekrar.

"Pamuk nasıl?"

"İyi. Çok iyi. Hatta u..."

"Neyse beni ilgilendirmiyor artık."

Karısının birden sözünü kesip yüreğini yaralayan cümleler söylemesi Ateş'i üzmüştü. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar yürümeye başladı. Karısına kendini affettirecekti ama zamana ihtiyaçları vardı. Önce Kayra'nın yaralarını sarmalıydı. Sonra her şey yoluna girecekti.

Kayra kocası gözden kaybolunca yere çöktü. Canan Hanım kızına sıkı sıkı sarıldı.

"Anne dayanamıyorum. Yoruldum artık."

"Tamam kızım. Sakin ol."

Canan Hanım kızını kendinden uzaklaştırdı.

"Hadi üzerini değiş. Biliyorsun daha psikiyatride randevun var."

Genç kadın çaresizce eğdi başını. Neyse ki gideceği doktor içinde bulundukları polikliniğin içindeydi. Yavaşça yerden kalktı ve üzerini değiştirmek için doktorun odasına gitti. Kayra karşısındaki doktora baktı kaşlarını çatarak.

"Çok fazla duygusuzsunuz."

"Hayır. Tam tersi Kayra Hanım. Vazgeçmeniz için güzel bir taktikti benim yaptığım."

Kayra şaşkınlıkla karşısındaki kadına baktı. Sonra birden gülmeye başladı ikisi de. Genç kızın bütün sinir sistemi boşaldığında rahatladı. Üzerini değiştirdikten sonra dördüncü kata çıktılar annesiyle. Sekreter Kayra'yı içeri aldığında Canan Hanım hemen telefona sarıldı. Daha fazla bekleyemeyecekti. Müjdeli haberi kocasına hemen vermeliydi.

Genç kadın içeri girdiğinde karşısında gördüğü doktora hafif bir tebessüm gönderdi.

"Hoş geldiniz Kayra Hanım. Buyrun oturun lütfen."

"Teşekkürler."

Kayra koltuğa oturduktan sonra etrafına baktı. Oldukça sade döşenmiş odanın denize bakan tarafında uzunlamasına bir koltuk vardı. Sessizce yutkundu.

"Benim adım Ferit. Bana ismimle hitap edebilirsiniz."

Taş çatlasa otuz sekiz yaşında olan bu adamı dikkatle süzdü Kayra.

"Memnun oldum Ferit Bey."

"Şimdi gelelim size. Probleminizi tam olarak dile getirmenizi istiyorum sizden. Burada yalnızız. Konuştuklarımızdan hiçbir şey dışarı çıkmayacak. Rahat olun."

Kayra başını salladı sessizce.

"Kendinizi hazır hissettiğinizde anlatmaya başlayın."

"Tamam."

"Geçelim mi?"

"Nereye?"

"Koltuğa."

Kayra sessizce cam kenarındaki koltuğa uzandı. Başındaki adama baktıktan sonra gözlerini kapattı. Ellerini önünde bağladı ve derin bir nefes aldıktan sonra içini döktü. Yüreğinde ne varsa doktoruna söyledi. Ateş'e söyleyemediklerini haykırdı. Yapmak istediklerini fısıldadı beyaz odaya. Yaşadığı her şeyi bir bir anlattı Ferit Doğan'a. Her şeyi anlattığından emin olduktan sonra gözlerini açtı. Elleriyle yanaklarını kirleten gözyaşlarını sildi. Doktorunun sorularına cevap vermeye başladı bu sefer.

"Gece kaç kere kalkıyorsunuz?"

"Üç. Bazen dört."

"Peki uyandığınızda hissettiğiniz şey ney?"

"Korku. Panik."

Doktor derin bir nefes aldıktan sonra en can alıcı soruyu sordu.

"Peki kocanızı neden seviyorsunuz?"

Genç kadın doktorun gözlerine baktı. Sorusu ona saçma gelmişti. Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. Ateş'i sevmek! Ahmet'i sevmek! Oysa ikisi de aynı adam! Aynı nefes! Aynı acı! Aynı merhem! Kadının gözlerinde damlaya damlaya göl oldu adam. Hep bir umudu vardı! Son darbe ruhundaki bütün ışıkları karanlığa

gömdü. Hüzün, yağmur gibi çiselerken gözlerinden, ellerini karnında birleştirip derin bir nefes aldı. Oturduğu psikiyatr koltuğundan biraz daha kaydı ve kelimeler gözyaşları eşliğinde döküldü dudaklarından.

"Çünküsü yok doktor. Ahmet Ateş Mirzan'ı sevmenin çünküsü yok! "

"Onca şeye rağmen mi?"

"Onca şeye rağmen!"

Ateş Mirzan eve geldiğinde yorgundu. Büyük bir savaştan çıkmış gibi hissediyordu kendini. Kız kardeşinin yanına gittiğinde onun öğretmeniyle ders çalıştığını gördü. Genç kız başını kitaplardan kaldırdı. Abisini görünce hızlıca ona koştu.

"Hoş geldin abicim. Neredeydin? Yengem nasılmış? Hiç konuştun mu bugün? Ne zaman gideceğiz biz onun yanına?"

Ateş derin bir nefes aldı. Kız kardeşinin her sorusunun altında eziliyordu. Hiçbir şey anlatmamıştı Pamuk'a. Zaten hassastı kız kardeşi. Her an yine bir şey olacak diye korkuyordu. En basit yalanı söylemişti ona. Aslında doğruyu da söylemişti. Kayra'nın ailesinin yanına ziyarete gittiğini söylemek en gerçekçi yalandı.

"Ufak bir işim vardı. Onu hallettim. Yengenle konuştum. İyiymiş. Seni sordu."

"Öyle mi? Ne dedin peki? Uyandığımı söyledin mi? Keşke söylemeseydin. Çok büyük sürpriz olurdu ona."

"Ben de öyle düşündüm. Söylemedim."

"Oh. Bakalım beni ayakta görünce ne yapacak."

Ateş sessizce yutkundu. Kız kardeşini kandırıyordu resmen. Karısının vicdanına ektiği tohumlar yetmezmiş gibi şimdi bir de kız kardeşine söylediği yalanların azabında kavruluyordu adam.

"Ben odamdayım ufaklık. Yemeğe kadar işlerimi halledeceğim. Sen de hocalarını üzme."

"Tamam."

Ateş kız kardeşinin yanaklarını öptükten sonra odasına çıktı. Burası artık onun mabediydi. Kayra'yı okuyabildiği, Kayra'yı dinleyebildiği tek yerdi. Masanın başına geçtiğinde derin bir nefes aldı. Kaldığı son sayfayı açtı ve okumaya başladı.

Doktor Ferit karşısındaki kızı dinlerken kâğıda aldığı küçük notları tekrar gözden geçirdi. Saat epey ilerlemişti. Kayra baştan sona yaşadığı her şeyi anlattıktan sonra gözyaşlarıyla ıslanmış peçetesini kucağına koydu. Kalbi yaşadığı durumun vahametini göremeyecek kadar körelmişti ama aklı hala çalışmaya devam ettiği için Ateş Mirzan'a âşık olmaktan dolayı suçlu hissettiriyordu. Doktor Ferit Kayra'nın sakinleştiğini görünce derin bir nefes aldı.

"Kayra Hanım şimdi biraz daha iyi misiniz?"

"Evet, evet iyiyim. Her şey yolunda... Kusura bakmayın seans saatini de aştım."

"Sorun yok. Ben sizin için buradayım. Yaşadığınız duruma bizim literatürümüzde Stockholm Sendromu deniyor. Sizin gibi vakalarda sık rastlanır."

Kayra kaşlarını çatarak doktora baktı. "Yani? Daha açık konuşur musunuz?"

"İlk kez rehin alınma vakasında görülmüştür. Kendisini tutsak eden kişiye âşık olma durumu."

Kayra alayla gülüp titreyen ellerini birbirine bağladı. "Yani kalbimde yaşadığım onca duygu bir sendrom öyle mi?"

Doktor Ferit derin bir nefes aldı. "Bunu ilerleyen zamanda göreceğiz. Şimdilik siz bunu kafanıza takmayın.

Dediğim gibi böyle bir sendrom olmayabilir de. Gerçekten âşık olmuş da olabilirsiniz. Bunu bize zaman gösterecek."

Genç kız derin bir nefes alıp koltuktan doğruldu. Son kalan peçetesiyle tekrar yaşaran gözlerini sildi ve çantasını alarak ayağa kalktı. Doktor Ferit gülümseyerek uğurladı genç kızı. Kayra ise odadan çıkar çıkmaz bekleme salonundaki koltuğa çöktü.

Kalbini yokladı genç kız. Yüreğindeki acıların gerçekliğini, Ateş'in yokluğunun verdiği acıyı derin derin düşündü. Ne olursa olsun içinde bir yerlerde Ahmet'i yaşatan kocasının hayali gelip konuverdi gözlerine. Ciğerleri koridorun tozlu havasını içine çekerken gözlerini kapattı ve tüm gerçek üryanlığıyla düştü kalbine. Bu bir sendrom değildi. Bu genç bir adamın intikam oyunuydu. Hesapta aşk yoktu. Zaten hep hesapta olmayan şeyler yıkıyordu insanı. Kayra kalbini tutup derin derin nefesler alırken annesinin sesiyle kendisine geldi.

"Kızım çıktın sonunda. Ben de biraz kantine inmiştim."

Kayra annesine gülümseyip koluna girdi ve yorgun sesiyle fısıldadı. "Eve gidelim artık annecim. Hastaneleri sevmiyorum."

"Tamam kızım."

Anne kız kendilerini bekleyen taksiye bindiklerinde çok başka şeyler düşünüyorlardı. Canan Hanım torununun hayalini kurarken Kayra tamamen boşlukta hissediyordu kendisini. Zaman kavramını yitirmiş biri olarak fazlasıyla yorgundu teni ve ruhu. Yaşananları tahmin etmediği gibi yaşanacak olanlar için de tahmin yetisini kaybetmişti.

İki kadın da aracın durmasıyla kendisine geldi. Kayra ve Canan Hanım taksiden indikten sonra Ali'ye teşekkür ettiler ve eve girdiler. Genç kadın kendini rahat-

lamış hissediyordu. Evin kapısı açıldığında Çetin Bey sıkı sıkı sarıldı kızına.

"Benim akıllı kızım. Kıyamayacağını biliyordum zaten."

Kayra gülerek babasına karşılık verdi.

"O benim bebeğim baba. Yapamadım işte."

"Gel hadi içeri. Sana bir sürprizim var."

Kayra merakla içeri girdi. Yemek masasının üzerinde gördüğü şeylerde ağzı sulandı. Sabahtan beri açtı ve yeni yeni hissediyordu açlığını. Dudaklarını yaladı yavaşça.

"Baba çok teşekkür ederim."

Genç kadın önce babasını sonra annesini öptü. Kendini yemek masasının başına attı ve iştahla eline ne geliyorsa yemeye başladı. Bir elinde çikolata vardı diğer eliyle de makarnasını kaşıklıyordu. Hamilelik böyle bir şeydi işte. Miden bulanmadan her şeyi yemek... Kayra masadaki meyvelere dadandı son olarak. Ağzına bir tane daha nar tanesi attıktan sonra karnını ovuşturdu. Mutlulukla ona bakan ailesine gülümsedi. Babasının sesiyle ona döndü.

"Canan Hanım lavaboların kapısı açık değil mi?"

"Evet açık Çetin Bey."

Kayra kaşlarını büzerek onlara bakmıştı ki midesindeki hareketlenmeyle bir anda masadan kalktı. Kapısı açık lavabodan kendini içeri attı ve yediği her şeyi çıkardı.

Çetin Bey gülerek kızına baktı. Kayra elini yüzünü yıkadıktan sonra dudaklarını düşürerek onlara baktı.

"Annen de böyleydi küçük hanım."

Üçü birden gülerek koltuklara geçtiler. Kayra'nın bedeni ailesinin yanındaydı ama ruhu ve kalbi hâlâ kocasındaydı. Ne yaptığını merak ediyordu.

10. Bölüm

"Varlığımın varmadığı yer, kalmadı kalbimde."
(Emre Gökçe)

Kaç mevsim daha geçecek sensiz? Kaç hazan yaprağı daha şehit edeceğim ömrümden? Ruhum hep sonbahar. Ruhum hep kış. Isınmıyor içim. Doğmuyorsun ki sen bir türlü. Kaç istiğfara bedelsin bilmiyorum kadın? Kaç tövbemin geri çevrilmiş halisin? Ne zaman kabul olan duam olacaksın? Ne zaman döneceksin bana? Sen bir gelecek ol. Bir bak bana korkmayan gözlerle. Alnımı secdeden kaldırırsam namerdim.

Tek bir saç telin korkmadan dolansın parmaklarıma, tek bir gülüşün yürekten olsun, tek bir kere aşkla bak bana yeter. Yetiririm ben. Çünkü alışık değilim sensizliğe. Varlığın bu kadar sinmişken bana... Bu kadar sen olmuşken ben... Nasıl alışırım sensizliğe?

Bak bana! Bak bize! Her şey sensiz... Yokluğundan beri yoksunluğunu çekiyor her bir zerrem. Ev, oda, bahçe, ben... Ölüyorum sensizlikten. Dolu dolu olmuyor gözlerim. Sadece dolu dolu akıyor yaşlar yüreğimden. Damarlarıma karışıyor sensizliğin tuzlu suyu ve ben gözlerimden başlıyorum erimeye. Ellerimden başlıyorum yanmaya. Senden başlıyorum ölmeye ve en kötüsü de Ateş'ten başlıyorum öldürmeye. Ama yetmiyor kadın. Sen olmayınca ölüm bile anlamını yitiriyor.

Erkekler ağlamaz derler ya hani... Yalan! Külliyen yalan! Öyle bir ağlıyorum ki ben şimdi... Öyle bir döküyorum ki yaşlarımı... Göz pınarım kurumaya utanıyor. Onlar bile seviyor

senin için ağlamayı. Onlara bile işlemişken bu kadar, ne yaparım ben şimdi sensiz?

Olmuyor işte kadın! Yaptığımın telafisi yok biliyorum. Ama olmuyor işte. Deniyorum olmuyor. Sensizlik koca bir sessizlik bana. Sensizlik koca bir ölüm deryası. Öyle bir belli ki ah edişin... Durmuyor bir türlü vicdanımın çığlığı. Sonra diyorum ki kendime, bu kadın bana sadece vicdan azabı değil, bu kadın benim yüreğimin sahibi. Bu kadın ısrarla bastırdığım umudumun en naif tomurcuğu. Bu kadın bana yar, bana canan, bana en ağır telaş. Bir o kadar da hafif bir yük.

El değiştiriyor günler. Ben seni her okuyuşumda kendimi harflerinde katlediyorum. Kelimelerin katilim oluyor. Cümlelerin urgandan farksız. Boynuma dolanıyor yılan gibi. Öldürse yine iyi... Ölüm yok bana. Ben senin yolunda Mecnun olmadan bana ölüm yok. Azrail kilometrelerce ötemde nöbette. Bile bile almıyor canımı. Yetmiyor çektiklerim Kayra. Yetiremiyorum.

Damarlarımı lime lime etsem sen akacaksın. Sırf akıp gitmenden korktuğum için yine duruyorum. Çareyi ağlamakta buluyorum ben de. Öyle bir ağlıyorum ki… Sana aşkım öyle bir figan ediyor ki... Vicdanım öyle bir ahın içinde kavruluyor ki…

Ah kadın… Sevdiğim kadın... Bebeğimin annesi, kardeşime yoldaş kadın. Karşılık beklemeden seven kadın. Kayra'm, canım, cananım, yüreğime ateş, yüreğime azap, yüreğime en güzel hicran, acısına katlandığım en mübarek istiğfarsın sen.

Ölüm hak... Ölüm kader… Ölüm sensizliğe açılan sonsuzluk kapısı... Bir de kollarında olsa ya Yaradan'a varışım. Değme o zaman keyfime. Ah sevdasına sevda katmaya korktuğum yar. Affet! Ne olur affet!

Adamın elinden kayıp gitti kalem. Kayra'nın defterinin son sayfalarına döktü içini adam. Yüreği her an aynı figanla yırtıyordu ruhunu. Günler birbirini kovalıyordu ardı ardına. Sanki bir atlı peşine takılmış gibiydi. Bir yerlerde hep eksikliğini hissediyordu adam. Kadı-

nın eksikliğini yaşıyordu aslında. Yüreği dağlanıyor, kaburgaları aralanıp kalbi sökülüyordu. Damarlarına Kayra'yı zerk ediyorlar, ruhuna Kayra'yı üflüyorlardı. Ciğerlerine Kayra'yı basıyorlardı. Karısı ona vicdan azabı olarak dönüyordu. Aynada aksini görse kendinden utanıyor, camda gözleri kendi gözlerine değse bakamıyordu! Vicdanından utanıyordu Ahmet Ateş Mirzan! Çıktığı yoldaki acımasız kararlılığından hayâ ediyordu. Ama giden yine de geri gelmiyordu işte! İpe dolasa karısını karısı yine gidiyor, zincirlere vursa kaçıyordu!

Kadın, Mirzan olduğundan beri ilk defa özgürlüğe uçmuştu! Ateş karısının gözlerindeki parıltıya katlanamıyordu. Öyle acımasızdı ki o parıltılar... Fütursuzca özgürlüğü haykırıyorlardı! Acımasızca savuruyorlardı adamı Kayra'nın olmadığı bir dünyaya! Bir yerlerden gelip konuveriyordu en içli ayrılık şarkıları kulaklarına. Gözlerinde yaş! Ateş Mirzan söndüremiyordu içindeki yangını! Acıyı! Vicdan azabı öldürüyordu adamı! Ama altındaki sandalyeyi en çok tekmeleyen şey karısına duyduğu aşk oluyordu. İnkâr ettiği, kabullenemediği, gecelerce onu eve getirtmeyen, karabasan gibi üstüne çöken aşk!

Önündeki defterde yazılan yazıları kaçıncı okuyuşuydu bilmiyordu! Durmadan karısının harfleri geçiyordu gözlerinin önünden ve tek bir cümlede takılı kalıyordu azaplar içine düşen ruhu! Cehennemin yedinci katına atıyordu her bir harf adamı!

Sessizce yutkunurken tekrar okudu kaybettiğini gösteren kelimeleri:

"Hep bir ümidim vardı! Bunca ıstıraba rağmen kocama hep ümitle baktım ama o her şeyi yakıp yıktı! Her şeye rağmen ona duyduğum aşk bile kurtaramaz artık bizi! Kaybettik! İkimiz de!"

Karanlığın içinden naif bir ses yükseldi. Ateş başını kapıya çevirdi. Kız kardeşi boncuk boncuk ona bakıyordu. "Abi yemek hazır."

"Tamam canım. Geliyorum."

Yerinden doğruldu adam. Yemek masasına oturdu. Tam eline çatalını alıyordu ki adamlarından biri elinde dosyayla içeri girdi. Karısının bugünkü raporu geliyordu. Adam dosyayı Ateş'in önüne bıraktığında telefonu çalmaya başladı. Zaten olmayan iştahı iyice kapandı. Kız kardeşinin saçlarını öptükten sonra ona bir şey söylemeden dosyayı aldı ve çalışma odasına geçti ama önce az evvel bakamadığı telefona geri dönmeliydi. Zarfı masasının üstüne koyarken telefonundan Kadir'i aradı.

Elma, portakal, maden suyu, çikolata ve makarna... Normalde bu beşli Kayra'nın aynı anda yediğinde midesini bulandırırdı. Ama içindeki minik Mirzan arsızca aynı anda her şeyi yemesi için annesini teşvik ediyordu. Yemek masasından son parça portakalı da ağzına atıp kalktı. Derin derin nefes alırken annesine baktı.

"Anne durduramıyorum kendimi."

Canan Hanım kızının haline gülüyordu.

"Doğumdan sonra vereceğin kiloları hesap ettin mi hiç?"

"Merak etme. Ben çabuk yakarım."

Annesine göz kırpıp üzerine paltosunu aldı ve evden çıktı. Psikiyatrist randevusu vardı bugün. Doktoru Ferit bu sefer muayenehanede değil de dışarıda yapacaktı terapiyi. Gideceği yer uzak olduğu için cebinden telefonunu çıkarttı. Hemen üç gün önce cep numarasını aldığı Ali'yi aradı. Duraktan ne zaman taksi çağırsalar o geliyordu. Kayra sonunda tek bir şoför istediği için seçimini Ali'den yana kullanmıştı. Karşı taraf ilk çalışta açtı telefonu.

"Buyurun Kayra Hanım."

"Ali bizim oraya gelir misin?"

"Hemen geliyorum."

Telefonlar kapandıktan sonra Ali taksisini alıp hemen yola çıktı. Yolda Ateş Mirzan'a gerekli açıklamayı yaptı. Taksisinin peşinde hiç ayrılmayan siyah bir araba vardı. Kayra Mirzan ve küçük Mirzan'ın görünmez korumaları...

Ali aracı Kayra'nın önünde durdurdu. Genç kadın hemen kendini taksinin arkasına attı ve gülümseyerek Ali'ye baktı.

"Merhaba Ali."

"Merhaba efendim."

"Nasılsın?"

"İyiyim teşekkür ederim, siz?"

"Ben de çok iyiyim."

"Ufaklık nasıl?"

Kayra gülümseyerek ellerini karnına koydu. Ali'ye birkaç şey anlatmıştı. Hamile olduğundan bahsetmişti. Günlerdir onu terapiye Ali götürüyordu. Annesiyle gittikleri alışverişlere yine o götürüyordu ve Kayra hiçbir şeyden şüphe etmeyecek kadar kalbini temiz tutuyordu.

"Çok iyi bugün."

İkisi de gülüştükten sonra Kayra birkaç saniyeliğine de olsa kocasını kafasından çıkarabilmenin keyfini sürdü. Hiç arayıp sormuyordu onu Ateş. Tamam, belki o istemişti bunu ama yine de merak etmesini isterdi. Derin bir nefes aldıktan sonra camdan dışarı baktı. Ateş'in onu unuttuğu düşüncesi içini yiyip bitiriyordu. Bir yandan da güç toparlamaya çalışıyordu. Haftalardır aldığı terapiler sonunda işe yaramıştı. Psikolojisi ve sağlığı tahmininden de hızlı iyileşiyordu. Derdi intikamdı kadının! Pelin'den intikamını kocası alıyordu da kocasından intikamını kim alacaktı? Ona bıraktığı vicdan azabı paklamıyordu Kayra'yı.

Derin bir nefes alırken araç sahilde durdu. Ali'ye teşekkür ettikten sonra hemen doktorunun yanına gitti. Sahildeki masaya oturdu.

"Hoş geldin Kayra."

"Hoş bulduk Ferit Bey."

"Bugün nasılsın bakalım?"

Karşısında kendisine gülümseyerek bakan adama baktı Kayra. Evliydi ve iki çocuğu vardı Ferit'in. Aslında çok iyi biriydi. Eşiyle de ayaküstü tanışmıştı genç kadın. Derin bir iç çekti. Kendisi de isterdi düzenli bir ailesi olmasını ama Ateş bütün kartları yakmıştı.

"İyiyim. Kendimi güçlü hissediyorum."

"Uykuların ne durumda peki?"

"Artık uyanmıyorum. Korkmuyorum. Sanki biri kolumdan çekip bana vuracakmış gibi hissetmiyorum. Deli bir cesaret var içimde Ferit Bey. Kendimi çok güçlü hissediyorum."

"Bu iyiye işaret Kayra. Çok hızlı iyileşiyorsun. Azimlisin."

"Aslında azimli değilim. Ama kocama çektirmekte kararlıyım ve bunun için önce iyileşmem gerek."

"İntikam seni güçlü kılıyor. Peki, ne yapmayı düşünüyorsun kocana?"

"Şimdilik bir fikrim yok."

"Anlıyorum."

Kayra tam bir şey diyecekken naif bir ses düşüncelerini böldü. Başını geriye çevirdiğinde Ferit'in eşini ve çocuklarını gördü.

"Senin için problem olmaz değil mi?"

"Tabi ki hayır."

Kayra ve Ferit gülümseyerek ayağa kalktılar. Ferit tekrar eşini ve çocuklarını tanıttı.

"Bu eşim Yaren. Bunlar da benim iki yaramaz. Kerem ve Kerim."

Kayra çocukları ve Yaren'i öptükten sonra tekrar masaya oturdular. Keyifli sohbeti genç kadının telefonu böldü. Kayra çalan telefonu hemen yanıtladı.

"İpek?"

"Kayra neredesin sen?"
"Evde."
"E, biz de evdeyiz."
"Ben Antalya'dayım ama."
"E, biz de oradayız."
Kayra önce şaşırdı sonra keyifle gülümsedi.
"Geliyorum hemen."
Telefonu kapattıktan sonra Ferit ve ailesinden izin istedi. Ali onu kapıda bekliyordu. Gülümseyerek ona baş selamı verdi ve arabaya bindi. İpek gelmişti. Yanında Semih de vardı mutlaka. Geçmişi deşelemeyecekti. Şu an ihtiyacı olan şey arkadaştı ve onlar ayağına gelmişti.

Elinden ölüm akıyordu adamın. Çığlıklar bütün evi inletirken Kadir hıncını alamayıp tekrar çarptı adamın kafasını masaya. Nihat Pelin'in iş birlikçisiydi ve sonunda Selim ve adamları onunla birlikte Almanya'dan on beş gün önce dönmüşlerdi. Kadir her fırsatta önce Ateş'in babasının, sonra Kayra'nın en sonunda da Olgun'un intikamını almak için elinden geleni ardına koymuyordu. Nihat ve Pelin arasında gidip geliyordu devamlı.

"Geberip gidin ikiniz de. Ne halde şimdi herkes, bilmiyorsunuz tabi."

Pelin'e yaklaştı hışımla. Bu kadın ruhunu onun elinde teslim edecekti.

"O doktoru da bulacağım. Nüfus memurunu da bulacağım. Hepiniz elimde kalacaksınız. Estetik ha! Büyük vurgun için estetik yaptırdın!"

Kadının yüzünde patladı en şiddetlisinden tokadı. Pelin artık nefes alamıyordu. Günlerdir yediği tek şey dayak ve ekmekti. Sessizce inledi.

"Öldür beni."

Kadir hırsla gülümsedi.

"Ölüm kolay yol. Daha çekeceğin var senin!"

Kadının gözlerinden yaşlar sel olup akarken içeri Fatma girdi. Evin yardımcısı ilk gün sinirlerine hâkim olamamış ve Pelin'e saldırmıştı. Kadir zor çekmişti Fatma'yı. Genç kıza karşı hep boynu bükük adamın. Kadir'in tek zayıf noktasıydı belki de Fatma ama affedilmiyordu işte. Affetmiyordu Fatma. Yaşananların en büyük şahidiydi. Şiddetin birinci dereceden tanığıydı.

"Fatma..."

Genç kız adamı duymazdan geldi. Elindeki tepsiyi bırakıp çıktı sığınaktan. Fatma'nın canı yanıyordu. Aştan ruhu kanıyordu. Korkuyordu kız. Aynı şiddeti görme ihtimalinden korkuyordu.

Kayra evden içeri girdiğinde İpek birden üzerine atladı. Çetin Bey'in panik dolu sesi yankılandı holde.

"Dikkat et kızım. Hamile o artık."

İkisi de gülüştüklerinde Kayra İpek'le kol kola içeri girdi. Genç kızın merak ettiği tek şey Semih'ti ve o da mahcup bir şekilde karşısında oturuyordu. Gülümseyerek ona yaklaştı.

"Hoş geldin Semih."

"Hoş bulduk Kayra. Nasılsın?"

"İyiydim, sizi gördüm daha iyi oldum."

Kayra gülümseyerek başını eğen adamın yanağına dokundu.

"Benden utanmıyorsun değil mi?"

Semih çaresizce gülümsedi. Bunun üzerine Kayra samimiyetle ekledi. "Ben seni çoktan affettim. Siz ikiniz çok iyi bir çift olacaksınız."

İpek'in ve Semih'in elini tutup birleştirdi. İkisi de utanıyordu.

"Kayra..."

"Artık şu saçma utangaçlığı ve mahcubiyeti atar mısınız? Ben hamileyim ve en önemlisi de iyi arkadaşlara ihtiyacım var."

Hepsi gülüşerek bahçeye çıktı. Beş kişi neşeli bir muhabbete daldı, ta ki Ateş konusu açılana kadar. Kayra derin bir nefes aldıktan sonra arkadaşlarına baktı.

"İntikam alacağım ama önce iyileşmem gerek."

"Nasıl intikam alacaksın Kayra?"

"Bilmiyorum İpek. Ama onun burnundan fitil fitil getireceğim."

"Okul ne olacak?"

"Hamileyim. Bu sene geçti artık. Babam dondurmuştu zaten. Seneye tekrar okuyacağım işte."

"Çalışacak mısın peki?"

Kayra bu görüşe olumsuz bakıyordu ama birden kafasında şimşekler çaktı. Dudakları haince kıvrıldı.

"Evet çalışacağım."

"Nerede çalışacaksın?"

"Kocamın görebileceği bir yerde!"

İpek arkadaşının sırtını sıvazladı. Anlıyordu genç kız Kayra'yı. Sakince gülümseyip yanağından bir makas aldı.

"Arkandayım arkadaşım."

Kendinden emindi Kayra. Ne yapıp edip Ateş Mirzan'ın ya canını sıkacaktı ya canına okuyacaktı.

Ateş Kadir'i aradığında aklı karısındaydı. Ali'den hâlâ haber gelmemişti. Hızla iyileştiğinin haberlerini alıyordu. Arada bir gidip kendisi de izliyordu. Kulağındaki telefonun açılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

"Kadir evde son durum ne?"

"Her şey aynı efendim."

"İkisi de hak ettiğini alıyordur inşallah."

"Fazlasıyla Ateş Bey. Bu arada bilmek istersiniz diye düşündüm..."

Kadir derin bir nefes aldıktan sonra soluğunu verdi.

"Ne oldu Kadir?"

"Üç dakika önce Olgun'un otopsi sonucu geldi. Tahlil sonuçları uyuşmuyor."

"Yani?"

"Mezardan çıkarılan kemikler Olgun'a ait değil. Yani yaşıyor olabilir."

Ateş derin bir nefes almıştı ki karşıdan duyduğu silah sesiyle neye uğradığını şaşırdı.

"Kadir!"

"Sizi arayacağım sonra..."

Telefon yüzüne kapanırken odasının kapısı açıldı. Pamuk korkuyla ona bakıyordu.

"Abi ne oldu?"

"Yok bir şey güzelim. Hadi sen in aşağı."

"Abi..."

Ateş ve kız kardeşi göz göze geldiler. Ahmet Ateş Mirzan uyandığı günden beri kız kardeşinin sorularından kaçıyordu ama bu sefer Pamuk'un bakışları netti. Derin bir nefes aldıktan sonra genç kızın yanına gitti Ateş. Onu odaya çekip ikili koltuğa oturttu. Kendisi de yanına oturduktan sonra elini saçlarının arasından geçirdi ve ilgiyle kardeşine baktı.

"Kaçış yok değil mi küçük cadı?"

"Yok abi. Beş yıldır neden uyuyordum ben? Pelin'e ne oldu? En önemlisi de yengem! Kafamın içindeki yapbozun birçok parçası eksik ve onları sen tamamlayacaksın."

"Tamam küçük hanım. Hangi sorudan başlayalım?"

"Babamdan başla abi."

Genç kızın gözleri doldu. "Belki özlemim diner."

Ateş kız kardeşine sıkıca sarıldı. Dürüst olacaktı. Bir-

kaç yeri sansürleyerek tüm gerçekleri anlatacaktı kız kardeşine. Tepkisi onu korkutuyordu ama kardeşinin beynindeki boşluklar yüzünden delirmesini istemiyordu. Aklının büyük bir parçası Kadir'de kalarak başladı anlatmaya. Babasından başladı Ateş anlatmaya ve bebeğinde koydu son noktayı.

Kadir şaşkınlıkla önündeki iki cesede bakıyordu. Pelin ve Nihat bir anda ölmüştü. Arkasında gördüğü kişiyle şaşkına uğradı. İyi insan lafının üzerine gelirmiş derler ya... Öyleydi işte. Karşısında sapa sağlam bir Olgun görmüştü. Elindeki silahı indiren adama baktı. Hâlâ şaşkındı. Hâlâ donmuş bir şekilde arkadaşına bakıyordu. Beş yıl! Dile kolay, beş yıl boyunca ortalarda olmayan adam şimdi nereden ve nasıl çıkagelmişti.

Beyninin içindeki soruları Fatma'nın çığlığı böldü. Genç kız gözyaşları içinde yere çökmüştü. Başını ellerinin arasına aldı ve duvara yaslandı. Deli gibi bağırıyordu. Kadir birden onun yanına gitti. Sarılacakken Fatma geri çekildi.

"Dokunma!"

Genç kız ayağa kalkmaya çalışırken yalpaladı. Kadir onu belinden kavradı. Arkadaşı Olgun hiçbir şey olmamış gibi gülerek ona bakıyordu.

"Hadi git kızla ilgilen."

Kadir dişlerini sıkarak kendinden kurtulmaya çalışan Fatma'yı kucağına aldı. Yukarı çıktıklarında kanepeye oturdu. Fatma'yı da kucağına çekti. Genç kızın kahverengi saçlarını okşayıp sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Öldürdünüz herkesi. Hepsini... Katilsiniz! Hepiniz... Katilsiniz..."

Kadir sessizce yutkundu. Fatma'nın sözleri yüreğini dağlıyordu. Her kelimede onu biraz daha kendine çeki-

yordu. Genç kız ağlamaktan yorulunca gözlerini kapattı. Kadir'in kollarında uykuya daldı. Adam onu koltuğa yatırdıktan sonra kendisini dışarıda bekleyen Olgun'un yanına gitti. Konuşulması gereken haddinden fazla şey vardı. Bahçeye çıktığında başını gökyüzüne kaldırmış arkadaşını gördü. Yanaklarından yaşlar akıyordu. Onun yanına geçtiğinde Olgun gülümseyerek Kadir'e baktı.

"Sen delisin Olgun."

"Biliyorum."

"Anlat bakalım Olgun Efendi. İhanetini anlat. Sonra da neden geri döndüğünü anlat. Ha nasıl yaşadığını da atlama."

Olgun gülerek Kadir'e baktı.

"Ateş Bey benden nefret ediyor değil mi?"

"Evet."

"Haklı ama aşk var ya abi. Öyle illet bir hastalık ki... İnsanın gözünü kör ediyor."

"Biliyorum."

Derin bir nefes alırken Kadir'in aklına içeride yatan Fatma geldi.

"Şu deminki kız mı?"

"Adı Fatma."

"Çok yoruldum abi. Ölüm gibi bir beş yıl geçirdim. Herkesten uzak... Kendimden bile uzaktım."

"Ne oldu Olgun? O gün neler yaşadın?"

"Gözlerimle gördüm Pelin'in onları öldürdüğünü ama öyle bir yalvardı ki yüreğim kaldırmadı. Kaçırdım ben de. Bir müddet sonra Nihat'la atıştık. Amacım Pelin'i alıp gitmekti ama bırakmadı adam. Salak, silahı çıkarıp ateş etti. Acemi olduğu belliydi. Pelin'in gözlerine baktığımda ilk defa beni gerçekten sevmediğini gördüm. Karın boşluğumdan vurdu aptal. Sonra da kolumdan. Ben de öldüğümü bilsinler istedim. Beş yıl boyunca peşlerinde gölge gibi dolaştım. Tüm işlerine çomak soktum. En sonunda Pelin dayanamayıp Türkiye'ye geldi.

Bankadaki hesabından para çekecekti. Ben de onunla birlikte geldim tabi. Baktım ki Ateş Bey onu aldı. Neler döndüğünü anlamak için müneccim olmaya gerek yok. Ertesi gün evden çıkan kadını görünce şok oldum. Pelin'i bırakmayacağınızı biliyordum çünkü. Kızı takip ettim ben de. Sonra az çok neler olduğunu anladım. Çünkü Pelin'in ara ara bazı fotoğraflara baktığını görürdüm. 'Bu kız kim?' diye sorduğumda 'Geçmişim,' derdi. Hep merak ederdim neden öyle söylediğini. Meğer benim âşık olduğum kadının yüzü başkasına aitmiş."

Derin bir nefes aldı Olgun. Kadir bedenini arkadaşına çevirdi.

"Peki, eve nasıl girdin?"

"Evin gizli kapısını biliyorum abi."

Gülerek ona baktı Kadir.

"Öldürmeseydin iyiydi. Daha vicdanımı rahatlatamamıştım."

"Ne vicdanı?"

"Anlatma sırası bana geldi anlaşılan."

"Evet... Neler oldu abi? O kız kim?"

"O kız Kayra Mirzan. Bu evin en büyük vicdan azabı."

Ateş çalan telefonu duyunca kız kardeşinin gözyaşlarını silmeyi bıraktı. Arayan Kadir'di. Hızlıca telefonu cevapladı.

"Kadir ne oldu? Neydi o silah sesi?"

"Efendim burada işler biraz karıştı. Yani elde olmayan sebeplerden dolayı Pelin ve Nihat öldü."

Ateş öfkeyle ayağa fırladı.

"Kim?"

"Olgun."

Ateş bir anda durdu. Olgun en iyi adamlarından biriydi. İhaneti de büyük olmuştu zaten.

"Baştan anlat."

"Telefonda zor olur. Buradaki işlerimizi halledip yanınıza geliyoruz."

"Tamam."

Ateş telefonu kapattıktan sonra yüzünü sıvazladı. Yaşananları mantığı bir türlü kavrayamıyordu. Tekrar kız kardeşinin yanına oturduğunda onun içli içli ağlayışını durdurmak için Pamuk'u kollarının arasına aldı.

"Bu nasıl bir hayat abi? Nasıl yaptılar bunu yengeme? Estetik yaptırıp nasıl onun yüzünü çaldılar? Sen kötü biri değildin. Nasıl öyle acılar yaşattın? Yengem gitti mi şimdi? Gelmeyecek mi bir daha? Ben ona nasıl bakacağım? Her baktığımda Pelin'i mi göreceğim?"

Ateş kız kardeşinin sırtını sıvazladı. Kayra'ya yaptıklarını hafifleterek anlatmaya çalışmıştı ama kız kardeşi ona bile tepkiliydi. Oysa karısının elinin kesilişini, vuruluşunu, delirmek üzere oluşunu hiç anlatmamıştı.

"Hayır ufaklık. İnan bana yengen sana Pelin'i unutturacak."

"Ama gitti diyorsun."

"Eh burada biraz da sana iş düşüyor."

Pamuk birden doğruldu. "Nasıl yani?"

"Vakti geldiğinde anlarsın küçük cadı ama şimdi yengeni biraz yalnız bırakacağız."

"Tamam ama yengeme yaptıklarını asla affetmeyeceğim."

Ateş çaresizce gözlerini kapattı.

"Ben de affetmeyeceğim kendimi."

"Ama sen benim abimsin. Kıymetlimsin. Nasıl üzüldüğünü görüyorum."

Ateş daha sıkı sarıldı kardeşine. İkisi de koltuktan kalktıklarında Ateş'in telefonu yeniden çaldı. Bu sefer arayan Ali'ydi. Hemen açtı cep telefonunu.

"Ateş Bey size önemli haberlerim var."
Genç adam derin bir nefes aldı.
"İyi mi kötü mü?"
"Çok hoşlanacağınızı düşünmüyorum."

Kayra arkadaşlarını uğurladıktan sonra derin bir nefes aldı. İyileşiyordu yavaş yavaş ama bu yetmezdi, en önemlisi kendini geliştirmeliydi. Dudaklarını birkaç kez kemirdikten sonra aklına gelen şeyle taksi durağını aradı. Eline paltosunu alıp evden çıktığında Ali çoktan kapının önünde bitmişti. Kaşları şüpheyle çatıldı. Taksinin önüne geldiğinde genç adam Kayra'nın kapısını açtı. Tam ayağını arabanın içine atmıştı ki durdu Kayra. Arkasındaki siyah arabaya baktı. Son günlerde onu hep görüyordu. Merakla Ali'ye döndü.

"Şu siyah araba hep burada değil mi Ali?"

Genç adamın gözlerinden geçen korku parıltılarını görmedi Kayra.

"Hayır efendim. İlk defa görüyorum."

"Emin misin? Nedense ben hep görüyorum."

"Evin önünde bir sürü araç var Kayra Hanım. Hepsi de duruyor. O siyah araba da onlardan biridir."

Kayra içindeki şüpheyle arabaya bindi. Ali de şoför koltuğuna oturdu. Genç kızın bakışları hâlâ arkalarındaki arabadaydı. Ali bunu fırsat bilip açık camdan elini dışarı attı ve siyah arabanın içindeki arkadaşlarını peşlerinden gelmemeleri için uyardı. Kayra tekrar önüne döndüğünde genç adam hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedi ve taksiyi çalıştırdı.

"Nereye efendim?"

"Kuaföre Ali."

Kayra kuaförden içeri girdiğinde derin bir nefes aldı. Çalışanlardan biri hemen elindeki ceketi aldı. Bir diğeri ise güler yüzle ona yaklaştı.

"Ne için gelmiştiniz hanımefendi?"

Kayra derin bir nefes aldı. Gözlerini bir iki saniyeliğine kapattıktan sonra açtı ve genç elemana baktı.

"Baştan aşağı değişmek için geldim."

Ateş sakince telefonu kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra elindeki telefonu birden duvara fırlattı. Karısı elinden kayıp gidiyordu ve o hiçbir şey yapamıyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Hâlâ Ali'nin söyledikleri kulaklarında çınlıyordu. Peşine taktığı adamlardan şüphelenmişti Kayra. Kuaföre gitmişti, ardından tango kursuna yazılmıştı. Kendisine iş de aramaya başlamıştı. Ali, Kayra dans kursuna yazılmak için taksiden inince fosforlu kalemle yuvarlak içine aldığı iş ilanlarındaki yerlerin adlarını hemen telefonuna yazmıştı.

Ateş derin bir nefes aldıktan sonra saate aldırış etmeden telefonuna sarıldı. Kayra'nın iş başvurusu yapacağı yerlerin çoğunu biliyordu ve hepsi de ondan çekinirdi. Hiç düşünmeden ilk numarayı tuşladı. Karısını engelleyemezdi ama işe alacak olanları engelleyebilirdi. Kayra'nın başka bir yerde çalışmasını istemiyordu. Kabul etmiyordu. Karısını kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. Hele ki iş yerindeki erkekleri düşünmek dahi istemiyordu.

Kayra eve geldiğinde hava iyice kararmıştı. Annesi ve babası onu görünce şok geçirmişlerdi. Kayra tam içeri geçecekken dışarı bakan pencerenin perdesini hafifçe araladı. Ali'yi gördü. Hararetli bir şekilde telefonla konuşuyordu ve gözleri sabahki siyah arabadaydı. Kaşları çatıldı Kayra'nın. İçine ilk defa bir şüphe düştü. Derin bir nefes aldıktan sonra içeri geçti. Karnı açtı. Ailesiyle birlikte masaya oturdular. Babası kızına övgüler yağdırırken Kayra sadece açlığını bastırmaya çalışıyordu.

Yemekler yendikten sonra koltuklara geçtiler. Kayra eve dönerken takside iş ilanlarına bakmıştı. Şimdi boş bir dosya kâğıdına yarın arayacağı yerlerin numaralarını yazıyordu ki aklına gelen şeyle ayağa kalktı. Camın önüne gelip perdeyi hafifçe araladı. Siyah araba hâlâ oradaydı ve Ali yoktu ama taksisi evinin karşısındaydı. Kaşları çatıldı Kayra Mirzan'ın. Bir oyunun içindeydi ve o yavaş yavaş bunu fark ediyordu.

11. Bölüm

"Beni yanağımdaki soğuktan öp...
Üşüdüğüm ne varsa sarıl.
Uyut, ısıt: iyileştir beni."

(Emre Gökçe)

Aşk en güzel tevafuktur. Kimsenin bilmediği bir yerde seni bekler ve senin ansızın dediğin o zamanda gelir konuverir minicik yüreğine. Önce kabul etmezsin. Ama sonra öyle bir büyütür ki seni... Ruhun çıkar bedeninden de fark etmezsin. Sen, sen olmaktan çıkarsın da sesin çıkmaz. Aldığın nefes onun ciğerlerinde biter. Verdiğin soluk senin ömründen gider. Ateş'in durumu buydu işte. Kayra'nın ömrü uzadıkça onunki kısalıyordu. Genç adam kaç kere çekti içine ılımaya başlayan havayı kestiremedi. Karısına küçük bir paket postalamıştı. Kayra'nın tepkisi gözlerinin önünde canlanıyordu. Kadir yanına gelmeden önce postayı kargoya vermişti İstanbul'dan. Zordu işi adamın. Antalya'da karısının burnunun dibinde yaşarken kendini İstanbul'da göstermek cidden zordu. Tekrar temiz havayı ciğerlerine hapsettiğinde telefonu çaldı. Arayan Ali'ydi.

"Ne yaptı Ali?"

"Çok sinirli efendim."

Ateş telefonu Ali'nin yüzüne kapattı. Dudaklarında haftalar sonra ilk defa keyifli bir gülümseme belirdi. Karısı ne yaparsa yapsın onun soyadı Mirzan'dı ve hep öyle kalacaktı.

Temiz hava ve güzel bir gün, pırıl pırıl güneş ve içi mutlulukta uçan bir kadın. Kayra üzerindeki ince pikeyi tekmeleyip yataktan kalktı. Bugün özel bir gündü. İş görüşmelerine gidecekti. Elini karnına koyup neşeli bir gülümseme gönderdi aynadaki aksine.

"Günaydın bebeğim."

Kendini banyoya attı. Güzelce duşunu aldıktan sonra saçlarını kuruttu. Pudra rengi etekleri tiril tiril bir elbise giydi. Bisiklet yaka elbisenin üzerine beyaz bir hırka geçirdi. Ayaklarına minik topuklu ayakkabılarını giydi. Saçlarının buklelerini belirginleştirdikten sonra dudaklarını parlattı. Gözlerine hafif bir makyaj yapıp çantasını aldı. Odadan çıkmadan önce telefonla taksi durağını aradı.

"Günaydın. Ben bir taksi rica edecektim ama mümkünse Ali olmasın."

"Günaydın. Kusura bakmayın hanımefendi ama bir tek Ali boşta."

Kayra gözlerini devirdi.

"Peki tamam."

Son bir kez daha aynada kendisine baktı. Odadan çıktıktan sonra annesinin hazırladığı masadan birkaç bir şey atıştırdı. Babasının yanaklarını öptü, annesinin yanağından makas aldı ve evden çıktı. Ali onu kapıda bekliyordu. İçindeki şüpheyi atmak için neşeyle gülümsedi.

"Günaydın Ali."

"Günaydın Kayra Hanım."

"Bizim siyah araba da hâlâ burada."

Ali sessizce gülümsedi. Genç adam Kayra'nın oyununa gelmeyecek kadar zekiydi.

"Sahipsizdir belki de."

"Belki... İçi de görünmüyor ki."

"Boş arabanın içine bakıp ne yapacaksınız ki?"

"Öyle ya... İçi boştur mutlaka!"

Tam arabaya binecekken evlerinin önünde duran kargo dikkatini çekti. Adam birkaç kere etrafına baktıktan sonra Kayra'ya yaklaştı.

"İyi günler hanımefendi. Ben Orkide Sitesi'ni arıyordum."

"Evet burası Orkide Sitesi."

"Peki 6 no'lu ev nerede?"

Kayra gülerek adama baktı.

"Oradan navigasyona mı benziyorum beyefendi? Altı numaranın önündesiniz zaten."

Genç postacı mahcup bir bakış attı.

"Daha yeniyim kusura bakamayın."

"Önemli değil. Bu arada kime gelmiş kargo? Altı numarada ben ve ailem oturuyor."

"Kayra Mirzan'a gelmiş efendim."

Genç kadının kaşları şaşkınlıkla havalandı. Sonra isminin sonuna koyulan soy ismine sinir oldu.

"Bana gelmiş."

"Kimlik?"

Kayra çantasından kimliğini çıkardı.

"Ama burada Kayra Candan yazıyor."

Genç kız gözlerini devirdi.

"Merak etme çok yakında yine Candan olacak. Mirzan eşimin soy ismi."

Postacı kaşlarını gülerek kaldırdı. Kutuyu Kayra'ya verdikten sonra geldiği gibi uzaklaştı. Ali bıyık altından gülüyordu. Kutunun içinde ne olduğunu en iyi bilenlerden biriydi ve birazdan Kayra Candan postacıya söylediği her sözü yutacaktı. Genç kız merakla kutunun sarılı olduğu naylonu yırttı. Kocası ona bir şey göndermişti. Hem sinirliydi hem de heyecanlı... Ateş'i en son hastanede görmüştü. Sonra ne sesini duymuş ne de haber alabilmişti. Heyecanla kutunun kapağını kaldırdı. Bir

tane kâğıt vardı kutuda. Derin bir nefes aldı. Mektup için kargo yerine postalar tercih edilirdi genelde. Kâğıdı alıp açtığında içinden bir tane kimlik düştü. Merakla eğilip eline aldı. Kimliği önemsemeden kâğıtta yazılanlara yöneldi.

"Boşuna uğraşma karıcım. Sen sonsuza kadar bir Mirzan olarak yaşayacaksın ve en önemlisi de ne biliyor musun benim küçük yaramaz sevgilim? Senden vazgeçtiğimi sakın düşünme."

Kayra sessizce yutkunduktan sonra elindeki kimliğe baktı. Medeni hali kısmında evli yazıyordu. Soy isminin yerinde de Mirzan vardı. Derin bir nefes aldıktan sonra öfkeyle gözlerini kapattı. Kâğıt elinde buruşurken Ali'ye döndü.

"Biliyor musun Ali, bu kimliği ilk fırsatta yakacağım."

Hırsla arabaya bindi. Kesin kanıtlar olmasa da Ali'den şüpheleniyordu ve eğer şüphesi doğruysa bu haber Ateş Mirzan'a uçacaktı.

Kayra önündeki yüksek binaya baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra emin adımlarla içeri girdi. Yüzünde heyecanlı bir tebessüm vardı. Danışmada işlemleri hallolduktan sonra üçüncü kata çıktı. Üzerindeki hırkayı düzeltip kapıyı tıkladı. İçeriden yaşlı ama sert bir adam sesi geldi.

"Gir."

Kayra soluğunu tutup içeri girdi. Meşeden yapılmış masanın önüne geldi.

"Oturun küçük hanım."

Kayra hevesle oturdu. Adam önce genç kadını süzdü. Sonra aklına gelmiş gibi elinin altındaki kâğıtta yazılı notlara baktı. Ufak bir kâğıtta Kayra Mirzan yazıyordu.

Adamın kaşları önce çatıldı sonra çaresizce Kayra'ya baktı.

"Kayra Mirzan?"

Teyit etmek istiyordu yaşlı adam. Çünkü başvuruda Kayra Candan yazıyordu.

"Ya şey aslında o eşimin soy ismi."

Kayra yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Anlıyorum. Kayra Hanım başvurunuzu inceledik. Bize sizden daha deneyimli elemanlar lazım. Siz daha tecrübesizsiniz."

"İyi de iş vermezseniz nasıl tecrübe edineceğim?"

"Anlıyorum ama dediğim gibi sizinle çalışamayız."

Kayra'nın omuzları hüzünle çöktü. Sonra kaşları sinirle çatıldı.

"Siz benim Mirzan soy ismimi nereden biliyorsunuz?"

"Benim de kulağım deliktir küçük hanım."

Kayra hırsla yerinden kalktı. Adamın kulağı delik değildi ama birileri delmişti. Binadan çıktıktan sonra derin bir nefes aldı. Başaracaktı... Bu görüşme olumsuz sonuçlanabilirdi. Daha önünde beş görüşme vardı. Yüzüne güçlü bir gülümseme yerleştirdi ve taksiye bindi. Ali'nin meraklı bakışlarına aldırış etmeden adresi söyledi. İkinci iş görüşmesi iyi geçecekti. İnanıyordu.

Umudu göklerde yükselirken görüşmenin yapılacağı binaya girdi Kayra ama daha ismi duyulur duyulmaz tecrübesizlik bahanesiyle geri çevrildi. Çaresizce gözlerini kapattı Kayra. İkinci iş görüşmesi de olumsuz geçmişti. Hatta üçüncüsü de... Dördüncüye girmeye korkuyordu ama yapmak zorundaydı. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı tıklattı. İçeriden orta yaşlarda bir adam seslendi.

"Gir."

Kayra içeri girip kapıyı kapattı. Gülümsemeye çalışarak masanın önüne geldi.

"Hoş geldiniz Kayra Hanım."

"Hoş bulduk."

"Buyurun oturun lütfen."

Kayra hevesle oturdu koltuğa. Çünkü bundan önceki görüşmesinde adam ismini duyar duymaz oturmasına bile müsaade etmeden çıkmak zorunda kalmıştı.

"Bir şey içmek ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler."

"Kayra Hanım bize asistanlık başvurusunda bulunmuşsunuz."

"Evet efendim."

Adamla göz göze geldi genç kadın. Bu bakışları tanıyordu. Bundan önce girdiği üç iş görüşmesinde de bu bakışlarla karşılaşmıştı. Derin bir nefes aldı Kayra.

"Tecrübeli olmadığımı mı bahane edeceksiniz?"

Karşısındaki adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Ya da beş dakika önce bir asistan aldığınızı mı söyleyeceksiniz?"

Adamın bakışları hüzünle düştü.

"Kayra Hanım biz sizinle..."

"Biliyorum çalışamazsınız."

Genç kadın sessizce yutkundu. Hamileliğin de verdiği etkiyle gözleri dolmaya başladı.

"Ben zamanınızı almayayım."

Sessizce yerinden kalktı. Tam kapıyı açmıştı ki arkasından gelen sesle durdu.

"Boşuna iş aramayın."

Kaşları çatıldı merakla. "Neden?"

"Çünkü soy isminiz bütün kapıları yüzünüze kapatacaktır."

Kayra önce derinden sarsıldı. Sonra gözünden düşen yaşa inat omuzlarını dikleştirdi.

"Ben Mirzan değilim."

Şirketten hızlıca çıktı Kayra. Kendisini bekleyen Ali'nin kapısını açmasına müsaade etmeden arabaya

bindi. Derin bir nefes aldıktan sonra Ali'nin meraklı bakışlarını fark etti. Gülümseyerek ona baktı.

"Eve gidelim Ali. Galiba bugün kimse bana iş vermeyecek."

Ali başını salladıktan sonra arabayı çalıştırdı. Patronu şimdilik her şeyi halletmişti ama Kayra'nın gözlerinde durmayacağını belirten parıltılar görmüştü. Bu kadın durmayacaktı. Ne yapıp edip hayata yeniden tutunacaktı.

Ateş Mirzan odasının içinde bir sağa bir sola gidip duruyordu. Karısının gittiği hiçbir yerde işe alınmayacağını biliyordu ama Kayra'daki hızlı değişim onu şaşırtıyordu. Gelecek hafta başlayacağı tango kursunu saymıyordu bile. Eliyle saçlarını karıştırırken gözü masasının üzerindeki davetiyeye ilişti. Gözlerini devirdi çaresizce. Bütün iş adamlarının davetli olduğu bu partiye gitmek zorundaydı. Derin bir iç çekerken aklına Kayra ile katıldığı son kokteyl geldi. İçi acıdı. Bilinçsizce yaptığı her şeyin cezasını ödüyordu. Bedenini çalışma koltuğuna attığında telefonu çalmaya başladı. Hemen cevapladı.

"Ateş Bey şimdilik her şey yolunda. Kayra Hanım evine girdi. Yalnız ufak bir pürüz var."

Ateş gözlerini devirdi. Uzaktan yaptığı her mücadeleyi kaybediyordu.

"Yine ne oldu?"

"Kayra Hanım'ın evinin yanındaki boş ev vardı ya."

"Eeee..."

"O artık boş değil. Pamir Harzemşah diye biri almış."

Ateş'in kaşları çatıldı. Bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Nasıl biri?"

"Aslında ben anlatmayayım efendim. Siz görseniz daha iyi."

Ateş öfkeyle aldığı soluğunu verdi. Telefonu kapattıktan sonra mesaj bildirim sesi geldi. Ali'nin attığı görsel mesaja odaklandı. Sessizce yutkundu. Bu adamı bilmiyordu ama karısına yakın olmasa iyi olurdu. Hemen tekrar Ali'yi aradı.

"Nerede şimdi bu adam?"

Karşıdaki sessizlik hiç hayra alamet değildi. Derin bir nefes aldığında Ali adamın sorusunu ürkekçe cevapladı.

"Kayra Hanım akşam yemeğine çağırdı. Şimdi oraya geçti efendim."

Ateş sinirle telefonunu kapattı. Düşünmek istemiyordu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Hızlıca odadan çıkıp aşağıya bağırdı. Daha bir saat önce gelen Kadir'e dinlenme fırsatı vermeden onu yanına çağırdı.

"KADİR!"

Adam hızlıca yanına geldi.

"Pamir Harzemşah kimdir hemen araştır!"

"Peki efendim."

Kadir gözden kaybolurken kendisine korkuyla bakan kardeşini gördü. Yüzüne sakinleştiğini bildiren bir tebessüm yerleştirdi. Aklına gelen şeyle biraz keyiflendi.

"Hazır ol küçük cadı. Bu hafta sonu bir parti var ve sen benim eşim olacaksın."

Pamuk sevinçle ellerini çırparken Ateş odasına geçti. Telefonu eline aldığında karısı ve Pamir Harzemşah'ın gülüşürken çekilmiş fotoğraflarını gördü. Artık harekete geçmeliydi. Yoksa karısı gidecekti.

Kayra taksiden indiğinde derin bir nefes aldı. Etrafına bakmadan yürürken birden sendeledi. Tam yere düşecekti ki kolunda hissettiği elle başını sağa çevirdi.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"İyiyim. Teşekkür ederim."

Kayra korkuyla karnına dokundu. Bebeğine bir şey olsun istemiyordu. Başını arkaya çevirdiğinde harekete geçen Ali'yi gördü. Yanına geliyordu. Gözlerini devirdi çaresizce. Hangi taksici bir kadına âşık olmadığı müddetçe bu kadar ilgi gösterirdi ki?

"Kayra Hanım iyi misiniz?"

"İyiyim Ali. Sen gidebilirsin artık."

"Eve girdiğinizi görsey..."

"Korumam değilsin sen benim. Gidebilirsin."

Ali gelen tepkiye önce bozuldu, sonra sessizce arabaya binip sokaktan çıktı. Genç kadının bakışları evinin elli metre ötesindeki siyah arabaya kaydı. Orada bekliyordu. Taksiyle gelirken o arabanın orada olmadığına yemin edebilirdi ama şimdi oradaydı işte. Derin bir nefes almıştı ki yanındaki adamı fark etti.

"Kusura bakmayın. Şey bu arada ben Kayra."

"Memnun oldum Kayra Hanım. Ben de Pamir. Pamir Harzemşah."

Kayra taşıma kamyonunu yeni fark etti.

"Siz yan komşumuz musunuz?"

"Galiba artık öyle."

Kayra gülümseyerek adama baktı ama onun merakla etrafı süzüşü gözünden kaçmamıştı.

"Birini mi bekliyorsunuz?"

"Evet. Pizzacıyı... Yeni taşındığım için yardımcım henüz gelmedi."

"Anlıyorum. Bizde akşam yemeği vakti. İsterseniz yemeğe bize gelin."

"Ama pizza?"

Kayra başını çevirdiğinde pizzacının motoru önlerinde durdu.

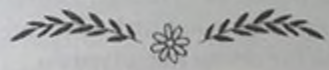
"Onu da bize götürürüz. Hem şimdi fark ettim de benim de canım pizza çekti."

Genç adam samimiyetle Kayra'ya baktı. İyi bir komşusu vardı ve çok fazla güzeldi.

"Gidelim mi?"

"Tamam."

Kayra yeni komşusuyla eve girerken elleri hâlâ karnındaydı. Canı pizza çekmişti ve birazdan onu annesinin nefis yemekleriyle birlikte mideye indirecekti.

Ateş yorgundu. Bedeni, ruhu, kalbi, öfkesi, gururu... Üzerinde ölü toprağı vardı sanki. Kayra'ya duyduğu vicdan azabı onu sindirirken hissettiği aşk daha da tetikliyordu. Karısı olmadan aldığı nefes ciğerlerine zehir gibi iniyordu. Özlemişti de adam kadını. Dudaklarını değil, bedenini değil... Elmacık kemiklerini özlemişti. Ara ara ona dik dik bakan bakışlarını özlemişti. Durmadan renk değiştiren gözlerine hasret kalmıştı. İncecik bileğine dokunmayı özlemişti. Onun üstündeki ağırlığını özlemişti. Dudakları ve bedeni en son plandaydı.

Şimdi ise kendisini bekleyen en büyük sınav Olgun'du. Onu öldürebilirdi. Parçalayabilirdi. O yüzden Kadir'le geldiğinde Ateş'in evine gelmekten çekinmişti Olgun. Başka bir yere gitmişti ama biliyordu ki yüzleşeceklerdi ve Ateş Mirzan bu yüzleşmeyi geciktirmeyecekti. Tek bir endişesi vardı. Aşkı yaşıyordu. En acı halini yaşıyordu. Atsan atılmaz satsan satılmaz bir duyguydu aşk. Olgun ne kadar Pelin'e kurşun sıkmış olsa da hâlâ ona âşık olabilirdi ve karısı Pelin'in aynısıydı. Kapının çalmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı adam.

"Gel."

Dikkatle kapıya baktı. En son hatırladığı Olgun'la şimdiki Olgun arasında dağlar kadar fark vardı. Genç adam başı yerde girdi içeri. Masanın önünde durduktan sonra sessizce yutkundu. Bile bile ölüme gelmişti.

Ateş karşısındaki adama bakınca iki şey görüyordu. Biri ihanet, biri ise sadık bir adam. Hangisine göre hareket edeceğini şaşırdı. Dudaklarından bir anda döküldü en can alıcı soru.

"Neden?"

Çok şey barındırıyordu neden sorusu. Neden gittin, neden ihanet ettin, neden şimdi geri döndün, neden şimdi öldürdün ikisini de? Neden? Neden? Neden?

Olgun yavaşça başını kaldırdı. Tek bir cevabı vardı. Onca soruyu tek bir cevap karşılıyordu.

"Aşktan."

Ateş çaresizce kapadı gözlerini. Karısının yüzünü çalan bir kadına âşık olmuştu en iyi adamı.

"Olgun?"

"Affetmenizi beklemiyorum Ateş Bey. Beş yıldır belki de her an bana lanet ettiniz. Şu an beni öldürmek bile istiyorsunuzdur ama yok işte bir anlamı hiçbir şeyin. O öldü. Önce yüreğimde öldü sonra aklımda. İhanet etti bana. Ben ilk defa bu kadar temiz sevmiştim ama kirlendi. Daha da sevemem zaten. Sizden sadece özür dileyebilirim. Kuru bir özrün babanızı geri getirmeyeceğini biliyorum ama eğer kabul ederseniz ben sizin için yine her şeyi yaparım."

Ateş adamına baktı. Gözlerinde ilk defa eski Olgun'u gördü. Değişmişti her haliyle. Duruşuyla, bakışıyla. O gençliği gitmiş yerine daha aklı başında bir adam gelmişti ama ya karısı? Kayra'yı mutlaka görecekti ve içinde yeniden bir şeyler filizlenebilirdi. Olgun'u kaybetmek de istemiyordu. Çaresizce baktı adamına.

"Amerika'da bir iş var oraya gideceksin."

Olgun'un beklediği bir tepki değildi bu. En azından birkaç darbe yemeyi bekliyordu. Sonra da gönderilmeyi ama Ateş'in sakinliği karşısında yapabileceği tek şey sevinmekti. Patronuna kıymet veriyordu ve yeniden onun adamı olacaktı. Derin bir nefes alıp gülümsedi.

"Peki efendim. Ne zaman gitmemi istersiniz?"

"Hemen yarın."

"Tamam."

Olgun tam çıkarken Ateş ayağa kalktı. Sakince adamına seslendi. "Olgun?"

Genç adam yüzünü Ateş'e döndüğü an sağ yanağında bir yumruk patladı. Sonra karnına bir diz darbesi yedi. Yere düştüğünde burnunun dibinde bitti Ahmet Ateş Mirzan'ın sakinleşmeye çalışan nefesi.

"İçimde kalırdı biliyorsun."

Olgun sessizce gülümsedi. Dudağından akan kanı elinin tersiyle sildikten sonra patronuna baktı.

"Yarın yola çıkarım efendim."

"İyi yaparsın."

Ateş tekrar koltuğuna geçtiğinde odanın kapısı hızlıca açıldı. Karşısında Ali'yi görünce kaşlarını çatarak ona baktı. Olgun odadan çıkarken Ali'nin söylediği her söz Ahmet Ateş Mirzan'ın beyninde patlayıp yüreğine aktı.

"Kayra Hanım bizi fark etti."

Ateş gözlerini sıkıca kapadı. Karısı adamlarını nasıl fark edebilmişti ki? Gözlerini araladığında Ali'nin söyleyeceklerinin bitmediğini fark etti. Derin bir nefes aldı.

"Başka ne yaptı benim akıllı karım?"

"Bizi kovdu."

Ateş önce kaşlarını çattı. Sonra neşeli bir kahkaha attı. Ali patronunun delirmediğini düşünmek istiyordu. Ateş'in neşeyle bakan bakışlarının altındaki meydan okumayı net bir şekilde görüyordu.

"O zaman kartları açık oynamanın zamanı geldi!"

Kayra afiyetle masadakileri mideye indirirken Çetin Bey sonunda dayanamadı. "Yavaş ye kızım. Bebeği düşün biraz."

"O istiyor zaten baba."

Baba kız gülüşürlerken misafirleri Pamir Harzemşah'ın sorusuyla ona döndüler.

"Hamile misiniz?"

"Evet."

Kayra gülümseyerek karnına baktı.

"Babası?"

Masadaki yüzler düşünce sorduğu soruya pişman oldu adam. Aklına gelen tek şey evlilik dışı olma ihtimaliydi.

"Özür dilerim. Ben yanlış bir konuya değindim galiba."

"Yo hayır. Sorun değil. Sadece babasından konuşmasak daha iyi hissedeceğim."

"Anlıyorum. Bu arada yemekler çok güzel olmuş ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun evladım."

Masa tekrar sessizliğe gömülmek üzereydi ki Kayra aklına gelen şeyle ayağa kalktı.

"Ufak bir işim var."

Masadakileri geride bırakarak kapının yanındaki pencereye yöneldi. Perdeyi hafifçe kaldırdığında siyah arabanın hâlâ orada olduğunu fark etti. Kolundaki saate baktı. Beş dakika geçip de hiçbir hareketlenme olmayınca perdeyi kapatıyordu ki gölgeden çıkan adamı fark etti. Kaşları merakla çatıldı. Siyah arabaya yaklaştığında sokağın aydınlatması sayesinde kim olduğunu fark etti. Ali'ydi bu. Kaşları hırsla çatıldı. Dudaklarını öfkeyle kemirirken Ali'nin arabaya bindiğini gördü. Derin bir nefes aldı. Ama içindeki öfke bir türlü geçmiyordu. İçeriye doğru bağırdı.

"Ben beş dakikaya geliyorum."

Kimsenin bir şey demesine izin vermeden portmantodan hırkasını aldı. Üzerine geçirip evden çıktı. O arabanın içindekileri bu sefer çıkartacaktı. Kararlıydı. Hız-

lıca yürüyüp siyah arabanın yanına geldi. Camlardan içerisi görünmüyordu. Öfkeyle kaşlarını çattı ve hırsla cama vurdu.

"Açın şu lanet camı! İçeride olduğunuzu biliyorum!"

İlk başta hiç tepki gelmedi. Bu sefer cama kırarcasına vurdu. Ön kapı yavaşça açıldı. Arka kapıyı da kendisi öfkeyle açtı. Ali ile göz göze geldiğinde içindeki öfke patlak verdi. Ali'yi tanımıyordu önceden belki ama arabadan inen diğer iki adamı Ateş Mirzan'ın evinde görmüştü. İçindeki öfke patlamasını kontrol edemiyordu. Bir tanesini hırsla ittirdi.

"O patronunuza söyleyin peşimi bıraksın. Yoksa polise giderim!"

"Kayra Hanım..."

Ali'nin sesiyle ona döndü.

"Sen de bir daha beni almayacaksın anladın mı? O taksi durağı başka şoför göndermezse onları da şikâyet ederim! Evimin önünden hemen defolup gidin! Hemen!"

"Bakın Ateş..."

"Bana onun adını anma!"

"Ama..."

"Hâlâ konuşuyorsunuz. On dakikanız var. On dakika içinde gitmezseniz polisi arayacağım!"

Adamlar önce çaresizce birbirlerine baktılar. Sonra arabaya bindiler. Ali kapısını kapatıyordu ki onu durdurdu.

"O patronuna söyle İstanbul'da kalsın kolu. Beni korumaya da kontrol etmeye de hakkı yok!"

Ali'nin kapısını çarparak kapattı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. İyiydi... Kendini güçlü hissediyordu. Tekrar eve girdiğinde merakla ona bakan ailesine ve yeni komşusuna gülümsedi.

"Önemli bir şey değil. Kahve içer misiniz?"

Çetin Bey gülümseyerek Pamir'e döndü. "Kızım diye söylemiyorum ama kahvesi güzeldir."

"Zahmet olacak ama."

"Ne zahmeti... Ben davet ettim sizi."

Kayra huzurlu bir şekilde mutfağa gitti. Gerçekten iyiydi. Hem de çok iyi ya da içinde bir yerde yaşadığı depremleri bastırıyordu bilinçaltı. Ahmet Ateş'in onu koruması yüreğinde bir yerleri farkında olmadan tamir ediyordu. Kocasına âşıktı evet ama bu geçmişi yok saymasına engel değildi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Pamir Harzemşah ayrılmak için yerinden kalktı. Çok güzel bir gece geçirmişti. Muhteşem bir kadınla tanışmıştı ve ilk defa İngiltere'de bıraktığı asistanına bu evi tuttuğu için kızdığına pişman olmuştu. Bu evde günler eğlenceli geçecekti. İnanıyordu.

Derin bir nefes alırken kapının açılmasıyla temiz hava yüzüne çarptı.

"Yemek davetiniz için teşekkür ederim."

Kayra gülümseyerek yeni komşusuna baktı.

"Ne zaman isterseniz."

"Bu borcu ödemek isterim bir gün."

Kayra derin bir nefes aldıktan sonra aklından geçenleri söyleyiverdi.

"Aslında bana bir iş bulabilirseniz ve tabi bir de boşanma avukatı... Ödeşmiş oluruz."

Pamir Harzemşah şaşkınlıkla karşısındaki güzel kadına baktı. Demek evliydi. Yanlış düşünmüştü. İkisi de gülüştükten sonra Kayra Pamir'i uğurladı. Tam içeri geçecekti ki kapı yeniden çaldı. Merakla açtığında karşısında komşusunu gördü.

"Bir şey mi unuttunuz?"

"Hayır. Aklıma bir şey geldi de... Eğer uygunsanız tabi."

"Ne geldi aklınıza?"

"Türkiye'ye yeni döndüm. Uzun soluklu bir projemiz var. Bana bu proje sırasında bir asistan lazım. Eğer sizin için de uygunsa tabi..."

Kayra şaşkınlıkla Pamir'e baktı. Sonra bir tane sevinç çığlığı attı. Kocasına ilk çelmeyi takmak üzereydi.

"Uygun benim için. Her koşulu kabul ediyorum."

"Emin misiniz?"

Pamir dikkatle Kayra'nın karnına baktı.

"Merak etmeyin. Bebeğim fazlalık değil bana."

Pamir gülümsedi.

"Boşanma avukatını da yarın holdingde görüşürüz o zaman."

Genç kadın yeniden güldü. Bu adam Hızır gibi bir şeydi. "Tamam."

"Yarın seni alayım o zaman."

"Olur."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Genç kız kapıyı kapattığında dudağını ısırdı. Demin bir iş bulmuştu ve bir de boşanma avukatı. Derin bir nefes aldıktan sonra odasına çıktı. Üzerini değiştirip yatağına girdi. Boşanma davası açacaktı kocasına.

Kulaklarında yüreğini yakan bir şarkı yankılandı. Gözlerinden yaşlar akarken sıkıca sarıldı karnına.

Bir yerde bir adamın gözleri acıyla kapandı karanlığa. Bir yerde umutla... Bir yerde çifte kumrular sarmaş dolaş yattı. Yalnızlığın hükmü kadına geçti. Karnında bebeğiyle uyudu Kayra. Yanında bebeğiyle açtı gözlerini gündüzün berrak mavisinde gözlerini. Ateş ise umut-

suzluğun içinde umudu yeşertmeye çalışıyordu. Karısı durmayacaktı. Eline geçen her fotoğrafta onun yeniden dirilişine şahit oluyordu. Yattığı yerden kalktı adam. Artık kapalı oynamayacaktı. Korktuğu tek şey Ali'nin onu aramasıydı. Çünkü ne zaman arasa kötü haber veriyordu. Banyoya girip elini yüzünü yıkadıktan sonra üzerini değiştirdi. Yarınki davet için kız kardeşi dışarı çıkacaktı bugün.

Aynadaki yansımasında gözü yaşlı bir adam gördü. Ölüm gibiydi karısının yokluğu. Hayat akarken yoldaşı yanında yoktu. Yıldızlar kadar uzaktı. Oysa severdi Ateş yıldızları. Yüzünü tekrar yıkayıp kahvaltı sofrasına indi adam. Tam çatalını eline almıştı ki telefonu çaldı. Arayanın Ali olduğunu görünce telefonu Kadir'e verdi. Alacağı haber hayra alamet değildi.

En iyi adamı telefonu açtı. Her cümlede yüzü ekşidi. Cihaz kapandıktan sonra Kadir Ateş'e döndü.

"Her geçen gün kaybediyorum değil mi Kadir?"

"Pamir Harzemşah Kayra Hanım'ı asistanı olarak işe almış."

Ateş'in elindeki çatal yamulurken dişlerini sıktı adam. Karısı başka bir adamın asistanı mı olacaktı? Nefesini kontrol edemiyordu. Kaybediyordu işte... Göz göre göre kaybediyordu. Ellerinden kayıp gidiyordu karısı. Planları suya düşüyordu. Patır patır patlıyordu elinde ve karısı sabah onun için hazırladığı sürprize tepki vermemişti. Sakin kalmaya çalıştı ama olmuyordu. Bu işe bir an önce son vermeliydi ama önce Pamir Harzemşah'ı halletmeliydi.

Kayra gözlerini aralar aralamaz yataktan kalktı. Hemen kendini banyoya attı. Güzelce banyosunu yaptıktan sonra vücut losyonunu sürdü. Üzerine siyah, kalın

askılı, belden oturtmalı bir elbise giydi. Ayaklarına babetlerini geçirdi. Saçlarının lülelerini belirginleştirdikten sonra hafif bir makyaj yaptı. Hazırdı. İşe başlayacaktı bugün. Tabi becerebilirse.

Dolabından siyah bir hırka aldı ve çantasını koluna takarak aşağıya indi. Annesi ve babası kahvaltı masasındaydı ama bir şeyler ters gidiyordu. Çetin Bey'in gözleri öfkeliydi.

"Baba iyi misin?"

Yaşlı adam gülümsemeye çalıştı. Dışardaki sürpriz onu bile sinirlendirmişti. Kayra'yı daha da sinirlendirecekti biliyordu.

"İyiyim."

"Kaşların çatık ama."

"Öyle mi? Fark etmedim canım."

Yaşlı adam tabağındakileri yerken Kayra birkaç lokma atıştırdı ve yerinden kalktı.

"Ben gidiyorum."

Canan Hanım gülerek kızına baktı. Dışarıdaki engele inat gülüyordu yaşlı kadın. Çünkü kızı gün geçtikçe iyileşiyordu.

"Hayırlı işler kızım."

"Dua et anne. Elime yüzüme bulaştırmayayım."

"Ben sana güveniyorum. Allah'a emanet ol bir tanem."

"Siz de."

Kayra babasının durdurmasını engelleyerek onun yanağına bir öpücük bıraktı ve evden çıkmak için kapıyı açtı. Neşeli gülüşü birden düştü. Gördüğü manzara karşısında küçük dilini yutuyordu neredeyse. Elleri sinirden yumruk halini alırken hızlı adımlarla Ali'nin yanına gitti.

"Günaydın Kayra Hanım."

"Sizin ne işiniz var burada? Hem bu... Bu ne demek

oluyor? Gidin dedim size. Beş tane koruma ve bir tane araba ile geri gelin demedim."

"Ateş Bey'in emri. Hiçbir kuvvet bizi gönderemez."

Kayra sinirli bir kahkaha attı.

"Öyle mi? Polise de bunları söylersiniz."

"Söylediğinize siz bile inanmıyorsunuz. Ateş Bey'in kolu uzundur."

Genç kızın sinirden soluk alıp verişleri arttı.

"Bir yere gideceksiniz herhalde." Ali siyah arabanın arka kapısını açtığında yan evden Pamir Harzemşah çıktı. Gördüğü manzarayı anlamaya çalışarak Kayra'nın yanına geldi.

"Hayırdır Kayra Hanım? Problem mi var?"

Kayra tam bir şey diyecekti ki Ali söze girdi.

"Kayra Hanım'ın eşi Ateş Bey'in emri. Karısının ve bebeğinin güvenliği için."

Pamir gülerek Kayra'ya baktı. Genç kız utançla başını eğdi.

"Kayra işe gidelim mi artık?"

Genç kadın umutla yanındaki adama baktı. Başını hevesle salladı. Pamir'le birlikte yürürken birden geri döndü. Ali'nin yanına yaklaştı ve meydan okurcasına ona baktı.

"Patronuna söyle kolu yeterince uzun değilmiş. İş buldum kendime. Pamir Harzemşah'ın şahsi asistanlığını yapacağım."

Saçlarını savurarak Pamir'in yanına döndü. Onun arabasına bindiğinde dikleşen omuzları birden çöktü. Bir yanı mutluluktan havaya uçarken diğer yanı kan ağlıyordu.

"İyi misin Kayra?"

Genç kız gülümsemeye çalıştı.

"İyiyim."

Arabayı çalıştırdı Pamir. Araç harekete geçer geçmez ardına bir tane araba takıldı. Kayra başını arkaya çevi-

rince Ali'nin peşine takıldığını gördü. Çaresizce başını salladı.

"Galiba artık beni işe almazsın."

"Neden almayayım ki? Bence mükemmel bir çalışan olacaksın."

Kayra gülerek yanındaki adama baktı. Başını yasladı koltuğa. Her şeye rağmen mücadele etmeliydi.

Akşamı zor etti adam. Yüreği deşildikçe deşildi. Pamir Harzemşah'ın holdinginden gelen her fotoğraf boğazını sıktı. Kayra'ya gülmek yakışıyordu ama ona değil de başkasına gülüyordu karısı. Ellerini hırsla saçlarının arasından geçirdi. Hâlâ uzaktı karısına. Bedenini yatağa bıraktığında dişlerini sıktı. Yüreği yeminler ediyordu. Karısını geri alacaktı. Onun kalbini tekrar kazanacaktı.

Genç kadın eve geldiğinde kendisini odasına attı. Mutluydu. Bugün üzüldüğü tek şey kocasına Pamir'in avukatlarıyla açtığı boşanma davası olmuştu. Kararına karşı gelen tek organı şüphesiz yüreğiydi. Susuz kalmış balık gibi çırpınıyordu. Kendini tutamayıp yarım saat tuvalette ağlamıştı. Güçlü gibi görünmek bazen onu yıpratıyordu.

İkindi vakti, işten erken çıkıp doktor kontrolüne gitmişti ve orada eşlerin birlikte geldiğini gördükçe daha da ağlamıştı. Daha sonra kendine bir tane çikolatalı pasta alarak mutlu olabilmişti. Yüreği yanıyordu kadının. Avuçları kanıyordu. Kaburgalarını deşiyordu Ateş'in hasreti. Nasıl özlerdi insan kendisine acımayan birini? Özlüyordu işte. Soluğuydu Ateş kadının. Ciğerlerinin tek sahibiydi.

Bedenini yatağa bıraktığında aklına öğlen Pamir'le yaptığı konuşma geldi. Yarın bir davet vardı ve genç adam onu davet etmişti. İlk başta kabul etmese de sonra kafasını dağıtabileceğini düşünüp onaylamıştı Pamir'i. Geleceğin ne getireceği bilinmezdi ve gelecek duayla şekillenirdi. Derin bir nefes aldı kadın. Yarın da bir gelecekti ama o gece o kadar yorgundu ki dua etmeyi unuttu Kayra Mirzan.

Kız kardeşinin uzattığı onuncu kravatı da çıkarmak zorunda kaldı Ahmet Ateş Mirzan. Artık çıldırmak üzereydi. Gün boyu karısından bir haber alamamıştı. Eve kapanmıştı bütün gün ve şimdi de kız kardeşinin eline düşmüştü. Sonunda dayanamayıp yatağın üzerine fırlatılan siyah kravatı aldı ve boynuna geçirdi. Pamuk tam bir şey diyecekken Ateş onu susturdu.

"Yeter artık ufaklık. Oyuncağa döndüm elinde."

"Bir şey demeyecektim ki abi. Bu yakıştı diyecektim."

Ateş gözlerini devirip pudra pembesine bürünmüş kız kardeşine kolunu uzattı. Birden aklına karısı düştü. Hiç aklından çıkmıyordu kadın oysa. Derin bir nefes aldıktan sonra Pamuk'un dümdüz bıraktığı saçlarını okşadı ve alnını öptü.

"İyi ki uyandın fıstığım."

Pamuk gülümseyerek abisinin yanağını öptü ve evden çıktılar. Arabaya bindiklerinde Ateş kız kardeşinin emniyet kemerini bizzat bağladı. Sıkılığından emin olduktan sonra kendi kemerini de bağlayıp aracı çalıştırdı. Kendisini bekleyen sürprizden habersiz yola çıktı adam...

Kayra üzerindeki elbiseyi düzeltti. Yanına aldığı şa-

lını omuzlarına atıp annesi ve babasına veda ettikten sonra evden çıktı. Pamir korumaların arasında onu bekliyordu. Genç adamın bakışlarındaki hayranlığı görünce utandı.

"Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim."

"Gidelim mi güzel bayan?"

Kayra gülümseyerek Pamir'e baktı.

"Gidelim. Topuklu giymedim. Problem olmaz inşallah senin için."

"Aksine memnun oldum. Bebeğinin sağlığı daha önemli."

Derin bir nefes aldı kadın. Sırtındaki yaralar geçse de sızlıyordu her yeri. Kocasının yaptıkları aklına geliyordu. Onu sayısını hatırlamadığı kere mutfak dolabına çarpışı geliyordu gözlerinin önüne. Akmak üzere olan yaşlarını geriye itti. Mutlu olacaktı. Ateş'i unutacaktı. Arabaya bindikten bir saat sonra davetin olduğu eve geldiler. Pamir genç kadının kapısını açtıktan sonra onun koluna girmesine müsaade etti. İkisi de içeri girdiklerinde büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Kayra'nın ilk başta gözü korktu. Kendini toparlaması saniyelerini aldı. Bir tane masanın yanına geçtiler. Kayra ilgiyle etrafı süzerken Pamir'in kendisine olan bakışlarını fark etmedi.

Genç adam iki gündür kadını düşünüyordu. Nasıl bu kadar güçlü olduğunu, nasıl bu kadar gülebildiğini... Avucunun içindeki yara dikkatinden kaçmamıştı ama sormaya çekiniyordu.

Kayra'nın büyük bir yarası vardı. Cahil değildi Pamir Harzemşah. Kendisi de acı dolu bir aşk yaşamıştı vakti zamanında. Kayra'nın gözlerindeki özlemle karışık öfkeyi görebiliyordu. Kayra'nın yüreğinin hem hasretle hem de korkuyla titrediğini hissedebiliyordu. İhanet aşkın en zehirli hançeriydi. O kadar odaklanmıştı ki

Kayra'nın yüzüne. Anbean değişen yüz hatları adamı rahatsız etti. Kadının baktığı yere bakınca kapıdan giren adam ve yanındaki genç kızı gördü. Gözleri tekrar Kayra'ya kaydığında gözlerinden akan yaşları gördü. Ağlıyordu Kayra ve sessizce fısıldıyordu gözlerindeki hasreti Pamir'e.

"Pamuk..."

İlk gördüğü şey kocasıydı. Yüreği bir anda teklemişti ama kalbini göğüs kafesinden çıkaran şey yanındaki kızdı. İlk başta siyah saçlarını görmüştü. Bir yerden tanıdık geliyordu ama çıkaramamıştı genç kadın. Kocasının yanındaki kız başını kaldırınca haftalar önce uyurken bıraktığı görümcesini gördü. Sessizce yutkundu. Yanaklarından akan yaşları hissetmiyordu. Elleri karnında birleştiğinde bakışları bir anda kocasıyla kesişti ve o an zaman durdu. Gökyüzünden yıldızlar indi yüreklere. Güneş bir an doğup sonra battı. İkisi de ne yapacağını bilmez bir şekilde bakıyorlardı. Kulakları delen sesler bir anda susmuştu Kayra ve Ateş için. İkisi de ortak bir yangının ortasına düşmüştü. Haftalardır görmediği adamı bir anda karşısında görmek Kayra'ya ağır gelmişti. Yüreği bu hazırlıksız karşılaşmayı kaldıramamıştı. İkisini de daldıkları âlemden çıkaran şey Pamuk'un neşeyle cıvıldayan sesi oldu.

"Yenge!"

Kayra daha ne olduğunu anlamadan kendini Pamuk'un küçük kollarında buldu. Sessizce yutkunurken kocasının yaklaşmasını izledi. Dudakları kuruyordu kadının. Elleri terliyordu. Yüreği yerinden çıkıp kocasına koşuyordu. Çölde su bulmuş bedevi gibiydi duyguları. Kayra birden kendine gelip kendisine sarılan kıza yapıştı.

"Pamuk..."

Kayra şaşkındı. Böyle bir tepki beklemiyordu. Daha doğrusu kızın ona Pelin muamelesi yapmasını bekliyordu. İki kız da birbirinden ayrıldıktan sonra Kayra'nın bakışları kocasına kaydı. Ateş öfkeyle Pamir'e bakıyordu. Pamir'in de ondan eksik kalır yanı yoktu.

"Pamuk... Sen ne zaman uyandın?"

"Dört hafta oldu."

Genç kadın kısa bir hesaplama yaptığında öfkeyle gözlerini kıstı. Kocası ona hiçbir şey söylememişti. Bir anda ateş saçan gözlerle Ateş'in karşısına dikildi.

"Neden bana söylemedin!"

Ateş tam bir şey diyecekti ki vazgeçti. "Bunlar ailevi meseleler. Elin adamlarıyla konuşulmaz."

Kayra öfkeyle tısladı. Pamuk'a bile sevinememişti doğru düzgün. Kocası yine yapmıştı yapacağını. Gözü gibi baktığı görümcesinin uyandığını haber etmemişti.

"Sana bir soru sordum."

Ateş karısının gözlerine baktı özlemle. "Ben de cevabını verdim. İstersen köşede konuşalım."

Kayra kocasının işaret ettiği yere baktı. Korkuyordu... Sessizce yutkunduktan sonra olumsuzca başını salladı. Ateş tam bir şey diyecekti ki iş adamlarından biri onu çekiştirdi. Kayra daha boşanma celbinin gitmediğini fark etmişti. Yoksa Ateş bu kadar sakin olamazdı. Kocası çaresizce giderken Kayra Pamuk'a döndü. İçi içine sığmıyordu. Pamir'i bir anda unutmuştu.

"Anlat bana hadi."

Kayra tedirgin bir şekilde görümcesine baktı. Kendisine Pelin demesini bekliyordu ama Pamuk ona dünyalar kadar büyük bir neşe saçarak bakıyordu.

"Abim bana bir şeyler anlattı yenge. Öyle garip garip bakma. Mesela Pelin olmadığını biliyorum."

Kayra Ateş'in ne kadar ileri gittiğini merak etse de soramadı.

"İyi misin canım? Her şey yolunda değil mi?"

Pamuk'un saçlarını okşadı.

"Yolunda yenge. Derslere yetişmek için eğitim alıyorum. Bir de kontroller işte... Sen Antalya'da nerede oturuyorsun? Biz..."

Cümlesini tamamlayamadan Ateş araya girdi. Kardeşi neredeyse büyük bir pot kırıyordu.

"Pamuk sıkılmadın değil mi canım?"

"Hayır abi. Yengemle konuşuyordum."

Kayra kocasına bakmaktan çekindi. Ateş ise karısının güzelliğinden gözlerini alamıyordu. Nefesi kesiliyordu. O kadın ona aitti ama başka bir adamın yanındaydı.

"Bu arada tanışmadık ben Ateş Mirzan."

Pamir geldiğinden beri kendine kötü bakışlar atan adamın elini sıktı.

"Pamir Harzemşah."

"Biliyorum."

Kayra merakla kocasına baktığında göz göze geldiler.

"Karımın kimin yanında çalıştığını öğrenmem gerekiyordu."

Genç kadın kaşlarını çattı. Bir anda çalan dans şarkısıyla hepsi birbirine baktı. Kayra Ateş'in kendine hamle yaptığını fark edince Pamir'in koluna girdi. Pamir Kayra'nın beline yavaşça kolunu doladı ve onu geniş alana çıkardı. Ateş öfkeyle düşmanına baktı. Derin derin nefes alırken kız kardeşini kollarının arasına aldı ve dans etmeye başladı. Bu gece karısıyla yalnız konuşmaya niyetliydi ve bunun için de her şeyi yapacaktı.

Pamuk üzüntüyle yaşananları izliyordu. Yengesinin abisiyle dans etmemesi onu üzmüştü. Aklına gelen şeyle yengesi ve Pamir'e yaklaştı. Karambole getirerek yengesini Pamir'in kolundan çekip abisinin kollarının arasına bırakırken ona göz kırptı. Ateş gülümseyerek Pamuk'a bakarken karısına sıkıca yapıştı.

"Kaçamazsın karıcım."

Ateş haftalardır hasret kaldığı kokuyu ciğerlerine hapsetti. Elleri karısının sırtında gezinirken onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Kayra'nın çırpınışları boşaydı. Adam ateşine su bulmuştu ve kana kana içiyordu.

"Kayra..."

Sessizce yutkundu kadın. Kocasının etki alanına giriyordu. Sırtında gezinen eller sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Bedeni tir tir titrerken kulağında hissettiği nefesle kendinden geçti. Gözlerini kapatırken bir anda kendini toparladı.

"Bırak beni!"

"Kayra beni dinlemiyorsun. Affettirmeme izin vermiyorsun."

"Pamuk'u bana söylemedin!"

"Söyleyecektim. Hastanede sana anlatmaya çalıştım ama bir anda lafı ağzıma tıktın."

Kayra kocasının haklı olduğunu biliyordu. Yine de bunu yüksek sesle kabullenmeye niyeti yoktu. "Peşime adam takamazsın. Senin buna hakkın yok!"

"Hakkım var. Sen benim karımsın. Bebeğimizin annesisin."

"O benim bebeğim."

"İkimizin bebeği."

"İnatlaşma benimle adam!"

"Sen de benimle inatlaşma. O korumalar kalacak. Ali seni getirip götürecek ve sen işi bırakacaksın!"

Kayra birden kocasının kollarında tepindi.

"Zorbanın tekisin! Hiçbir şey yapmıyorum anladın mı? Hiçbir şey! Uzak tut adamlarını benden!"

"Kayra."

"Bırak artık. Gideceğim!"

"Biraz daha lütfen."

"Canımı yakıyorsun Ateş Mirzan!"

Ateş yavaşça geri çekildi. Bir eli karısının yaralı elini

avucuna hapsederken diğeri kurşun izinin olduğu yerde gezindi.

"Bu yaraları kapatamam kadın."

"Ruhumdakileri de kapatamazsın. Senin yüreğin o kadar büyük değil."

"Bırak sana Ahmet'i göstereyim."

Kayra çaresizce başını salladı. Gözleri yeniden yaşarırken kendini tutmakta zorlanıyordu. Etrafa baktığında baş başa kaldıklarını fark etti. Kayra önünde eğilip dudaklarını karnına bastıran adama baktı yaşlı gözlerle.

"Yapma bize bunu."

"Sen yaptın her şeyi Ateş."

Genç adam gözyaşlarıyla baktı karısına. İkisi de ağlıyordu. İkisinin de ciğeri kan ağlıyordu. Ayrıyken ölüyordu ikisi de ama birleşemiyorlardı bir türlü. Kayra'nın yaraları izin vermiyordu birleşmelerine. Ateş'in yüreği Kayra diye feryat ederken Kayra korkuyla inliyordu.

Kayra kocasının önünden yavaşça çekildi. Ateş'in kolları boşluğa düştüğünde genç kadın arkasını döndü. Yanaklarından süzülen yaşları temizledikten sonra kalabalığın arasına karıştı. Ardında ruhunu yanına aldığı bir adam bıraktı. Ardında yıkık dökük bir harabe bıraktı. Kayra ardında Ateş'i bıraktı.

Genç adam eve girdiğinde kimseye aldırış etmeden kendini yatak odasına attı. Beyni patlıyordu. Yüreği Kayrasızlıktan yırtıyordu kendini. Sesler Kayra diyordu. Perdeler Kayra'yı hatırlatıyordu. Gökyüzü yıldızlardan Kayra çiziyordu ama karısı her yerde varken bir yanında yoktu. Sevdasında boğuluyordu Ateş Mirzan. Yüreğinin içindeki Kayra'da yanıyordu. Ellerinden başlıyordu tuzlu su kendisini yakmaya. Ciğerleri dağlanı-

yordu. Zehir zemberekti aldığı hava. Katran karasıydı verdiği soluk.

Camın kenarından geri çekilirken kapısı çaldı. Pamuk olduğunu düşündü. "Gel," dedi yorgunlukla. İçeri Fatma girince şaşırdı.

"Ne oldu Fatma?"

"Bu posta özel bir kargoyla size geldi."

Ateş Fatma'nın elinden dosyayı alırken genç kız odadan çıktı. Akşam akşam gelen posta merakını kamçılıyordu. Poşeti açıp içindeki zarfı aldığında sessizce yutkundu. Kalbi ritmini şaşırırken zarfı açtı. İçinden çıkardığı kâğıt yüreğindeki tüm ümitleri biçti. Mavi gözleri hüzünle boşanma celbine bakıyordu. Karısı ciddiydi. Oysa hep bir ümidi vardı adamın. Kâğıtta yazılanları okuduktan sonra çaresizce çöktü yere. Bitmişti her şey. Kayra bitirmişti ve adamı yalnızlığa itmişti. Acının ortasına fırlatmıştı. Yüreğindeki çığlıkla baş başa bırakmıştı. Ateş'in sınavı Kayrasızlıktan olacaktı...

Kaç saattir durmuyordu gözyaşları. Pamir'e iyi geceler demeden eve girmişti. Ağlıyordu Kayra. Kocasının kollarındayken hissettiği o duygulara ağlıyordu. Acısına ağlıyordu. Yüreğine ağıtlar yakıyordu. Ölüyordu kadın. Kocasıyla bir kere ölüyorsa onsuz üç kere ölüyordu. Aldığı nefes ciğerlerini dağlıyordu. Belki de İstanbul'a gitmişti şimdi. Nefes almaya çalışıyordu ama olmuyordu.

Annesi içeri girdi apar topar.

"Anne nefes alamıyorum."

Kadın kızının yaşadığı atağı geçirmek için ona sıkıca sarıldı.

"Sakin ol bir tanem. Sakin ol."

avucuna hapsederken diğeri kurşun izinin olduğu yerde gezindi.

"Bu yaraları kapatamam kadın."

"Ruhumdakileri de kapatamazsın. Senin yüreğin o kadar büyük değil."

"Bırak sana Ahmet'i göstereyim."

Kayra çaresizce başını salladı. Gözleri yeniden yaşarırken kendini tutmakta zorlanıyordu. Etrafa baktığında baş başa kaldıklarını fark etti. Kayra önünde eğilip dudaklarını karnına bastıran adama baktı yaşlı gözlerle.

"Yapma bize bunu."

"Sen yaptın her şeyi Ateş."

Genç adam gözyaşlarıyla baktı karısına. İkisi de ağlıyordu. İkisinin de ciğeri kan ağlıyordu. Ayrıyken ölüyordu ikisi de ama birleşemiyorlardı bir türlü. Kayra'nın yaraları izin vermiyordu birleşmelerine. Ateş'in yüreği Kayra diye feryat ederken Kayra korkuyla inliyordu.

Kayra kocasının önünden yavaşça çekildi. Ateş'in kolları boşluğa düştüğünde genç kadın arkasını döndü. Yanaklarından süzülen yaşları temizledikten sonra kalabalığın arasına karıştı. Ardında ruhunu yanına aldığı bir adam bıraktı. Ardında yıkık dökük bir harabe bırakıtı. Kayra ardında Ateş'i bıraktı.

Genç adam eve girdiğinde kimseye aldırış etmeden kendini yatak odasına attı. Beyni patlıyordu. Yüreği Kayrasızlıktan yırtıyordu kendini. Sesler Kayra diyordu. Perdeler Kayra'yı hatırlatıyordu. Gökyüzü yıldızlardan Kayra çiziyordu ama karısı her yerde varken bir yanında yoktu. Sevdasında boğuluyordu Ateş Mirzan. Yüreğinin içindeki Kayra'da yanıyordu. Ellerinden başlıyordu tuzlu su kendisini yakmaya. Ciğerleri dağlanı-

yordu. Zehir zemberekti aldığı hava. Katran karasıydı verdiği soluk.

Camın kenarından geri çekilirken kapısı çaldı. Pamuk olduğunu düşündü. "Gel," dedi yorgunlukla. İçeri Fatma girince şaşırdı.

"Ne oldu Fatma?"

"Bu posta özel bir kargoyla size geldi."

Ateş Fatma'nın elinden dosyayı alırken genç kız odadan çıktı. Akşam akşam gelen posta merakını kamçılıyordu. Poşeti açıp içindeki zarfı aldığında sessizce yutkundu. Kalbi ritmini şaşırırken zarfı açtı. İçinden çıkardığı kâğıt yüreğindeki tüm ümitleri biçti. Mavi gözleri hüzünle boşanma celbine bakıyordu. Karısı ciddiydi. Oysa hep bir ümidi vardı adamın. Kâğıtta yazılanları okuduktan sonra çaresizce çöktü yere. Bitmişti her şey. Kayra bitirmişti ve adamı yalnızlığa itmişti. Acının ortasına fırlatmıştı. Yüreğindeki çığlıkla baş başa bırakmıştı. Ateş'in sınavı Kayrasızlıktan olacaktı...

Kaç saattir durmuyordu gözyaşları. Pamir'e iyi geceler demeden eve girmişti. Ağlıyordu Kayra. Kocasının kollarındayken hissettiği o duygulara ağlıyordu. Acısına ağlıyordu. Yüreğine ağıtlar yakıyordu. Ölüyordu kadın. Kocasıyla bir kere ölüyorsa onsuz üç kere ölüyordu. Aldığı nefes ciğerlerini dağlıyordu. Belki de İstanbul'a gitmişti şimdi. Nefes almaya çalışıyordu ama olmuyordu.

Annesi içeri girdi apar topar.

"Anne nefes alamıyorum."

Kadın kızının yaşadığı atağı geçirmek için ona sıkıca sarıldı.

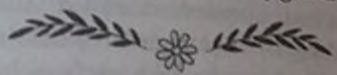
"Sakin ol bir tanem. Sakin ol."

"Ölüyorum anne. Âşık oldum ben beni öldüren adama. Nefes alamıyorum. Anne yaşayamıyorum."

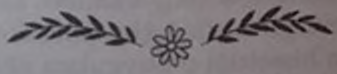
İki kadın da gözyaşları içinde baktı birbirlerine.

"Alışırsın kızım."

Acı bir hıçkırık koptu Kayra'nın dudaklarından. Ölüme alışılır mıydı hiç? Cehennem azabıydı yaşadığı. Tam bitti derken yeniden diriliyordu duyguları.

Gece yaşadığı umutsuzluğuna inat capcanlı kalktı adam. Sabırsızlıkla saatin dört olmasını bekliyordu. Ahmet Ateş Mirzan'dı onun adı. Vazgeçmeyecekti. Ne karısından ne de bebeğinden... Durmadan gözü saate ilişiyordu. Üçü gördüğünde evden çıktı. Kartları açmıştı adam. Sıra kazanmaktaydı. Arabasını durdurduktan sonra derin bir nefes aldı. Tüm hazırlıkları sabahtan halletmişti. Beş dakika geç kalmış olsa da yetişmişti işte. Üzerindeki spor ceketi düzelttikten sonra arabadan indi. Karısına Ateş'i unutturup Ahmet'i tanıtma vakti gelmişti.

Genç kadın Pamir'le gidiyordu işe. Sabah, akşamki tavrı için özür dilemişti. Holdinge gittiklerinde bütün gün çalışmış ve Pamir Harzemşah'ın haftasını düzenlemişti. İşi bittiğinde hevesle patronunun odasına girdi.

"İşlerim bitti."

"Ne çabuk."

İkisi de gülerek birbirlerine baktılar.

"Hızlıyımdır."

"Benim de işlerim bitti. İstersen seni yemeğe çıkartayım. Olur mu?"

"Aslında işim vardı."

"Ne işi?"

Pamir merakla karşısındaki kadına baktı. Karnında oluşan minicik tepeceği gördü. Dikkatli bakılınca fark ediliyordu şişlik.

"Önemli bir şey değil. Çıkabilir miyim ben?"

"Tabi. Başka zaman yeriz biz de."

"Evet başka zaman yeriz."

Kayra odadan çıkarken içeri avukatı girdi. Boşanma davasıyla ilgilenen Arif Kamuran Bey şüpheyle ona baktı.

"Hayırdır Arif Bey ne oldu?"

"Eşinize kargo ulaştı Kayra Hanım."

"İstanbul'a bu kadar çabuk mu gidiyor kargo?"

"İstanbul mu?"

"Evet İstanbul."

"Aaa... Galiba bilmiyorsunuz..."

Kayra şüpheyle karşısında ki adama baktı. "Neyi bilmiyorum Arif Bey?"

"Eşiniz neredeyse dört haftadır Antalya'da ikamet ediyor."

Kayra bir anda taş kesildi. Başından aşağı kaynar sular döküldü. Kulaklarında avukatın sözleri yankılanıyordu.

"Dört haftadır Antalya'da. Dört haftadır Antalya'da. Dört haftadır Antalya'da."

Gözlerini kapadı öfkeyle.

"Ne demek Antalya?"

"Bilmiyor muydunuz?"

"Hayır ve ne hikmetse benim Antalya'ya döndüğüm haftayla aynı hafta!"

Kayra öfkeyle yumruk yaptığı ellerini serbest bıraktı. Bakalım bilmediği daha neler vardı. Derin bir nefes aldı. Sinirlenmeyecekti. Doktor öyle söylemişti.

"Gitmem gerek. Geç kalıyorum."

"Kayra dikkat et."

Genç kadın gülümseyerek Pamir'e baktı. Ateş'in adamları peşindeyken dikkat etmemek gibi bir lüksü yoktu. Holdingden çıktıktan sonra Ali'nin ısrarına inat bir tane taksiye bindi ve gideceği yeri tarif etti. Taksi yarım saat sonra dans kursunun önünde durdu. Kayra her şeyi unutarak gülümsedi. Taksiciye ücretini ödedikten sonra kursa girdi. Hocası onu neşeyle karşıladı.

"Hoş geldiniz Kayra Hanım."

"Hoş bulduk. Ben hemen üzerimi değiştireyim mi?"

"Evet. Başlarız birazdan."

Kayra soyunma odasına gidip kurs için aldığı siyah elbisesini giydi. Ayaklarına da topuklu ayakkabı yerine babet geçirdi. Hocasıyla en başından konuşmuştu ayakkabı sorununu. Kendini hazır hissettikten sonra çalışma salonuna geçti. Kendini koltuklardan birine bıraktığında hocası yanına geldi.

"Başlıyor muyuz?"

"Daha değil. Eşiniz gelmedi."

Kayra dudaklarını büzdü. Dakik biri olduğu için karşısındakinin de dakik olmasını isterdi. Gözü devamlı saatteydi. Her geçen dakika eşine bileniyordu. Kaşları çatılmaktan ortada birleşir duruma geldiğinde yerinden kalktı.

"Hocam eşim yok galiba ben başkasıyla dans etsem?"

"Kayra Hanım şu an boş kimse yok. Herkes eşli. Birazdan gelir beyefendi."

Kayra gözlerini devirdi.

"Zaman problemi var galiba."

"Aslında gelmesi gerekirdi."

Hocası başını kaldırıp girişe baktığında keyifle gülümsedi.

"İşte geldi eşiniz."

Kayra kaşlarını çatarak arkasını döndüğünde soluğunu tuttu. Bir anda eli ayağı boşaldı. Çatılı kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken ağzı açıldı. Dudaklarının arasından tek bir isim çıktı.

"Ateş..."

Kocasının yaklaştığını fark etti kadın. Tepki vermek istiyordu ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. Aldığı nefesi hâlâ tuttuğunu fark etti. Ateş burnunun dibine geldiğinde parmaklarını karısının çenesine götürdü.

"Ağzını kapat karıcım. Yoksa öpücüklerim kaçar."

Kayra çenesinde hissettiği sıcaklıkla birden kendine geldi. Hızlıca geri çekildi.

"Sen... Senin burada ne işin var?"

"Tı tı tı... Bu kocaya söylenir mi hiç? Karım tangoya yazılacak ve ben onu yalnız bırakacağım..."

"Seni adi yalancı. Haftalardır Antalya'daymışsın ve şimdi de kursumu mu gasp edeceksin?"

"Hiç de bile. Ne güzel birlikte öğreneceğiz işte."

Ateş karısını belinden kavrayıp kendine çektiğinde karnının üzerinde hafif bir tepecik hissetti. Gözleri doldu adamın.

"Büyüyor..."

Kayra kendini geri çekecekti ki Ateş engelledi. Karısının saçlarının arasına bir öpücük bıraktı ve hocaya döndü.

"Artık başlayabiliriz hocam."

Genç kadın şaşkınlıkla kocasına bakarken bir anda kendini dans ederken buldu. Öğrenmeye gelmişlerdi ama Ateş bu konuda uzmandı.

12. Bölüm

"Özlemek,
Bütün yeryüzünü esir alan bir iklimdir, geceleri."
(Emre Gökçe)

Miadı dolmuş acılardan sonra yeni bir çağ başlatır kader. Tesadüf diye bir şey yoktur alın yazımızda. Her şey tevafuktan ibarettir. Aşka tesadüf diyemezsin. Yaşadığın duygulara tesadüf diyemezsin. Acı çektiğinde pardon tesadüfen oldu, demek değildir hissetmek. Ateş Mirzan gönülden inanırdı tevafuka ve mutluydu adam kaderindeki kadına. Gözlerini kapatmış karısının saçlarının kokusunu ciğerlerine hapsederken duydu Kayra'nın masum ama inatçı sesini.

"Hocam baksanıza biliyor dans etmeyi işte."

Ateş birden tökezledi. Dans hocasının gördüğü şeyle Kayra'nın gördüğü şey aynı değildi. Genç kadın ders başladığından beri kocasını sekiz kere şikâyet etmişti ama o yine bir şekilde yırtmayı başarmıştı. Şimdi de aynısı yapıyordu işte. Ne zaman şikâyet etse yalandan tökezleyip hocayı kandırıyordu. Salonda herkes durdu. Ateş gülerek karısına baktı. Hoca yanlarına geldi yavaşça.

"Kayra Hanım Ateş Bey benim gördüğüm kadarıyla bilmiyor dans etmeyi."

Kayra hamileliğinde verdiği duygusallıkla dudaklarını büzdü. Sessizce yutkunup kocasının kollarından çıktı.

"Ben yoruldum. Eve gidiyorum."

"Zaten dersimiz bitti. Görüşürüz haftaya."

"Bakarız."

Kayra'nın her yana çekilebilecek olan cevabını duyar duymaz Ateş karısının peşine takıldı. Kendisine bakmıyordu kadın. Onun kabinde üzerini değiştirmesini bekledi. Kayra perdeleri açtığında yine kocasıyla karşılaştı. Derin bir nefes aldı. Ateş ise şaşkındı. Karısının gözleri kıpkırmızıydı. Beş dakika boyunca kabinde ağlamış mıydı?

"Kayra ne oldu sana?"

Karısının yüzünü avuçlarının içine aldı. Genç kadın geri çekilecekti ama bırakmadı adam. Bırakmaya da niyetli değildi zaten.

"Kadın, ne oldu diyorum?"

"Senin yüzünden hep yalancı durumuna düştüm. Ne istiyorsun hâlâ benden?"

Ateş yavaşça ellerini çekip karısının bedenini kollarının arasına hapsetti.

"Senden başkasını istemiyorum. Sadece kendimi sana affettirmek istiyorum. Kayra bir şans istiyorum. Sadece sana Ahmet'i gösterebileceğim bir şans..."

"Yoruldum anlamıyor musun Ateş?"

"Anlıyorum."

Genç adam geri çekildi yavaşça. Kayra önde Ateş arkada çıktılar dans kursundan. Adamın beyni makine gibi çalışıyordu.

Hızlıca karısının önüne geçti.

"Aslında açsındır belki. Yani yemek yemeye götürebilirim seni ve bebeğimizi."

"Aç değilim."

Cümlesi biter bitmez karnından gelen sesle kıpkırmızı kesildi Kayra.

"Sen değilsin belki ama bebeğimiz aç."

Ateş gülümseyerek karısına baktığında, Kayra yüreğinden büyük bir parçanın kocasına uçtuğunu hissetti.

Çok güzel gülümsüyordu. O güldükçe ruhunda bir güneş aydınlanıyordu ama onca yaşanan şeyden sonra affetmek kolay olmayacaktı.

"Evde annem bir şeyler hazırlamıştır."

"Kayra lütfen. Sadece bir yemek. Ne istersen onu yeriz."

Adam karısının gözlerine baktı dikkatle. İkna olmasına ramak kalmıştı. Genç kadınınsa hamilelikle patlayan hormonları yumuşak yüreğini daha da yumuşatmıştı. Şimdi bile affedebilirdi eşini ama aklı zalimdi Kayra'nın. Haindi... Ne zaman affetmek istese getiriveriyordu geçmişi gözlerinin önüne. Derin bir nefes aldı. Tam tekrar reddedecekti ki önlerinde duran arabayla dikkatleri o yöne kaydı. Şoför koltuğundan inen Pamir, Kayra'yı şaşırtırken Ateş'i öfkelendirdi.

"Zamanında gelmişim galiba. Gidelim mi Kayracım?"

Genç kadın minnetle gülümsedi Pamir'e. Kocasıyla yemeğe çıkmayı hem istiyor hem istemiyordu.

"Gidelim."

Ateş'in kulaklarında çınlayan tek şey karısının isminin sonuna eklenen –cım ekiydi. Elleri yumruk olurken karısının gidişini engelleyemiyordu.

"Önce yemek yeriz olur mu?"

"Olur."

Demin kendisini reddeden kadın şimdi elin adamıyla yemeğe mi gidecekti? Ateş tam karısının koluna yapışıyordu ki kendini frenleyip nazikçe tuttu.

"Kayra..."

"Efendim Ateş."

Genç adam yavaşça kadının kulağına eğildi.

"Gitme lütfen."

Kayra'nın bütün bedeni kulağına değen nefesle titredi. Sessizce yutkunduktan sonra kocasının gözlerinin içine baktı.

"Hoşça kal."

En büyük veda cümlesidir hoşça kal. En acı, en kötü veda cümlesi... Bir insan ayrılığın ardından nasıl hoşça kalabilir ki? İçine sürüklendiği yalnızlık ve acı nasıl hoş tutardı insanı? Karısının başka bir adamla gidişi ne kadar hoş tutardı bir Mirzan'ı?

Derin bir nefes çekti Ateş ama yetiremedi ciğerlerine havayı. Adam hırsla sallıyordu ayağını. İki dakika önce karısı başka bir adamla yemeğe gitmişti. Ramak kalmıştı oysa Kayra'yı ikna etmesine ama ne olmuştu? Pamir Harzemşah her şeyi mahvetmişti. Ellerini saçlarının arasından hırsla geçirirken aklına gelen fikirle dudakları kıvrıldı. Hiçbir kuvvet karısını başka bir erkekle yemeğe götüremezdi. Telefonunu çıkartıp Pamuk'u aradı. Üçüncü çalışta kız kardeşinin neşeli sesini duydu.

"Ufaklık yengeni arıyorsun ve hemen yanına çağırıyorsun."

"Neden?"

"Sen dediğimi yap. İkna et Kayra'yı. Ölüyorum de hastayım de. Bir şekilde eve çağır."

Pamuk gözlerini devirerek aynadaki sağlıklı haline baktı. "Tamam abi. Şimdi arıyorum."

"Tamam. Ben de geliyorum."

Ateş telefonu kapattıktan sonra neşeyle arabasına bindi. Karısı birazdan onun evinde olacaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra gazı kökledi. Eve gitmeliydi.

Kayra şaşkınlıkla Pamir'e bakıyordu. Genç adam gülerek onun bakışlarına karşılık verdi.

"Eve gittiğimde bir şey söylemek için senin yanına gelmiştim. Annen dansta olduğunu söyleyip adresi de verince geldim. İyi ki gelmişim galiba."

Kayra kıkırdayarak yanındaki adama baktı. "İyi ki gelmişsin gerçekten de."

"Nerede yemek yiyelim?"

"Bilmem. Fark etmez."

"O zaman seçimi ben yapıyorum."

"Tamam."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Pamir sonunda dayanamayıp bakışlarını kısa süreliğine Kayra'ya çevirdi.

"Bana anlatmayacak mısın?"

"Neyi?"

"Kocanla arandaki şeyi?"

Genç kadının dudaklarında acı bir tebessüm oluştu.

"Kendim bile hatırlarken acı çekiyorum. En son aileme anlatmaya yetti gücüm."

"Kayra neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerek. Kocan buraya geldiyse seni çok seviyordur. Gözleriniz bu kadar parlarken neden ayrılıyorsunuz?"

Kayra derin bir nefes aldı. "Öğrenmek istiyor musun gerçekten?"

"İstiyorum."

Sessiz bir gözyaşı döküldü Kayra'nın yanağından. Sonra dili elinden geldiğince anlatmaya çalıştı yaşananları. Pamir yol boyunca şaşkınlıkla genç kadını dinledi. Kelimeler tükenip yerini sessizliğe bıraktığında Kayra derin bir nefes alıp dışarıya baktı. Arabanın içindeki korkunç ortamı kadının telefonunun sesi bozdu. Kayra arayan yabancı numarayı görünce önce tek kaşını kaldırdı sonra da merakla telefonu yanıtladı.

"Alo..."

"Yen-ge..."

Kayra Pamuk'un hastalıklı sesini duyunca yerinde dikleşti.

"Pamuk?"

"Yenge hiç iyi değilim. Bize gelebilir misin?"

"Ama... Yani ben..."
"Kimse yok yanımda."
"Şey tamam dur. Sen adresi ver bana hemen."
"Tamam."
Kayra Pamuk'tan adresi aldıktan sonra Pamir'e döndü. Genç adam tüm konuşmalara tanıklık etmişti. Direksiyonu sağa kıracakken birden sola çevirdi.
"Pamuk görümcen değil mi?"
Kayra sakin kalmaya çalışsa da çok başarılı olamıyordu. Pamir'i başıyla onayladı. Genç adamın bakışlarından geçen ufak parıltıyı fark edemedi Kayra.
"Sakin ol. Yetiştireceğim seni ona."
Genç kadın gülümsemeye çalıştı ama çok başarılı değildi. Pamir Harzemşah ise şaşkındı. Daha sabahleyin aklından geçirmişti Pamuk'u. İkinci karşılaşmalarının bu kadar hızlı olacağını düşünememişti. Dudaklarına keyifli bir sırıtış yerleşti. Pamuk Mirzan ilgisini çekiyordu.

Araç durduğunda Kayra kendini dışarıya attı. Kapıdaki güvenlik görevlileri genç kadını tanıyordu ve Pamir'i de Kayra ile olduğu için durdurmamışlardı. Genç kadın evin kapısını çaldı hızlıca. Açan yoktu. Derin bir nefes aldıktan sonra arka tarafa dolandı. Sürgülü kapıyı görünce hızlıca oraya yaklaştı. Pamir'le birlikte evin içine girdiler. Kayra merdivenleri çıkarken bir yandan da Pamuk'a sesleniyordu. Dördüncü kapıyı açtığında genç kızı yatağında yatarken gördü.
"Pamuk!"
"Yenge..."
"Seni nasıl yalnız bırakırlar evde!"
"Yenge çok kötüyüm."
Kayra Pamuk'un alnına koydu elini.

"Yanıyorsun sen!"

İki kızın karşılıklı konuşmasına dâhil olma ihtiyacı hissetti Pamir.

"Doktora götürelim istersen."

"Hayır!"

Pamir yatakta yatan kızın bu ani çıkışıyla kaşlarını kaldırdı. Çok güzeldi. Gerçekten çok fazla güzeldi. Sessizce yutkundu adam.

"Sen başında bekle ben mutfakta bir şeyler hazırlayayım Pamir."

"Tamam."

Kayra aceleyle odadan çıkıp mutfağa inerken Pamir Pamuk'un yanına yaklaştı. Genç kızın gözleri kapalıydı. Gözlerini hafifçe kısıp loş ışığın altında Pamuk'u inceledi. Yorgan boynuna kadar çekilmişti. Yavaşça ona doğru eğildiğinde Kayra'nın panikle fark edemediği bir şeyi fark etti. Burun çevresinde beyaz tozlar vardı. Kaşları çatıldı genç adamın. Biraz daha yaklaşmak için adım attığında ayağının çarptığı şey yatağın altına kaçtı. Merakla eğildi ve gördüğü şey onu şaşkınlığa uğrattı. Burada bir sürü tebeşir vardı. Toz haline gelmiş tebeşiri eline almıştı ki Pamuk'un sesini duydu.

"Sakın yengeme bundan bahsetme!"

Genç adamın dudakları kurnazlıkla kıvrıldı. Yavaşça yerden kalktığında hâlâ terleyen ama ona öfkeyle bakan kıza yaklaştı. Yatağa oturduğunda Pamuk geri çekilme ihtiyacı hissetti.

"O gün yengeni abinin kollarına attığında benim kollarımı boş bırakmıştın hatırlıyor musun?"

Pamuk kaşlarını çattı.

"Eeee!"

"Belki bir akşam yemeği çenemi kapatmama yardımcı olur."

"Seni tanımıyorum bile."

"Tanışırız işte."

"Sen yengeme ilgi duymuyor musun?"

"Kayra benim için çok kıymetli bir komşu. Değerli bir anne adayı ve iyi bir çalışan. Ayrıca da sağlam bir arkadaş."

"Ama..."

"Ama abinin bunları bilmesine gerek yok."

"Neden?"

"Gerçekten bunu soruyor musun? Yengene o kadar acı veren bir adam hiçbir şey olmamış gibi onu tekrar mı elde edecek?"

"Ama abim pişman!"

"Bu yaptıklarını yok saydırmaz."

"Sen uyuz, mendebur, çekilmez ve kendini beğenmiş tekisin!"

"Teşekkür ederim Pamuk Şekeri."

"Pamuk Şekeri mi?"

"Bana pamuk şekerlerini hatırlatıyorsun?"

"Sen deli misin ya?"

"Galiba biraz. Neyse anlaşılan yemek teklifimi kabul etmiyorsun! Ben yengeni bulsam iyi olur."

"Dur, dur, dur!"

Pamir kaşlarını merakla kaldırdı.

"Tamam."

"Ne tamam?"

"Yemek teklifine tamam diyorum aptal mısın ya!"

"Aksine çok zeki olduğumu söylerler."

"Pis şantajcı! Tanımadığın birini yemeğe çıkartıyorsun?"

"Tanışmak için."

"Uyuz!"

"Yatsan iyi olur. Kayra geliyor."

Pamuk birden kendini yatağa bırakıp yorganı üzerine çekti ve gözlerini kapattı. Saniyeler sonra kulağının içinde sıcak bir nefes hissetti.

"Oyunculuğun da mükemmel Pamuk Şekeri."

Pamuk gülümseyecekken kapı açıldı. Kayra elinde bez ve suyla geri dönmüştü.

"Nasıl durumu Pamir?"

"Hâlâ aynı."

"Tamam."

Kayra Pamuk'un başına geçip bezi alnına koyarken odanın kapısı açıldı. Ahmet Ateş Mirzan da oyuna teşrif etmişti. Odadaki en masum kişiler yine Kayra ve bebeğiydi.

Ateş kapıyı açar açmaz odak noktası kardeşi için mücadele eden karısı oldu. Sakince yatağa yaklaştığında Pamir'i gördü. Kaşları hızla çatılırken gözleri kız kardeşine kaydı.

"Nasıl yalnız bırakırsın Pamuk'u evde?" diye çıkıştı Kayra.

"Bıraktığımda çok iyiydi."

Yavaşça yatağa oturdu Ateş. Kız kardeşinin saçlarını okşadığında onun hafifçe gözlerini açtığını gördü. Kayra bezi tekrar suya batırırken ikisi de birbirine gülümsedi.

"Bu kadar düşüncesizce davrandığına inanamıyorum Ateş."

"Karıcım biraz sakin olsan." Gülerek Kayra'ya baktı adam. Genç kadının kaşları her geçen dakika biraz daha çatılıyordu.

"Sen iyi misin Allah aşkına? Kız kardeşin ateşler içinde yatıyor."

"Doktoru çağırdım. Gelir birazdan."

"İyi!"

Kayra elindeki bezi tasın içine bırakıp ayağa kalktığında Ateş de yerinden kalktı.

"Biz gidelim o zaman."

Tam bir şey diyecekti ki Pamuk'un cılız sesinin geldiği yöne döndü herkes.

"Yenge... Bırakma beni..."

Genç kadının kaşları düştü. Dudakları büzüldü. Kocasıyla aynı evde kalmak onu ürkütüyordu.

"Ama Pamuk..."

"Lütfen..."

"Gitmem gerek canım. Annemler merak edecektir."

"Haber edersin..."

"Ama..."

Pamuk'un gözünden bir iki damla yaş süzülünce kalktığı yere geri oturdu Kayra.

"Tamam. Doktor gelene kadar buradayım."

Pamir şaşkınlıkla Pamuk'u izliyordu. Kesinlikle oyunculuğu paha biçilemezdi. Yalan olduğunu bildiği halde kendisi bile inanmak üzereydi sergilenen oyuna. Ateş'in sesiyle herkes ona döndü.

"Siz gidebilirsiniz Pamir Bey."

"Aslında beklemekten zarar çıkmaz."

Kayra Pamir'in bu pervasız başkaldırışına şaşırdı. Kocasını tanıyordu sonuçta.

"Bence git."

"Kayra'yı almadan gidemem."

"O benim karım. Emin ol bu evde güvende."

"Olamıyorum maalesef."

Ateş'in burun delikleri öfkeyle açıldı. İki adam karşı karşıya geldiklerinde Kayra araya girme ihtiyacı hissetti. Daha demin Pamuk'a verdiği sözü tutamayacaktı.

"Ateş biz gitsek iyi olacak."

Karısının bu çıkışı genç adamı derinden yaraladı. Bir anda tökezledi. Kayra Pamir'i tercih ediyordu.

"Kayra..."

"Gidelim Pamir."

Pamuk bile bir şey yapamadı. Genç kadın Pamir'le evden çıkarken Ateş merdivenleri hızlıca indi. İzin ver-

meyecekti işte. Karısının gitmesine izin vermeyecekti. Pamir evin kapısından çıktığında Kayra daha adımını dışarı yeni atmıştı ki onu içeri çekip kapıyı kapattı. Genç kadın şaşkınlıkla kocasına bakarken kendini birden Ateş ve duvar arasında buldu. Korku tüm bedenine hâkim olmaya başlamıştı. Yaşadıkları hızlıca gözlerinin önünden geçerken başını yere eğdi. Elleri kendini korumak için kocasıyla arasına girmişti bile. Gözlerini kapadı sıkıca. Yüreği dudaklarından fırlayacaktı neredeyse.

"Bana bak Kayra."

Genç kadın kocasının yumuşak ama emreden ses tonunu duymazdan geldi.

"Bana bak dedim."

Sessizce yutkunduktan sonra başını hafifçe kaldırdı Kayra.

"Gözlerimin içine."

Yapamayacağı tek şey buydu işte. Orada ne göreceğini iyi biliyordu kadın. Pişman olmuş bir adamın silueti kazınmıştı kocasının mavi gözlerine. Aşkla yanan bir Mecnun'un dumanı gelip yaşartacaktı kendi gözlerini.

"Kayra."

Genç kız başını gururla kaldırıp kocasının gözlerine baktığında tüm çıplaklığıyla orada yatan şeyi gördü. Hüzün vardı mavi gözlerde. Acı vardı. Her şeye rağmen küçük umut parıltıları vardı ve en önemlisi de öyle bir ışık saçıyordu ki kocasının gözleri... Aşktı bu. Hiç yaşamamış insanlar bile bilirdi bu parıltıyı. Gökyüzünün bütün yıldızları kocasının gözlerine inmişti. Bangır bangır bağırıyordu özrünü. Ateş sessizce çekti karısını kendine ve var olan tüm gücüyle sarıp bastı sinesine. Dudaklarını Kayra'nın kulağına yaklaştırıp acıyla fısıldadı.

"Çaresizim Kayra. Çok çaresizim. Sensiz olmuyor yemin ederim. Özürler fayda etmez biliyorum. Hiçbir şey telafi etmez yaptıklarımı ama senin çaresizliğinde ölüyorum. Gidişine engel olamıyorum. Hele o adamla

gidişine hiç engel olamıyorum. Sana kendimi affettiremiyorum. Yine çaresiz kalıyorum. Seni seviyorum yine çaresiz kalıyorum. Hiçbir güç yok elimde seni sevmekten başka. Kahretsin çok çaresizim. Affet ne olur? Gitme onunla. Eğer gidersen bil ki bu son! Başka bir adamla ilk ve son çıkışın bu evden! Bir daha asla izin vermem."

Kayra kulaklarından kalbine inen her cümlede hüzünle düşürdü kaşlarını. O da çaresizdi. O da yokluğun acısını çekiyordu. Genç kız üzgün ve dalgın halinden dudaklarında hissettiği sıcaklıkla çıktı. Gözleri şaşkınlıkla büyürken kapıdaki sesle ikisi de geri çekildi. Pamir var gücüyle vuruyordu kapıya. Kayra elini dudaklarına götürürken şaşkınlık karışımı sinirle söylendi kocasına.

"Bir daha sakın bunu yapma!"

Ateş bir şey diyemeden Kayra evden çıktı. Genç kız zangır zangır titriyordu. Ateş ve Pamir'in kavga etmemesi için komşusunu da kolundan çekiştirdi Kayra. Kendini Pamir'in arabasına attığında hâlâ yaşadığı şeyin şokunu atlatamamıştı.

Evin önüne geldiklerinde Pamir'e bir baş selamı verip çantasından anahtarlarını çıkardı. Karnının açlığını bile unutmuştu Kayra Mirzan. Kocasının öpücüğü her şeyi unutturmuştu. Derin bir nefes alıp ailesine bir şey demeden odasına çıktı. Bir yanı kocasının neler yapacağını merak ediyordu. Diğer yanı ise korkuyordu. Hem de çok fazla korkuyordu.

Ateş uzaklaşan arabanın ardından elini duvara çarptı. Bir türlü karısına ulaşamıyordu. Bu kadar pasif ve geri planda kalması Kayra'yı ondan daha da uzaklaştırıyordu. Sadece dans kursuna yazılmakla olmayacaktı bu iş. Derin bir nefes aldı. Ne yapacağını biliyordu adam. Önce kız kardeşinin yanına gitti. Onun iyi olduğundan

emin olduktan sonra kendi odasına geçti. Sabahı bekleyecekti. Artık o geri plana çekilmiş Ateş'i ortadan kaldırma zamanı gelmişti. Sıra karısı için her şeyi yapan Ahmet'in sırasıydı.

Genç kadın sabah gözlerini araladığında önce gerindi. Sonra yataktan fırladı. İşe geç kalmak istemediği için duşunu alıp üzerine petrol mavisi bir elbise çekti. Kuruttuğu saçlarının buklelerini belirginleştirdikten sonra hafif bir makyaj yapıp kahvaltıya indi. Annesiyle babası neşe içinde kahvaltı ederlerken onlara eşlik etti. Tekrar odasına çıkıp dişlerini fırçaladı. Aynada neşeyle kendine baktı ve mutlulukla cıvıldadı.

"Bugün güzel bir gün. Çok güzel hem de. Dünkü öpücüğü unuttuk ve yeni bir güne başladık bebeğim. Ateş Mirzan'ın olmadığı bir güne."

Kayra kendini motive ettiğine inandıktan sonra çantasını aldı ve keyifle evden çıktı. Bahçe kapısından geçmişti ki gördüğü manzarayla şaşkına döndü. Kocası arabasına yaslanmış bir şekilde ona bakıyordu. İlk başta inanmak istemedi. Gözlerini bir iki kere açıp kapadı. Hâlâ orada gülümseyerek ona bakıyordu. Sessizce yutkundu. Beş dakika önceki motivasyonu bir anda yerin dibini bulmuştu. İçinde hüzünle karışık mutluluk hissetti. Bu hislerine hamilelik dönemi boyunca ya tam güvenmeliydi ya da hiç güvenmemeliydi. Yoksa hayatının ipleri elinden kayıp gidecekti. Omuzlarını dikleştirdi ve kaşlarını çatarak yavaşça Ateş'e yaklaştı kadın.

"Senin burada ne işin var?"

"Bundan sonra böyle küçük hanım. Karımı evinden alıyorum. İşine bırakıyorum. Sonra işinden alıyorum evine bırakıyorum. Ah unutmadan öğle yemekleri için de alıyorum."

Kayra şaşkınlıkla hâlâ pes etmeyen, inatla mücadele eden kocasına baktı.

"Gelmiyorum dersem?"

"Bu ihtimali göz ardı etmek istiyorum."

Birden karısını belinden kavrayıp kendine çekti Ateş. "Çünkü karımı çok seviyorum ve bu ihtimal beni deli ediyor."

Kayra kocasının kollarından çıktı hızlıca. "Sen delisin. İçeride babam var. Eline geçsen seni öldürecek."

"Aslında onlarla da konuşmam lazım."

Ateş birden eve doğru yürümeye başlayınca Kayra onu durdurdu.

"Çıldırdın mı be adam! Babam seni öldürecek diyorum!"

Ateş gülümseyerek karısına baktı. "Ölmemi istemiyorsun yani."

"Hayır canım. Babamın katil olmasını istemiyorum."

Meydan okurcasına kocasına baktı Kayra. Ateş kendisini bozan cevabı duymazdan geldi. Karısının beline tekrar yapıştı ve onu arabaya kadar götürdü.

"Bıraksana ya! Bırak diyorum, bırak! Kendim giderim ben işe."

"Hayır."

Arabanın ön kapısını açtı Ateş. Karısını kollarından tutup koltuğa oturttu. Kemerini de bağladıktan sonra şoför koltuğuna geçti. Kendi kemerini de bağladı. Yüzünü düşürüp kollarını önünde bağlayan Kayra'ya gülerek baktı.

"Böyle çok tatlı oluyorsun."

"Uyuz zorba."

"Kocaya öyle denmez ama."

"Gıcık!"

Ateş gülümseyerek dilini damağına vurdu birkaç kez. Karısının davranışını tasvip etmediğini belli etmek istiyordu gülerek.

"Bencil egoist."

Ateş gülerek kendine hakaretler yağdıran karısına döndü ve yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Yapma şunu!"

Yanağını sildi hızlıca Kayra. Ateş tekrar öptü karısını. Yeniden sildi Kayra. Genç adam inatla yeniden öptü. Kayra sekizinci öpücükte pes etti. Başını çaresizce öne eğdi.

"Geç kalıyorum senin yüzünden."

"Sanmam. Bak patronun evden yeni çıkıyor."

Kayra Pamir'i gördü. İkisi göz göze gelince çaresizce omuzlarını silkti genç kız. Pamir gülerek ikisine baktı ve kendi arabasına bindi. Ateş karısının çalıştığı holdinge geldiğinde arabayı otoparka çekti. Karısı sinirle arabadan inerken o da indi ve aracı kilitledi.

"Sen neden indin?"

"Çalışma yerini merak ediyorum."

Kayra'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ateş saçmalıyorsun."

"Her koca eşinin çalışma alanını merak eder."

Ateş Kayra'nın itirazlarına aldırış etmeden onun elini kavradı. Parmaklarını parmaklarına doladı ve birlikte holdingden içeri girdiler. Güvenlik görevlileri onları el ele görünce hiçbir şey demeden Ateş'in geçmesine müsaade etti. Kayra birkaç kere elini kurtarmak istese de başarılı olamadı. Asansörün önüne geldiklerinde Ateş karısına döndü.

"Kaçıncı kat karıcım?"

"Beş."

İkisi de asansöre bindi. İçeride büyük bir sessizlik vardı. Kayra sonunda dayanamadı. "Neden bunu yapıyorsun Ateş?"

"Çünkü sen de bebeğimiz de ben de bir şansı hak ediyoruz ve bunun için elimden geleni yapacağım."

"Ateş..."

Genç adam karısının elini bırakıp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Anlamıyorsun Kayra. Sen benim yerimde olsan ne yapardın? İster miydim ben, geçmiş yaşansın. Kendin gördün ne kadar benzediğinizi. Haftalarca kendimi yiyip bitirdim. Ailemin katiline âşık oldum diye kaç gece uykusuz kaldım. Her gözlerine baktığımda yüreğimin sana uçmasını engelleyemedim. Gerçekler ortaya çıktığında senden daha fazla acı çektim. Sen özgürlüğüne uçarken ben senin esaretine mahkûm oldum. Anlamıyorsun Kayra. Seni nasıl sevdiğimi anlamıyorsun. Senden daha önceleri nasıl kaçtığımı anlamıyorsun."

Kayra tam bir şey diyecekken asansör durdu. Kapılar sessizce açıldı. Ateş tekrar karısının elini avuçladı. "Çalışma odan hangisi?"

"Sağdan ikinci kapı."

"Tamam."

İkisi de odaya gittiğinde Kayra kapıyı açtı. Üzerine giydiği ince hırkayı çıkarttı. Ne yapacağını bilemiyordu. Kocası önce odayı inceledi. Daha sonra Kayra'nın masasını inceledi.

"Bitti mi kontrolün?"

"Daha değil sevgilim."

Kayra gözlerini devirerek koltuğuna otururken Ateş de onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ateş..."

"Efendim canım?"

"Gitsen diyorum artık."

"Sanmıyorum. O Pamir'e güvenmiyorum."

"Ateş beni deli ediyorsun."

Yerinden yavaşça kalktı genç adam. Tam karısının yanına gidiyordu ki telefonu çaldı. Sekreteri Alev arıyordu. Çaresizce telefona baktı.

"Efendim."

"Ateş Bey sosyal yardım projesi için geldiler."

Genç adam unuttuğu şey için kendine kızıyordu.

"Bir saate oradayım."

Telefonu kapattıktan sonra karısının yanına gitti. Onun bir şey demesine izin vermeden dudaklarından bir öpücük çaldı. Karnını okşadıktan sonra Kayra'nın gözlerinin içine baktı.

"Çıkışta seni alırım."

Genç kadın bir şey diyemedi. Kocasına karşı koyamıyordu. Durduramıyordu. Ateş Mirzan bildiğini okuyordu. Kapının kapanmasıyla kendine geldi Kayra. Eli önce dudaklarına sonra karnına gitti. Yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu ki hemen kaşlarını çattı. Affetmeyecekti kocasını işte. Kesin kararlıydı!

Pamir odaya girer girmez en güvendiği adamını yanına çağırdı. Bugünkü yemek için unuttuğu en önemli şey Pamuk'un numarasıydı.

"Bana Pamuk Mirzan'ın numarasını bul. Hemen!"

"Peki efendim."

Adam odadan çıktığında genç adam keyifle yerinden kalktı. Kayra'nın yanına geçti.

"Günaydın Kayra."

"Günaydın Pamir."

Pamir gülerek genç kadına baktı.

"Nasılsın bugün?"

"Eh..."

"Kocanla aran iyi gibi."

Kayra gözlerini devirdi. Kocasıyla arasındaki adı belli olmayan ilişki karman çorman olmuştu. Bir yanı deli gibi affetmek istiyordu diğer yanı ise sonsuza kadar unutmak. Bir yanı öptüğü yeri bir daha öpsün istiyordu, diğer yanı ruhu bile kendinden uzak kalsın.

"Pes etmiyor bir türlü."

"Affetmeni istiyor."

"Kolay değil Pamir."

"Anlıyorum. Neyse bugün planımda bir değişiklik olabilir. Sana haber veririm, tamam mı?"

"Peki."

Pamir Kayra'nın yanından ayrıldığında en iyi adamı onu odasında karşıladı.

"İstediğiniz numara efendim."

"Sağ ol Fuat."

Fuat odadan çıkarken Pamir hemen telefonunu cebinden çıkarıp kâğıtta yazılı olan numarayı tuşladı. Kalbinin atışına inanamıyordu. Böyle bir şey mümkün müydü? Sadece sesini duyacağını bilmek bile genç adamın yüreğini ağzına getiriyor midesinde düğümler oluşturuyordu. Bir kız bu kadar kısa ve öz bir zamanda kendisini nasıl bu kadar etkileyebilirdi ki!

Telefon uzun uzun çaldıktan sonra temkinli bir ses geldi karşıdan. Genç adamın dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

"Günaydın Pamuk Şekeri."

Pamuk karşıdan duyduğu sesi önce algılayamadı ama dünden beri kulağında yankılanan ses olduğuna emindi. Yine aynı şekilde hitap ediyordu. Kalbi bir an yerinden çıkacak gibi oldu. Elini istemsizce göğsüne koydu.

"Sen numaramı nereden buldun?"

"Zor olmadı."

"Ne istiyorsun?"

"Yemeği nerede yemek istersin diye soracaktım."

"Ne yemeği?"

Pamir birden oturduğu yerde dikleşti. Bu küçük kızın kendisiyle oynamasına izin vermeyecekti.

"Dün senden kopardığım yemek."

"Ben hatırlamıyorum."

"Seni evinin önünden almaya geldiğimde hatırlarsın belki!"

"Blöf yapıyorsun."

"Akşam kapıda abinle kapıştığımızda anlarsın blöf mü değil mi?"

"Sen çok sinir bozucu birisin!"

"Kaçta alayım seni Pamuk Şekeri?"

"Akşam olmaz. Öğlen yemeği olsun."

"Tamam. Öğlen olsun. Bir buçukta seni evinden alırım."

"Gerek yok. Ben gelirim."

"Seni alırım dedim. Konu kapandı. Bir buçukta hazır ol!"

Pamuk yüzüne kapanan telefona şaşkınlıkla baktı. Neye uğradığını şaşırmıştı. Resmen demin adamın biri yüzüne çat diye telefon kapatmıştı. Sinirle kaşları çatılırken kendisini arayan numarayı çevirdi hemen. İlk çalışta açtı Pamir telefonu.

"O telefon öyle kapatılmaz Pamir Efendi! Böyle kapatılır!"

Cümlesi biter bitmez Pamir'e söz hakkı tanımadan telefonu adamın yüzüne kapattı ve yatağından kalktı. Ne kadar hevesli görünmek istemese de üç saat sonraki yemeğe hazırlanmak için kendini duşa atmıştı bile.

Pamir şaşkınlıkla telefona bakıp güldü. Bu kızla hayatı tahmin ettiğinden de eğlenceli geçecekti. Masanın üzerindeki telefonu açıp Kayra'nın oda numarasını tuşladı.

"Kayra."

"Efendim Pamir?"

"Öğlenki bütün işlerimi iptal et canım."

"Tamam."

Telefonu kapattığında keyifle gülümsedi. Bugün öğlen onun için dönüm noktası olacaktı.

Ateş Mirzan sabırla işlerini halletti. Öğlen vaktinin geldiğini fark ettiğinde hızlıca holdinginden çıktı. Karısına yetişmeliydi. Yolda giderken aklına gelen tüm şeyleri aldı. Pamir Harzemşah'ın holdinginin önünde durduğunda elindeki yemek poşetleriyle güvenlik görevlilerini es geçerek karısının katına çıktı. Kayra'nın odasının kapısını hafifçe araladığında genç kadını iç çekerken gördü. Eli karnında bebeğiyle konuşuyordu.

"Keşke böyle bol acılı bir çiğ köfte olsa da yesek değil mi bebeğim?"

Ateş elindeki poşetlere baktı. İçinde bol acılı çiğ köfte de vardı. Gülerek kapıyı açtı ve kendisine şaşkınlıkla bakan karısına ilerledi.

"Acıktığını düşünüp sana bir sürü yemek aldım. Canının ne çekeceğini kestiremedim."

Kayra artık yaşadığı şokların sayısını unutmaya başlamıştı. Kocası karşısında bir sürü yemek poşetiyle ona bakıyordu. Sessizce yutkundu. Ateş elindeki poşetleri masaya koyup Kayra'nın yanına geldi. Onun bir şey demesine izin vermeden çiğ köfte poşetini açtı. Kayra'nın gözleri parladı. Birden dudaklarını yaladı. Sonra hemen kendine çeki düzen verdi.

"Ben çiğ köfte sevmem."

Ateş karısının inadına alışmıştı artık.

"Peki hayatım. Burada bir sürü yemek var. Seç birini ye. Ben de ellerimi yıkayayım, olur mu?"

"Karnım tok."

Ateş derin bir nefes aldı. Deminki olaya şahit olmasa bile karısının gözlerinden anlaşılıyordu aç olduğu.

"Ben yine de ellerimi yıkayayım. Sonra bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

"İyi!"

Ateş odadan çıkarken kapıyı hafif aralık bıraktı. İnatçı karısının bir şeyler yemesi için odadan çıkması gerekiyordu. Kayra ise Ateş'in ayak sesleri kesilir kesilmez çiğ köfte paketine sarıldı. Genç adam gülümseyerek yemeğe saldıran karısına baktı. İnatçıydı işte. Hem de keçi kadar inatçıydı. Gülümseyerek kapıyı biraz daha araladı ve onu izlemeye başladı. Kayra bir anda izlendiğini fark etti. Bakışları kapıya kayınca kocasıyla göz göze geldi. Ağzındaki lokmayı hızlıca yutarken kaşlarını çattı.

"Hiç güzel değilmiş. Beğenmedim."

"Anlıyorum."

Ateş yavaşça içeri girip karısının önüne geldi. Poşetin içindeki kutu yarılanmıştı.

"Fark ettim canım. Hiç güzel değilmiş."

"Yani. Ama işte... Günah... Bitirmek gerek. Yoksa çöpe gider. Bulamayanlar var bunu. Mecburum, anlıyorsun değil mi? Mecbur olmasam yemem. Sevmem çünkü ben. Aç da değilim zaten. Şey bu arada sen de yer misin?"

Ateş gülerek karısının karşısına oturdu. Kayra biraz daha dikkatli yemeye devam ederken Ateş karısının iştahlı halinden kendini alamıyordu. Kayra kocasının bakışlarından huzursuz oldu.

"Yemek masada."

Ateş gülerek bir parça çiğ köfte aldı. Karısını ikinci kutuya geçmesiyle ister istemez telaşlandı adam.

"Canım çok acı değil mi bu köfte sana? Yani zararı dokunmasın?"

"Dokunmaz. Ayrıca da canın değilim."

"Neyse sorun değil. Bugün üçteki doktor randevunda öğreniriz zararı olup olmadığını."

Kayra birden öksürmeye başladı. Ateş panikle yerinden kalktı. Karısının sırtına hafifçe vurduktan sonra kıpkırmızı olan yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"İyi misin Kayra? Ne oldu? Boğazına mı kaçtı? Su iç."

Masanın üzerindeki suyu karısına uzattı. Kayra kana kana suyu içtikten sonra kaşları çatık bir şekilde kocasına döndü.

"Sen nereden biliyorsun muayene günümü ve saatimi!"

"E, ben bebeğimizin babası ve senin de kocan olduğuma göre, bilmemem ayıp olur."

Kayra yerinden kalktı hızlıca.

"Sen gelmeyeceksin. Anladın mı? Bu bebek benim."

Ateş karısının hızlı dönüşümüne nasıl cevap vereceğini şaşırdı. "Kayra bu bebek ikimizin! Ve ben o doktora geleceğim!"

"Gelmeyeceksin."

"Geleceğim o kadar! Konu kapandı."

"Konu kapanmadı. Sen böyle yaparak seni affedeceğimi mi düşünüyorsun! Yanılıyorsun Ateş. Geçmişi asla ama asla unutmayacağım!"

Ateş'in omuzları çaresizlikle çöktü.

"İnan bana ben de unutmayacağım!"

Genç adam karısının yanına gitti. Onun çırpınışlarına rağmen küçük bedenini kollarının arasına hapsetti. "Ama geleceği daha güzel bir zemine kurabilirim."

Genç kadın çaresizce çırpınışına son verdi. Derin bir nefes aldıktan sonra Ateş'in pes etmeyeceğini daha iyi anladı. Nefesini verirken sessizce fısıldadı.

"Patates kızarması da almış mıydın?"

Ateş gülerek karısını kendinden uzaklaştırdı ve patates kızartması olan poşeti diğer poşetlerin arasından alıp karısına uzattı.

"Aşermelerinde yanında olmak istiyorum Kayra. Her anında yanında olmak istiyorum. Bebeğimizi birlikte büyütelim istiyorum."

Kayra cevap vermedi. Veremedi daha doğrusu. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu. Şimdilik tek derdi onu bekleyen patateslerdi.

Pamir, Ateş Mirzan'ın evinin önünde durduğunda Pamuk çoktan inmiş onu bekliyordu. Genç kızın altında açık mavi dar paça bir kot vardı. Üzerine de arkası uzun önü kısa, yakası açık, salaş bir tişört geçirmişti. Saçlarını arkadan orta boy toz pembesi bir kurdeleyle toplamıştı. Genç adam hayranlıkla Pamuk'a baktı.

"Öyle beklemeye devam mı edeceksin?"

Pamir genç kızın gergin çıkışıyla gülümsedi. Onun kapısını açtıktan sonra elini içeriye uzattı.

"Buyurun Pamuk Şekeri."

Pamuk aslanın inine giriyordu. Derin bir nefes alıp arabanın ön yolcu koltuğuna oturdu ve kemerini bağladı. Pamir de hemen şoför koltuğuna geçti.

"Nerede yiyeceğiz yemeği?"

"Sürpriz olsun Pamuk Şekeri."

"Pamuk Şekeri demesen olmaz mı? Kendimi beş yaşındaki çocuklar gibi hissediyorum."

"Olmaz. Bana göre Pamuk Şekeri'sin."

Genç kız başını salladı çaresizce. Pamir'se Pamuk'un haline gülüyordu. Arabayı sahil kenarında durdurdu.

"Balık ekmek sever misin?"

"Severim."

Genç kız heyecanla Akdeniz sahiline yaklaştı. Karavandaki adama yiyeceklerin siparişini verdikten sonra Pamir de Pamuk'un yanına geçti. Genç kız derin derin denizin kokusunu içine çekiyordu. Pamir'in geldiğini fark edince kendine çeki düzen verdi.

"Yemeğe geldiğime göre yengeme bir şey demezsin artık değil mi?"

Genç adam neşeli bir kahkaha attı.

"Daha tanışmadık ki!"

Pamuk hızlıca Pamir'e döndü. Bir an burun buruna geldiler.

"Ne demeye çalışıyorsun yani!"

"Sorularımın hepsine cevap almazsam yengenin kulağına kar suyu kaçırabilirim demeye çalışıyorum."

Pamuk birden elini havaya kaldırdığında Pamir genç kızın incecik bileğini tuttu. Yavaşça okşadıktan sonra aşağı indirdi.

"Başlayalım mı Pamuk Şekeri?"

"Uyuz şey ne olacak!"

İkisinin arasındaki tatlı atışmayı minik bir çocuk böldü.

"Pamir abi yemekler."

"Sağ ol ufaklık."

Küçük çocuk uzaklaşırken Pamir Pamuk'un çoktan yemeğe başladığını fark etti.

"Çok mu acıktın?"

"Evet ve biraz da zaman kazanıyorum. Senin gibi şantajcı birini nasıl atlatabilirim onu düşünüyorum."

"Çok açık sözlüsün Pamuk Şekeri."

"Öyleyimdir Bay Şantajcı."

Genç adam gülerek yanakları yemekten şişmiş kıza baktı. Kendi ekmeğinden de bir parça kopardıktan sonra Pamuk'a döndü.

"Söyle bakalım Pamuk Şekeri, hangi rengi seversin?"

Pamuk şaşkınlıkla ona baktı. Ne yani bunları mı soracaktı gerçekten? O daha çok abisiyle ilgili sorular soracağını düşünmüştü.

"Mavi. Sen?"

"Siyah."

"Berbatsın."

"Biraz öyleyimdir. Peki, hangi çiçek?"

"Nergis. Sen?"

"Hiç düşünmedim."

Genç kız kıkırdayarak bakışlarını Pamir'e çevirdi. Hoşuna gitmeye başlamıştı konuşmanın boyutu. İkisi de gülümseyerek gözlerini Akdeniz'in tuzlu suyuna çevirdi. Bu yemek ikisinin de hayatını değiştirecekti.

Kayra'nın suratı beş karıştı. Kocasını atlatmayı başaramamıştı. Bu kontrol edemediği yakınlaşmalar genç kadının kafasını karıştırıyor duygularını birbirine katıyordu. Araba durduğunda kemerini çözmedi. Kolları hâlâ önünde birleşik bir şekilde duruyordu.

"Hayatım, inmeyecek misin?" diye sordu Ateş.

Kayra'nın kaşları çatıldı. Öğlen kocasının getirdiği yemekleri kabul etmeyecekti işte. Yaptığı her olumlu davranışta Ateş Mirzan daha da cüretkârlaşıyordu çünkü.

"İnmeyeceğim!"

"Ama randevumuz geçecek."

"O benim randevum. Randevumu sahiplenme!"

Ateş gülerek çocuklaşan karısına baktı.

"Tamam, o zaman sen ne zaman inmek istersen o zaman ineriz. Beni uyandır tamam mı inmek istediğin zaman?"

Kayra birden kollarını çözüp kocasından tarafa döndü. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Ateş koltuğunu yatırıp gözlerini çoktan kapamıştı bile.

"Se... Sen uyuyacak mısın şimdi?"

"Biraz... Çok yorgunum. Dersen ki ben de yorgunum, kollarımın arası her zaman müsait."

"Pis sapık!"

Ateş gülerek gözlerini araladı.

"Kocadan sapık mı olur hiç canım benim."

Genç kadın bir şey diyememenin verdiği sinirle önce

ellerini öne uzattı sonra geri çekti. Tam bir şey diyecekti ki vazgeçti ve tekrar kollarını önünde kavuşturup kocasına sırtını döndü. Hastane otoparkında uyuyacaktı resmen adam.

Derin bir nefes aldı Kayra. Gözü sürekli saatteydi. Randevusuna daha yarım saat vardı. Sessizce beklemeye başladı. Ateş çabuk uyuyan bir adamdı. Biliyordu Kayra. Gözlerini on beş dakika sonra kocasına çevirdi. Kulağını burnuna yaklaştırdı. Nefes alış verişi düzenliydi. Gözlerinin önünde ellerini salladı. Dudaklarını büzdü. Gözlerini şaşı yaptı. Dil çıkardı. Yine tepki yoktu. Şüpheyle adama baktı kadın. Son bir kere eliyle omzunu dürttü hafifçe. Hâlâ hareket yoktu.

Gülümseyerek oturduğu koltuğa geri döndü ve kapıya uzandı. Yavaşça açmak istedi ama olmadı. Sonra biraz daha sert asıldı ama yine açılmadı kapı. Sinir kat sayısı artarken daha sert asıldı aparata. Gözleri yaşlarla dolarken ensesinde o tanıdık nefesi hissetti. Tüyleri diken diken olurken sessizce yutkundu. Bu Semih'le görüşme yaparken telefon kulübesinde hissettiği o öfkeli nefes değildi. Pamuk'un yanındayken onu basan kocasının nefret dolu soluğu da değildi. Bu nefes boşanma davası açtığı, pişmanlıktan yanıp kavrulan, bir yandan da deli gibi mücadele eden kocasının aşk dolu nefesiydi. Çaresizce omuzlarını düşürdü.

"Niye şaşırmadım acaba karıcım?"

"Aç kapıyı. Geç kalıyorum randevuma kocacım!" deyip sinirle geri döndü Kayra. Gözlerini kısıp Ateş'e baktı.

"Ben uyurken yüzüme karşı yaptıklarını bir daha yaparsan açarım canım."

Kayra kaşlarını çattı. "Ben bir şey yapmadım."

"Ondan yüzümün çevresinde hep senin nefesini hissettim."

"Aç şu kapıyı adam! Geç kalıyorum senin yüzünden."

Ateş derin bir nefes aldı. Karısını yeterince zorlamıştı bugün. Kapıların kilidini açıp arabadan indiler. Kayra hızlı hızlı yürümeye başladı. Ateş üç adımda karısına yetişip belinden kavradı. Gülerek ona bakıyordu. Genç kadın durdu. Derin bir nefes aldı. Anlaşılan bugün kocasını atlatamayacaktı. Dudaklarına bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı ve tekrar yürümeye başladı.

Doktorun kapısının önüne geldiklerinde ikisi de heyecanlıydı. Ateş ilk defa bebeğini görecekti. Kayra ise ilk defa kocasıyla gelmişti. İçindeki en büyük ukde buydu aslında. Yüreğinin büyük bir parçası bu doktor kapısından her zaman birlikte girmeyi istemişti. Çift olarak gelen eşleri görünce sürekli kalbi hüzünle doluyordu. Bugün ister istemez mutluydu ama bir yanı da korkuyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra ikisi de doktorun yanına girdi. Ateş heyecanını belli etmemeye çalışsa da pek başarılı olamıyordu. Sessizce yutkundu genç adam. Doktor hanım ikisini görünce önce şaşırdı, sonra merakla Kayra'ya baktı.

"Şey... Eşim."

"Biliyorum. Kürtaj zamanı görmüştüm. Unutulacak bir yüz değil."

Kayra'nın yüzü birden asıldı. Şu an haftalardır onu tedavi eden doktor kocasına asılıyordu.

"Ya, öyledir kendisi."

Sessizce yutkunduktan sonra öfke saçan gözlerle kocasına baktı. Ateş Mirzan'ın gözü karısındaydı. Hayranlıkla ona bakıyordu.

"Kontrole geçelim istersen."

"Bence de!"

Kayra sedyeye uzandığında gözyaşlarını zapt etmek için çaba gösteriyordu. Ateş ise her şeyden habersiz heyecanla bebeğini görmeyi bekliyordu. Karısının eline

sıkı sıkı yapışmıştı. Ultrason makinesinde küçük canavar göründüğünde Kayra'nın kalp ritimleri değişti. Ateş ise nefessiz kaldı. Aldığı soluğu bırakmayı unuttu. Yüreği uçup karısının o pak yüreğine kondu. Bu büyülü anı doktorun sesi bozdu.

"Şimdilik bebeğimiz iyi."

Kayra birden lafa girdi. Kocasına baktı gülümseyerek.

"Duydun mu bak bebeğimiz iyiymiş."

Ateş şaşkındı. Günlerdir karısı "O benim bebeğim!" diyordu. Ağzından ilk defa "Bebeğimiz" kelimesi çıkmıştı. Bakışlarını karısına çevirdiğinde karısının doktora baktığını gördü.

"İlk defa gördü ya heyecanlı. Sustu kaldı."

Ateş elinde hissettiği baskıyla gülümsedi. Doktora aldırış etmeden karısının dudaklarına bir öpücük bıraktı ve gülümseyerek yanağını okşadı.

"Bebeğimiz iyi."

Kayra yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. Kendisine inanamıyordu. Haftalardır affetmem diye kendini parçaladığı adamı kıskanıyordu. Önceden de kıskanmıştı zaten o kızıl saçlı afetten. İnkâr etmiyordu ki Kayra kocasını sevdiğini. Seviyordu evet ama affetmeyecekti. Seven kıskanırdı, seven sahiplenirdi doğru ama affetmek zorunda değildi ya!

Doktor Kayra'nın karnını temizlemek için peçete uzattığında Ateş peçeteyi kaptı ve karısının karnının üzerindeki jeli temizledi. Peçeteyi çöpe attıktan sonra Kayra'nın üzerindeki elbisenin eteklerini aşağı çekti. Genç kadının kalkmasına izin vermeden elini karnının üzerine koyup hafifçe okşadı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve tüm içtenliğiyle mavi gözlerini karısının kahverengiye dönen gözlerine dikti.

"Teşekkür ederim Kayra."

Genç kadın teşekkürde takılı kalmadı. Karnının üze-

rindeki elde de takılı kalmadı. Onu bulundukları zamana kilitleyen tek şey yüzüne düşen iki damla yaş oldu. Kocası ağlıyordu. Sessizce yutkunduktan sonra istemsizce ellerini onun yanaklarına götürüp gözyaşlarını sildi. Ne yaptığını fark edince elini çekecekti ki Ateş izin vermedi. Avuçlarının içine öpücükler kondurdu.

"Teşekkür ederim Kayra. Çok teşekkür ederim."

Ateş karısını sedyeden yavaşça kaldırdı. Çıkardığı ayakkabılarını ayağına giydirdi. Kayra ise şaşkındı. Hatta şaşkın değil tuhaftı. Hissettiklerinin, yaşadıklarının bir adı yoktu. Mutluluk dese mutluluk değildi. Heyecan dese heyecan değildi. İçi kıpır kıpırdı kadının. Neşeliydi. Kocası tarafından ihya ediliyordu. Asla yaşayamayız dediği şeyleri yaşıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı. Ateş yine onun elini bırakmamıştı. Bu sefer itiraz etmedi. Çekmeye çalışmadı ama parmaklarına dolanan parmakları sahiplenmedi de. Doktordan reçeteyi aldıktan sonra muayene odasından çıktılar. Ne zaman hastaneye girse aklına gelen anılar tekrar zihninde toparlanmaya başlayınca kafasını hızlıca salladı. Onlar geçmişte kalmıştı. Ateş ona iyi davranıyordu. Onu seviyordu. Onu mutlu ediyordu. Ona âşıktı. Ahmet'i gösteriyordu ona.

Hastaneden çıktıklarında Kayra derin bir nefes aldı. Ateş'se mutluydu. Huzurluydu. Az önce karısının yumuşadığına emindi. Huzurla çekti havayı içine. Tam geri veriyordu ki karısının hırsla elini elinden çektiğini gördü. Başını çaresizce salladı. Bu bakışları biliyordu Ateş Mirzan. Yine başa dönmüşlerdi. Hem de bu sefer en başa!

Kayra elini hırsla kurtardığı adama baktı. Deminden beri bakışları etraftaydı ve neredeyse kadınların çoğu hafif şişmiş karnına ve eline vantuz gibi yapışmasına rağmen Ateş'e bakıyordu. Aklına kızıl saçlı kadın geldi. Beyni hiç olmadık şeyler üretmeye başladı. Kocasına

bir şey demeden otoparkı es geçti ve yürümeye başladı. Ateş'in peşinden geldiğini fark ettiğinde adımlarını daha da hızlandırdı. İyice hızlandığına kanaat getirmiş-ti ki kocasının elini kolunda hissetti. Bedeni birden ona döndü. Saçları havada savrulurken ateş saçan gözlerle genç adama baktı.

"Kayra ne oldu birden?"

"Ne mi oldu? Ne mi oldu? Sen daha iyi bilirsin ne olduğunu!"

Tekrar arkasını dönecekti ki Ateş engelledi.

"Kayra gerçekten anlamıyorum. Ne oldu?"

"Bu kadar kadının gözü senin üzerindeyken, doktorum sana sarkmışken ve sen o gün eve getirdiğin kızıl saçlı kötü kadınla ne yaptın ben bilmezken daha ne olduğunu mu soruyorsun! Affetmeyeceğim işte seni, anlıyor musun? Aşkından öleceğimi bilsem yine affetmeyeceğim. Çünkü hiçbir şeyi unutmuyorum. Çünkü her şey geçmişi hatırlatıyor. Ne zaman hastaneye gelsem dikişlerim sızlıyor. Ne zaman seni görsem kalbim bin parçaya bölünüyor. Affetmiyorum işte seni. Affetmeyeceğim! Affettiremeyeceksin kendini bana! İnat değil mi ya! Affetmeyeceğim! Anladın mı beni?"

Genç kadın cümlesi bitince hızlı hızlı nefesler aldı. Ateş'se karısının bu inatçı hali karşısında ne yapacağını şaşırmıştı.

"Bir kere etraftaki hiçbir kadını fark etmedim. Doktorunun bana sarktığını düşünmüyorum. O kızıl saçlı kötü kadın da evine gitti. Kayra ben seni aldatmadım. Hiçbir zaman. Bunu aklına sok! Nasıl sana âşık olduğumdan eminsem aldatmadığımdan da eminim!"

Kayra bir şey demedi. Affetmek isteyen yüreğine inat kocasının yaşattıklarının acısını çekmesini istiyordu. Bunun için ne yapacağını da bilmiyordu henüz. Yapabildiği tek şey kendisini ve bebeğini ondan saklamaktı

ama Ateş artık buna da izin vermiyordu. Sinirle dudaklarını büzdü kadın.

"Affetmeyeceğim yine de!"

"Kayra..."

"Affetmeyeceğim!"

Bozuk plak gibi Ateş'in sözünü "Affetmeyeceğim" diye kesiyordu genç kadın. Adam sonunda dayanamadı. Derin bir nefes aldıktan sonra karısının affetmemek için elinden geleni ardına koymayacağını fark etti. Kayra'ya fırsat tanıyamazdı; çünkü ondan ayrı kaldığı her dakika kadın tekrar bileniyordu.

"Affetmeyeceksin öyle mi?"

"Evet affetmeyeceğim."

"Anlaşıldı küçük hanım. Seninle baş başa kalmamız gerek. Etraftan fazlasıyla etkileniyorsun!"

Kayra önce kocasının ne dediğini anlamadı. Beyni yavaş yavaş cümleleri algılarken bir iki adım geri gitti. Ama Ateş karısının uzaklaşmasına izin vermeden onu belinden kavrayıp kucağına aldı. Genç kadın çırpınsa da bir şey fayda etmiyordu. Arabanın önüne geldiklerinde Kayra'yı yere bıraktı Ateş. Yeni bir kaçma hamlesini savuşturarak karısını ön koltuğa oturttu kemerini bağladı ve kendi koltuğuna geçip arabayı kilitledi. Derin bir nefes aldıktan sonra Kayra'ya döndü.

"Annenleri arasan iyi olur hayatım çünkü kendimi affettirene kadar seni bir yere bırakmıyorum!"

"Sen delirdin mi? Bırak beni! Aç kapıyı!"

"Açmıyorum! Seni kaybetmeyeceğim anladın mı?"

"Anlamadım! Anlamayacağım. Anlamak da istemiyorum! Böyle yaparak hiçbir şey elde edemezsin. Zorbalık yapıyorsun resmen!"

"Zorbalık yapmasam benden uzaklaşacaksın. Madem sen Ahmet'i tanımak istemiyorsun Ahmet zorla kendini sana tanıtır. Seni de bebeğimi de kaybetmeyeceğim. Ge-

rekirse ölene kadar kapında beklerim ama son nefesimi de versem beni affettiğini duyacağım dudaklarından!"

"O biraz zor canım!"

"Yaşayıp görelim hayatım. Ne dersin?"

Ateş meydan okurcasına baktı karısına. Kayra ise kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Yaşayıp görelim bakalım."

Cebinden telefonu çıkarttı Kayra. Ailesine ufak bir yalan attıktan sonra hırsla kocasına baktı. Yalnız geçirecekleri tüm vakitleri Ahmet Ateş Mirzan'ın burnundan fitil fitil getirecekti. Kararlıydı!

Aracı çalıştırdıktan sonra Kayra'nın evinin ters istikametine sürdü Ateş arabayı. Şehrin dışına çıktıklarında Kayra uyuyakaldı. Planı basitti. Onu deniz kenarındaki evine götürüp sadece ikisinin olduğu ortamda karısına Ahmet'i göstermek. Tüm çıplaklığıyla kadınına kendisini açmak. Derin bir nefes aldı. Cep telefonunu çıkartıp evin yardımcısını aradı. Gerekli talimatları verdikten sonra tekrar dikkatini yola verdi. Üç saatin sonunda arabayı evin önünde durdurdu. Burası çocukluğunda yaz tatillerini geçirdiği yerdi. Babası hiç kimse rahatsız etmesin diye deniz çevresinden büyük bir arsa almıştı. Arkası yemyeşil bahçe, önü denizdi. Kimse onları rahatsız edemezdi burada. Komşu diye bir şey de yoktu.

Arabadan indiğinde karısının hâlâ uyanmadığını fark etti. Evin kapısını açtıktan sonra arabaya geri döndü. Karısını yatak odasına çıkardı ve yatağa yatırdı. Çarşaflar yeni serilmişti. O kadar yorgundu ki genç adam. Karısının kapalı göz kapakları onu uykuya davet ediyordu. Sakince alıp verdiği nefes huzuru çağrıştırıyordu. Kayra'nın alnına sahiplenici bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça kulağına eğildi. Yüreğinden geçeni karısının ruhuna fısıldadı.

"Öyle dolu ki yüreğim seninle. İğne atsan yere düşmez kadın!"

Gözleri kapanırken umutluydu adam. Mutluydu. Huzur kollarının arasındaydı. Ahmet Ateş Mirzan dönüm noktasındaydı!

Araba evin önünde durduğunda Pamuk gülümseyerek Pamir'e baktı.

"Bugünkü yemek için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Bir daha ne zaman görüşürüz?"

Pamuk kaşlarını çattı. "Sanmıyorum. Abim senden hoşlanmıyor."

"Peki sen?"

Pamir dikkatle genç kıza baktı.

"Ne ben?"

"Ne sorduğumu biliyorsun Pamuk Şekeri."

"Eve gitsem iyi olacak. Geç oldu. Abim kesin eve gelmiştir. Vakit çok hızlı geçti."

Pamir cevapsız kalan sorusuna derin bir iç çekti. "Peki. Seni arasam olur mu?"

"Olabilir."

Genç kız araçtan inerken Pamir'e unutamayacağı bir gülümseme hediye etti. Adam onun eve girdiğinden emin olduktan sonra arabasını çalıştırdı ve evine geçti. Aklına Kayra gelince kapısını açmadan onun evinin önüne geldi. Zile bastıktan sonra Canan Hanım'ın keyifli yüzünü gördü.

"İyi akşamlar Canan Hanım."

"İyi akşamlar oğlum."

"Kayra'yı merak ettim de?"

"O mu? Esra diye bir arkadaşı vardı liseden. O ayrı eve çıkmış da. Onda kalacakmış biraz. Geçmişi anacaklar anlaşılan. Dikkat etse bari orada kendine."

"Merak etmeyin. Kayra aklı başında bir kadın. Dikkat eder. Ben yarın holdingde görürüm zaten onu."

"Tamam oğlum."

"Tekrar iyi akşamlar."

"İyi akşamlar. Ha aç mısın? Yemek ısıtayım mı?"

"Yok, tokum Canan Hanım sağ olun."

"Peki. Acıkırsan söyle bak."

Gülümseyerek Canan Hanım'a baktı Pamir. Onların kapısından ayrıldıktan sonra cebinden telefonu çıkartıp Kayra'yı arama ihtiyacı hissetti. Telefon ilk başta açılmadı. İkinci çalışta sert ama bir o kadar öfkeli bir erkek sesi duydu.

"Ne istiyorsun akşam akşam karımdan Pamir Harzemşah!"

Ateş Mirzan açmıştı telefonu. Genç adam şaşırdı. Sonra ortalığı telaşa vermeden önce olayları incelemek için merakla sordu.

"Kayra'yı merak ettim sadece Ateş Mirzan."

"Karım benimle birlikte. Senden habersiz onu izne ayırdım. Hem de süresiz. Şimdi rahat bırakırsan düzeltmemiz gereken bir evliliğimiz var."

"Bu konuşmadan Kayra'nın haberi var mı çok merak ediyorum?"

"Uyandığında olacak dert etme."

"İyi o zaman sana bol şans."

Yüzüne kapanan telefona baktı şaşkınlıkla. Kayra'yı kısa süre önce tanımıştı. Ateş'i kolay kolay affetmeyeceğini biliyordu. Yüzünde kurnaz bir tebessüm oluştu. Pamuk evdeydi ve abisi de uzun bir süre olmayacaktı. Gülerek evine gitti. Yarın ilk işi Pamuk Şekeri'ne sürpriz yapmak olacaktı. Sorusunun cevabını almadan onu rahat bırakmaya niyeti yoktu.

13. Bölüm

"Dizlerinin dibine al beni, anlat.
Seni özlemenin derin kederiyle dinleyeyim her şeyi.
Bu illaki gelmeyişin niçin, anlat bana."
(Emre Gökçe)

Temiz hava! Mis gibi orman ve deniz kokusunun karışımı genç kadının burun deliklerinden ciğerlerine giderken kollarını yavaşça yanlara doğru açtı. Bu baharın en güzel habercisiydi belki de. Kollarını biraz daha gerdi. Sırtında bir ağırlık vardı. Gözlerini açmadan arkasını döndü. Bu sefer temiz havaya kocasının o tanıdık kokusu da eklendi. Dün yaşananlar aklına gelince birden gözleri açıldı. Ateş Mirzan ona sarılmış yatıyordu. Gözlerini elleriyle ovuşturup tekrar baktı. Gerçekten sarılıyordu. Hızlıca geri çekildi. Adamın kolları boşalınca yüzü buruştu. Kayra hızlıca ayaklarını ona doğru uzattı. Dudaklarını gülmemek için kemiriyordu. Ateş kollarındaki boşluğu doldurmak için elini yatağın içinde gezdirdi. Kayra'nın ayaklarını bulduktan sonra onlara sıkıca sarıldı. Genç kadın kıkırdayarak kocasına bakıyordu. İçinde bulunduğu duruma artık kayıtsız kalamadı Kayra. Kıkırdamaları kahkahaya dönüşünce Ateş gözlerini araladı. Ama gördüğü tek şey karısının bakımlı ayaklarıydı. Gözlerini kısarak kendisine gülen kadına baktı.

"Çok mu komik karıcım?"

"Evet çok komik."

Ateş kollarının arasındaki ayakları sıkıca tuttu ve karısını kendine çekti. Burun buruna geldiklerinde Kay-

ra'nın kahkahası bir anda durdu. Sessizce yutkunurken kocasının üzerine tırmanan ağırlığı altında ezildi.

"Demek çok komik?"

Ateş'in sinsi bakışları hiç hayırlı değildi. Kayra gözlerini kıstı ve ellerini kocasının göğsüne koydu.

"İn üzerimden hemen."

"İnmezsem ne olur?"

"Görürsün ne olacağını şimdi."

Kayra kocasını üstünden var gücüyle itti. Sonra elleriyle onu yataktan atmaya çalıştı. Ateş sadece kahkahalarla gülüyordu. Çocuk gibiydi Kayra ve adam çok eğleniyordu.

"İn yataktan çabuk. Bir daha da yanıma yatma. Anladın mı?"

"Anlamadım."

Karısının verdiği mücadeleye inat hâlâ yataktaydı adam.

"İn diyorum sana, in."

Ateş karısının verdiği mücadeleye son vermek için derin bir nefes aldı ve onu birden altına çekti. Genç kadın küçük bir çığlık attı. Ateş Mirzan karısının alnına bir öpücük bıraktı.

"Günaydın karıcım."

Kayra hareketsiz kaldı. Aklı fikri tepesindeki adamdaydı. Gözleri bir anlığına saate kayınca beyninde şimşekler çaktı. İş!

"Eyvah işe geç kaldım ben."

Ateş karısının hareket etmesine izin vermeden onun yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Merak etme. Patronunla küçük bir görüşme yaptım ben."

Kayra'nın birden kaşları çatıldı. Ne zaman konuşmuştu Ateş Pamir'le?

"Ne dedin ona?"

"Süresiz izne ayrıldığını söyledim."

Kayra'nın gözleri birden ateş saçmaya başladı. Kocasını üzerinden itip yakasına yapıştı.

"Sen benim işimi gasp mı ettin?"

"Gasp etme denmez. Seni işinden çıkardım. Süresiz izin bunu ifade eder."

Kayra sinirden titremeye başladı.

"Sana inanamıyorum! Hayatımı yeniden kurdum ben ama sen geldin alt üst ettin. Üç gün bile olmadı ben o işe başlayalı!"

"Daha iyi ya işte."

Yakasını tutan narin elleri avuçlayıp öpücükler kondurdu. "Çalışmanı gerektirecek bir durum yok!"

Kayra'nın gözleri öfkeden doldu. "Konuşma benimle tamam mı? Konuşma!"

"Kayra, canımın içi. Yapma böyle."

"Her şeyimi elimden alıyorsun."

"Almıyorum Kayra. Seni kaybetmemeye çalışıyorum."

"Hı hı... Hep öyle derler. Bebeğimi doğurunca onu da alacak mısın?"

Ateş neye uğradığını şaşırdı. Konu üç günlük bir işten nasıl bebeğine gelmişti anlamıyordu. Derin bir nefes alıp kendine sırtını dönen karısına arkadan sarıldı. Onun kurtulma çabasını savuşturduktan sonra yanağına bir öpücük bıraktı.

"Benim amacım üçümüzün yaşayacağı yeni bir hayat kurmak. Onu senden ayırır mıyım ben hiç? İkinizi de çok severken nasıl ayrı kalırım sizden ben!"

Kayra'nın hıçkırıkları yavaşça dururken Ateş karısının saçlarını okşadı.

"Acıktın mı?"

Genç kadın başını salladı onaylarcasına.

"Kahvaltı hazırlayayım o zaman ben güzel alıngan karıma."

"İstemez. Ben kendi kahvaltımı kendim hazırlarım!"

Ateş başını salladı çaresizce.

"Beraber hazırlasak?"

"Hayır. Ben kendim hazırlayacağım kendi kahvaltımı?"

"Ben sana yardım etsem?"

"Belki olabilir o zaman."

"Tamam, mutfağa inelim o zaman."

Kayra bedeninden ayrılan kollarla üşüdüğünü hissetti. Vücudunun titrediğini Ateş de gördü.

"Üşüdün mü? Dur hırka vereyim sana."

Dolabını açıp kendi hırkalarından birini karısına giydirdi.

"Şimdi daha iyi değil mi canım?"

"İyi."

İkisi birlikte sessizce mutfağa indiler. Ateş Kayra'nın devamlı değişen ruh haline yetişemiyordu. Sabah kıkır kıkır gülen kadın iki dakika sonra önce öfkelenmiş sonra da ağlamaya başlamıştı. Bu mücadelede sakin olmayı öğrenmeliydi. Kayra hamileydi ve hormonları gitgeller yaşatıyordu.

Mutfağa geçtiklerinde Kayra hemen dolabı açtı. Kahvaltılıkları çıkardı. Hepsini tabaklara yerleştirirken canının portakal suyu çektiğini hissetti. Dudakları yeniden büzülürken gözleri bahçeye kaydı. Ateş karısının bakışlarının portakallara takıldığını fark etti. Gülümseyerek mutfağın cam kapısını açtı ve bahçeye çıktı. Portakal ağacının önüne gelip dört tane kopardı ve tekrar mutfağa geçti.

"Portakal suyu içersin değil mi?"

"Sanmıyorum."

Kayra kocasını delirtmek için gelmişti buraya. Şimdi onun suyuna gidecek değildi.

"Tamam. Ben sıkayım yine de."

Masa hazır olduğunda ikisi de oturdu. Sessizlik içinde kahvaltılarını ediyorlardı ama Kayra'nın gözü ma-

sadaki büyük bardaktaydı. İçinde portakal suyu vardı. Ateş bunu fark edince hainice gülümsedi. Tam bardağı eline almıştı ki Kayra'nın çatık kaşlarıyla karşılaştı. Gerçekten ne yapacağını çok merak ediyordu. Kayra'nın önündeki kahve fincanına elini uzattığını gördü. Birden kahveyi üzerine döktü minik cadısı. Genç adam şaşkınlıkla karısına baktı. Portakal suyu için komplo kurmuştu Kayra ona. Neyse ki kahve soğumak üzereydi.

"Ay çok pardooon! İsteyerek olmadı. İstersen hemen üzerini değiştir."

Ateş gülerek karısına baktı.

"Ben üzerimi değiştireyim en iyisi."

Kendisi mutfaktan çıkarken içerideki hareketlenmeyi duydu. Gülerek başını salladı. Büyük ihtimal karısı portakal suyunu midesine indiriyordu.

Kayra Ateş mutfaktan çıkar çıkmaz portakal suyunu eline aldı ve bir dikişte bitirdi. Dudaklarına bulaşan sıvıyı diliyle yaladıktan sonra bardağı masaya koymuştu ki kocası içeri girdi. Sandalyesine tekrar oturduğunda gülerek karısına baktı Ateş.

"Afiyet olsun karıcım. Güzel sıkmış mıyım bari?"

"Ehh işte."

Kayra hiçbir şey olmamış gibi kahvaltısına devam ederken Ateş karısına gülüyordu. Gerçekten bulunmaz Hint kumaşıydı Kayra Mirzan.

Odasının kapısını beşinci vuruşlarıydı. Ya Fatma sağır olmuştu kendini duymuyordu ya da biri ona kötü bir şaka yapıyordu. Pamuk sinirle yatağından doğruldu ve en yüksek sesiyle bağırdı.

"Gir diyorum gir, anlamıyor musun gir!"

Kapı açılıp da karşısında Pamir Harzemşah'ı görünce bir anda yorganını boynuna kadar çekti. Şaşkınlık ve

korku tüm bedenini esir alırken hâlâ rüya görüp görmediğini düşünüyordu.

"Sen... Senin... Ama... Ne işin var burada? Abim seni görürse parça pinçik eder!"

"Dert etme Pamuk Şekeri. Abin evde yok."

"Sen nasıl girdin bu eve? Kadir seni nasıl aldı? Fatma buraya çıkmana nasıl izin verdi? Sen ne yaptığını sanıyorsun ya? Çık çabuk odamdan."

"Kapının önünde korumaları göremedim. Daha doğrusu ben bu eve girerken hiç kimseyi görmedim. Bu ne biçim ev böyle? Ya sana bir şey olsa? Ben bile bu kadar rahat girdiysem, odaların hepsini kontrol edip senin odanı bulduysam, bir hırsız da çok rahat girebilir!"

Pamir Harzemşah'ın kaşları çatıldı.

"Bu evin içinde sana bir şey olsa kimsenin ruhu duymayacak!"

Pamuk üzerindeki yorganı atıp odadan dışarı çıkarken arkasında şaşkın bir adam bıraktı. Pamir genç kızı mini bir şort ve askılı tişörtle beklemiyordu. Sessizce yutkunurken onun peşine takıldı. Pamuk tırabzanlardan sarkıp aşağıya doğru bağırdı.

"Kadir Abi. Fatma Abla!"

Aşağıdan gelen ayak sesleriyle ikisi de dikkat kesildi. Fatma elleri unlu bir şekilde mutfaktan çıkıyordu.

"Pamuk ne oldu canım?"

Fatma başını kaldırıp da Pamuk'un yanında yabancı bir adam görünce ufak bir çığlık attı.

"O yanındaki kim?"

"Kadir abi nerede Fatma Abla?"

"Korumaların değişimini yapıyordu arka tarafta."

Genç kız derin bir nefes alırken Fatma çoktan onun yanına çıkmıştı. Kaşları merakla havaya kalktı. Pamir'in gözü Pamuk'tan başkasını görmüyordu.

"Bu adam kim Pamuk?"

"He o mu? O hırsız Fatma Abla. Arsız bir hırsız!"

Fatma önce Pamir'e baktı sonra Pamuk'un üstüne. Sessizce öksürüp Pamuk'a üzerindekileri işaret ettiğinde genç kızın bakışları kendine kaydı. Sessizce yutkunduktan sonra birden kendini odasına atıp yorganına sarıldı. Ortalık o kadar karışmıştı ki sonunda Fatma dayanamadı.

"Burada neler olduğunu biri bana açıklayabilir mi acaba?"

Pamir gülerek Pamuk'a baktı.

"Ben geldim, içeri girdim, Pamuk Şekeri'nin odasını buldum. İşte olan bu."

Fatma kaşlarını çatarak Pamir'e döndü.

"Peki seni Kadir bulursa ne olur biliyor musun?"

"Merak etme, ben Kayra değilim! Bana zarar veremez!"

Fatma'nın gözleri korkuyla açıldı. Bu adam kimdi ki her şeyi biliyordu.

"Siz..."

"Pamir Harzemşah, Kayra'nın komşusuyum. Geçen gece Pamuk hastalandığında siz yokken buradaydım."

Fatma kaşlarını çattı. Ateş Mirzan onları bile bile göndermişti evden. Şimdi de suçlu olmuştu işte. Omuzlarını silkeledi sinirle.

"Bu eve böyle giremezsiniz. Hele ki Pamuk'un odasına! Çıkın hemen!"

"Sanmıyorum. Pamuk Şekeri'ni kahvaltıya götüreceğim. Hazır abisi de yokken."

Gülümseyerek hâlâ şaşkınlıkla onları seyreden Pamuk'a baktı. Odanın içine girip yorgana sıkı sıkı yapışmış kızın saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Arabada bekliyorum seni."

Pamuk içine girdiği şok halinden kendini çıkartınca kaşlarını çatarak karşısındaki adama baktı. Bu ne kendinden eminlikti böyle.

"Çizmeyi aşma istersen! Ben kölen değilim. Hiçbir

yere gelmiyorum seninle. Yemek dedin yemeğe geldim işte. Bu kadar!"

Pamir dudaklarını büzdü. Sonra Pamuk'a yaklaştı.

"Daha tanışmamız bitmedi."

"Bence dün bitti."

"Tanışan insanlar buluşur."

"Telefonla haberleşirler genelde. Gizlice odaya girmezler."

"Gizlice girmedim ki! Sen 'Gir,' diye bağırdın."

Pamuk bu adam karşısında haksız duruma düşmeyecekti.

"Çıkar mısın dışarı?"

"Evet demezsen çıkmam."

"Kadir abiyi çağır Fatma abla."

Pamuk meydan okurcasına Pamir'e baktı. Bir parça korkmasını beklerdi genç adamın. Ama aksine Pamir'in gözleri korkusuzlukla parlıyordu. Fatma tam aşağı inecekti ki çaresizce geri seslendi Pamuk.

"Fatma abla dur."

Nefesini bırakırken öfkeyle Pamir'e baktı. "İn arabana. Geleceğim birazdan."

"Bekliyor olacağım canım."

"Canın çıksın!"

Pamir'in bir şey demesine izin vermeden yorganı üzerinden attı. Onu itekleyerek odadan çıkardı ve yüzüne kapıyı çarptı. Sırtını meşeden yapılmış tahta zemine dayadığında dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Tam banyoya giriyordu ki Pamir Harzemşah'ın odasına gizlice girmesinin hesabını sorması gerektiği aklına geldi. Her şeyi yavaştan aldı. Banyosunu ağır ağır yaptı. Ağır ağır kurulandı. Bir buçuk saat boyunca bir sürü kıyafet giydi çıkardı. Sabah dokuzda kapısına dayanan adamı öğlen bire kadar bekletti ve sonunda kendini evden dışarı attı.

Fatma'nın da yardımıyla Pamir Kadir'e yakalanma-

dan evden çıkmıştı ve aracını evin biraz ilerisine park etmişti. Bu bekletilmeyi bekliyordu aslında adam ama bu kadar çok olacağını tahmin etmemişti. Sonunda pes edip arabadan inmişti ki Pamuk'u pembe bir elbisenin içinde ona yaklaşırken gördü. Gökyüzündeki güneş tüm sıcaklığıyla yüreğine indi. Bu kız onu etkiliyordu. Bir yanı cayır cayır yanarken diğer yanı zangır zangır titriyordu. Pamuk Mirzan her haliyle onu etkisi altına alıyordu ve bu Pamir'i korkutmak yerine cesaretlendiriyordu.

Pamuk kendisine ilgiyle bakan bakışlardan iyice rahatsız olmaya başladı. Tüm lokmalar boğazına dizili-yordu sanki. Kahvaltı kahvaltılıktan çıkmıştı.

"Önüne baksan diyorum artık. Kahvaltı dedin geldim ama sen durmadan bana bakıyorsun."

"Sana bakmak beni rahatlatıyor."

Pamuk derin bir nefes aldı. "Abimin evde olmadığını nereden biliyordun?"

"Dün gece küçük bir konuşma yaptık abinle. Çok detaylı değil... Yengeni alıkoyduğunu öğrendim. Fırsatlar değerlendirilmek için yaratılmıştır."

Pamuk tek kaşını kaldırarak Pamir'e baktı. Önündeki zeytin tabağından bir tane zeytin alıp genç adama fırlattı.

"Heyyy, o nimet!"

Pamuk sinirle bir tane daha attı.

"Bir daha beni böyle şeylere zorlarsan seni çok kötü yaparım!"

Genç kız yerinden kalktı apar topar. Pamir Harzemşah da oturduğu sandalyeden fırladı.

"Nereye?"

"Lavaboya. Elimi yıkayacağım!"

"Tamam."

Genç adam tekrar yerine oturduğunda gözleri kendisinden uzaklaşan kızdaydı. Tüm kahvaltı boyunca onu izlemenin tadı çok başkaydı. Derin bir nefes alırken gözü devamlı saate gidiyordu. Beş dakika geçtikten sonra kaşları çatıldı. Merakla yerinden kalkacaktı ki bir tane garson geldi masasına.

"Pamir Bey?"

"Evet benim."

"Bunu Pamuk Hanım bıraktı."

Pamir adamın uzattığı küçük kâğıdı eline aldı. Ekildiğini anlamamak için aptal olması lazımdı. Derin bir nefes alırken kâğıdı açtı ve küçük harflerle yazılmış nota baktı.

"Kendini fazla zeki sanıyorsun ama unuttuğun bir şey var. Uyuyan güzel uykusundan yeni uyandı. Senin oyunlarına kanmayacağım."

Pamir gülerek kâğıdı katladı ve iç cebine koydu. Pamuk Mirzan'a bu yazdıklarının hesabını soracaktı. Hem de tatlı tatlı soracaktı. Yerinden kalktı. Hesabı ödedikten sonra çiçekçiye gitti. Kocaman bir nergis demeti yaptırdı. İçine kendi el yazısıyla bir not koydu. Adresi verdikten sonra holdinge geçti. Gözü devamlı telefonundaydı. Arayacağına emindi. Öyle bir notu Pamuk Mirzan'ın cevapsız bırakmayacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı. Toplantıya girdiğinde bile telefonunu gözünün önünden ayırmıyordu. Tam toplantı bitiyordu ki telefonu çalmaya başladı. Ekranda "Pamuk Şekeri" yazısını görünce dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Toplantı odasından hızlıca çıkıp kendi odasına geçti ve telefonu açtı.

"Merhaba Pamuk Şekeri."

Pamuk eve geldiğinde keyfinden dört köşe olmuştu.

Odaya girdiğinde direkt Fatma'nın sorularına maruz kaldı. İkisi saatlerce konuştu. Pamuk yaptığı şeyden çok fazla keyif almıştı. Kapının çalmasıyla Fatma aşağıya indi. Karşısında koca bir demet görmeyi beklemiyordu.

"Pamuk Mirzan evde mi acaba?"

"Evet."

Fatma yukarıya doğru seslendi. Pamuk hızlı hızlı aşağıya inip nergis demetini görünce önce gözlerini kıstı, sonra da demeti eline alıp çiçekçiyi gönderdi.

"Ben odamdayım Fatma abla."

"Tamam canım."

Genç kız odasının kapısını kapatır kapatmaz çiçeğin içinde not aramaya başladı. Beyaz kâğıdı fark ettiğinde heyecanla okumaya başladı. Her cümlede yüzü düşerken kalbinde aksine güneşler açtı.

Pamuk Şekeri akşam seni çok güzel ve özel bir yere götüreceğim. Hazır ol! Unutma ki Kadir gözümü korkutmaz. Beni korkutan tek şey sensin. İçindeki Uyanan Güzel'e de benden selam söyle. Mutlaka onu da tavlayacağım. Yanaklarını öptüm say çünkü bu akşam gerçekten öpeceğim.

Arsız Hırsızın

Yine bir emirle karşı karşıyaydı. Yine Pamir Harzemşah onu kendisiyle birlikte bir yere sürükleyecekti. Derin bir nefes aldıktan sonra telefonunu çıkardı. Rehberinden "Şantajcı" ismini bulunca hemen arama tuşuna bastı. Bu sefer iyice azara boğacaktı adamı. Kesin kararlıydı. Telefon açılıp da Pamir Harzemşah'ın içinde kelebekler açtıran sesini duyunca bir anda öfkesi buhar olup uçtu.

"Merhaba Pamuk Şekeri."

Genç kızın yumuşadığını Pamir'in bilmesine gerek yoktu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuştu Pamuk.

"Sen ne kadar despot bir adamsın. Akşam seninle hiçbir yere gelmiyorum anladın mı?"

"Ama pişman olursun."

"Olmam. Ayrıca da beni öpemezsin. Bu ne kendinden eminlik böyle?"

"Akşam konuşalım bence bunları."

"Gelmeyeceğim diyorum, anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum. Seni odandan zorla çıkartırım gerekirse ama geleceksin. Çünkü eminim çok beğeneceksin."

"Gelmiyorum anladın mı? Gelmiyorum! İyi günler sana!"

Pamir'in yüzüne telefonu kapattıktan sonra merakla dudaklarını kemirdi Pamuk. Acaba akşam gelir miydi gerçekten genç adam? Öğrenmenin en iyi yolu akşamı beklemekti.

"Kayraaaaaaaa!"

Bu karısının başına geçirmek üzere olduğu sekizinci tabaktı. Neye sinirlendiğini anlamadan bir anda kendini tabaklardan kaçarken bulmuştu Ateş Mirzan. Derdi kendi canı değildi. Kayra'ya tek bir parça değecek diye korkuyordu. Dokuzuncu tabak yanından geçerken karısına yetişti. Ellerine sıkıca yapıştı. Derin bir nefes alırken hızlıca genç kadının bedenini kontrol etti. Herhangi bir kesik çizik yoktu. Derin bir nefes alırken mavi gözleri sinirle kahverengileşen gözlerde takılı kaldı.

"Rahatladın mı karıcım?"

Kayra burnundan soluyarak kocasının ayağına bastı. Ateş kaşlarını çattı.

"Ne oldu sana birden böyle?"

"Burnundan fitil fitil getirmeyeceğimi mi sanıyordun acaba!"

"Öyle bir şey düşünmedim tabi ama bunu da beklemiyordum yani. Neyse ki daha tabağımız var."

Kayra hâlâ pozitif enerji yayan kocasına şaşkınlıkla

baktı. Kollarını ondan kurtarmaya çalışsa da başaramadı.

"Bırak beni! Bırak dedim!"

"Sakin ol önce. Bak bebeğimize de bir şey olacak."

"Merak etme bir şey olmaz Allah'ın izniyle bize!"

Kocasının kollarından kurtulup oturma odasına geçerken bütün bibloları yere atmaya başladı. Ateş onun için kıymetli olan bir tane minik heykeli yakalamak istedi ama başaramadı. Biblo parçalara ayrılırken avucunun ortası kesildi. Elinde hissettiği sızıyla karısına baktı. Kayra kocasının elinin kesildiğini fark edince birden durdu. Hızlıca onun yanına yaklaşıp eline baktı. Gözü kendi avucunun içindeki yaraya ilişti.

"Dikelim istersen canlı canlı. Uyuşturmadan!"

Ateş karısının bu iğnelemesine kendini hazırlamıştı neyse ki. Derin bir nefes aldıktan sonra Kayra'nın yüzüne düşen saçını kulağının arkasına yerleştirdi.

"Çok istiyorsan dik karıcım. Ben sendeki yaranın aynısını paylaşmaya dünden razıyım."

Kayra'nın sinirle çatılı kaşları yavaştan indi. Hüzünlü soluğunu kocasının avuçlarına bıraktı.

"Pansuman malzemeleri nerede?"

"Ben hallederim, sen yorulma."

"Nerede diye sordum Ahmet Ateş Mirzan!"

Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra karısına baktı.

"Mutfakta sağdan ikinci dolapta."

Kayra mutfaktan gerekli pansuman malzemelerini aldıktan sonra birkaç saniye bekledi. İster istemez avucuna kaydı gözleri. O gün çektiği acıyı bir Allah biliyordu bir de kendisi. Belki dikemezdi kocasının elini ama canını yakabilirdi. Dudakları sinsice büzülürken içeriye geçti. Ateş elindeki yaraya bakıyordu dikkatlice. Onun yanına oturup elini tuttu. Bedeninden geçen ateşi yok sayarak pamuğa yaranın mikrobunu öldürecek sıvıyı

döktü ve var gücüyle kocasının eline bastırdı. Ateş'in acı eşiği yüksekti ama bu aniden gelen baskın yüzünden yüzünü ekşitti. Karısı elinden geldiğince canını acıtarak bitirdi pansumanını. Ateş elinin sarılma işlemi bitince derin bir nefes aldı. Karısının merakla parlıyordu gözleri.

"Canın yandı mı?"

Genç adam yanmadı dese Kayra'nın daha beter bir şeyle karşısına çıkacağını biliyordu.

"Çok yandı."

Kayra memnuniyetle saçlarını savurdu. "Neyse ben açım. Yemek yapacağım kendime."

"Aslında ben de açım karıcım."

"Herkes kendi yemeğini kendi yapacak."

"Ama..."

"Bir şey mi dedin kocacım?"

Ateş yeni bir hormon sendromunu daha kaldıramayacaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra karısına baktı.

"Bir şey demedim canım. Ben bir ortalığı toplayayım."

"Sen bilirsin. Eline koluna dikkat et."

Karısı saçlarını savurarak mutfağa geçerken Ateş küçük bir kahkaha attı. Kayra onu çok zor affedecekti ama illa ki affedecekti. Derin bir nefes aldıktan sonra kırıkları toplayıp süpürdü adam. Karısının göz takibinde olduğunun farkındaydı. Avucunun içindeki yaraya baktı. Delilikti bu belki ama izi kalsın istiyordu. Karısına yaşattıklarının aynısı değildi belki ama küçük bir avuntuydu. Nasıl ki ruhları bir, tenleri birse yaraları da bir olsun istiyordu genç adam.

Kayra yemeğini yaparken bir gözü devamlı kocasındaydı. Yeni bir yaraya daha yüreği tahammül edemeye-

cekti. Gözünden ince ince yaşlar akarken elini karnına götürdü.

"Yapma anneye bunu bebeğim. Ağlatma anneyi."

Burnunu çekti genç kadın. Tek kişilik değil de ne olur ne olmaz diye iki kişilik yapıyordu yine de yemeği. Çorbayı son bir kez kepçeyle karıştırdıktan sonra demlenmeye bıraktı. Ispanak yemeğini de yaptıktan sonra yanına bol yeşillikli bir salata hazırladı. Tek kişilik masasını hazırlarken kocası içeri girdi. Merakla onu izlemeye başladı. Ateş önce dolabı açtı. İki yumurta çıkardı. Kayra önce şaka yapıp yapmadığını merak etti ama yapmıyordu. Ateş ciddi ciddi yumurta yiyecekti. Derin bir nefes aldıktan sonra elini karnına götürdü ve içinden söylendi.

"Amma babacı çıktın sen de bebeğim ya."

Kocasına döndü. Bir şey demesine izin vermeden yumurtaları elinden aldı.

"Bu yemek bana biraz fazla. Ayrıca da dudaklarını büzme. Tamam mı? Seni ne maymunluk yaparsan yap affetmeyeceğim."

Ateş midesinin çekeceği ziyafete baktı.

"Seni seviyorum karıcım. Hem de çok."

Kayra'nın dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı ve genç kadın yine engelleyemedi kocasını. Kendisini elinden tutup masaya oturtmasını ve elleriyle zorla yemek yedirmesini de engelleyemedi. Karnı doyduktan sonra Ateş'i durdurdu.

"Yeter."

"Emin misin canım?"

"Evet."

Ateş masadakileri lavaboya hızlıca attı. Karısına fırsat tanımayacaktı. Onun peşinden koşarak oturma odasına geçti ve kendini yanına attı. Kaşlarını çatarak kendisine bakan karısının kaşlarını ona inat öptü ve zorla kollarının arasına çekti kadını. Zorbalıksa zorbalıktı. Ona bunu

yaptıran da aşktı işte ve karısını kaybetmemek için her şeyi yapacaktı adam! Kararlıydı!

Kayra sinirle kocasının kollarından çıkmayı başardığında onu eliyle durdurdu.

"Yaklaşmak yok! Dokunmak yok! İzinsiz öpmek yok! Anladın mı?"

"Anlamadım."

Ateş tam tekrar Kayra'ya yaklaşıyordu ki yine genç kadının engeline takıldı.

"Yok diyorum anlamadın mı?"

"Anlamadım diyorum."

"Ateş!"

Genç adam kollarını çaresizce yanlara bıraktı.

"Anlaşıldı yok."

İkisi birlikte aynı koltukta oturuyordu. Biri bir uçtaydı diğeri bir uçta. Kayra dikkatini filme vermişti. Ateş'se karısına odaklanmıştı. Küçük hareketlerle ona yaklaşmaya başladı. Kayra bunu fark ettiğinde gözlerini kısarak ona baktı.

"Oturuyorum sadece."

"Uzaklaş!"

Genç adam gözlerini devirip eski yerine geçti. Birkaç kere daha yaklaşma girişiminde bulunsa da karısı tarafından sert bir şekilde engellenmişti. Saat gece yarısını gösterdiğinde Kayra'ya baktı. Gözleri kapanmak üzereydi. Mutlulukla gülümsedi genç adam. Yavaşça karısına yaklaştı. Genç kadın uykunun esaretine düşmek üzereydi. Kocasını engelleyemiyordu. Kolunu ona uzattığında Ateş elini tutup aşağı indirdi. Yavaşça yanaklarını okşadı.

"Zor olacak değil mi Kayra'm?"

Genç kadın kocasının ne demek istediğini kavrayamıyordu. Kafası devamlı geriye gidiyordu.

"Uyu-yaca-ğım ben."

"Tamam."

Kayra'yı kollarının arasına hapsetti Ateş Mirzan. Yatak odasına çıkardığında yavaşça yatağa bıraktı. Kendi üzerini de değiştirdikten sonra yavaşça yatağa girdi. Karısının kendisine sokuluşunu keyifle izledi. Üzerine tırmanan kadını kollarının arasına alıp gözlerini kapattı adam. Yarın sabah büyük ihtimal kavgayla uyanacaklardı ama değerdi. Karısıyla her şeye değerdi.

Pamuk merakla bekliyordu. Kendini bahçeye atmıştı. Üzerinde sıradan bir pantolon ve salaş bir tişört vardı. Gözü devamlı dışardaydı. Geçen her arabada yüreği ağzına geliyordu. Saat ilerledikçe Pamir'in gelmeyeceğini anladı. Saat on bir buçuğu gösterince evin kapısına çıktı. Dudakları farkında olmadan düşmüştü. Beklediği bu değildi. O kadar inatçı bir adamın bu kadar çabuk pes edeceği aklına gelmemişti. Korumalar önünü kesti birden.

"Biraz yukarıya doğru yürüyeceğim. Tek başıma."

"Bu saatte ortalık tekin olmaz Pamuk Hanım."

"Allah'ın izniyle bir şey olmaz."

Korumaları arkasında bırakarak yürümeye başladı genç kız. İçinde büyük bir beklenti vardı ve o beklenti anbean çökmüştü. Sinirle omuzlarını silkip kendi kendine söylendi.

"Hiç de merak etmiyorum işte. Aptal adam ne olacak!"

Biraz daha ilerlediğinde arkasından gelen sesle başını çevirdi. Etrafta kimse yoktu. Gözlerini kısıp arkasındaki evleri kontrol etti. Gerçekten kimsenin olmadığından

emin olunca önünü dönmüştü ki küçük bir çığlık attı. Geri geri giderken Pamir Harzemşah'ı gördü. Pamir genç kızı kollarından tutup durdurdu.

"Sakin ol Pamuk Şekeri. Benim."

"Senin burada ne işin var?"

"Seni bekliyordum."

Pamir genç kızı kollarından tutup yavaşça arabasına çekiştirdi.

"Nereye götürüyorsun? Ne yapıyorsun sen? Dursana!"

"Sana dedim ya sürpriz diye. Hadi gidiyoruz."

"Gitmiyorum ben hiçbir yere."

Genç kız topuklarının üzerinde durdu.

"Sen nereden biliyordun çıktığımı?"

"Bilmiyordum. Tahminler yürüttüm. Çıkma ihtimalin vardı."

"Ya çıkmasaydım?"

"Sabaha kadar burada beklemiş olurdum."

Pamuk şaşkınlıkla adama baktı. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi fark edince hemen kendini toparladı.

"Nereye gideceğiz peki?"

"Sürpriz."

Pamuk'un fikrinin değişmesine müsaade etmeden onu arabaya bindirdi Pamir. Kendisi de şoför koltuğuna geçince Pamuk genç adama baktı.

"Fatma ablaya haber etmem lazım."

"Benim telefonumdan ara."

Pamir telefonunu çıkartıp Pamuk'a verdi. Genç kız Fatma'yı arayıp olayları kısaca özetledikten sonra telefonu kapattı. Gözleri Pamir'e kaydı. Tüm dikkatini yola vermişti. Gizlice kendi numarasını çevirdi. Telefonda "Pamuk Şekeri" yazısını görünce yüzünde minik bir tebessüm oluştu. Hemen telefonu kapattı. Göz ucuyla tekrar baktı adama. Hâlâ dikkati yoldaydı. Mesaj klasörüne girdi hızlıca. Herhangi bir kızdan mesaj yoktu.

Mesajlardan çıkıp rehberine girdi. Cıvıkça kaydolmuş isimler de yoktu. Kendisi dışında herkes ismi ve soy ismiyle kayıtlıydı.

"Kontrolün bitti mi Pamuk Şekeri?"

Pamuk yanından gelen sesle bir anda elindeki telefonu Pamir'e uzattı.

"Ben bir şey kontrol etmedim. Oyun var mı diye baktım. Hem bana ne senin özelinden!"

Pamir küçük bir kahkaha atıp arabayı durdurdu. Pamuk'a döndü ve genç kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarını öptü yavaşça.

"Öpeceğimi yazmıştım. Ayrıca da senden başka ilgi alanım yok."

"Beni ilgilendirmez. Hem niye durduk?"

"Geldik çünkü."

Pamuk başını öne çevirdiğinde karanlıktan başka hiçbir şey göremedi.

"Neresi burası?"

"Burası çok güzel bir yer."

Pamuk tam bir şey diyecekti ki önündeki karanlık alan aydınlanmaya başladı. Genç kızın gözleri hayranlıkla açılırken kalbi şimdiden heyecandan çıkma noktasına gelmişti.

"Lunaparka hoş geldin Pamuk Şekeri."

"Ona da binelim. Yo hayır önce şuna ya da vazgeçtim ilk önce buna binelim."

Pamuk Pamir'i kolundan çekiştirirken genç adam kızın haline gülüyordu. Sonunda onu durdurdu.

"Burası tüm gece bize ait. İstediğin bütün oyuncaklara binebiliriz."

"O zaman gondoldan başlayalım."

Pamir'i çekiştirerek gondola götürdü. İkisi de otur-

duktan sonra görevli makineyi çalıştırdı. Pamuk tüm oyuncaklara biniyordu. Tüm gece oyuncakların içinde eğlendi Pamuk. Sonunda tekrar gondola binmek istediğinde Pamir itirazsız kabul etti. İkisi de oyuncağa bindiğinde gün ağarmaya başlıyordu. Genç kızın gözleri yorgunlukla kapanırken bir elinde pamuk şekeri diğer elinde de oyuncak ayısı vardı. Başı Pamir Harzemşah'ın omzuna düştüğünde genç adam huzurla tebessüm etti. Gondol beşik gibi sallanırken ikisi de uykuya daldı. Pamir Pamuk'u var gücüyle sardı. Kollarının arasındaki varlık nimetti onun için. Ekmek kadar kıymetli su kadar mühimdi. Adam kıymetini bilmeliydi bu varlığın. Çünkü hazineler çok çabuk kayıp giderdi. Pamuk Mirzan Pamir Harzemşah'ın en kıymetli hazinesiydi.

Gece kollarının arasından gelen inlemelerle gözlerini açtı adam. Karısı kan ter içinde kalmış sayıklıyordu.

"Ben değilim... Ateş yapma... Pelin değil adım..."

Ateş hüzünle baktı Kayra'ya. Karısının kâbusu haline gelmişti. Yerinden doğrulup genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu uyandırmaya çalıştı.

"Canım uyan. Kayra... Aç gözlerini bir tanem."

Kayra gözlerini hızlıca açtı. Karşısında kocasını görünce geri çekilmek istedi ama Ateş izin vermedi. Kayra'nın alnına bir öpücük bırakıp yüzündeki terleri sildi.

"Ateş ben değildim. Yemin ederim bir şey yapmadım."

"Tamam canım sakin ol. Sen değildin biliyorum. Geçti gitti her şey. Tamam mı?"

"Geçti değil mi?"

"Geçti."

Karısını kollarının arasına alıp sırtını sıvazladı. Genç kadının gergin bedeni gevşerken Ateş de gevşedi. Bu

kâbuslara nasıl son vereceğini bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı. Karısına geçmişi unutturacak kadar iyi bir gelecek vermeliydi. Sakince Kayra'nın uyumasını bekledi ama karısına her bakışında gözleri bir öncekinden daha fazla açılıyordu. Dudaklarını yalıyordu arada bir. Sessizce yutkunduğunu fark etti. Gözleri saate kaydı. Bir saattir uyumuyordu. Sakinleştiğine de emindi.

"Kayra... Canım iyi misin?"

"İyiyim."

"Uyuyacak mısın?"

"Şey... Hayır."

"Bir şey mi istiyorsun?"

"Hayır."

Karısının karnından gelen seslere gülümsedi. Yavaşça şişmeye başlayan göbeğine eğildi.

"Ufaklık sen söyle bari. Anne acıkmış anlaşılan."

Karısının göbeğini okşarken gülümseyerek Kayra'ya baktı.

"Söyle bakalım karıcım. Canın ne çekti?"

"Şey..."

"Ne..."

"Sen yapamazsın."

"Bir söyle önce."

"Tavuk çekti canım. Fırında tavuk."

Ateş önce şaşkınlıkla karısına baktı. Sonra derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça yerinden doğruldu.

"Aşağıda bir yemek kitabı olacaktı. Dolap da ağzına kadar dolu. Yapabilirim bence."

"Bence yapamazsın."

"Yapabilirim."

"Yapamazsın."

"Var mısın iddiasına?"

"Yokum çünkü yapamayacağını biliyorum."

Ateş gözlerini karısına dikti ve onu elinden kavradı.

"Hodri meydan küçük hanım. Yürü aşağıya iniyo-

ruz. Bak bakalım yapıyor muymuşum yapamıyor muymuşum?"

"Tamam. Hadi bakalım."

İkisi de mutfağa indiğinde Ateş dolaptan tavuk butlarını çıkardı.

"Bunda ne var ki ya... Kitaba bile bakmaya gerek yok."

Karısına söz hakkı tanımadan butları fırın tepsisine dizip fırının içine koydu. Kayra şaşkınlıkla kocasına bakıyordu.

"Çıldırdın mı sen? Terbiyesi nerede bu tavuğun? Sosu nerede? Salçalı suyu nerede?"

Ateş şaşkınlıkla karısına bakıyordu.

"Ayrıca fırın önceden ısıtılır."

Genç adam başını salladı çaresizce.

"Ben yaparım. Sen cidden çok beceriksizsin."

Kayra gülerek fırından tavukları çıkardı. Butların derilerini çıkartıp güzelce terbiyeledi. Sonra tepsinin içine patates doğradı, soğan doğradı, biber koydu. Sosunu da döktükten sonra önceden ısıttığı fırına verdi tepsiyi. Ellerini yıkadı genç kadın ve tek kaşını kaldırarak kocasına baktı.

Ahmet Ateş Mirzan pes etmişçesine ellerini havaya kaldırdı. Karısı bu işte ustaydı. Adam masayı kurarken Kayra da fırından yemeği çıkardı. Gözlerini kapatıp yemeğin kokusunu ciğerlerine çekti. Dudaklarını yaladıktan sonra hemen servisi yaptı. Karı koca gecenin üç buçuğunda tavuk yemenin keyfini çıkarıyordu. Ateş karısının tepsiyi bitirmesini bekliyordu ama Kayra tahmin ettiğinden çabuk doydu. Elini belirginleşen karnına koydu genç kadın.

"Doyduk."

Ateş gülümseyerek karısına baktı.

"O zaman doğru yatağa."

"Bence de. Bebeğim ve ben yatsam iyi olacak. Bu ara-

da sana yarıma yatmayacağını söylemiştim hatırlıyor musun?"

Ateş tek kaşını kaldırarak karısına baktı. Yine bir şey planlıyordu. Kayra birden koşarak yukarı çıkmaya başladı. Ateş karısına yetişemeden Kayra kendini odaya atıp kapıyı kilitlemişti bile. Genç adam derin bir nefes aldı.

"Kayra kapıyı açar mısın karıcım?"

"Hayır. Git başka bir yerde yat."

"Canım ama bir tek senin yanında uyuyabiliyorum."

"Bensiz de uyursun dert etme."

Karısının ayak seslerinin uzaklaşmasıyla aldığı soluğu bıraktı adam. Aşk yolunda çekeceği her cefa mübahtı ona. Buna kapı ağızlarında yatmak da dâhildi. Madem ki şu an karısı onu istemiyordu o da kapıya kıvrılırdı. Başını duvara yaslayıp ayaklarını öne doğru uzattı Ateş Mirzan. Gözlerini kapatmadan önce karısının duyabileceği bir sesle konuştu.

"Sizi seviyorum."

Genç kadın yorgundu. Geçmişin yorgunluğu vardı üzerinde. Yaralar geçiyordu da bu yaşanmışlıkları ne yapmalıydı onu kestiremiyordu Kayra. Kocasının bir psikopat olmadığının farkındaydı. Ona yine aynı acıları yaşatmayacağını da biliyordu; çünkü Ateş'in tek derdi intikam almaktı.

Genç kadın dalgın dalgın kocasını düşünürken duyduğu sesle başını kapıya çevirdi. Dudaklarında acı bir tebessüm oluşurken sessizce fısıldadı.

"Biz de seni seviyoruz."

14. Bölüm

Affetmek...

Genç kadın gözlerini araladığında kocasının kollarında buldu kendini. Bu mücadelesindeki beşinci gündü. Ahmet Ateş Mirzan pes etmiyordu. Üç gün boyunca kapı önlerinde yatmak da vazgeçirmemişti adamı. Ateş Kayra'nın yaptığı her hamlede daha da güçleniyordu.

Derin bir nefes alırken üzerindeki kıyafetlere baktı Kayra. Her şey kocasına aitti. Ne kadar dayanabilirdi ki aynı kıyafetlerle durmaya? Yataktan kalktığında midesinin bulandığını hissetti. Ateş'in kollarından fırlayıp kendini banyoya attığında kocasının da peşinden geldiğini son anda gördü. Banyonun kapısını kilitleyip istifra etti. Bütün bedenindeki kan çekilmişti sanki. Elini yüzünü yıkadıktan sonra kapıyı kırmak üzere olan kocasını durdurmak için kilidi çevirdi.

"Kayra iyi misin canım?"

Ateş karısının her yerini kontrol ediyordu.

"İyiyim. Sadece midem bulandı. Olur böyle şeyler."

Adam karısını kolundan tutup yatağa götürdü. Saçlarını okşarken onun yeniden yatmasını sağladı.

"Sen dinlen. Ben bir kahvaltı hazırlayayım sana."

"İstemiyor canım hiçbir şey."

Kayra sessizce yutkunduktan sonra Ateş'e baktı.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabi."

"Üzerime bana uygun bir şeyler alsak."

"Olur. Aslında kahvaltıyı da dışarıda yapalım. Bence

bugün gezelim gönlümüzce. Hadi hazırlan sen. Ben dışarı çıkayım."

"Tamam."

Kayra yıkadığı kıyafetlerinin kurumuş olmasına şükretti. Onları üzerine geçirdikten sonra odadan çıktı. Kocası da hazırlandığında ikisi de arabaya bindi. Genç kadın heyecanlıydı. O an hiç güçlü duracak durumda da değildi zaten. Bebeği onu bugün zorlayacak gibiydi.

Ateş arabayı durdurduğunda etrafına baktı genç kadın. "Burası neresi?"

"Babam bizi hep buraya getirirdi."

Kayra gülümseyerek Ateş'e baktı. Ateş de aynı tebessümle karşılık verdi kadına.

"Güzel bir köy kahvaltısı yapalım ailecek," dedi.

Kadın kocasının sözlerinde takılı kaldı. "Ailecek!" demişti. Derin bir nefes alırken sessizce gülümsedi. Güzel bir çardağa oturduklarında görevli yanlarına yaklaştı.

"Siz her şeyden getirin."

Kayra şaşkınlıkla kocasına baktı.

"Her şeyi nasıl yiyeceğiz?"

"Sen hamilesin. Canın her şeyi çekebilir."

Ateş karısının karşısına oturmuş doya doya onu izliyordu. Kahvaltı geldiğinde Kayra önüne konan her şeyden bir parça almıştı. Hiçbirini geri çevirmemişti. Genç kadın bir yandan kahvaltı ederken bir yandan da temiz havanın tadını çıkarıyordu. Ateş Mirzan'sa doymak bilmediği tek manzaraya odaklanmıştı.

"Sen yemeyi düşünmüyor musun?"

"Yedim ben. Sen merak etme karıcım."

"Merak ettiğimden değil. Aç kalacak olan sensin!"

Genç kadın burnunu havaya kaldırıp *umurumda değilsin* bakışı atmaya çalıştı. Çok başarılı olamasa da Ateş karısının bu hallerinden memnundu. En azından kendisiyle konuşuyordu. Kahvaltı bittikten sonra genç adam karısını alışveriş merkezine götürdü. Kayra'nın gözleri

parladı. Bakalım kocası para konusunda nasıl bir tutum izleyecekti. Arabadan indiklerinde Kayra gülümseyerek kocasına baktı.

"Çok bir şey almayacağım. Bir iki kıyafet."

"Sorun değil canım. İstediğini alabilirsin. Mağaza da buna dâhil."

Kayra irileşmiş gözleriyle kocasına baktı.

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayır çok ciddiyim."

Kayra önden giden kocasının arkasından hafifçe tökezledi. Bu adam ya deliydi ya da zır deliydi. İçeri girdiklerinde Ahmet Ateş Mirzan'ın sayısını unuttuğu bilmem kaçıncı sınavı başlamıştı. Kayra her şeye dadanıyordu. Önce giyeceklerini almıştı. Sonra ise giymeyeceği kıyafetleri bile almaya başladı. Aynı şortun dört rengini aldı. Aynı elbisenin iki modelini aldı. Bir sürü market alışverişi yaptı ama kocasında hâlâ tık yoktu. Kredi kartı bile kullanmıyordu. Her şeyi kendi banka kartıyla ödüyordu. O kartın içindeki miktarı merak etmeye başladı Kayra. Genç adam karısının peşinden koşturmayı sevmişti. Onunla birlikte alışveriş yapmanın tadı bile başkaydı. Aslında şimdi fark ediyordu. Alışveriş bile Kayra'ya olunca keyifliydi. Bu sınavı da başarıyla atlatırsa karısı biraz daha yumuşayacaktı.

Kayra artık pes ettiğinde Ateş hâlâ durmamış karısının gözünün değdiği "A bu da güzelmiş" dediği her şeyi almıştı. Elleri kolları dolu bir şekilde mağazadan çıktıklarında Kayra arkadaki poşetlere bakıyordu.

"Bunların hepsini biz mi aldık?"

"Evet."

Ateş meydan okurcasına karısına bakıyordu. Mavi gözleri, *seni ne yaparsan yap bırakmayacağım* diyordu. Kayra'nın omuzları düştü. Kocası ısrarcı ve zır zır zır deliydi. Araç çalıştığında eve gideceklerini düşünmüştü

kadın ama Ateş arabayı pastanenin önünde durdurunca merakla ona baktı.

"Puding yer misin?"

İşte Kayra'nın beklediği en son teklif buydu. Kayra günlerce canı puding çektiği halde sadece kocasının en çok değer verdiği insanlar pudingle zehirlendi diye bu aşermesini bastırmıştı. Ateş Mirzan'ın buna dikkat ettiğini düşünmemişti bile.

"Şey ben..."

"Sen bütün gün pudinglere baktın karıcım. Ben geçmişi unuttum. Sana da unutturacağım. İnan bana. Şimdi çikolatalı puding yeriz değil mi?"

Genç kadın gözünden bir damla yaş düşerken kocasına başını salladı. Ateş karısının gözyaşını temizledikten sonra araçtan indiler. Ateş, Kayra'nın elini sıkı sıkı tuttu ve pastaneye girdiler. Garson yanlarına geldiğinde siparişleri hemen verdi Ateş. Genç kadın heyecanlıydı. Pudingler önüne geldiğinde Kayra dayanamayarak hemen yemeye başladı. Bir yandan yiyor bir yandan da iç çekiyordu.

"Çok güzel. Immm muhteşem. Çok teşekkür ederim."

Ateş karısının yüzünde açan her bir gülücük için şehit olmaya razıydı. Kayra keyifle ikinci pudingini yerken dikkatini bir şey dağıttı. Bakışlarını kapıya çevirdiğinde yutmak üzere olduğu lokma boğazına ağır geldi. Bu kadını nerede görse tanırdı. Nasıl unutacaktı ki... Kocası getirmişti o kadını çünkü. Çünkü o kadın gözü önünde kocasının elini tutmuştu. Derin bir nefes alırken elindeki kaşığı bıraktı. Bu kızıl saçlı kadını görmeyi beklemiyordu.

Ateş karısındaki değişimi fark edince onun baktığı yöne baktı. Gördüğü kişiyle içinden kendine küfretti. Dünya küçük derlerdi de bu kadar küçük olmasını

beklemiyordu. Kayra'nın birden masadan kalkmasıyla hareketlendi. Cebinden çıkardığı elliliği masaya atıp hemen karısının peşinden gitti. Karısı arabayı es geçmiş yürüyordu.

"Kayra... Canım dur!"

Genç kadının durmaya niyeti yoktu. Kızıl saçlı kadın ikisini de fark etmemişti belki ama Ateş ve Kayra'nın arasına girmeyi başarmıştı. Adam karısının koluna yapıştı.

"Canım bir sakin ol!"

"Olamam. Anlıyor musun olamam!"

Kayra gözlerinden süzülen yaşları hızlıca sildi. İstemiyordu artık geçmişi hatırlamayı ama her şey sözleşmiş gibi geçmişi hatırlatıyordu.

"O kadınla birlikte oldun değil mi? Yalan söyleme bana! Oldun değil mi?"

"Kayra bunu daha önce de konuştuk. Senden başkası olmadı hayatımda, olmayacak da!"

"Eve gitmek istiyorum! Kendi evime. Aileme! Biz seninle hiçbir şey olmayacağız! Anladın mı?"

Genç adam günlerdir kat ettiği yolun bir çırpıda silinmesine için için ağlıyordu. Karısını arabaya götürdüğünde Kayra'nın gözyaşları hâlâ dinmemişti. İkisi de koltuklarına oturduğunda Ateş Kayra'ya döndü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Senden başkası olmadı Kayra! Nasıl ki sen benden başkasına ait değilsen ben de senden başkasına ait değilim. O kadın sadece bir oyundu. Senin çekim alanından çıkmam için benden nefret etmen gerekiyordu. Sana yemin etmeyeceğim. Sadece gözlerime bak kadın!"

Kayra kocasının gök mavisi gözlerine baktı buğulu gözleriyle.

"Seni aldatmadım. Ne bedenim ne ruhum ne de kalbim. Senden başkasına aitliğim yok benim!"

Genç kadın gözündeki yaşları silerken kocasının el-

lerini yüzünden çekti ve ona sırtını döndü. Gözlerinde gördüğü şey haddinden fazla gerçekti. Haddinden fazla doğruydu. Haddinden fazla masumdu. Geçmişe ağlıyordu Kayra! Gözyaşları geçmiş için akıyordu.

Ateş arabayı evin önünde durdurduğunda Kayra bir şey demeden arabadan indi. Evin kapısını açtıktan sonra genç adam anahtarları vestiyere bıraktı. Karısının hiçbir şey demeden odaya çıkmasını izledi çaresizce. Arabadan eşyaları alıp odaya çıktığında karısının yorganı üzerine çekip gözlerini kapattığını fark etti. Alışveriş poşetlerini gardırobun önüne koyduktan sonra Kayra'ya yaklaştı. Alnına bir öpücük bıraktı. Kulağına sessizce fısıldadı aşkını.

"Ben senden başkasını görmedim kadın. Yeniden doğum sebebimsin sen! İnan bana seni aldatmadım!"

Sessizce aşağı indiğinde Kayra gözyaşlarını sildi. Evet, gönülden inanıyordu kocasının onu aldatmadığına. Hatta bunun için sevinçliydi ama bu yine de ondan o kızıl saçlının acısını çıkartmayacağı anlamına gelmezdi. Yorganı üzerinden atıp sessizce odadan süzüldü. Bu son direnişiydi kadının. Hissediyordu. Son direniş, son mücadele!

Bir ömür mutluluk için bir ömrü vermek gerek. Sonsuz mutluluk içinse gözü kapalı feda etmeli kişi kendini. Ateş Mirzan'ın yaptığı bundan başka bir şey değildi işte. Günlerce karısını ikna etmeye çalışmıştı ama Kayra yumuşamaya başladığı an kalkanlarını yeniden kuşanıyordu. Çaresizce bahçede gezinmeye başladı adam. Kayra yukarıda uyuyordu. Günlerdir gözüne uyku girmemişti Ateş'in. Hele bugün yaşadıkları... Karısının döktüğü gözyaşları...

Genç adam arkasına dönüp baktığında Kayra'nın ara

ara yumuşadığı ama kalkanlarını indirmediği, boşa geçmiş beş gün görüyordu. Yalnızlık da bir fayda etmiyordu. Gözleri nemlenirken elini kirli sakallarının üzerinde gezdirdi. Artık karısı da kendisi de son hamleleri oynuyordu. Ya tamamen kaybedeceklerdi ya da kazanacaklardı. Derin bir nefes alırken mutfak kapısına ilerledi. Kolu çekti ama cam kapı açılmadı. Kaşları yavaşça çatılırken tekrar denedi. Yine açılmadı. Kilerin kapısına gitti. Orası da açılmadı. Dış kapı da açılmayınca salona açılan camdan kapıya ilerledi. Karısının yeni bir direnişiyle karşı karşıya kaldığını hissediyordu. Aslında bu adamı memnun ediyordu; çünkü direniş kazanılacak bir savaşın habercisiydi. Çünkü direniş bir umudun en bereketli habercisiydi. Derin bir nefes aldıktan sonra oturma odasına acılan kapının önüne geldi. İçeriye baktığındaysa Kayra'nın sinsi sırıtışıyla karşılaştı. Kaşları merakla havaya kalkarken genç kadın elindeki anahtarlığı salladı. Gülerek omuzlarını silkti genç adam.

"Hayatım hava bozuyor. Burada bırakmayacaksın değil mi beni?"

"Bırakacağım."

Kayra kahkaha atarak kocasına dil çıkardı. Saçlarını savurdu ve bedenini koltuğa bıraktı. Karnını okşarken bir yandan da kocasını izliyordu. Eline meyve tabağını aldı. Kocasının yalvarışları gerçekten kadını mest ediyordu. Yağmur damlaları gökyüzünden yeryüzüne düşerken Kayra dikkat kesildi.

"Bak şiddetlenecek yağmur Kayra. Lütfen aç canım kapıyı."

"Nisan yağmuru bu. Şifadır canım."

"Hayatım yapma böyle."

"Aaaaaa, ama olmadı şimdi. Azıcık sudan ne olacak ki?"

Genç adam çaresizce inatlaşan karısına baktı. Onu eve almayacağı kesindi. Yağmur şiddetini arttırırken

Kayra'nın ona sırtını dönüp koltuğa yattığını gördü. Karısı dışarıda ıslanmasını istiyorsa ıslanacaktı. Yarım saat geçmişti ki yağmur daha da şiddetlendi. Bardaktan boşalıyordu su. Gökyüzü işlediği günahı temizlercesine döküyordu gözyaşlarını. Sessizce cama yasladı ellerini ve gürleyen havanın durması için dua etti. Karısı uykuya dalmıştı ve uyanmasını istemiyordu. Korkmasını istemiyordu. Tüm bedeni nisan yağmurunun bereketiyle ıslanırken sabırla karısının uyanmasını bekledi.

Kayra gözlerini araladığında direkt kocasına döndü. Ateş Mirzan sırtını kapıya yaslamış bekliyordu. Birden yerinden kalktı ve elindeki anahtarlarla kapıyı açtı. Ateş sırtındaki kapının kaymasıyla arkasını döndü. Sırılsıklam olmuştu ve haddinden fazla suyun altında kalmıştı. Yerinden yavaşça kalktı.

"Ahmet... İyi misin?"

Ateş Mirzan'ın saatlerce yağmur altında kalması umurunda değildi. Kulaklarında yankılanan tek şey karısının "Ahmet" deyişiydi. Yağmur altında yüreğinde güneşler açmıştı. Karısı güzel bir yaz günü yaşatmıştı tek bir kelimesiyle.

"İyiyim ben, sakin ol. İzin var mı artık girmeme?"

"Evet."

Kayra kocasını içeriye sokarken kendi kendine söyleniyordu.

"Sadece beş dakikaydı. Beş dakika. Nasıl iki saat uyuyabildim? Nasıl uyudum!"

Odaya geldiklerinde Kayra hızlıca kocasının üzerindekileri çıkardı.

"Kayra sakin ol canım. İyiyim ben. Şifa oldu işte nisan yağmuru."

Kayra kocasının şakaya vuran halleri karşısında kaşlarını çattı.

"Şifayı kaptığının farkında değilsin daha!"

Genç kadın kocasını kaldırıp banyoya kadar itekledi.

"Üzerini değiştir hemen!"

Dolaptan çıkardığı eşyaları kocasına verirken kendisi de mutfağa indi. Hızlıca tarhana çorbası yaptı. Bol acı ve limon koyduktan sonra içeriye geçmişti ki Ateş'i koltuğa otururken gördü. Hemen onun önüne tepsiyi koydu.

"Hepsi bitecek!"

Ateş gülerek karısına baktı. Bu samimiyet için yağmur altında kalması gerektiğini bilseydi beş gün boyunca eve adım atmazdı. Çorbasını bitirirken karısının gözetimi altında olduğunu fark etti. Vakit ilerledikçe Ateş'in uykusu geliyordu. Kayra bunu fark edince adamın önüne geçti.

"Hadi uyu artık. Dinlenmen lazım."

"Hayır... Odada yatmayacağım. Senin hasta olma ihtimalini bile göze alamıyorum. Burada yatarım ben."

Kayra bu çıkışla şaşkına uğradı. Yüreği hüzünle titredi. Günlerdir yanından kovmaya çalıştığı adam şimdi gönüllü olarak yanından ayrılıyordu. Hüzünle kocasına baktı.

"Ama orada yatman daha iyi olurdu. Yani rahat olurdun."

"Sen hasta olma o yeter bana."

Ateş karısının karnına bir öpücük bıraktı. Koltuğa ayaklarını uzattı ve ona gülümseyerek baktı.

"İyi geceler bir tanem."

Kayra üzgünce kocasına baktı.

"İyi geceler."

Genç kadın kocasının üzerini battaniyeyle örttü. Sıkıca her yerinin kapandığından emin olduktan sonra arkasına baka baka odasına çıktı. Yatağa girdiğinde bir türlü uyku tutmadı. Sağa dönüyordu sola dönüyordu.

Ofluyordu pufluyordu. Sonunda dayanamadı. Saat gecenin birini gösterirken yatağından kalkıp sessizce kocasının yanına indi. Yavaşça Ateş'e yaklaştı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Dikkatini çeken tek şey adamın alnında biriken terlerdi. Elini hızlıca kocasının alnına değdirdi. Yanıyordu Ahmet Ateş Mirzan. Kayra korkuyla sarstı Ateş'i. Genç adam gözlerini araladığında titrediğini hissetti ama aklı titremesinde değil karısındaydı. Kötü bir şey mi olmuştu da yanına gelmişti?

"Kay-ra. Canım ne oldu?"

"Yanıyorsun! Hem de cayır cayır. Çabuk kalk!"

Ateş bir şey diyemeden Kayra'nın kendini yönlendirmesine izin verdi. Ayakta zor duruyordu. Kayra kocasını birinci kattaki banyoya götürdü. Onun üzerindekileri çıkartıp suyu ayarladı ve kocasını ılık suyun altına soktu. Genç adam çene kaslarının kasıldığını hissetti. Sudan çıkmak istese de önündeki minik beden izin vermiyordu.

"Kayra yeter."

"Daha bitmedi."

Kocasını güzelce yıkadıktan sonra kapının arkasındaki bornozu giydirdi.

"İtiraz istemiyorum. Odaya çıkıyorsun."

Ateş bir şey diyemedi. Karısının yönlendirmesiyle odaya gitti. Genç kadının ona ikinci kez hazırladığı kıyafetleri zar zor üzerine geçirip ağırlaşan bedenini yatağa bıraktı. Hâlâ üşümesi geçmemişti. Eliyle örtüyü aradı ama karısının onu çektiğini görünce yüzünü buruşturdu.

"Kayra ver lütfen."

"Olmaz. Sus! Örtü yok!"

"Kadın, anladım sen beni öldürmek istiyorsun."

Kayra sessizce kocasına baktığında Ateş gözlerini araladı ve o zaman fark etti karısının gözlerinden akan nisan yağmurlarını. Şifa değil cezaydı yeşil gözlerinden

dökülen her bir damla. Genç adamın da gözlerinden bir anda boşalmaya başladı yaşlar.

"Hâlâ üşüyorum ama."

"Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Özür dilerim. Ahmet amacım bu değildi."

"Biliyorum canım. Biliyorum. Sakin ol."

Kayra'nın sessiz ağlayışları hıçkırığa dönüşünce Ateş karısını kendine çekti.

"Üşüyorum."

Genç kadın sessizce güldü.

"Bir yöntem biliyorum aslında."

"O zaman uygulamalısın."

Kayra önce tereddüt etti. Sonra korkarak kocasının geniş göğsüne ince kollarını doladı. Bacaklarını da bacaklarına sardıktan sonra hareketsizce beklemeye başladı. Ateş'le birlikte kendisi de terliyordu. Sessizce yutkunduktan sonra kocasının uyuduğunu düşünüp hareket edecekti ki Ateş'in sesini duydu.

"Kıpırdama! Hâlâ üşüyorum."

Kayra sessizce yutkunup hiç hareket etmeden beklemeye başladı.

"Kayra."

"Hı..."

Genç adam karısının bu hallerine bayılıyordu.

"Konuşmamız gerek artık."

"Belki..."

Ateş derin bir nefes aldıktan sonra karısını biraz daha kendine çekti.

"Kayra... Sen benim karımsın. Bebeğimin annesisin. Yapma bize bunu. Biliyorum hatalıyım. Eşeğin tekiyim."

"Önde gidenisin."

Ateş gülerek karısının saçlarını okşadı.

"Evet önde gideniyim."

"Hödüksün de... Yontulmamış odunsun. Arsızsın. Hiçbir şey dinlemezsin."

"Aynen öyle karıcım."

"Ve de aptalsın!"

"O konuda kesinlikle haklısın işte."

Kayra başını kaldırıp kocasına baktı. Gözlerinin çevresi kırmızıydı. Yanakları gözyaşlarıyla kirlenmişti.

"Sen niye ağlıyorsun?"

"Sen niye ağlıyorsan ona."

"Ben geçmişe ağlıyorum."

"Ben de geçmişe ağlıyorum. Yaptıklarıma ağlıyorum. Karımın yüzüne bakamıyorum. Gözlerinde gönül rahatlığıyla kaybolamıyorum."

"Unutamıyorum Ahmet."

"Unutturmama izin vermiyorsun."

"Tanımıyoruz bile birbirimizi daha."

"Ben tanıyorum seni. Her halini biliyorum. Mesela öfkelendiğinde Ahmet Ateş Mirzan diyorsun bana. Korktuğunda Ateş. Yumuşadığında Ahmet diyorsun. Korktuğunda gözlerin yeşile dönüyor. Heyecanlandığında bal rengine. Sakin olduğun zaman kahverengi oluyor, kaybolmaktan usanmayacağım inci tanelerin. Arada bir tepen atıyor bana tabak atıyorsun. Naneye alerjin var."

"Nereden biliyorsun alerjimi?"

"Seni izliyorum çünkü kadın. Her halini izliyorum."

"Ahmet biz ne olacağız?"

"İzin verirsen mutlu bir aile."

"Nasıl?"

"Severek... Seni gönül rahatlığıyla sevmeme izin ver kadın. İnan bana her şey güzel olacak. Tek bir şans istiyorum senden."

"Ya başaramazsak?"

"Başaracağız. İnan bana... Senin saçının teline zarar vermeyeceğim. İnan Kayra! Lütfen inan!"

Genç kadın başını kaldırıp kocasına baktı. Gözlerinden yaşlar süzülürken burnunu yanağına sürttü.

"Bundan sonrası senin işin o zaman. Sıra sende Ahmet Ateş Mirzan."

Ateş birden karısını sırtüstü yatırdı. Demin duydukları hastalığın getirdiği bir hayal değildi. Karısı ona izin vermişti. Affetmişti ya da kocaman bir adım atmıştı.

"Sen beni affettin mi şimdi? Rüya değil değil mi? Kayra bak rüyaysa uyandır şimdiden!"

Genç kadın kıkırdayarak kocasına baktı. "Hayır değil. Affetmedim ama affetmek istiyorum. Bana kendini affettir adam. Öyle bir şey yap ki geçmişin gölgesi bile kalmasın anılarımda."

"Söz veriyorum yapacağım kadın. Söz!"

Genç kadın neşeyle gülümserken kocasının kendisini sarıp sarmalamasına izin verdi. Günler sonra ikisi de ilk defa rahatça, özgürce birbirlerine sarılıyorlardı. Ateş Mirzan derin bir nefes çekti ciğerlerine. Karısının anne kokusuyla bayram etti her bir zerresi ve adam karısının her bir harfinde yeniden dünyaya geldi. Her bir kelimede yeniden arındı günahlarından. Can buldu Ateş Mirzan'ın duaları karısının yüreğinde. Şimdi zaman affettirme zamanıydı. Yasaksız bir bölgeye adım atmıştı. Karısı ona sınırlarının kapısını sonuna kadar açmıştı ve adam girip o bölgeyi fethedecekti.

Pamuk sessizdi. Küçük bir çocuk gibi köşesine çekilmiş bekliyordu. Gözleri devamlı dalıyordu. Bugün Pamir'le görüşmeyecekti. Genç adamın toplantıları vardı. Üzgünce burun kıvırdı. Bazen, hatta sürekli onun bir iş adamı olduğunu unutuyor, bebek gibi ilgi bekliyordu. Oysa aralarındaki bağın bir adı bile yoktu. Sevgili desen değillerdi. Arkadaş desen değillerdi. İsmi konulmamış bir ilişkinin içindeydi genç kız. Uyanır uyanmaz böyle bir şeyle karşılaşacağını bilseydi uyuyup kalmayı tercih ederdi.

Saçlarını elleriyle dağıtırken hızlıca yerinden kalktı. Adı sanı konmayan bir şey için evde oturup Pamir Harzemşah'ın telefonunu bekleyecek değildi. Tek başına da Antalya'nın altını üstüne getirebilirdi. Üzerini değiştirip güzelce giyindi ve evden çıktı. Peşine takılmak isteyen korumaları hemen def etti. Evden yüz metre uzaklaşmıştı ki telefonu çalmaya başladı. Hemen çantasının içinden telefonunu çıkardı. Arayan Pamir'di. Açıp açmamakta kararsız kalsa da ısrarlı çaldırışa kayıtsız kalamadı. Telefonu yanıtlarken derin bir nefes aldı.

"Efendim?"

"Küçük hanım bugün nasıllar bakalım?"

"İyiyim, dışarı çıktım. Geziyorum."

"Dışarı mı çıktın? Bensiz!"

"Hayatım sana endeksli değil."

"Biliyorum değil."

Pamir gelen soğuk cevaplar karşısında biraz tedirgin oldu. Ne olmuştu da bir anda bu hale gelmişti Pamuk?

"Neredesin peki?"

"Sana ne!"

"Pamuk iyi misin canım?"

"İyiyim. Hem de çok iyiyim. Kapatıyorum ben. Gezeceğim!"

Pamir'in bir şey demesine izin vermeden yüzüne kapattı telefonu genç kız. Sonra önündeki alışveriş merkezine baktı. Derin bir iç çektikten sonra adımlarına oraya yöneltti. Pamir Harzemşah'la ne olduklarını bilmiyordu ve bu bilinmezlik Pamuk'u sinirlendiriyordu. Rastgele bir mağazaya girdi ve eğlenmeye çalıştı. Mutlu olmalıydı. Hayatı demin de söylediği gibi Pamir'e endeksli değildi!

Pamir yüzüne kapanan telefonla kaşlarını çattı. Neyse ki tedbirli adamdı. Telefonundan Pamuk'un peşine taktığı adamı aradı.

"Neredesiniz Cemal?"

"Mark Antalya'da efendim."

"Tamam geliyorum."

Odasından çıkarken Kayra'nın yokluğunu hissetti. Şimdi tüm toplantılarını iptal etmesi gerekiyordu. En kısa zamanda Ahmet Ateş Mirzan'ı bir daha aramalıydı. Özel asistanı olmayınca işler hiç de istediği gibi gitmiyordu. Odasından çıktığında önünden geçen halkla ilişkiler stajyerini durdurdu.

"Senin adın ne?"

"Tarık efendim."

"Tarık sekreterim sana bazı görevler verecek onları eksiksiz yap!"

"Peki efendim."

Sekreterinin yanına gidip hızlıca emrini verdi. Kayra'nın yapacağı işleri Tarık'a yıktıktan sonra holdingden çıktı. Aracını hızlıca Mark Antalya'ya sürdü. Alışveriş merkezinin önünde durduğunda Cemal hemen kapısını açtı.

"Starbucks'ta efendim."

"Tamam."

Adımlarını Starbucks'a yöneltti adam. Pamuk'u gördüğünde yüzünde neşeli bir tebessüm oluştu. Bu kızı ne zaman görse mutlu oluyordu zaten. Nisan rüzgârları yüreğine doluyor, genç kızın kara saçlarına canını uçuruyordu. O yüzden Pamuk Mirzan'ın saç tellerinde asılıydı Pamir Harzemşah'ın ömrü. Derin bir nefes aldıktan sonra Pamuk'un önündeki sandalyeye oturuverdi ve asla bakmaktan vazgeçmeyeceği gözlerin şaşkınlıkla ona bakmasına izin verdi.

Genç kız önündeki adama şaşkınlıkla bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?"

"İçgüdülerim buraya getirdi diyelim."
"Toplantıların?"
"İptal ettim."
"Neden?"
"Senin için."
Pamuk başını üzgünce eğdi.
"Yazık olmuş. Keşke iptal etmeseydin çünkü ben gidiyorum."
Çantasını alıp Pamir'e yine söz hakkı vermeden çıktı gitti genç kız. Alışveriş merkezinin dışına attı kendini. Bir yanı deli gibi mutlu olurken diğer yanı üzülüyordu. Omuzları düşük bir şekilde ilerlerken bileğinden kavrandığını hissetti. Arkasını döndüğünde yemyeşil gözlerle karşılaştı.
"Pamuk neler oluyor? Yanlış bir şey mi yaptım?"
"Hayır. Sadece eve gitmek istiyorum."
"O zaman önce konuşalım."
"Konuşmak istemiyorum. Gideceğim ben."
Pamir'den elini kurtarmak istedi ama başaramadı. Çaresizce adamın onu arabasına sürüklemesine izin verdi. İkisi de aracın içine girdiklerinde Pamir ne olur ne olmaz diye arabayı kilitledi.
"Şimdi anlat bakalım küçük hanım, sorun ne?"
"Sorun yok."
"Hayır var!"
Genç kız derin bir nefes aldı. İçinde birikenleri nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Dudaklarından tek bir cümle döküldü.
"Biz neyiz?"
Pamir'in beklediği soru bu değildi.
"Ne miyiz?"
"Evet neyiz? Sana bir ad koymak istiyorum ama şeyden öteye geçemiyorsun. Günlerdir beni mutlu ediyorsun, eğlendiriyorsun ama sana şey diyorum hep. Neyiz

biz? Güzel vakit geçiren iki arkadaş mı? Dost mu? Sevgili olmaya çalışan iki çaylak mı? Neyiz söyler misin?"

Genç adam derin bir nefes aldı. Şükür istediği konuya gelmişlerdi. Günlerdir o da bu sorunun cevabını arıyordu.

"Buna sen karar vereceksin?"

Pamir Pamuk'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarını hafifçe okşadıktan sonra alnına anlamlı bir öpücük bıraktı.

"Sen karar ver Pamuk Mirzan. Neyiz biz?"

"Bu saçma olur. Senin ne olmak istediğine bağlı benim istediğim şey."

"Bence biz güzel vakit geçiren iki dosttuk, arkadaştık."

Genç kız hızlıca kendini geri çekti. İstediği cevap bu değildi.

"Anlıyorum."

Pamir Pamuk'un itirazlarına rağmen onu kendine çekti.

"Ama şu âna kadar. Şu andan sonra umut vaat eden bir çiftiz."

Genç kız şaşkınlıkla adama baktı. Demin arkadaş olduklarını söylüyordu. Şimdi ne değişmişti?

"Anlamıyorum seni!"

"Gözlerinde, içimde sana karşı hissettiğim şeyi görmeseydim arkadaştan öteye geçemezdik Pamuk ama kalbin... Onun sesini duyuyorum. Ne kadar hızlı attığını hissediyorum. Aynı benim kalbim gibi..."

Pamuk utanarak başını Pamir'in kalbine gömdü ve orada gümbür gümbür atan yüreğin sesini duydu. Genç kız gülümseyerek Pamir'e baktı.

"Yani..."

"Yanisi küçük cadı bence biz sevgili değiliz, sevgiliden de öteyiz."

Kıkırdayarak adama biraz daha gömüldü kız. Sonra aklına gelmiş gibi geri çekildi.

"Nasıl ya? Şimdi resmen sevgili miyiz?"

"Evet sevgiliyiz."

"E, çıkma teklifi nerede?"

Pamir gülerek kıza baktı. "Çıkma teklifi de neymiş?"

"Kütsün ya!"

"Benim küçük Pamuk Şekeri'm, sen böyle şeylere kafayı takma. Ben sana evlenme teklifi ederken hepsinin telafi edeceğim."

Pamuk'un irileşmiş bakışları Pamir'e kaydı. "Evlenmek mi? Ama daha ben üniversite okuyacağım."

"Okuma demedim ki."

"Ama..."

"Ama daha var. Dur bakalım. Belki evlenmeyiz."

"Ne demek evlenmeyiz. Nasıl ya!"

Pamir Pamuk'un değişen ruh haline ayak uydurama-yacağını ilk gördüğü gün anlamıştı.

"Sakin ol küçük cadı. Ölüm gelmedikçe seni benden kimse alamaz."

"Alamaz değil mi?"

"Alamaz."

"Ya seni alırlarsa benden."

"Kaçar yine gelirim sana."

"Gel ama... Tamam mı? Ben seni beklerim. Hatta sarıp saklarım."

"Yüreğinde sakla beni Pamuk Mirzan çünkü sen benim yüreğimde saklısın."

Genç kızı kendinden uzaklaştırıp yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Seni seviyorum."

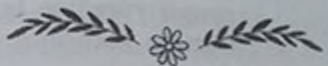
Pamuk kızaran yanaklarını elinden gelse yangın tüpüyle söndürecekti.

"Ben de."

"Sen de ne?"

"Seni... Seviyorum."

İkisi de birbirine sıkı sıkı sarılırken mutlulukla iç çektiler. Gerçekten yeni doğan günün neler getireceği belli olmuyordu. Hem de hiçbir zaman.

"Kayra daha bitmedi mi canım?"

"Bitmediii."

Elindeki mikserle kremşantiyi çırpmaya devam eden kadına baktı Ahmet Ateş Mirzan. Karısı kek yapmak istemişti ve öğleden beri mutfaktaydılar. Ateş tasın kenarına parmağını değdirdi. Eline bulaşan kremşantiyi karısının burnuna sürdü. Kayra şaşkınlıkla kocasına baktı. Ateş bir parça daha kremşanti alıp karısının bu sefer yanağına sürdü. Kayra mikseri kapatıp meydan okurcasına kocasına baktı.

"Ne oldu küçük hanım?"

Ateş de karısına meydan okuyordu.

"Bunu sen istedin Ahmet Ateş Mirzan!"

Kayra avucunu tasın içine daldırıp kocaman bir kremşanti aldı ve Ateş'in kaçmasına izin vermeden onun ayağına çelme taktı. Genç adam beklenmedik bu hareket karşısında sendeleyip yere düşerken Kayra da üzerine çıktı. Elindeki kremşantiyi kocasının kirli sakallarına sürerken kahkahalarla gülüyordu. Ateş karısının bu haline hayrandı. Gülüşü yüreğinde gül bahçeleri açtırıyordu. Yüzünün her bir yanı kremşanti olmuştu. Karısı tam üzerinden kalkacaktı ki onu hızlıca kendine çekip altına aldı. Kayra şaşkınlıkla kocasına baktı.

"Ateş..."

"Kayra Hanım karşılıksız kalacak sanmadın değil mi?"

Kayra'nın bir şey demesine izin vermeden onun ya-

naklarını öpmeye başladı. Genç kadın kahkahalarla gülerken Ateş'in yüzündeki kremşantinin yarısı karısının yüzüne bulaştı. İkisi de soluk soluğa kaldığında Ateş gülümseyerek Kayra'ya baktı. İkisi de birbirlerine o kadar dalmışlardı ki tüm dünya silinip gitmişti. Ateş'in içindeki aşk gidip karısının yüreğine konmuştu. Kayra'nın gözlerindeki parıltı da kocasının yüreğini deşip geçmişti.

Genç adam kadınını korkutmadan yavaşça eğildi. Kayra'nın tepkisinden çekiniyordu ama yapacaktı. Şu an karısının dudaklarında yeniden hayat bulmak istiyordu ruhu. Çekingen bir şekilde Kayra'nın dudaklarına değdirdi dudaklarını. Kayra adam için esaretti. Aynı zamanda özgürlüktü. Dudakları dudaklarına candı, aynı zamanda urgandı. Her bir saç teli adama ömürdü. Karısının kirpiklerinde gizliydi ömrünün geri kalanı ve ruhunda saklıydı sonsuzluğu. İkisinin de gözleri kapanırken Kayra kendini kaybetti. Kendisini aşkla dokunan, sevgiyle öpen bu adamı yeni tanıyordu. Dudaklarını araladığında ikisi de kendini kaybetti.

Ateş biraz daha öteye gitmek isterken sırtı masaya çarptı. Tas yere düşerken ikisi de kendine geldi. Ateş hızlıca geri çekilirken karısını yerden kaldırdı.

"Şey... Ben... Özür dilerim Kayra. Seni böyle şey..."

"Ahmet..."

"Gerçekten zorlamak..."

"Ahmet zorlamadın. Sakin ol."

"Kocasının kremşantiye bulanmış yanaklarını öptü. İkisi de birbirlerine baktığında kahkahalarla gülmeye başladılar. Mahvolmuş durumdaydı ikisinin yüzü de.

"Banyoya gitmemiz gerek. Hem de hemen küçük cadı."

İkisi de banyoya girdiklerinde Ateş Mirzan itinayla temizledi karısının yüzünü. Kayra da kocasının yüzünü temizledikten sonra keke kaldıkları yerden devam etti-

ler. Ateş portakal suyu sıkmak için portakalları topla-
maya bahçeye çıktı. Ağaçlardan portakalları kopardık-
tan sonra içeri girdi. Karısı fırından keki çıkartıyordu.
Aklına gelen şeyle Kayra'nın elinden keki aldı.

"Yukarı çıkıp üzerini değiştir. Kirlendin."

Kayra gülümseyerek kocasına baktı. Onun sözünü ikiletmeden odaya çıktı. Üzerini değiştirdikten sonra tam çıkıyordu ki telefonu çalmaya başladı. Arayanı görünce dudaklarını ısırdı. Günlerdir annesini aramıyordu. Hemen telefonu yanıtladı.

"Annecim."

"Kızım neredesin sen?"

"Esra."

"Yalan söyleme Kayra! Dün gördüm Esra'yı. Seni en son lise mezuniyetinde görmüş!"

Genç kadın sessizce yutkunurken yatağa çöktü.

"Neredesin kızım?"

"Anne ben..."

"Evet sen?"

"Ateş'in yanındaydım."

Canan Hanım sessiz kaldı. Eli kalbine gitti. Kızı ona eziyet eden adamın yanındaydı ve sesi neşeli geliyordu.

"Neler oluyor Kayra?"

"Anne söz her şeyi anlatacağım ama şimdi değil. Gelince... Sen babamı idare et."

"Sana kötü bir şey mi yapıyor? Zorla mı alıkoydu?"

"Hayır. Annecim her şey yolunda. Sakin ol. Kimse kimseyi zorla alıkoymuyor. Geldiğimde her şeyi anlatacağım sana. Söz!"

"Kaçarı yok zaten! Anlatacaksın!"

Genç kadın telefonu kapattığında derin bir nefes aldı. Annesinin tepkisini daha şiddetli bekliyordu ama sakin geçmişti konuşma. Üzerindeki turuncu elbiseyi düzelttikten sonra kocasının yanına indi ama mutfakta kimse yoktu. Oturma odasında da yoktu. Merakla bahçeye çıktı.

"Ateeeeeş?"

Ses yoktu. Merak yerini telaşa ve korkuya bırakırken karnında hissettiği kollarla derin bir nefes aldı. Arkasındaki kocasıydı. Nefesinden, kokusundan, dokunuşundan tanırdı.

"Neredeydin?"

"Benimle gelin küçük ailem."

Kayra'nın gözlerini kapatıp onu sahile götürdü Ateş. Genç kadının gözlerini açtığında Kayra karşısındaki manzaraya hayran kaldı. Kocası denizin kenarına güzel bir örtü sermişti. Deniz kenarında piknik yapacaklardı. Gülümseyerek kollarını onun beline doladı. İkisi de neşe içinde yediler yaptıkları keki. Ateş sıktığı portakal suyunu kendi elleriyle içirdi karısına. Güneş gökyüzünden çekilirken Kayra üşüdüğünü hissetti.

"Gidelim mi evimize artık?"

Kayra çaresizce kocasına baktı.

"Aslında üşüdüm biraz. Gidelim."

Ateş karısının hâlâ kalmak istediğini anladığı için onu birkaç dakikalığına yalnız bıraktı. Koşarak eve gitti. Üç tane battaniye alıp sahil kenarına yeniden geldi. Battaniyelerden birini karısının sırtına sardı, diğerini altına koydu. Üçüncüyü de önünden sardı. İlkbahardaydılar. Akşamlar soğuk olurdu.

"Sen üşümeyecek misin?"

"Siz ısının. Ben de ısınırım."

"Gel buraya."

"Kayra üzerindeki battaniyenin yarısını kocasının üzerine örttü. İkisi de kumlara uzandığında Ateş karısının kollarının arasına aldı. Bacaklarını da bacaklarına doladıktan sonra alnına şefkatli bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum Kayra Mirzan."

"Ben de seni seviyorum Ateş Mirzan."

15. Bölüm

Affetmek tedavisi uzun süren bir yaradır.
(Kübra Oktay)

Gökyüzü ne kadar parlaksa Ahmet Ateş Mirzan'ın yüreği de o kadar parlaktı. Kollarının arasında yatan karısını izlemeye doyamıyordu ve yüreği hep aynı soruyu tekrar ediyordu. "Nasıl?" Bugün yıldızların altında ikinci geceleriydi. Kayra üşümesin diye bir sürü battaniyeyle sahilin ortasında yatıyorlardı. Gece yerini güneşin tatlı sıcaklığına bırakırken genç adam hâlâ karısını izliyordu. Bugüne kadar ne kadar eksik yaşadığını şimdi fark ediyordu. Kayra ile tam olmuş bir adamdı o artık. Denizin tuzlu suyunun havasını içine çekerken karısının saçlarına bir öpücük bıraktı. Kayra yavaşça gözlerini araladığında kendine kızdı.

"Uyandırdım mı?"

"Hayır."

Karısının ay parçası gülüşüyle yeniden koptu dünyayla bağlantısı ve yine aynı soru gelip konuverdi yüreğine. "Nasıl?"

Genç kadın gözlerini tekrar kapatmak istedi ama kocasının bakışları onu tekrar gözlerini açmaya mecbur bıraktı.

"Bir gariplik mi var bende?"

Biraz daha sokuldu Ateş'in göğsüne. Kadın adamın altında kalınca kocasının sıcaklığıyla rahatladığını his-

setti. Ateş dikkatliydi. Temkinliydi. Kayra'ya da bebeklerine de bir şey olsun istemiyordu.

"Hayır, bir gariplik yok."

"O zaman niye bu kadar dikkatli inceliyorsun beni?"

"Kayra…"

"Efendim canım?"

Ateş tek bir kelimede boğulmanın ne demek olduğunu anlıyordu. Her bir harfin nasıl etini lime lime ederken yüreğini sarıp sakladığını yeni hissediyordu. Ateş, *canım* kelimesinde boğulup karısının renk değiştiren gözlerinde yeniden hayat bulmanın keyfini yeni yeni çıkarıyordu. Tüm bu duygularının içine yine gelip konuyordu en büyük soru. "Nasıl?"

"Merak ediyorum kadın."

"Neyi?"

"Nasıl?"

Kayra tek bir soruda bir sürü cevabın olduğunu biliyordu. Ateş birden çok şey soruyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Bir kadının parmaklarını kessen ve ona bir gülücük hediye etsen o kadın seni affeder. Bir kadını gece gündüz çalıştırsan ve bir teşekkür etsen o kadın seni yine affeder. Seven kadın affetmeye hazırdır Ahmet Ateş Mirzan ama affetmek çok çileli bir yolculuktur. Sonu aniden belirir. Ne zaman nasıl affedildiğini bilemezsin ama bir kadın geçmişinden başlar affetmeye. Yaralarının sarılmasını ister. Sanma ki ben her şeyi unuttum. Bedenimdeki yaralar doktora gidince geçti ama yüreğimde öyle bir yara var ki Ateş Mirzan ancak sen sararsan iyileşir ve sen öyle bir yara bıraktın ki… Sen affettirmek için çabalarken ben de affetmek için çabaladım. Her gün yüzüne baktığımda bedenimdeki değil yüreğimdeki yaralar sızladı. Bir tebessümle bütün yaralar kabuk bağlar mı Ateş? Bağlıyordu işte. Bir gülümsemen, bir yumuşak

dokunuşun bütün yaralarıma merhem oluyordu. Yine merhem ol istiyorum."

Genç kadın gözlerini açtığında kocasının yanaklarından akan yaşı temizlediğini fark etti. Hep böyle mi olacaktı...

"Sen mucizesin Kayra. Allah'ın bana en büyük lütfusun."

"Ahmet de bir mucize bence. Ateş Mirzan'ın içinde neler saklıymış böyle."

"Ben kötü biri değilim Kayra. Düşünsene... Sadece hayal et. Anneni kardeşinin doğumunda kaybetmişsin. Daha işleri yeni yeni eline alırken birden bir kadın çıkıp geride kalan aileni öldürmüş. Kardeşini ne zaman uyanacağı belli olmayan bir uykuya mahkûm etmiş ve sen onu elinden en yakın adamın yüzünden kaçırıyorsun. Ben bile şaşırıyorum bazen kendime. Nasıl bir öfke bürümüş gözümü? Nasıl bir kin bu? Yüzüne her baktığımda kendime aynı soruyu soruyorum. "Nasıl?" Oysa o kadar bariz ki Pelin'le farkın. Gözlerinden anlamalıydım. Gözlerinden anlayamıyorsam yüzünün o yumuşacık hatlarından anlamalıydım. Onu da beceremedim. Saç tellerinden kirpiklerine kadar *"Ben Masumum"* diye feryat eden zerrelerinden anlamalıydım. Ama olmadı. Başaramadım. Geleceğimi kendi ellerimle yıktım."

"Şimdi de kendi ellerinle kurma vakti."

"Bu fırsatı verdiğin için çok teşekkür ederim Kayra."

"Ben teşekkür ederim asıl."

"Sen niye teşekkür ediyorsun?"

"Ahmet'i bana gösterdiğin için."

Ateş karısının hâlâ dinmeyen gözyaşlarını silerken dudaklarına hafif bir öpücük bıraktı. Böyle bir kadın dünyaya nadir gelirdi. Şanslıydı Ateş Mirzan. Onu seven bir meleğe denk gelmişti. Karısı vücudundaki her

bir zerreyi dolduruyordu. Her gün ona bulanıp uyanmak kadar güzel bir şey varsa o da karısının saçlarını okşamaktı. Bebeğiyle konuşmaktı. Kayra'nın gözlerine hiç gözünü kırpmadan bakıp renginin değişmesini izlemekti. Aslında adam için kadın başlı başına bir hobiydi. İkisi arasındaki derin sessizliği Kayra böldü.

"Ateş?"

"Efendim canım?"

"Artık gitmem gerek. Ailemle konuşmalıyım."

Ateş başını çaresizce salladı. Aile! Genç adamı korkutan tek şey buydu işte. Derin bir nefes alırken karısına baktı.

"Hemen mi gidelim?"

"Hemen gidelim. Her şey olacağına varır."

"Benim olacağım sensin."

Kayra kıkırdayarak kocasına biraz daha sokuldu. Ateş karnında hissettiği tepecikle gözlerini kapatıp karısının alnına bir öpücük bıraktı. Bir öpücük Ateş'in tüm sevdasını Kayra'nın yüreğine akıttı. İkisi de sessizce salhilde oturmaya devam etti. Bu belki de son huzurlu anlarıydı ya da huzurun ilk başlangıcıydı.

"Pamir dur. Lütfen dur. Artık dayanamıyorum."

Genç kız ilk defa Pamir Harzemşah'ın evine girmenin telaşını, paniğini ve heyecanını yaşıyordu. Beş dakikadan beri adam Pamuk'a kendi elleriyle meyve yediriyordu. Genç kız Pamir'in durmayacağını fark edince yerinden kalktı.

"Karşısı yengemlerin evi, değil mi?"

"Evet canım."

Pamir sevgilisinin yanına gidip onu kollarının arasına aldığında sessizce gülümsedi.

"Abim sıkı tedbir almış. Bu ne böyle?"

...şün açığı bu kadar çok değillerdi. Yani iki gün ön-
...ce kadar. Kayra abinin yanında olmasına rağmen bu
...güvenlik kordonu bu kadar büyüdüyse bir gariplik var
...demektir."

Pamuk panikle Pamir'e döndü.

"Yani kötü bir şey mi olacak?"

"Hayır canım, büyük ihtimalle tedbir içindir. Sıkma
...canını. Belki de şu an Kayra en güvenli yerdedir."

"Ne demek belki? Abimin yanında tabi güvende ola-
...ak."

Pamir derin bir nefes alıp Pamuk'un saçlarını öptü.

"Öyledir tabi canım."

İkisi de sessizce içeri girdiğinde Pamuk gülümseye-
...rek koltuğa oturdu. Aslında korkuyordu biraz. Haya-
...tının yarım dönemini uyuyarak geçirmişti ve şimdi ne
...yapacağını bilmiyordu.

"Şey... Bu film izleyelim mi?"

Pamir gülerek tedirginliğini üzerinden atamayan
...kıza baktı. Adam için kız altından bile kıymetliydi. Tril-
...yonlardan değerliydi. Çünkü Pamuk ona altının vere-
...meyeceğini bir parıltıyı vermişti. Bir tebessümü tril-
...yonlara katlardı. Koltuktan onun yanına yaklaştığında
Pamuk'un çaktırmadan geri çekilmeye çalıştığını fark
...etti. Anlayışla gülümsedi.

"Yanıma gelmeyecek misin?"

"Aaa... Şey... Burası iyi." Pamuk gülümsemeye ça-
...lıştı.

"Pamuk?"

Genç kızın korkar bakışları Pamir'in aşkla parlayan
...gözlerine takılınca derdi tasası gitti Pamuk'un.

"Gel yanıma canım."

Pamuk yavaşça yaklaştı sevgilisinin yanına. Pamir
...onu kollarının arasına aldığında yüreği yerinden çıka-
...cak gibi atıyordu. Kendini hiçbir şeye hazır hissetmi-
...yordu. Yaşanacak olanlara, yaşanma ihtimali olanlara,

hiçbir şeye... Derin bir nefes alırken Pamir'in nefesini kulağında hissetti. Bedeni titremeye başlarken gözlerini kapattı. Güven bir ilişkideki en önemli temeldi. Güven yoksa aşk bile fayda etmiyordu bazen. Pamir'in sesiyle gözlerini araladı kız.

"Sen benim için gelip geçici bir kız değilsin Pamuk Mirzan. Ben ve aşkım bu tedirginliği hak etmiyoruz. İstemediğin hiçbir şeyi yapmam sana. Dudakların bile haram bana. Ben seninle anlık değil ömürlük düşünüyorum. Gerekirse ömür boyu beklerim seni ama bana böyle korkarak bakma."

Genç kız utançla başını eğdi. Yüzünü kaldırıp da bakamadı sevdiği adama. Bakmaya yüz bulamadı. Utanca bulandı tedirginliği.

"Ben evlenene kadar da evlendikten sonra da beklerim."

Genç kız her cümleyle yerin dibine geçtiğini hissetti. "Ben özür dilerim… Yani..."

"Seni anlıyorum."

Pamuk bakışlarını Pamir'e çevirdi. Gözleri dolu dolu olmuştu. "Kötü bir şey yapmayacağını biliyorum. Sadece… Özür dilerim... Gerçekten…"

Pamir Pamuk'u kollarının arasına çekip göğsüne bastırdı. "Özrün kabul edildi."

İki sevgili sıkı sıkı birbirine sarıldı. Zamanın ne kadar ilerlediğini fark ettiklerinde Pamuk sevdiği adamın kollarından çıktı.

"Gitmeliyim."

Pamir çaresizce gülümsedi.

"Gitme desem olmaz, değil mi?"

"Abimin ne zaman geleceğini bilmiyorum."

"Ah bu abin."

"Abim iyi biri."

Pamir gülümseyerek ayağa kalktı. İkisi de ceketlerini alıp dışarı çıktığında Pamuk'un bakışları yandaki eve

...ında. Yüzündeki gülümsemenin yerini anbean panik ...maya başladı. Birden sağına soluna baktı. Kaçacak yer ...yordu. Abisi yengesinin yanındaydı ve ikisinin de ar... ...sına dönüktü. Pamir'i hızlıca evin içine itti.

"Abim! Pamir, abim."

Genç adam kafasını çıkartıp da Ateş'in adamlarıyla ...ıştığını görünce içinden küfretti. Hiç sırası değildi ...mdi.

"Ne yapacağız? Beni burada görmesin. Çok kızar."

"Tamam, sakin ol canım."

Pamuk'u kollarının arasına aldı.

"Nasıl çıkacağız? Ya benden önce evde olursa?"

"Olmaz. Sakin ol. Halledeceğim ben şimdi."

Pamuk sevgilisine güveniyordu. Derin bir nefes aldı. Sonra aklına gelen fikirle Pamir'e döndü. "Sen arabayı aç. Ben de koşarak içine gireyim, tamam mı?"

"Hayatım görme ihtimali var."

"Ben koşarım hızlıca."

"Emin misin?"

"Evet.... Eminim..."

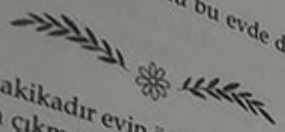
Genç adam bu temelsiz plana uymak zorunda hisset... ...kendini. Evin kapısını açıp arabanın otomatik kilidine bastı. Pamuk birden kendini dışarı atıp arabanın içine girdi. Kapıyı kapattığında abisinin araca baktığını fark etti. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Aracın camla... ...siyah olsa da Pamuk abisinin onu göreceğini düşünüp koltuktan aşağı kaydı. Şoför kapısı açılınca heyecanla yanındaki adama baktı.

"Eve gidelim hemen Pamir."

"Tamam canım."

Aracı çalıştırıp evin önünden çıktıklarında Pamuk koltukta yükseldi. Eli hâlâ yüreğinin üzerindeydi. Genç adam kızı evine bıraktıktan sonra evinin önüne geldi... ...ğinde tüm korumaların daha da arttığını fark etti. Gök... ...yüzü kararmıştı ve içine bir şüphe düşmüştü. Sadece üç

saat yoktu. Neler oluyordu bu evde de korumalar bizden artmıştı!

On beş dakikadır evin önünde bekliyorlardı. Ne Kayra arabadan çıkmıştı ne de Ateş. İkisi de sessizce düşünüyorlardı.

"Artık çıkmalıyım."

Ateş sessizce baktı karısına.

"Beni en ufak şeyden haberdar edeceksin."

"Tamam."

Kayra kocasının yanağına bir öpücük bıraktı ve araçtan indi. Ateş de onunla birlikte indi. Aslında merak ettiği çok fazla şey vardı ve bunun ilki şüphesiz ondan habersiz evin önünde artan korumalardı. Ali yanına yaklaşırken Kayra da son kez ona bakıp eve girdi. Genç adam karşısında duran korumaya soru soran gözlerle baktı.

"Neler oluyor Ali?"

"Efendim geçen gün Bulut Demirci'nin adamlarını gördük."

"Eeee?"

"Sizden izinsiz güvenliği arttırdım çünkü dün de kendisi geçti buradan."

"Bu adamın ne işi var burada?"

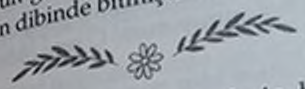
"Ateş Bey sizi vurmaya çalıştı. Şimdi de aynı şeyi planlıyor muhtemelen."

Genç adam sinirle başını salladı. Gözleri Ali'nin elli metre arkasındaki üç adama kaydı. "Bu adamlar kim?"

"Siz göndermişsiniz. Kendileri öyle söyledi. Yeni güvenlik elemanları."

Ateş kaşlarını çatarak Ali'ye baktı. "Ben kimseyi göndermedim!"

Ali birden arkasını döndü. Üç adama doğru ilerken bir tanesi hızlıca silahını çıkardı ve daha kimse müdahale edemeden silah ateş aldı. Ahmet Mirzan'ın umarsına gelen kurşun genç adamı yıkmadı. Kendi korumaları adamların üstüne atlarken Kayra çoktan dışarıya fırlamıştı. Onun gelmemesi için bağıracaktı ama karısı korkuyla onun dibinde bitmişti bile.

Kayra evden içeri girdiğinde derin bir nefes aldı. Oturma odasına geçerken babasını ve avukatını gördü. Ne işi vardı avukatın evde! Genç kız hafifçe öksürdü.

"Merhaba millet."

Annesi Kayra'yı görünce hemen gözleriyle kontrol etti. Görünürde bir şey yoktu. Çetin Bey kızına yaklaşıp ona sarıldı.

"Hoş geldin kızım. Unuttun Esra'ya gidince aileni. Avukatın da iki gün sonraki duruşma için seninle konuşmaya gelmişti. Zamanında geldin."

Kayra boşanma davasını tamamen unutmuştu. Avukata baktı merakla. Adam gülümseyerek karşısına geçti.

"Hoş geldiniz Kayra Hanım. Çat kapı geldim kusura bakmayın. Hemen bir iki şey üzerinde konuşup gideceğim."

"Şey..."

"Biz davaya aile içi şiddetle yaklaşacağız. Hastaneye kaldırıldığınıza ait raporlar elimizde. Hâkim hamileliğinizden dolayı davayı askıya alabilir ama biz onu da hallettik."

"Avukat Bey..."

Adam genç kadını dinlemeden konuşmaya devam ediyordu. Kayra sonunda dayanamadı ve ailesine güzelce anlatmak istediği konuyu bir çırpıda söyledi.

"Ben boşanmıyorum!"

Herkes bir anda sustu. Evde ölüm sessizliğinden be-

ter bir sessizlik oluştu. Kayra'nın soluğu boğazında takılı kaldı. Genç kız yeşil gözleriyle ailesine baktı. Annesi böyle bir şeyi bekliyormuş gibi bakıyordu ama babası ve avukat! Sanki uzaylı görmüş gibiydiler. Kayra'nın o boşanmaya kararlı halini iyi biliyorlardı. Sessizce yutkundu kadın. Sonra birden babası parladı.

"Ne demek boşanmıyorum! O seni öldürmeye çalıştı. Boşanacaksın!"

"Baba biraz sakin olur musun lütfen?"

Genç kadının gözleri dolarken ellerini karnında birleştirdi.

"Biz konuştuk ve ben bir şans..."

"Kes! Bu konuşmanın devamını duymak istemiyorum. Boşanacaksınız. Seni ben pazarda bulmadım. Canını yaktı o adam. Kaç hafta tedavi gördün. Bebeğinin katili oluyordun neredeyse. Benim kızım nereye gitti de fikri birden değişti?"

Kayra tam bir şey diyecekken annesi söze girdi.

"Çetin Bey sakin ol. Kızımız hamile ve bir karar almış. Dur bakalım. Belki de Ateş düzelmiştir."

"O adam düzelmez! Kızımın her yeri yara bere içindeydi buraya geldiğinde. Ruhu parçalanmıştı! Boşanacaksın Kayra!"

"Baba beni sakince dinler misin?"

"Dinleyemem!"

Yaşlı adam koltuğa oturdu hırsla. Annesi avukatı yolcu ederken Kayra da babasının yanına çöktü.

"Babam... Bir dinlesen beni."

"Boşanacaksın Kayra. Olmaz kızım. İzin vermiyorum."

Genç kadın derin bir nefes aldıktan sonra babasının elini tuttu. Onu kendine çevirdi.

"Babam bir dinle."

"Bu bir hafta boyunca onunlaydın değil mi?"

Kayra bir şey diyemedi. Sessizce başını eğdi.

"Ya sana yine bir şey yapsaydı Kayra!"

"Babacım... Beni dinlemiyorsun ama."

Yaşlı adam derin bir nefes aldı.

"Baba o çok iyi biri. Nereden başlayacağımı bilmiyorum ama kötü biri değil. Biz sadece birbirimizi yeniden tanımak istiyoruz. Üstelik ben hamileyim. Hangi anne doğacak bebeğinin babasız büyümesini? Bir de... Şey... Ben ona... Yani..."

"Onu sevdiğini biliyorum ama aşk yaralarını sarmaz kızım. Geçmişi unutturmaz."

"Aksine aşk merhem olur yaralara."

"Kızımız doğru söylüyor Çetin Bey."

İkisinin de bakışları Canan Hanım'a kaydı.

"Senin de haberin var mıydı hatun?"

"Yani... Ama tesadüfen öğrendim."

Yaşlı adam başını çaresizce salladı. "O adama güvenmiyorum. Sana yine zarar verecek."

"Baba ben ona bir şans verdim. Sen de ver. İnan bana yaşadığı acıyı yaşamak istemezdin. Öyle bir anlattı ki ailesini. Bana nasıl babalık yaptıysan ona ve kız kardeşi Pamuk'a da babalık yap. Öyle ihtiyacı var ki bir baba şefkatine. Hele anneye... Annesini Pamuk'un doğumunda kaybetmiş. Daha işlerin başına yeni geçerken birden babasını kaybetmiş. Düşünsene ne kadar zor ve acı bir şey. Bir anda tüm ailesi elinden alınmış."

"Ama senin o kız olmadığını anlamalıydı."

"Öfke gözü kör bir yoldaştır baba. Yolu bilmezsen öfke seni nereye sürüklerse oraya gidersin. Bunu sen söylerdin bana."

"O adama güvenmiyorum kızım ve benim gönlümden geçen boşanmanız."

Genç kız eli karnında baktı babasına. "En azından torunun hatırına bir şans ver."

Yaşlı adam gözü yaşlı baktı kızının karnına. Elini hafif çıkmış tepeye götürdüğünde duydu hepsi silah sesi-

ni. Kayra birden yerinden fırladı. Annesiyle babasının durdurma çabalarını hızlıca engelledi. Tek bir silah sesi tüm ruhunun çekilmesine sebep olmuştu. Eli ayağı titriyordu ve sebepsiz yere omuzundaki yara izi sızlıyordu. Sessizce yutkunurken kendini eyden düşen atlı, Cinsten kocasını gördü. Omzunu tutuyordu. Gözyaşları içinde onun önüne geldiğinde birden bağırdı.

"Omzun kanıyor. Hastane!"

"Kayra sakin ol canım. Önemli bir şey değil. Sıyırdı."

"Ateş ölebilirsin."

"Kayra. Bir tanem tamam sakin ol. Bir şey yok."

"Kanıyor! Hastane..."

"Hastane olmaz. Gerçekten. Soruşturma açacaklardır."

"Ateş..."

Genç kadın hıçkıra hıçkıra ağlarken kocasına sarıldı.

"Eve gitmem lazım."

Adamın alnında terler birikmeye başladı.

"Olmaz. Eve kadar dayanamazsın. Bize geçelim."

"Kayra ailen..."

"Bir şey demezler. Gel... Konuştum ben onlarla."

Kayra kocasının koluna girdi. Ateş evin önüne geldiğinde panikle bakan iki yaşlı insanla karşılaştı.

"İyi misin oğlum?"

Canan Hanım'ın samimi sorusuna gülümsemek istedi ama yarası müsaade etmedi. Yüzünü acıyla ekşitti. Omzu her geçen dakika daha fazla kanıyordu.

"İyiyim. Korkulacak bir şey yok."

Kayra ve Ateş içeri geçtiklerinde genç kadın onu hemen kendi odasına çıkardı.

"Doktor... Doktor çağıralım."

"Ali almaya gitti."

Ateş yüzüstü yatağa uzandı. Kayra kocasının gömleğini makasla keserken kendi yarası geldi aklına. Canı

çok yanmıştı. Sanki bir tane alev topu etinin içinde durmadan dönüyordu.

"Ne yapmalıyım şimdi?" Gözyaşları içinde kocasına baktı.

"Tampon yapsan yeter."

"Ta-mam."

Odasındaki çekmeceleri açtı ve içinden temiz bir atlet aldı. Yaranın üzerine bastırırken Çetin Bey ve Canan Hanım da korkuyla onları izliyordu. Yaşlı adam kendine geldiğinde kızının yanına gitti.

"Sen in. Ben tampon yaparım."

"Hayır... Ben inemem. Bekleyeceğim baba."

"Kızım."

"Baba lütfen."

Ateş'in gözleri her geçen dakika biraz daha kapanırken telaşla kapıya baktı Kayra. Doktor içeri girdiğinde hemen yerinden kalktı. Kocasının karşısına geçti ve sıkıca onun eline yapıştı. Ateş gözlerini kapamadan önce karısını gördü ve kulakları onun narin sesini işitti.

"Yanındayım canım."

Adam kapalı göz kapaklarının arasından hissetti en büyük ıstırabı. Karısı elini tutmuştu. Oysa vakti zamanında o korkmuştu Kayra'nın elini tutmaya. Çekilmiş ruhunun içinde omuzundaki yara değil de yüreğindeki yara kan ağlıyordu. Her bir zerresi Kayra'nın yumuşacık ellerinde yeniden uyuşuyordu. Acı kurşun yarası değildi Kayra yarasıydı!

Saatler geçmek bilmiyordu Pamuk için. Abisi hâlâ eve gelmemişti ve onu korkutan tek şey görülüp görülmediği idi. Hemen eline telefonu aldı ve Pamir'i aradı. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Efendim canım?"

"Abim Pamir. Gelmedi hâlâ eve."

"Arabası burada. Kendisi de büyük ihtimal yengen ve ailesiyle."

"Oh... İnşallah görmemiştir bizi."

"Sanmıyorum."

Pamir gülümseyerek panik halindeki sevgilisini telefonda sakinleştirdi. Bir gözü de karşısındaki evdeydi. Bir şeyler dönüyordu ve o hâlâ ne döndüğünü çözememişti. Telefonlar kapandığında Pamuk tüm cesaretini toplayıp abisini aradı. Telefon ilk başta açılmadı. İkincisinde de açılmadı. Üçüncüsünde yengesinin bitkin sesini duydu.

"Pamuk?"

"Yengecim... Şey... Ne yapıyorsunuz? Abim nasıl?"

"Canım abin iyi. Şey çok yoruldu da bu gece burada kalacak. Şu an uyuyor. Yarın sabah seni arasın tamam mı?"

"Tamam yengecim. İyi geceler."

"İyi geceler canım."

Genç kız telefonu kapattığında derin bir nefes aldı. Yengesinin sesinin neden bitkin geldiğini merak ediyordu. Gözü saate kayınca kendine kızdı. O kadar paniklemişti ki saati fark etmemişti. Gecenin bir buçuğunda tabi insanın sesi bitkin gelirdi.

Kayra telefonu kapattıktan sonra kocasına baktı tekrar. Saatlerdir uyuyordu. Aslında daha beş saat olmuştu ama azimle uyanmasını bekliyordu. Gözlerindeki yaşlar hâlâ dinmemişti. Sessiz bir hıçkırık tekrar gecenin karanlığına karışırken Ateş gözlerini araladı. Genç kadın hemen ayağa kalktı.

"Ateş... İyi misin canım?"

Adam sessizce yutkundu.

"İyiyim canım. Sadece su..."

"Tamam, hemen veriyorum."

Aynanın önündeki sürahiden suyu doldurdu. Yavaşça içirdi kocasına. Ateş tekrar gözlerini kapatmak istiyordu ama kolları kaç gündür alışık olduğu şeyi arıyordu. Karısını... Tek kişilik yatakta nasıl yatacaklardı ki?

"Uyu hadi. Yaralısın."

"Uyuyamıyorum. Sen yoksun..."

Kayra saatler önce üzerine çöken huzursuzluğun tek bir cümleyle gitmesine şaşırıyordu. Hafifçe gülümsedi kocasına.

"Yanıma gel karıcım."

Kayra yavaşça Ateş'in yanına kıvrıldı. Genç adam omzundaki yaraya rağmen karısını altına aldı. Bedenini aşağıya çekti ve başını Kayra'nın karnına koydu.

"Şimdi uyuyabilirim."

Kayra yavaşça kocasının saçlarını okşadı. Başını kollarının arasına aldı ve o da gözlerini kapattı. Şimdi uyuyabilirdi o da; çünkü aradığı sıcaklığı yine bulmuştu.

Canan Hanım ve Çetin Bey saat ilerlemesine rağmen uyuyamamışlardı. Sakin ve huzurlu hayatlarının en atraksiyonlu günüydü yaşadıkları.

"Ne gündü ama Çetin Bey?"

"Damat felaket paratoneri."

Canan Hanım hafifçe güldü kocasına.

"Hadi yatalım artık."

"Yatmadan önce bir daha bakalım şunlara. Belli olmaz. Kızıma ya zarar verirse?"

Canan Hanım'ın gözleri büyüdü. "Adam yaralı Çetin Bey."

"Olsun."

İkisi de sessizce yukarı çıktılar. Çetin Bey yavaşça kı-

zının odasının kapısını araladı ve gördüğü manzara karşısında gözleri doldu. Aklı kendi gençliğine gitti. O da karısı Kayra'ya hamileyken Canan Hanım'ın karnında yatardı hep.

"Sence bu adamdan zarar gelir mi kızımıza?"

"Bundan gelir mi bilmem de bundan öncekinden kesin gelirdi."

Canan Hanım gülerek kocasına baktı. Tam kapıyı kapatacaktı ki Çetin Bey durdurdu.

"Kapı açık kalsın. Ne olur ne olmaz."

Canan Hanım gözlerini devirdi kocasına ve ikisi de odalarına geçtiler. Yaşlı adam rahat değildi. Hâlâ huzursuzdu ama kalbi tam aksine rahattı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ikisi de. Çetin Bey uykuya dalarken karısının naif sesini duydu. Evlendikleri günden beri her gece aksatmadan Canan Hanım'ın söylediği şey adamın ruhunu okşadı.

"Ben senden razıyım Rabbim de senden razı olsun canım."

Çetin Bey gözlerini araladığında saat sabahın altısıydı. Yan odadan gelen hıçkırık sesleriyle birden yataktan fırladı. Nerede olsa tanırdı bu hüzünlü iç çekişi. Kızının odasının kapısına gittiğinde Kayra'yı ağlarken buldu. İçli içli hıçkırıyor bir yandan da kendisine sarılıp sakinleştirmeye çalışan kocasının yaralı omzunu yavaşça okşuyordu. Gözleri doldu yaşlı adamın. Ateş Mirzan'ın evine geldiği ilk günü hatırladı. Nasıl da söküp almıştı kızını kollarının arasından. Şimdiyse öyle bir aşkla sarılmıştı ki Kayra'ya... Derin bir nefes alıp arkasını döndüğünde karısını gördü. Çaresizce omuzlarını silkip onun yanına gitti.

"Ne yapayım ağladığını duyunca hemen yerimden kalktım."

"Onun yanında kocası var."

"Ama o benim kızım."

"Benim de kızım. Dokuz ay karnımda taşıdım ama sen korkuyorsun, bense güveniyorum."

"Anasına bak kızını al diye boşuna dememişler. Kayra da güveniyor."

"Çünkü seviyor."

Çetin Bey karısını kollarının arasına aldı. Aşkı en iyi o bilirdi. Sefaleti en iyi o bilirdi. Yarayı da en iyi o bilirdi. Canan Hanım için az uğraşmamıştı. Yediği dayakların haddi hesabı yoktu. Yaşlı adam karısının saçlarına bir öpücük bıraktı. İkisi de odalarına geçerken yan odadan gelen kıkırdamayla gülümsediler.

"Bak çabuk sustu kızın."

"Bebekken de öyleydi."

Canan Hanım kocasına laf yetiştiremeyeceğini anlayınca sustu. Yatağa girip Çetin Bey'in kollarına sığındı. İkisi de tekrar gözlerini kapattıklarında yürekleri kızlarının mutluluğu için duaya kalkmıştı.

Ateş gözlerini araladığında karısının sayıkladığını gördü.

"Ölme... Ateş... Ölme..."

Genç adam yatakta yavaşça doğrulup karısını uyandırmaya çalıştı. Kayra gözlerini araladığında tebessümle ona batkı. Kadın yataktan doğrulup kocasına sarılırken hâlâ ağlıyordu.

"Ölüyordun Ateş... Çok kötüydü... Ben durduramıyordum kanını."

"Tamam canım. Sakin ol. Geçti gitti. Bak iyiyim ben."

"Çok korktum."

"Şşşt tamam. Geçti her şey. Yanındayım ben. Sapasağlamım üstelik. Seni de bebeğimizi de bırakmaya niyetim yok."

Genç kadın kıkırdayarak kocasına baktı. "Bırakma hiçbir zaman zaten."

"Bırakmam. Deli miyim ben?"

İkisi de gülerek birbirlerine baktılar. Ateş karısının alnına bir öpücük bıraktı. "Ailenle ne konuştun Kayra?"

"Sadece senin iyi bir insan olduğunu söyledim. Bir de seni sevdiğimi. Bir de senin beni sevdiğini. Ha biraz da duygu sömürüsü yaptım."

Ateş karısının bu çocuksu haline gülerken onu kollarının arasına aldı.

"Annem seni affeder. Belki affetmiştir bile. Ama babam zorlanacak gibi."

"Ona da affettiririm kendimi. Yeter ki önce sen affet."

Genç kadın gülümseyerek kocasının yanağından bir öpücük çaldı. "Ben affederim. Affetmeye meylim var benim."

İkisi de birbirlerine gülerken Kayra'nın yüzü düştü.

"Ne oldu canım?"

"Ya... Ateş... Aslında şey diyecektim ben."

"Ne diyecektin sen?"

"Yani şimdi birden oldu."

"Ne oldu?"

Kayra sessizce yutkunup dudaklarını yaladı. "Bana çilek bulabilir mi adamların?"

Ateş neşeyle karısına baktı. Aşeriyordu ve bu adamı çok mutlu ediyordu. Dokuz ay boyunca her gece kalkmaya razıydı Ateş Mirzan. Kolu yaralı olmasa bu güzel vazifeye kendisi gitmek isterdi ama çok yakında o da olacaktı inşallah.

"Bulurlar canım. Mevsimi zaten."

Kayra'nın gözleri heyecanla parladı. Ateş yataktan çıkıp aşağı indi. Ali'den çilek istedikten sonra gelene ka-

dar oturma odasında bekleyecekti. Kayra'nın dinlenmesi için onu odada bıraktı. Gözleri yorgunluktan kapanmak üzereydi ki karşısında gördüğü kişiyle toparlandı. Çetin Bey tam tepesinde dikiliyordu.

"Aa... Günaydın."

"Sana da."

Genç adam ne yapacağını şaşırmıştı. Çaresizce yutkundu. Odanın içindeki derin sessizliği kapı sesi böldü. Ateş minnetle kapıya baktı. Çetin Bey ise merakla ona bakıyordu.

"Kayra'nın canı çilek çekti de. Onu aldırttım."

"Dolapta vardı."

Genç adam ne yapacağını şaşırdı.

"Tazesi daha iyi olur."

"Daha dün sabah almıştım."

"Iı... Ben yine de Ali'nin getirdiklerini götüreyim karıma."

Ateş kapıya gidip Ali'den çilekleri aldı. Tam yukarı çıkıyordu ki Çetin Bey'in sesiyle ona döndü.

"Yıkamadan mı yedireceksin?"

Ateş içine düştüğü durumdan nasıl çıkacağını bilmiyordu. "Aslında yıkasam iyi olacak."

Genç adam etrafına bakındı. Mutfağın nerede olduğunu bilmiyordu.

"Sağdan ikici kapı!"

"Teşekkürler."

Mutfağa girdiğinde derin bir nefes aldı. Hepsini tek tek eliyle yıkadıktan sonra geniş bir kâseye koydu. Tam geri dönecekti ki Çetin Bey'in sesini duydu.

"Aferin. İyi yıkadın."

Genç adam gülümsemeye çalıştı ama yaşlı adamın bakışları buna müsaade etmiyordu. Yeni yetme çocuklardan farkı kalmamıştı. Kim derdi ki bu hale düşeceğini.

"Çilekleri verdikten sonra yanıma gel!"

"Tamam."

Derin bir nefes alıp mutfaktan çıktı. Hızlıca odaya geçtiğinde Kayra'nın uyuyakaldığını gördü. Aslında karısının uyuması iyiydi. Yoksa aşağı inmesini nasıl açıklayacaktı ki. Aynaya baktığında üzerinde hiçbir şey olmadığını fark etti. İçinden kendine küfrederken altındaki pantolonu düzeltmeye çalıştı. Çaresizce üzerine bir şey aradı ama ne bulacaktı ki? Ne yapacağını bilmez bir şekilde odadan çıktığında burnunun önündeki gömleğe baktı. Canan Hanım tebessümle ona eşinin gömleklerinden birini uzatıyordu.

"Şey... Teşekkür ederim."

"Sakin ol. Sinirlidir ama kızını çok sever. Onun mutluluğu için her şeyi yapar. Onu Kayra'yı mutlu edeceğine inandır."

Genç adam yaşlı destekçisine minnetle baktı.

"İnandıracağım."

Gömleği üzerine çekti. Yaralı kolunu geçiremediği için kareli gömlek üzerinde çok saçma durmuştu. Kolundaki askıyı çıkarmayı düşündü ama onu engelledi Canan Hanım.

"Sağlığın önemli. Askını çıkarma."

İkisi de merdivenlerden indiğinde Canan Hanım direkt mutfağa geçti. Ateş'se bahçeye çıktı. Çetin Bey onu bekliyordu. Daha doğrusu Ahmet Ateş Mirzan'ı çetin bir sınav bekliyordu. Yaşlı adamın yanına geldiğinde onun işaretiyle oturdu. Bu kesinlikle tarihe geçmeliydi. Ateş ilk kez bir adamın karşısında bu kadar bükülmüştü. Derin bir nefes aldı. Kimse konuşmaya başlamıyordu. Güneş tüm heybetiyle gökyüzüne asılırken Çetin Bey konuşmaya başladı.

"Kayra bu güneş gibidir. Girdiği evi aydınlatır. Girdiği yüreği ısıtır. Tuttuğu elleri yumuşatır. Bu yüzden Sosyal Hizmeti seçti. İnsanlara yardım etmeyi çok seviyordu. Küçükken sırf kedisi öldü diye bir hafta yas

...Yeni bir kedi kabul etmedi. Ağaçtan düşen yav... bir kuşu sahiplendi. Sokakta zorla dilenen çocuklar... yordu. Yeni yeni oyun icat ederdi. Bir gün dilenen ...cuklardan birinin babası elinde kemerle çıkageldi. ...tmadan verdi kararını Kayra. Tüm dilenen çocuklara ...yardım edecekti. Sonra büyüdü, serpildi. Aşk yoktu ...nun kızımın lügatinde. Varsa yoksa dersleri ve ailesi. ...nesini ve beni mutlu etmeyi severdi. Sonra bir gün ...ıverdi. Eziyet gördü. Kızımla ömrümde bu kadar ayrı ...almamıştım ben. Sırf onun için İstanbul'a taşındım. ...ndan aylar geçti. Benim küçük kızım geri geldiğinde ...mleydi. Ne yapardın Ahmet Ateş Mirzan? Kızın bun... ...ı yaşasaydı ne yapardın? O adama yeniden güvenir ...ydin?"

Genç adam sustu. Hiçbir şey söyleyemezdi. Hatalı ol...ığını biliyordu ama işte bazen öyle ince bir çizginin ...inde duruyordu ki insanoğlu yaptığı yanlışı göremi...rdu.

"Haklısınız... Affetmezdim."

Aklı karısının karnına gitti. Bebeklerinin kız oldu...unu hayal etti. Elleri sinirden titremeye başladı. Yaşlı adamın ellerine kaydığında gözleri onun da ellerinin tit...tiğini fark etti. Sessizce başını eğdi.

"Ama ben Kayra'yı seviyorum."

"Ne kadar?"

"Sevginin miktarı mı olur?"

"Olmaz mı?"

"Olmaz. Olsaydı sevgi olmazdı. Ama illa bir miktar ...yorsanız söyleyeyim."

Yaşlı adamın gözleri Ateş'e kaydı.

"Önce Allah sonra Kayra."

Çetin Bey'in dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Bu adamla aralarında büyük benzerlik vardı. Kendi ka...ederine de böyle ifade etmişti Canan Hanım'a olan ...kını.

"Böyle aşktan kimseye zarar gelmez."

Ateş gülümseyerek yaşlı adama baktı.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Kendimden."

İki adam da tekrar güneşe döndü ve aralarındaki yeni sessizliği yine Çetin Bey'in sesi böldü. "Kızımı üzme Ateş Mirzan. Yoksa seni öldürürüm."

Genç adam sakince yaşlı adama baktı. "Sizden önce ben kendimi öldürürüm."

Çetin Bey ayağa kalkar kalkmaz Ateş de ayaklandı.

"Kahvaltıyı hazırlamıştır benim hatun."

"Çetin Bey... Bir şey isteyecektim ben."

"Ne?"

Aslında biliyordu yaşlı adam ne isteyeceğini. Kızını isteyecekti. Can paresini götürecekti. Derin bir nefes aldı. Ateş'in sorusuyla onun gözlerine baktı.

"Kayra'yı evime götürmek istiyorum."

Yaşlı adam aldığı soluğu bıraktı.

"Kahvaltınızı edin önce. Kayra isterse gidersiniz."

Daha fazla bir şey demeden içeri girdi Çetin Bey. Ardında huzurlu bir adam bıraktı. Ateş oturma odasına geçerken karısının elinde çilek tabağıyla indiğini gördü. Bir yandan çilek yiyor bir yandan da merakla kendisine bakıyordu.

"Neredeydin sen Ateş! Farkında mısın bilmiyorum ama dün vuruldun."

Genç adam gülerek karısına baktı. "Buradayım canım. Babanla konuştuk biraz."

Genç kadın birden çilek yemeyi bıraktı. Merakla kocasına yaklaştı ve anlatmasını bekledi.

"E hadi! Ne dedi!"

"Aramızda sır. Yalnız artık evimize gitsek iyi olacak."

Kayra sessizce yutkundu. "Ama annemler izin vermez ki."

"Baban kararı sana bıraktı."

...kız gülümsemeye çalıştı. Aslında korkuyordu.

...gi eve gideceklerdi?

"Söy... Hangi eve gideceğiz?"

"Antalya'dakine ama en kısa zamanda İstanbul'a ...mamız şart. İşler bensiz yürümüyor."

"Anlıyorum."

Kayra korkuyordu. O eve gitmek istemiyordu. Anı... yeniden canlanacaktı çünkü. Genç adam karısının ...sunu biliyordu ama yine de bir şey demedi.

"Hadi kahvaltıya. Sonra da eve. Pamuk dört gözle ...bekliyordur."

"Ama yaran..."

"Hayatım benim bünyem kuvvetlidir. Askerde bun... daha kötüsüyle de karşılaştım."

Kayra'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Askerde vurul... mu sen?"

"Evet. Hatta bir böbreğim yok."

Kayra'nın gözleri doldu, yüreği acıdı. Sanki giden ...di böbreğiydi. Elindeki tabağı bırakıp kocasının kar... doladı kollarını ve böbreklerin olduğu yeri sessizce ...ştı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni kadın ama şimdi kahvaltı vakti."

"Tamam."

İkisi de mutfağa geçti. Kahvaltı tahmin edilenden ...ha keyifli geçmişti. Kayra kahvaltıdan sonra anne... de yardımıyla valizini hazırladı. Ateş ve karısı ...den çıktıklarında saat on ikiye geliyordu. Çetin Bey ...ini yaşlı uğurladı kızını ama her gün yanına gitmeye ...ti içti. Kızını her gün görmezse içi rahat etmeyecekti ...inkü.

Kayra ve Ateş evden çıktıklarında arabaya doğru ilerlediler. Genç adam karısını kollarının arasından çıkartıp

arabanın ön koltuğuna oturttu. Hızlıca döndüğünde sert bir şeye çarptı. Omzunda hissettiği acıyla birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Öfkeyle karşısındaki adama bakıyordu. Pamir Harzemşah ise çarptığı kişinin Ateş olduğunu görünce öfkesini yutmak zorunda kaldı.

"Kusura bakma Ateş."

"Aramızdaki resmiyet ne ara kalktı?"

Karısının kapıyı açmasıyla geri çekildi genç adam. Kayra gülümseyerek Pamir'e baktı.

"Pamir nasılsın?"

"İyiyim Kayra. Sen?"

"Ben de iyiyim."

Pamir Ateş'in kolundaki sargıyı görünce merakla ona baktı.

"Geçmiş olsun. Hayırdır ne oldu?"

"Sana ne!"

"Ateş!"

Kayra kocasına tasvip etmeyen bakışlar attı. Ateş de mecburen sesini bir perde düşürdü.

"Yaralandım dün."

"Geçmiş olsun tekrar."

Ateş tam karısını arabaya tekrar bindirecekken gözü yerdeki takıya ilişti. Yavaşça eğilip kolyeyi kutusuyla birlikte aldı. Pamir' döndü yavaşça. "Bu senden düştü sanırım."

Pamir elinden fırlayan kutuyu bir anlığına unutmuştu. Ateş'in kolyeyi detaylı görmesini istemediği için hemen elinden aldı.

"A, evet benim. Kız arkadaşıma almıştım."

"Ya öyle mi?"

Ateş Mirzan'ın birden keyfi yerine geldi. "Selam söyle kız arkadaşına."

"Söylerim. Neyse ben sizi tutmayayım."

Pamir hızlıca oradan uzaklaşıp kendini arabaya attığında elini saçlarının arasından geçirdi. Kolyeyi kız

arkadaşına aldığını söylemesi büyük hataydı. Ateş'in modelli çok detaylı görmediğini umut ederek aracını çaştırdı ve onları geçerek holdinge gitti. Ateş Mirzan gelğine göre artık Pamuk'la görüşmeleri de sıkıntılı olaydı. Derin bir nefes alarak cebinden telefonu çıkarttı. kinci çalışta Pamuk'un yumuşacık sesini duydu.

"Benim Pamuk Şekeri'm ne yapıyor bakalım?"

"Pamir abim geldi. Artık rahat görüşemeyiz."

Genç adam başını çaresizce salladı.

"Biliyorum canım, öğlen karşılaştık. Ben bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Gerekirse Kayra ile görüşürüz. Sen kafanı yorma. Bu arada sana çok güzel bir hediye aldım."

"Ne aldın?"

Pamuk sevgilisinin sesinde erirken kapının açılmasıyla dikkati dağıldı.

"Aaa, tamam hocam. Ben o zaman matematiğe çalışayım. Tamam."

Pamir konuşmanın boyutunun birden değişmesiyle neye uğradığını şaşırdı.

"Abin mi geldi?"

"Evet hocam. Tamam, öyle yapalım."

"Tamam kapatıyorum. Yarın öğlen seni alacağım. Çıkmaya çalış."

"Tamam hocam hoşça kalın. Bu arada kızınıza çok selam söyleyin. Onu çok seviyorum."

"Kız mı? Oğlan deseydin bari sevgilim."

"Görüşürüz hocam. İyi günler."

Pamuk çat diye telefonu kapatırken yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. Abisi yanına gelince yüzünde hafif bir hüzün oluştu.

"Kolun çok ağrıyor mu abicim?"

"Hayır tatlım. Hiç ağrımıyor."

"Eh senin ağrı kesicin yengem."

Genç kız kıkırdayarak abisine baktığında vicdan aza-

bı çektiğini hissetti. En kısa zamanda Pamir'le olan ilişkisini abisine söylemeliydi ama şimdi sırası değildi.

"Yengen seni aşağıda bekliyor. Ben de buradaki ofise geçeceğim. Birkaç işim var."

"Tamam abicim. Bu arada ben de yengemle bol bol kaynatırım."

"Kaynatın bakalım."

Ateş odadan çıktıktan sonra Pamuk telefonunu cebine attı ve aşağı indi. Yengesini Fatma'yla birlikte mutfakta görünce onların yanına gitti.

Kayra araba evin önünde durunca derin bir nefes aldı. Ateş buradaysa Kadir de buradaydı. Korkuyordu genç kadın. Sakin kalmaya çalışıyordu ama onu da pek becerebildiği söylenemezdi. Ateş'in arabadan inmesiyle o da indi. Korumalardan biri bavulu alırken o da kocasının koluna yapıştı. Hızlı hızlı nefes alırken gözleri etrafı tarıyordu. Hiçbir şey olmadığına kanaat getirince biraz rahatlamıştı ki o sesi duydu. Kadir'in sesini... Korkuyla kocasının arkasına saklandı. Sıkı sıkı yapıştı Ateş'in babasından aldığı gömleğe. Sessizce yutkunurken Ateş bir kez daha kavruldu karısının acısında. Kadir yanına geldiğinde karısı hâlâ arkasındaydı.

"Hoş geldiniz Ateş Bey."

"Hoş bulduk Kadir."

"Kayra Hanım nasıl?"

"İyi. Hatta çok iyi."

Karısının arkasından gömleğine daha fazla asıldığını hissedince Kadir'e bir bakış attı.

"Birazdan seninle ofise geçeceğiz. Hazır ol."

"Peki efendim."

Kadir Ateş'in yanından geçerken Kayra da kocasının öteki tarafından dolandı. Kadir'in onu görmesini isteme-

vardı. Yine o kendini kötü hissettiren bakışları görmeye katlanamazdı. Genç kadının gözlerinden birkaç damla yaş akınca Ateş hızlıca onları sildi.

"O da pişman Kayra."

"Olabilir. Bu yaptığı şeyi değiştirmez."

"Benimkini de değiştirmezdi."

"Sen başkasın. Kocamsın. Ayrıca da seni seviyorum ben."

Ateş sıkıca karısına sarıldığına Kadir'in sesiyle Kayra birden yerinden sıçradı. Kollarıyla karnını koruma altına alırken kocasına sığındı. Kadir ise şaşkındı. Kayra'yı dikenin görmemişti. Kendinden saklanmasına üzüldü ama haklıydı kadın. Gözleri dolarken bir adım atmış ti ki Kayra gözlerini kapatıp yüzünü kocasına gömdü. Titriyordu. Koskoca adam sessizce yutkundu. Kayra'ya bakamadı bile. Ateş en iyi adamına baktı. Pişmanlıkla kavrulduğu görüyordu ama onun affı çok daha zordu. Hangisininki kolaydı ki zaten?

"Kayra Hanım..."

Genç kadının ona bakmadığını görünce bir adım geri çekildi.

"Hiçbir özür benim yaptığımı affettirmez. O yüzden yüzünüze bakmaya bile yüzüm yok."

Kadir üzgün bir şekilde evin bahçesinden çıkarken Ateş karısını sakinleştirmek için sırtını sıvazladı.

"Kayra'm."

"Konuşmayalım Ateş."

Kayra gözlerindeki yaşları silerken Ateş'in koluna girdi. İkisi de eve girdiklerinde Fatma'nın tiz çığlığını duydular. Genç kız koşarak Kayra'ya sarıldı. İki kadın da hasret giderirken Ateş karısının keyfinin yerine gelmesine sevindi.

"Pamuk nerede Fatma?"

"Arkanızda."

Genç kız hızlıca yengesinin üzerine atladığında Ateş panikle kız kardeşini belinden kavradı.

"Delirdin mi sen? Yengen hamile."

Pamuk kıkırdayarak karısını düşünen ağabeyine baktı. "Tamam ben de sana sarılırım."

Daha kimse ne olduğunu anlamadan genç kız Ateş'in sırtına atladı. O an Kayra Pamuk'un tişörtüne asıldı. "Pamuk abin yaralı."

Pamuk hızlıca geri çekildiğinde Ateş kanayan omzuna baktı.

"Abi ne oldu? Kim yaptı? Ne yarası bu? Nasıl oldu?"

"Pamuk sırayla gel canım."

Ateş üzerindeki gömleği sıyırırken kardeşine olanları hiç yalansız anlattı. Genç kız önce ağladı sonra sakinleşti.

"Ben bir odama çıkayım."

Pamuk odasına çıkarken Ateş karısına baktı sonra da Fatma'ya dikti bakışlarını. "Bana Kadir'i çağır. Pansuman malzemelerini de getir."

"Hayatta olmaz. Senin de canını yakar."

Fatma üzgünce Kayra'ya baktı. Bir bilseydi Kadir'in değişmek için çabaladığını.

"Kayra'm... Sen sakin ol."

"Olamam."

"Canımın içi, bir şey yapmayacak Kadir bana."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Zaten bir şey yaparsa elimde tavayla beynini patlatırım."

Genç kadın burnunu çekerken Fatma'nın yardımıyla mutfağa geçtiler. Kadir eve girip de Ateş'in koluna pansuman yaparken sessizce yutkundu.

"Ateş Bey, benim burada durmam çok doğru değil. Kayra Hanım böyle korkarken."

"Seni affedecektir. Sadece zaman tanı."

"Zor görünüyor."

"Kayra affeder. Sadece sabret."

En iyi adamının omzunu desteklercesine sıvazladı Ateş. Gözleri kız kardeşini aradı.

"Pamuk'un yanına çıkayım ben bir. Sonra üzerimi değiştiririm ofise geçeriz."

"Peki efendim."

Ateş kız kardeşinin odasına çıktı. Kapısını çalmadan açtı. Telefonla konuştuğunu fark edince sessizce konuşmasını bitirmesini bekledi. Onu yengesinin yanına gönderdikten sonra odaya geçti. Üzerini değiştirdi. Kapının valizi ortada bekliyordu. Gülümseyerek aynada üstüne baktı. Yeni başlangıçlar her zaman iyiydi. Telefonu çıkarıp sekreterini aradı. İstediği şeyleri söyledikten sonra mutfağa geçti. Hanımlar neşe içinde hem sohbet ediyorlar hem bir şeyler yiyorlar hem de yemek yapıyorlardı. Kayra'yı yanına çağırdı. Genç kadın neşeyle kocasının yanına gitti. Ateş'in ona sarılıp kulağının arkasını öpmesiyle kendinden geçti.

"Akşam görüşürüz karıcım."

"Görüşürüz kocacım."

Ateş yanağında hissettiği öpücükle tekrar karısına sarıldı. Mutluydu, umutluydu, neşeliydi. Bütün kötülüklerden uzaktı sanki. Kadir'le ofise geçer geçmez yaptığı ilk iş Bulut meselesiyle ilgilenmek oldu. Bu sefer durmayacaktı Ateş. Bulut'u buldurur buldurmaz bilet ini kesecekti ama ne hikmetse adam kaçmıştı. Sessiz düşüncelerini kapı sesi böldü. Kadir'i görünce Ali'nin geldiğini anladı. Kadir'e başıyla çıkmasını emrederken Ali içeri girdi.

"Ateş Bey ben..."

"Sen ne Ali?"

"Özür dilerim."

"Yaptığının telafisi yok. O kurşun karıma da gelebilirdi ya da onun ailesine!"

"Haklısınız ama inanın, yani bir anlık gaflet."

"Bir anlık gaflet ömürlük pişmanlığa sebep olur. Nasıl oluyor da elin adamları bizi Ateş Bey gönderdi der

demez onları evin etrafına yerleştiriyorsunuz. Ya Kayra benim yanımda olmasaydı? Ben size telefon ettim mi yeni adam gelecek diye!"

Ali'nin sessiz bekleyişi karşısında ayağa kalktı. Önüne geçip yakasına yapıştı. "Ettim mi Ali!"

"Hayır efendim."

"Bundan sonra benden izinsiz hiçbir şey yapılmayacak! Anladın mı?"

"Evet efendim. Anladım."

"İyi. Şimdi işinin başına dön. Bu son şansın. Unutma!"

"Peki efendim."

Ateş koltuğuna tekrar oturduğunda Ali odadan çıktı. Tam Kadir girecekti ki onu eliyle tekrar gönderdi. Başı ağrıyordu. Gözleri patlıyordu sanki. O da bir gafletin pençesine düşmüştü ve neredeyse karısını öldürecekti. Yüreği acıyla sızladı. Eli omzuna gittiğinde istemsizce gülümsedi. İstese bu kadar denk gelmezdi. Kayra'nın omuzundaki yarayla kendi omuzundaki yara yeri kardeşti. Derin bir nefes alırken eli telefona gitti. Karısını özlemişti. Haline şaşırıyordu. Gerçekten bu kendisi olamazdı. Böyle bir aşkı hak etmek için ne yaptığını düşünüyordu ama onu da bulamıyordu ki. Telefon ikinci çalışta açılınca karısının neşeli sesini duydu.

"Ne yapıyorsunuz karıcım?"

"Kız kıza muhabbet, yemek, tatlı. Sen ne yapıyorsun kocacım?"

"İş, iş, iş."

Genç adam gülerek karısının neşeyle anlattıklarını dinlemeye başladı. Saatlerin nasıl ilerlediğini ikisi de fark etmedi. Ateş telefonu kapattığında Kadir'in odasına girmesine izin verdi.

"Bayâ konuştunuz Ateş Bey."

"Bir kadını seviyorsan tüm saatlerini acımadan ona harcarsın."

Ateş yardımcısına göz kırpıp koltuğundan kalktı. Daha karısının sesine doyamamıştı. Hemen eve geçmek

...ın garaja indi. Arabasına atladığı gibi soluğu evinde ...ldı. Pamuk birden önünü kesti.

"Dur abi. Sürprizimiz var."

"Ne sürprizi?"

"Görürsün şimdi."

Abisinin gözlerini kapatıp onu yavaşça ilerletti. Karşısındaki Ateş'in gözlerini açtığında genç adam önünde kurulan sofraya şaşkınlıkla baktı.

"Bu kadar şeyi kim yaptı?"

"Yengemle ben."

Ateş gülümseyerek kardeşine bakmıştı ki aklına karı...s geldi. "Kayra nerede?"

"Orada."

Genç adam arkasını döndüğünde bembeyaz elbisesinin içindeki karısı gördü ve dünya onun için yeniden dönmeye başladı. Kendisine doğru süzülerek gelen kadına her adımında âşık oluyordu. Yutkunma ihtiyacı hissetti ama başaramadı. Kayra burnunun dibine geldiğinde bu sefer ciğerleri bayram etti. Genç kadın ise kocasının tepkisiz haline üzüldü.

"Ateş..."

Ses yoktu.

"Ateş beğenmedin mi?"

Ahmet Mirzan bir anda kendine geldi. Karısını kollarının arasına alırken yüzünü saçlarının arasına gömdü.

"Beğenmedim, bayıldım. Hem sana hem yemeklerine."

Kayra kıkırdayarak kocasına baktı. "Ama daha tatlarına bakmadın."

"Zehir olsa yerim."

İkisi de Pamuk'un öksürmesiyle kendisine geldi. "E, ben de yardım ettim ama."

Ateş gülerek kız kardeşini kendine çekti. Ömrümü adadığı iki kadın da yanındaydı. Huzurla çekti ciğerlerine bahar havasını. İlkbahar hem ruhunu hem kalbine yeniden gelmişti.

16. Bölüm

Ömrümün
Sadece tek gecesinde olsan
Ölüm uykusu da olsan fark etmez.

Bir kere nefesinle uyuyayım.
Uyanmasam da razıyım.

(Emre Gökçe)

Sıcacıktı. Kocasının kollarının arası güneş gibiydi. Kayra bu kollarda uyumayı, uyanmayı film izlemeyi seviyordu. Yemek bittikten sonra Pamuk odasına çekilmiş Kayra ve Ateş de film izlemeye dalmıştı. Genç kadın elbisesinin eteklerini düzelttikten sonra biraz daha sokuldu kocasına. Koltuğun kenarındaki battaniyeye ihtiyaç duymamasının tek sebebiydi Ateş Mirzan. Ekrandaki genç kızın iştahla yediği balığı görünce midesi bulandı. Neyse ki sahne hızlı geçmişti. Ateş'se karısının her kendine sokuluşunda daha da açıyordu kollarını. Kayra farkında olmadan kocasının üzerine çıkmıştı.

"Ateş..."

"Söyle canım."

"Sıkıldım."

Genç adam gülerek karısına baktı.

"Ne yapalım?"

"Yatalım."

"Peki."

Ateş karısını tek hamlede kucağına aldığında Kayra küçük bir çığlık atıp kocasının boynuna gömüldü.

Sessizce kıkırdıyordu. Odaya geldiklerinde genç adam karısını yavaşça yatağa bıraktı. Üzerinden çekilirken gözleri gözlerine takıldı. Derin bir iç çekti. Özlemişti karısını ama bunu ona belli etmek istemiyordu. Çünkü Kayra'nın nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. İkisi de birbirinin gözlerinde kaybolurken genç kadın elini yavaşça kaldırıp eşinin yanağında gezdirdi.

"Ateş..."

Sessizce yutkundu adam. Karısının önce alnına bir öpücük bıraktı. Sonra kaşlarını öptü. Kirpikleri de öpüşüklerden nasibini alırken Kayra huzurla gülümsedi. Sonra kocasının sesiyle yeniden dünyaya geldi.

"Seni çok özledim."

Kadının yanakları kızarırken Ateş bu sefer karısının yanağını öptü.

"Ama sadece tenini değil."

Bu sefer öpücükleri çene kemiğine kaydı.

"Saçlarını okşamayı özledim."

Kayra'nın kulağına yaklaşıp onu baştan çıkaran bir öpücük bıraktı.

"Yanaklarını, kirpiklerini, ellerini özledim."

Adam kadının saçlarının kokusunu içine hapsetti. Kayra heyecandan bir şey diyemiyordu. Aslında kocasının ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Farkında olmadan dudaklarını yaladı. Sonra burnuna damla sakızı kokusu geldi. Nereden geldiğini bilmiyordu ama kokuyu duydukça daha da çekti içine. Tam bir şey diyecekti ki sustu. Sessizce yutkunduktan sonra boynuna eğilen kocasına baktı yemyeşil gözlerle.

"Sakızlı muhallebi yiyelim mi?"

Ateş'in beklediği bu değildi. Karısına sesli bir kahkaha atarken onu yataktan doğrulttu.

"Sakızlı muhallebi mi çekti canın?"

"Özür dilerim."

Kayra'nın yaşlarla dolan gözlerini tek tek öpüp onun elinden tuttu.

"O zaman vakit geçmeden bir pastaneye atalım kendimizi."

Kayra neşeyle kocasına sarıldı. Ateş önce kardeşinin yanına uğradı. Onun uyuduğunu görünce sessizce odadan çıktı ve karısını arabaya bindirip en yakın pastaneye sürdü.

Kayra hevesle siparişinin gelmesini bekliyordu. Tabak önüne konar konmaz bitirmişti muhallebiyi. Dudaklarını yalarken içindeki isteği durduramadı. Bir tane daha istedi. Böyle bir şey mümkün müydü? Evet mümkündü. Pastane kapanana kadar tam dört tabak sakızlı muhallebi yemişti. Ateş karısını hayranlıkla izliyordu. Her bir zerresi karısına uçup bal dudaklarına konuyordu sanki. Garson yanlarına gelip mutfağın kapandığını söylediğinde genç kadın çoktan alacağını almıştı. Huzur içinde tekrar arabaya bindiklerinde Ateş karısına döndü.

"İyi hissediyor musun kendini?"

"Süperim. Bomba gibiyim. Enerji depoladım sanki."

Genç kadın gülerek kocasına sarıldı. Yanaklarını öpücüğe boğduktan sonra kemerini bağladı. Eve doğru giderlerken sahil yolunu kullanmaya karar verdi Ateş. Yavaş gidiyordu çünkü karısı ilgiyle etrafı inceliyor Antalya'nın alışık olduğu gecesini yeniden izliyordu. Kayra Antalya'yı izlerken Ateş de Kayra'yı izliyordu. Ona sahip olduğu için gerçekten şanslıydı. Hem de çok şanslıydı. Arabaya biraz daha hız verecekti ki karısının sesiyle durdu.

"Ateş dur!"

Genç adam yavaşça frene bastı ve merakla Kayra'ya baktı.

"Ne oldu canım?"

"Şu adam mısır mı satıyor?"

"Evet."

"Alalım mı?"

"Tamam, sen bekle ben alıp geliyorum."

Genç kadın kocasını beklerken elini karnına götürdü ve yüksek sesle söylendi. "Sen ne obur şeysin bebeğim."

Kocası arabaya dönünce iştahla haşlanmış mısırını yemeye başladı. Bayılıyordu bu lezzete. Ateş bir tane de kendisine almıştı. Yiyeceğinden değildi zaten. Olur da karısının canı yine çekerse diye almıştı. Arabayı durdurup mısırlarını yemeye başladılar. Kayra Ateş'ten önce bitirmişti. Mahcup gözlerle kocasına bakıyordu. Ateş karısının kendisine gücenmesini istemediği için küçük bir oyun oynamanın zararlı olmayacağını biliyordu.

"Hayatım ben tadını çok beğenmedim. Yani yemek istersen eğer."

"Olur."

Kocasının elindeki mısırı da aldı. İştahla onu da bitirdikten sonra Ateş torpido gözünden ıslak mendil çıkarıp Kayra'nın ellerini sildi. Genç kadın başını eğdi ilk başta. İçindeki bu açlığı durduramıyordu. Ateş ise karşısından bakışlarını ayıramıyordu. Sessizce iç çekerken Kayra'nın ıslak mendile uzandığını fark etti. Onu hızlıca durdurdu.

"Dudaklarını da ben temizlerim canım."

"Şey teşekkür ederim."

Ateş cebinden çıkardığı mendille yumuşak bir şekilde temizledi karısının dudaklarını. Genç adam işini bitirdiğinde karısına baktı özlemle. Kayra da aynı bakışla karşılık veriyordu ona. Dudaklarında huzurlu bir tebessüm belirirken Kayra'nın fısıltısını duydu.

"Eve gidelim."

Genç adam arabayı evin önünde durdurduğunda çaresizce yan koltukta uyuyakalan karısına baktı. Gülümseyerek Kayra'nın kahverengi buklelerine bir öpücük bıraktı. Bu gecenin böyle sonlanacağını hiç düşünme-

mişti. Onu yavaşça kucağına alıp yatak odasına çıkardı. Üzerindeki elbiseyi ne yapacağını bilmiyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. İçinden kendi kendine de söylenmeyi ihmal etmiyordu.

"İlk defa karını çıplak görmeyeceksin. Üstelik bunu yapabilirsin. Kayra bir şey demez."

Derin bir nefes aldıktan sonra karısının eşofman takımını dolaptan çıkardı. Yatağa yaklaştığında tüm sıkıntılarını geride bırakmıştı. Değiştirecekti Kayra'nın üzerini. Bunda garipsenecek bir şey yoktu ki. O sonuçta karısıydı. Yapabilirdi. Hiçbir şeyi zorla yapmıyordu. Kayra'nın üzerindeki beyaz elbiseyi yavaşça sıyırdıktan sonra hızlıca alt eşofmanını giydirdi. Tam üst pijamasını da giydirecekti ki Kayra gözlerini araladı. Karısının üzerindeki siyah çamaşır Ateş'i zorluyordu. Sessizce yutkunduktan sonra Kayra'ya baktı.

"Uyu canım. Üzerini değiştiriyorum ben."

Genç kadın kocasının söylediklerini zor anlıyordu. Hissettiği tek şey sıcaklıktı. Hava çok sıcaktı ve o şu an üzerine hiçbir şey giymek istemiyordu. Ateş'in eline aldığın pijamayı uyku mahmurluğuyla reddetti. Kollarını onun boynuna dolayıp hızlıca kendine çekti ve tekrar gözlerini kapattı. İşte istediği huzur da ılıman iklim de yanındaydı. Ateş karısının uyku mahmurluğuyla yaptığı şeylere gülerken birden onun boynuna asılıp yan çıplak bedenine çekmesi adamı şaşırttı. Genç kadının tekrar uyuduğundan emin olduğunda yavaşça üzerinden çekildi. Kendi eşofman altını da giydikten sonra karısının yanına sokuldu. Onu kollarının arasına aldıktan sonra çıplak tepeciğe bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler meleğim."

Genç kadın gözlerini araladığında sessizce mırıldandı. Bu kokuyu biliyordu. Kocasının kokusuydu. Neşey-

ir gözlerini araladığında panikle yerinden kalktı. Niye üzerinde pijaması yoktu. Ateş'e bakarken hayal meyal bir şeyler zihninde canlandı ve yüzü kıpkırmızı olmaya başladı. Yere düşen pijamasının üzerini alıp bedenine geçirdikten sonra hemen yataktan kalktı. Ateş huzursuzca mırıldanıp kendi tarafına geçerken genç kadın mutlulukla gülümsedi. Banyoya girip güzel bir duş aldı. Duştan çıktığında kocası hâlâ uyuyordu. Üzerini değiştirdi ve yatağa yaklaştı. Islak saçlarını havluyla kurutur-ken bir yandan da Ateş'i uyandırmaya çalışıyordu.

"Ateş..."

Genç adam mırıldanıp tekrar uyumaya devam etti.

"Canım kalk, geç kalacaksın."

Ateş yine aynı tepkiyi verdi. Kayra saçındaki havlu-yu çekip kocasına eğildi. Islak saçları Ateş'in yüzünde dans ederken kıkırdadı. Genç adam karısının mis koku-lu saçlarıyla gözlerini araladı. Sonra tatlı bir tebessüm hediye etti karısına. Onu sakince kendine çekerken ku-lağına eğildi.

"Çok güzel kokuyorsun karıcım."

Kayra bir şey diyemedi. Kocasına sokulup yanakları-na bir öpücük bıraktı.

"Hadi kahvaltıya."

Genç adam huzursuzca söylendikten sonra yorganı tekmeledi ve yataktan kalktı. Kayra'yı bir saniye bile ya-nından ayırmak istemiyordu. Banyoya girip aynada ya-rasına baktı. İyileşme süreci hızlı geçiyordu. Duşa girip çıktıktan sonra aşağı inmişti ki karısını meyve yerken yakaladı. Sessizce arkasından yaklaşıp elindeki üzümü kaptı. Kayra kıkırdayarak kocasına baktı.

"Afiyet olsun kocacım."

"Sana da canım. Ufaklık erkenci bugün."

Kayra kocasının yanaklarını öperken ikisi de kahvaltı masasına geçti. Ateş karısının tabağını tepeleme doldu-rurken Kayra şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ateş bitiremem bunları."

"Dün dört sakızlı muhallebi ve iki haşlanmış mısır yiyen kadın mı söylüyor bunu?"

Kayra'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Ateş gülümseyerek karısına baktı ve kendi söylediğini kendi cevapladı. "Bunları bitiremeyeceğine inanmam!"

Karısının şaşkınlıkla açılan ağzına hemen bir salatalık attı ve neşeyle gülümsedi. Yeni gün çok güzeldi. Hem de çok güzel.

Yürek, sıradan bir günde milyonlarca kez atan et parçasından farklı değildir ama insan âşık olmaya görsün. Milyonlar milyarları katlar. Et parçası kıymetli bir hazineye döner. Pamuk'un uykuya dalan yüreği Pamir'le kıymetlendi. Aşk her daim gümüşü altın yapan bir nimetti. Genç kız gözlerini araladığında mayıs güneşi üzerinde geziniyordu. Derin bir iç çekip saate baktı ve çaresizce dudaklarını büzdü. Evden nasıl çıkacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Sevgilisiyle buluşmak istiyordu. Üzerinden ince örtüsünü atıp banyoya girdi. Güzel bir duştan sonra gülkurusu bir elbise giyip saçlarını atkuyruğu yaptı. Aşağı indiğinde abisini ve yengesini kahvaltı ederken buldu. Daha doğrusu Kayra'yı abisini durdurmaya çalışırken gördü. Neşeyle onlara baktı. Kendisi de böyle bir birliktelik istiyordu. Masaya yaklaştığında mutlulukla cıvıldadı.

"Günaydın herkese."

"Günaydın canım."

Yengesi abisinin ağzına tıktığı yumurtadan dolayı konuşamıyordu. Gülerek onlara baktı.

"Abi bence yeter. Çatlayacak şimdi yengem."

"Sen karışma küçük cadı. Ayrıca bu güzellik ne bugün?"

Kayra lokmasını yutunca derin bir nefes aldı. Yeşil çayından bir yudum içtikten sonra kocasına döndü.
"O genç bir kız. Her zaman her yerde güzel olmak isteyecektir. Buna sabah kahvaltısı da dâhil."
Ateş azimle kız kardeşini sahiplenen karısına, yeni günde geçen güne nazaran biraz daha âşık oluyordu.
"Öyle mi karıcım?"
"Öyle canım."
Kayra burnunun ucuna gelen çatalı görmezden geldi.
"Ateş patlayacağım."
"Bu son."
"Ama yer kalmadı."
Kamındaki tepeceği okşarken Pamuk gülümseyerek onları izliyordu. Bugün nasıl dışarı çıkacağını bilmiyordu. Birden telefonunun çalmasıyla herkesin dikkatini ona yöneldi. Pamuk ekrandaki "Şantajcım" yazısını görünce sessizce yutkundu.
"Şey... Matematik öğretmenim."
"Aç o zaman güzelim."
"Yok, gerek yok."
Genç kız birden aklına gelen fikirle abisine döndü.
"Niye açmıyorsun Pamuk!"
"Abi şey... Dün konuşmuştuk da ben sana açamadım konuyu. Dışarıda ders işleyelim demiştik."
"Tamam işleyin."
"Sağ ol abicim."
Genç kız yerinden kalkıp abisinin boynuna sarıldı. Yarasına dikkat etmeye çalışıyordu. Kayra'nın da yanağını öpüp odasına çıkıyordu ki abisinin sesiyle geri döndü.
"Kahvaltı etmedin daha."
"Ettim sayılır. Belki hocamla ederim."
"Seni Kadir bıraksın."
İşte bu beklemediği bir şeydi. Sessizce yutkundu. Ne diyecekti ki abisine? Kesinlikle izin vermeyeceğini biliyordu. Çaresizce kendisine yardım edecek birini bekledi

ve son anda o ses geldi. Fatma acil yardım gibi yetişti sıkıntısına.

"Ateş Bey Kadir bugün benim için bahçeyi hallede-cekti."

Kayra'nın gözleri fal taşı gibi açılırken Ateş az çok olanları bildiğinden bir şey demedi.

"O zaman Tuncay bırakır."

"Tuncay'ın eşi doğum yapacaktı, izin vermiştiniz."

Ateş kaşlarını çattı. "O zaman ben bırakırım."

Pamuk'un en son beklediği şey buydu işte. Abisiyle gitmek Kadir'le gitmekten beterdi.

"Abi sen işine git. Ben giderim."

"Pamuk!"

"Abicim lütfen."

"Peki ama ders yapacağınız yere varınca bana haber et."

"Tamam."

Genç kız neşeyle odasına çıktı. Bu işin bu kadar kolay olacağını hesap etmemişti. Odadan çantasını aldı. Abisini kandırmak için eline birkaç tane de defter aldı. Evden çıkarken herkesi öptü. Dışarıya adım atar atmaz sevgilisinin arabasını gördü. Sağını solunu kontrol ettikten sonra yukarı doğru çıkmaya başladı. Arabanın önüne geldiğinde kendini hızlıca ön koltuğa attı ve derin bir nefes çekti. Pamir gülümseyerek ona bakıyordu.

"Bu yaştan sonra lise çocuklarına döneceğimi söyle-selerdi inanmazdım."

Pamuk gülerek Pamir'in yanağını öptü.

"Günaydın canım."

"Günaydın Pamuk Şekeri."

Kayra kapıda kocasının kravatını düzeltirken Ateş de karısının karnını okşamakla meşguldü. İkisi de neşeyle birbirlerine sarıldılar. Tam ayrılacaklardı ki Kadir'in

Yükselen sesi Kayra'yı korkuttu ve kocasına daha sıkı sarılıp içinde kaybolmak istedi. Ateş en iyi adamına sinirleniyordu. Kayra bu evdeyken yüksek sesle konuşmaması gerektiğini en iyi onun bilmesi gerekirdi. Kadir'in yanlarına gelmesiyle Fatma'yı da peşinden koşarken gördü. İki yardımcı da Ateş'in ve Kayra'nın önünde durdu. Fatma sinirle Kadir'e söyleniyordu.

"Ne demek yapmam ya? Yapacaksın! Öyle kolay olmayacaktı herhalde."

Kayra merakla tek gözünü açtı. Tamam, ikili arasında dönen bir şey olduğunu sezinlemişti de bu kadar ayan beyan ortaya dökeceklerini tahmin etmemişti. Kadir pes etmişçesine Ateş'e baktı.

"Ateş Bey tutturmuş psikologa gideceksin diyor. Psikologluk bir yanım mı var?"

Herkesin bakışları Kadir'e kaydı. Kimse bir şey demiyordu. Fatma gururla bir şans verdiği adama döndü. "Bak herkes kabul ediyor. Öfke kontrol terapisi alman şart!"

"Ben öfkelenmiyorum!"

"Şu an bile öfkelisin ve Kayra Hanım'ı korkutuyorsun!"

Kayra şaşkınlıkla bu ikiliye bakıyordu. Eline geçen fırsatı niye değerlendirmeyecekti ki? Sinsice Kadir'e döndü. "Bence de şart psikolog tedavisi. Yani kanıt istiyorsan gösterebilirim."

Avucunu Kadir'in gözüne sokarcasına açtı. "Tedavi görmelisin."

"Ama Kayra Hanım..."

"Bir şey mi dedin Kadir?"

Genç adam çaresizce Ateş'e baktı. Onun kendisini kurtarmasını bekliyordu ama olmamıştı. Çenesi sinirden kasılırken mecburen başını eğdi. "İyi... Görelim bakalım psikolog tedavisini de."

Kadir omuzları düşük bir şekilde arabanın şoför kol-

tuğuna oturup Ateş'i beklemeye başlarken Kayra sessizce kıkırdayıp Fatma'ya baktı. Genç kızı tebrik etti. Kurdun hakkından kuzu gelmişti. Kayra kocasını son bir kez öperek işe uğurladı ve Fatma'yla birlikte eve geçtiler.

Ateş şoför koltuğundaki adamına gülerek baktı. "Bence sana iyi bir psikolog bulacaktır Kayra."

Kadir çaresizce başını salladı. "Ateş Bey ben günlerdir zaten sakinim."

"Ama şu an sinirlisin. Eline birini versek parçalarsın."

"Bu tedaviye gerek yok."

"Kayra belki seni bu tedavi sonunda affeder."

Kadir ümitle patronuna baktı. Sonra bakışlarını yola çevirdi. Üzülüyordu ve üzüntüsünün tek çaresi affedilmekti. Hem Fatma hem Kayra tarafından affedilmek...

Ateş'in odasına girer girmez ilk işi telefonuna gelen mesajdaki numarayı aramak oldu. Mehmet Vardar küçük ricasını kırmamıştı. Birkaç kez numarayı aradı. Üçüncü aramasını da tam sonlandıracaktı ki karşı taraftan gelen sesle yüzünde acımasız bir tebessüm oluştu.

"Merhaba Bulut. Tanıdın mı beni!"

Karşı da önce bir sessizlik oluştu. Sonra Bulut'un öfkeyle karışık sesini duydu. "Unutmam mümkün mü? Babamı öldüresiye dövdün."

"Senin derdin baban değil. Açık konuşalım. İyileşmiş ve evine çıkmış İrfan Demirci."

"Bu intikamını almayacağım anlamına gelmez."

"Beni şaşırtan ne biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Neden Mehmet Vardar değil, neden Giray Bozkurt değil de ben!"

İki tarafta da derin bir sessizlik oluştu.

"Seni yurtdışına çıkacak ve numaranı değiştirecek kadar korkutmuşum anlaşılan."

Karşı tarafın sinirlendiğini nefes alışverişinden anlıyordu.

"E, bir şey demeyecek misin?"

Yine sessizlik vardı. Ateş derin bir nefes aldıktan sonra son darbeyi vurdu.

"Karımdan uzak dur. Yoksa seni öldürürüm ve inan zerre pişman olmam!"

Telefonu kapatırken sinirle önündeki masayı yumrukladı. Bulut'un niyeti belliydi. Çünkü üç kişiden sadece kendisini hedef almasının tek sebebi Kayra'ydı. Bulut'un partide karısına bakışlarındaki pırıltıyı hatırladı. O adamın gözlerini oymak istiyordu. Kadir odasına girdiğinde öfkeyle bağırdı.

"Bulut Demirci Türkiye'ye giriş yapar yapmaz alın!"

"Ya gelmezse?"

"Gelecek! Eminim!"

Kadir odadan çıkarken Ateş nefesini dışarı verdi. Karısını özlemişti. Hem de daha üzerinden bir saat geçmeden... Masasına baktığında en büyük boşluğun ne olduğunu anladı. Aklındaki planı hemen devreye soksa hiç fena olmayacaktı. İstanbul'daki sekreteri Alev'i aradı hemen. Gerekli talimatları verdikten sonra kendini ofisten dışarı attı. Alması gereken bir iki küçük ama önemli şey vardı.

Kayra evde canı sıkılmış bir şekilde otururken içeri giren babasını görünce küçük dilini yuttu.

"Babacım?"

"Kızım..."

İkisi de birbirine sıkı sıkı sarılırken yaşlı adam hemen kızını kontrol etti. Kayra gülerek babasına baktı. "Merak etme. Kimsenin bana bir şey yaptığı yok."

"Emin misin? Bak korkuyor da söylemiyorsan eğer..."

"Eminim baba. Bu arada annem nerede?"

"Ah senin annen... Deli edecek beni."

"Sen zaten deli değil miydin anneme?"

Yaşlı adam kızına gülerken ikisi de koltuğa oturdu.

"Annen Semra teyzenlere gitti. Beni göndermiyordu yanına. Kaçtım geldim yokluğundan istifade edip. Neymiş efendim siz yeni evliymişsiniz. Neymiş efendim yeni barışmışsınız. Yok neymiş boşanmak için ikna etmeyecekmişim seni."

Yaşlı adam kafasını çaresizce sallarken Kayra babasına kahkahalarla gülüyordu. Bugün mahkemeleri vardı ve Ateş ve Kayra bunu unutmayı seçmişti. İkisi de gitmeyecekti mahkemeye. Direkt avukatlar boşanmak istemediklerini hâkime bildirecekti. Genç kadın derin bir nefes aldıktan sonra babasının yumuşak yanaklarını okşadı.

"Korkma babam. Ben çok mutluyum ve inan bana Ateş'le daha çabuk iyileşiyorum."

Yaşlı adam gülümseyerek kızına baktı. Kayra'nın sözlerinin doğruluğu için ona bakmak yeterdi. Feri sönmüş gözleri yeniden ışıldamıştı. Sanki teninin rengi bile yeniden gelmişti.

"Ayrıca Ateş her saat arıyor neredeyse."

Çetin Bey gülerek kızına baktı. "E, o zaman elinden bir kahve içelim kızım."

"Tamam babacım."

Genç kız kahveleri yapmak için mutfağa gitti. Fatma'yı zar zor ikna edip onu mutfaktan gönderdikten sonra babasına şekersiz bir kahve yaptı. İkindiye kadar baba kız sohbet ettiler. Yaşlı adam ayaklanınca Kay-

...a önce üzüldü. Sonra çaresiz babasının gidişini izledi. Tam eve girecekti ki kapıda yaşlı bir adam gördü. Yaşça adama yaklaştı. Şık giyimli biriydi ve elinde kitapları vardı.

"Birine mi bakmıştınız beyefendi?"

"Evet kızım. Pamuk'un matematik öğretmeniyim. Bugün onunla dersimiz vardı."

Genç kadının gözleri kısılırken merakla hocaya baktı. Daha sabah Pamuk'un ne dediğini çok iyi hatırlıyordu.

"Aaa, hocam Pamuk biraz rahatsız da kusura bakmayın. Haber vermeyi unuttuk size de."

"Öyle mi? Önemli değil."

"Sizi bıraktıralım biz evinize."

"Olur mu öyle şey kızım? Taksiyle dönerim geri."

"Lütfen... Kusurumuza bakmayın. Bir dahaki sefere haber edeceğiz. Özür dileriz."

Yaşlı adam gülümseyerek Kayra'nın elini sıktı. Genç kadın matematik öğretmenini Ozan'la gönderdikten sonra evin içine girdi ve beklemeye başladı. Görümcesinin görülmesi gereken bir hesabı vardı.

Pamir karşısındaki güzellikten kendini alamıyordu. Her geçen gün biraz daha fazla sever miydi insan? Pamuk'un iştahla yediği yemeği bile hevesle izliyordu. Her mimiği her bakışı kafasına kazınıyordu. Pamuk son lokmasını da ağzına attığında genç kıza neşeyle gülümsedi Pamir Harzemşah.

"Sana bir hediye aldım."

Pamuk'un gözleri ışıldarken sevgilisine baktı.

"Yalnız bunu abine gösterme, tamam mı canım?"

"Neden?"

"Çünkü hediyeyi görmüş olabilir."

Pamuk kıkırdayarak Pamir'e baktı.

"Tamam."

Genç adam iç cebinden kutuyu çıkardı. Pamuk'un her hareketini izlediğini biliyordu. Yavaşça kapağını açtığında genç kızın gözlerindeki ışıltının daha da arttığını fark etti.

"Beğenmedin mi?"

Bu öylesine sorulmuş bir soruydu. Pamuk'un kolyeyi beğendiği her halinden, her zerresinden, her ışıltısından belliydi.

"Beğendim."

"Takmamı ister misin?"

Sessizce başını salladı. Pamir sevgilisinin arkasına geçip güzel saçlarını sağa çekti. Küçük bir öpücük bırakıp kolyeyi taktı. Yerine geri oturduğunda Pamuk'un ona gülümseyişi en büyük armağan oldu.

"Sen hep gül. Ben bir gülüşüne neler yapmam ki..."

Pamuk mahcup bir şekilde başını eğerken Pamir'in elini tuttu ve yüreğini akıttı sevdiği adama.

"İyi ki varsın!"

İki kelime bir insanın hayatını alaşağı eder miydi? Pamuk'un dudaklarından yüreğine fırlayan her harf Pamir Harzemşah'ı göklere çıkartıyordu. Aklı uçuyordu. Beyni hissettiği şeyi ifade edemeyecek kadar yetersiz kalıyordu. Nefes alması güçleşiyor aldığı soluk ömründen gittiği için Pamuk'la geçireceği zamanın yitmesine üzülüyordu. Onsuz tek bir nefes bile feda etmek istemiyordu.

İki âşık tüm günü birbirlerine sarılarak geçirmenin verdiği mutluluğu yaşıyordu. Pamir Pamuk'u isteksizce evine bıraktıktan sonra aracını kendi evine sürdü. Aklında tek bir şey vardı. İçine düştükleri durumdan bir an önce kurtulmalıydı.

Ateş ensesinde patlayan tokatla birden arkasını dön-

...Giray Bozkurt'un alaycı bakışlarıyla karşılaşınca ...ğerini sıktı.

"Bir gün ben de sana yapacağım aynısını."

"Bulursan yaparsın!"

İki arkadaş birbirlerine sıkı sıkı sarılırken Ateş arkadan gelen darbeyle gözlerini kapattı. Bundan nefret ediyordu. Giray'dan ayrılıp geriye baktığında Mehmet Candar'ı gördü.

"Sizin benimle ne alıp veremediğiniz var?"

"Bir alıp verme durumu yok kardeşim. Öyle bir göreniz geldi seni."

Ateş gözlerini devirdi sinirle. Mehmet'in darbesi yarasını acıtmıştı.

"Bizimkiler bir toplanalım dediler."

"Siz toplanın. Benim karım hamile ve evde beni bekliyor."

Ateş arkadaşlarını es geçecekken Giray'ın önüne geçmesiyle durdu. İkisi de şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Kaçırım derken? Ne çabuk sahiplendin Pelin'i!"

"Aaaa... Şey... Aslında o Pelin değil."

Mehmet kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Bence geliyorsun buluşmaya!"

Genç adam önce saatine baktı sonra gözleri arkadaşlarına kaydı. "Sadece bir saat."

"Gerekirse iki saat Ateş Mirzan! Pelin'den başlarsın anlatmaya. Kolundan çıkarsın!"

Hepsi araçlarına bindikten yarım saat sonra Çınar'ın restoranında toplandı. Herkes buradaydı. Alaz dışında. Ateş sorgulanırcasına ortaya alınırken merakla Poyraz'a döndü.

"Alaz nerede?"

"Gelir birazdan."

Cümlesi bitince restoranın kapısı açıldı. Alaz Süvarioğlu da toplantıdaki yerini aldıktan sonra Ateş konuya Pelin'den girdi. Kolundan çıktı. Aylardır içinde biriken

sıkıntı arkadaşlarıyla konuşunca uçup gitti. Gözü devamlı saatteydi Ateş'in. Zaman dertleşirken çok hızlı geçiyordu. Ateş artık gitmesi gerektiğini fark edince yavaşça ayağa kalktı. Onun kalktığını gören arkadaşları da ayaklandı. Herkes evlerine dağılmak üzere ayrıldı.

Pamuk neşeyle eve girerken eli hâlâ elbisesinin yakasının altına sakladığı kolyedeydi. Genç kızın parlayan yüzü yengesinin çatık kaşlarını görünce söndü. Sessizce yutkunduktan sonra elini yavaşça yakasından çekti ve gülümsemeye çalıştı.

"Merhaba yengecim."

"Merhaba küçük hanım. Nasılsın?"

"İyiyim. Matematik çalıştım hocamla, geldim."

"Allah Allah! Bugün de hocan yolu şaşırdı herhalde buraya geldi."

Genç kız yalanının bu kadar çabuk ortaya çıkmasına şaşırırken omuzlarını düşürdü. Bu evde ilişkisi için bir destekçiye ihtiyacı vardı ve en iyi liman şu an yengesiydi. Derin bir nefes alırken Kayra'nın sesiyle tekrar ona baktı.

"Neredeydin Pamuk? Abinden izinsiz ne yaptın?"

"Yenge inan kötü bir şey yapmadım."

Pamuk Kayra'nın yanına geldi. Onun koluna girdi ve bahçeye çıktılar.

"Bana her şeyi anlatıyorsun Pamuk Mirzan."

"Tamam ama kızmak yok, tamam mı?"

"Tamam."

İki kız bahçedeki oturma gruplarına geçtiklerinde Pamuk derin bir nefes aldı ve tek seferde söyledi derdini.

"Ben âşık oldum yenge."

Kayra önce şaşırdı sonra gözlerini kıstı. Tam bir şey diyecekti ki yine sustu. Ellerini nereye koyacağını şaşır-

"Sen yeni uyandın. Ne ara âşık oldun sen küçük ha-

"Ya ben de anlamadım ama böyle çok kötü oluyo-
um. Yani kalbim yerinden çıkıyor, zaman duruyor, ne-
o anlamıyorum. Böyle o olmayınca koca bir parçam yok
gibi hissediyorum. Yenge sanki ölüyorum."

Genç kız çaresizce nefesini verirken Kayra'ya baktı.
Aşk değil mi bu?"

"Aşk tabi ama çok erken daha. Sen okuyacaksın."

"O da okuma demiyor ki zaten yenge."

"Olabilir. Ayrıca bakalım abin onaylayacak mı?"

Pamuk dudaklarını kemirdi sessizce. Kayra gözlerini
asip görümcesine baktı.

"Onaylamayacak değil mi?"

Pamuk sessizce başını salladı. Elleri tekrar görünme-
en kolyesini bulurken yengesine döndü.

"Kim bu adam Pamuk?"

"Pamir yenge. Pamir Harzemşah!"

Kayra kulaklarındaki uğultuyu bir türlü susturamı-
yordu. En az beş dakikadır görümcesine bakıyordu. Se-
sine tekrar kavuştuğuna inandığında Pamuk'un ellerini
tuttu. "Yanlış duyduğumu söyle canım."

"Doğru yenge."

Kayra bir elini beline koyarken diğer elini alnına gö-
türdü. Çaresizce olduğu yerde döndü. "Pamir mi? Abin
mahveder onu."

"Ama neden? Yani hiçbir suçu yok ki onun."

"Hayır var. Şu an en büyük suçu seninle birlikte ol-
mak. Abin seni yeni buldu. Okuman için elinden geleni
yapıyor. Kesinlikle müsaade etmez buna."

Pamuk'un gözleri dolarken Kayra yanına yaklaştı.

"Pamuk bu iş olmaz canım."

"Neden olmasın? Hemen evleneceğiz demiyoruz ki.
Evlenecek miyiz orası bile belli değil. Yenge..."

Kayra Pamuk'un gözlerindeki parıltıyı görünce kaç-

mak istedi. Görümcesi onu bodoslama tehlikenin içine atıyordu. İlk başta başını itiraz edercesine salladı. Her olumsuz sallaması Pamuk'un başını yavru kedi gibi bükmesiyle durdu. Gözleri çaresizlikle kapanırken sinirle söylendi.

"Başımı belaya sokacaksınız."

Pamuk yengesinin onları kabullenmesiyle üzerine atladı. Yanaklarını sulu sulu öperken arkadan gelen sesle ikisi de o yöne döndü.

"Hayırdır hanımlar? Bir şey mi kutluyorsunuz?"

Pamuk önce yengesine baktı sonra abisine döndü. Ne diyeceğini bilemiyordu. İmdadına Kayra yetişti.

"Hayır canım. Sadece sarılmak istedik birbirimize."

Ateş karısının ve kız kardeşinin yanına geldiğinde Pamuk'un onu öpüp odasına kaçmasına şaşırdı.

"Neyi var Pamuk'un?"

"Hiçbir şeyi yok. Sadece yorulmuş. Matematik ağır derstir."

Kayra kocasına sarılırken sessizce inledi. Başına büyük bela almıştı.

Zaman çok çabuk ilerliyordu. Ateş akşam yemeğinden sonraki vaktin nasıl geçtiğini anlamadı. Karısı yine kollarının arasında uyuyakalmıştı. Onu yatak odasına yatırdıktan sonra kız kardeşinin odasına geçti. Kapıyı sessizce açtı. Genç kızın saçlarına minik bir buse kondurup odadan çıkacaktı ki gözü Pamuk'un avucunda kalan kolyeye kaydı. Gülümseyerek ince zinciri kız kardeşinden koparıp takı kutusunun kapağını açtı. Gözü kolyenin motifine ilişince gözlerini kıstı. Kaşları çatıldı. Acayip derecede tanıdık geliyordu bu zarif hatlı kelebek ve kelebeğin kanadının ucuna kondurulmuş küçük pamuk motifi. Fazla üzerinde durmadan kolyeyi takı

...nunun içine koydu ve kendi odasına geçti. Üzeri-
...ştirdikten sonra karısının yanına girdi. Kayra'yı
...arasına alırken burnunu Kayra'nın burnuna
...Genç kadın mırıldanarak gözlerini araladı.

"Abiş..."

"Uyu canım."

"Tamam."

Kayra'nın gözleri tekrar kapanırken adamın bir eli ka-
...nın karnına gitti. Diğer elini de Kayra'yı sarmalamak
...kullandı. Kendini huzurlu ve mutlu hissediyordu.
Çünkü karısı da kız kardeşi de arkadaşları da iyiydi.

Pamuk'u uyku tutmuyordu. Sağına dönüyordu solu-
...dönüyordu ama bir türlü uyuyamıyordu. Gece ani-
...den uyanmış ve kolyesini elinde bulamayınca yataktan
...fırladığı gibi her yeri aramaya başlamıştı. Onu takı ku-
...tusunun içinde bulduğunda önce sevindi sonra korktu.
Kim koymuştu ki onu buraya? En sonunda dayanamadı.
Odanın içi ona dar gelmeye başlayınca kolyesini tekrar
boynuna taktı. Tişörtünün altına saklayıp mutfağa indi.
Sürahiden kendine su doldururken arkasında duyduğu
sesle elini kalbinin üzerine koydu.

"Hayırdır ufaklık? Uyku tutmadı mı?"

"Abi! Yüreğim ağzıma geldi. İnsan bir işaret verir
ya!"

Ateş gülerek kız kardeşine baktı ve saçlarını öptü.
"Özür dilerim tatlım."

"Sen niye uyandın?"

"Yengen susadı da ona su alacaktım."

Pamuk gülümseyerek abisine baktı. "Biliyor musun
abi, bence muhteşem bir eşsin."

Genç adam kız kardeşinin burnunu sıktıktan sonra
suyu bardağa boşaltıyordu ki aklına gelen şeyle kız kar-

değine döndü. "Dün gece odana geldim. Kolyen elinde kalmış. Onu daha önce görmüş gibiyim ama..."

Genç kız anbean vücuduna felç indiğini düşündü. Sessizce yutkunurken gözlerini abisinden kaçırdı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Çaresizce kıvranırken yengesinin mutfağa girmesiyle derin bir nefes aldı.

"Ooo, abi kardeş burada ne karıştırıyorsunuz bakalım?"

Kayra uyku mahmurluğuyla kocasına sarıldı.

"Hiçbir şey canım. Pamuk'a kolyesini soruyordum. Daha önce bir yerde görmüş gibiyim."

Kayra'nın uykusu bir anda açıldı. "Ateş altı üstü kolye. Tabi göreceksin. Kardeşinin sonuçta."

"Hayır, başka bir yerde görmüş gibiyim."

"Hayatım bence ben suyumu içeyim ve hemen yatalım."

"Tamam uykucu hanım."

Kayra suyunu içerken bir yandan da Pamuk'un minnet dolu bakışlarını kabul ediyordu. Herkes odalarına çekildiğinde Pamuk rahatladı. Şimdilik ucuz atlatmıştı.

Pamir Harzemşah güne çalan telefonun sesiyle başladı. Gözleri saate kaydığında sinirle söylendi ama ekrandaki ismi görünce güneş daha gökyüzünde doğmadan içinde doğdu. Telefonu yanıtladığında sevgilisinin heyecanlı sesini duydu.

"Günaydın canım."

"Günaydın Pamuk Şekeri'm."

"Sana bir iyi, bir kötü haberim var."

Pamir yataktan doğrulurken üzerindeki örtüyü attı.

"İyiden başla canım."

"Tamam."

"Ya da dur. Kötüyü alayım."

Pamuk kıkırdayarak elindeki kolyeye baktı. "Tamam, söyleyeceğim. Abim kolyeyi gördü."

Pamir birden yerinde dikleşti.

"Ama hiçbir şey söylemedi çünkü yengem idare etti."

"Nasıl yani?"

"İyi haber de bu işte. Yengem her şeyi biliyor artık."

Pamir gitgeller yaşıyordu. Kayra çok iyi bir destekçi olabilirdi ama nereye kadar? Genç adam derin bir nefes alırken Pamuk konuşmaya devam etti. "Yengem bugün görüşmek istiyor. İkimizle de..."

Saatine kaydı Pamir'in gözleri.

"Tamam öğlen yemeğe çıkabiliriz üçümüz."

"Tamam canım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bir tanem."

Telefonlar kapanırken genç adam başını yastığa attı. Bu saatten sonra uyku ona haramdı.

Ateş Mirzan evden bir türlü ayrılamıyordu. Karısından ayrılamıyordu daha doğrusu. Hele ki karnındaki minik tepecikten.

"Kayra sence cinsiyeti ne olacak?"

"Bilmiyorum hayatım. Sağlıklı olsun yeter şimdilik."

"Ama bir şey söylemelisin. Sen annesisin."

Kayra birden durdu. Anneydi o! Anne! Her kadının arzuladığı tek sıfat. Her kadının hissetmek istediği tek duygu. Kulaklarında çınladı küçük bir çocuğun sesi. Anne diyordu. En içten sesiyle en cıvıl cıvıl neşesiyle haykırıyordu. "Annecim!"

Sessizce yutkunduktan sonra kocasına döndü genç kadın. "Sen de babasısın."

İkisi de birbirlerine sarılırken aynı anda konuştular.

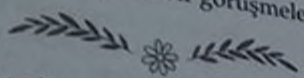
"Bence kız/ Bence kız."

Ateş karısına gülümseyerek baktı. Alnına bir öpücük

bıraktıktan sonra kulağına eğildi. "Seninle bir olmaya bayılıyorum."

Kayra kıkırdayarak kocasına gömüldü. "Ben de."

Ateş bahçedeki bu tatlı aşk dolu anlardan sonra zar zor arabasına bindi ve ofise geçti. Kayra ise hızlıca odasına çıktı. Öğlen çok önemli bir görüşmeleri vardı.

Ateş Mirzan ofise geldiğinde Kadir apar topar odasına girdi.

"Hayırdır Kadir? Bu ne telaş?"

"Giriş yaptı efendim. Bulut Demirci Antalya'da."

Genç adam sessizce adamına baktı. Giriş yapar yapmaz alınmasını istemişti.

"Eeee? Şimdi nerede?"

"Kaçtı."

"Ne demek kaçtı?"

"Daha biz ensesine yapışmadan adamları onu uçağın kapısından alıp kaçırmış."

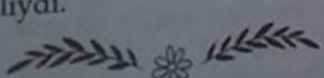
"Bravo Kadir! Bravo! Evin etrafındaki koruma sayısını arttır. Kayra'yı bizzat senin korumanı istiyorum!"

"Ama o benden korkuyor."

"Korkabilir. Benim de güvendiğim tek adamım sensin. Sessizce takıl peşine. Kendini fazla belli etme!"

"Peki efendim."

Ateş masasından kalkıp cama yaklaşırken Kadir yola çıktı. Kayra Mirzan'ı koruma görevi ona verilmişti ve o bunu başarmalıydı.

Pamuk ve Kayra buluşacakları kafeye geldiklerinde Pamir onları ayakta karşıladı.

"Hoş geldin Kayra."

"Hoş bulduk Pamir."

İki sevgili ne yapacaklarını şaşırdı önce. Sonra Pamir Pamuk'u kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Hoş geldin canım."

Pamuk bir şey diyemedi. Yanakları kızardıkça kızarıyordu. Sessizce yerine otururken Kayra Pamir Harzemşah'ı inceliyordu. Evet, komşusuydu ve üç günlüğüne de olsa patronuydu ama ne kadar tanıyordu ki genç adamı? Bir tek gözlerinde anlamı çok belli olan parıltı vardı. Sanki güneş Pamir'in gözlerine inmişti ve Pamuk'u aydınlatıyordu.

"Eeee, nereden başlayacaksınız çifte kumrular?"

Pamuk tam konuşacaktı ki Pamir onu durdurdu. Sevgilisini zor durumda bırakmak istemiyordu. Her şeyi en baştan o anlatacaktı ve öyle de oldu. Pamir Harzemşah her şeyi en baştan anlattı ama bu hikâyede Kayra'yı şaşırtan ne Pamir'in gizlice eve girip Pamuk'un odasına dalmasıydı ne de adamın görümcesine tatlı şantajlar yapmasıydı. Onun içindeki en büyük deprem Kadir ve Fatma'ydı. İkisi de biliyordu. Fatma'nın değil de Kadir'in bu ilişkiye tepkisiz kalması genç kadını şaşırttı. Pamuk yengesinin takıldığı noktayı biliyordu. Gülerek ona döndü.

"Kadir abi şaşırttı değil mi seni?"

"Evet."

"Eh, onun da ipini Fatma abla tutuyor."

Kayra bu olay karşısında neşeli bir kahkaha atarken cebinden telefonunu çıkartıp psikiyatrını aradı. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Kayra."

"Merhaba Ferit Bey. Rahatsız ettim ama acil bir durum."

"Neymiş acil olan?"

Genç kadın derin bir nefes alıp keyifle sırıttı.

"Size çok iyi bir hasta buldum."

17. Bölüm

Ben bir sana bütün, bir sana tamım.
Başkalarına hiç, eksik, az ya da yarım.
(Emre Gökçe)

"Bayanlar hadi!"

Aşk kocaman bir zamanı bir kadına ayırmanın en güzel adıdır. Ateş Mirzan da aşkı yaşıyordu. Merdivenlerden inen karısını görünce yüreğine güneş yeniden doğdu. Akşam Kadir'in ilk terapisi vardı. Bu yüzden genç adam karısını ailesine sabah götürmek istemişti çünkü hiçbiri bu terapiyi kaçırmak istemiyordu.

Kayra merdivenlerden inip kocasının yanına geldiğinde neşeyle gülümsedi. "Annemler bizi bekliyor. Kahvaltıyı hazırlamış bile."

Ateş karısının yanaklarını öptü ve onu kendine çekti. "Çok mu acıktın sen?"

"Kurt gibi."

Genç adam karısının dudaklarından hızlıca bir öpücük çaldı ve başını yukarıya kaldırdı. Kız kardeşi hâlâ gelmemişti. "Pamuk! Kaç saattir hazırlanamadın. Hadi güzelim, geç kalıyoruz."

"Geliyoruuuuuum."

Genç kız hızlıca merdivenlerden indiğinde abisinin kaşları çatıldı.

"Hayırdır, görücüye mi çıkıyorsun Pamuk? Bu ne güzellik?"

"Aman abi. İlk defa yengemin ailesiyle tanışacağım. Ondan."

"İyi bakalım."

Kayra görümcesinin haline gülerken hep birlikte arabaya bindiler ve Çetin Bey'in evine doğru yola çıktılar.

Araç durduğunda kendini ilk önce Pamuk dışarıya attı ve gözleri direkt sevgilisinin evine kaydı. Dünden beri konuşuyorlardı. Pamir'i balkonda görünce hafif bir şaşırdı. Abisi arabadan inince hemen bakışlarını Çetin Beylerin evine çevirdi. Hep birlikte eve girdiklerinde Canan Hanım ve Çetin Bey onları bekletmeden kahvaltı masasına aldı.

İlkbaharın tadını bahçede çıkarıyorlardı. Ateş karısına o kadar dalmıştı ki kız kardeşinin nereye baktığı fark etmiyordu bile. Kayra ise ayağıyla Pamuk'u dürtüyordu. Ateş lavaboya gitmek için yanlarından ayrıldığında Kayra hızlıca Pamuk'a eğildi. "Çok belli ediyorsunuz. Yakalanacaksınız."

"Abimin gözü senden başkasını görmüyor yengecim. Merak etme, yakalanmayız."

"Pamuk!"

"Tamam tamam."

Yengesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı genç kız. Masadaki kirlileri mutfağa taşıdılar hep beraber. Tüm aile içeri geçerken Pamuk'un sesiyle herkes ona döndü. "Ben biraz daha bahçede otursam olur mu?"

Ateş gülümseyerek kardeşine baktı. "Olur canım ama fazla kalma."

"Tamam abicim."

Kayra talaşlı gözlerle Pamuk'a baktı. Şu an gözü aşktan kör olmuştu ve bilinçsizce hareket ediyordu. Çabuk yakalanacaktı bu gidişle. Ona düşen vazife kocasını oyalamaktı. Öyle de yaptı genç kadın. İkindi saatine kadar

...asının dibinden ayrılmadı. Pamuk'u içeri çağıracak olsa durdurdu ama bir süre sonra babası tavır koyma-ya başlayınca gülümseyerek Çetin Bey'in yanına geçti Kayra...

Ahmet Ateş Mirzan karısını annesine getirdiğinden beri onun gülen gözlerinden gözlerini alamıyordu ve yeni yeni fark ediyordu Kayra'nın ailesine düşkünlüğünü. Derin bir nefes alırken aklına gelen şeyle telefonunu cebinden çıkardı. Bugün günlerden pazardı ve sabahtan beri Pamuk bahçeden içeri girmemişti. Onun dışarıya olan hasretini anlıyordu.

Babasıyla şakalaşmaya dalan karısını geride bırakıp bahçenin en ucuna gitti ve arkadaşını aradı. Telefon ikinci çalışta açıldı. "Alaz nasılsın kardeşim?"

"İyiyim sen nasılsın?"

"İyi. Hayırdır sesin yorgun geliyor?"

"Ufaklıkla oynuyordum, uyuyakalmışız."

Ateş derin bir nefes çekti ve gözleri karısına kaydı. Sadece dört ay sonra o da bebeğine kavuşacaktı. Karısıyla birlikte onu büyütecekti.

"Sen niye aradın hayırdır?"

Arkadaşının sorusuyla kendisine geldi genç adam. "Şey diyecektim. Nehir tepki vermedi değil mi günübirlik Antalya gezine."

Alaz neşeli bir kahkaha attı. En yakın arkadaşına karısının panter gibi üzerine atladığını söylemeyecekti. Hele ki o gecenin sonundan hiç bahsetmeyecekti.

"Hiç kızmadı. Gayet sakin karşıladı."

"Tamam o zaman. Daha fazla tutmayayım seni."

"Tamam. İstanbul'a dönünce haber et."

"Tamam. Zaten yakında döneceğiz. Haberin olur mutlaka."

"İyi bakalım. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ateş derin bir nefes alıp kafasını kaldırdığında Pamir Harzemşah'ı balkonda otururken gördü. Kendisine doğru bakıyordu. Hafif bir baş selamı verdi adama ama Pamir'in baş selamını almadığını fark edince kaşlarını çattı. Gözleri arkaya kaydığında kız kardeşini gördü. Bir eliyle telefonunu diğer eliyle de hiç çıkarmadığı kolyesini tutuyordu. Yüzünde de tatlı bakışlar vardı. Kaşları biraz daha çatılırken Pamuk'la göz göze geldi. Kız kardeşi birden kendini toparladı. Elindeki kolyeyi tişörtünün içine atarken bakışlarını kaçırdı. Gözleri Pamir'e kaydığında onun da başka yöne baktığını fark etti. Aklına gelen kötü düşünceleri hemen sildi.

Tam bahçeden içeri girecekti ki olanlar o an oldu. Beyninde şimşek gibi çaktı kolyenin modeli. Hatırladığı her bir anıyla dişlerini sıkarken kaşları daha fazla çatılıyordu. Ellerinin titrediğini fark etti. Kolyeyi nerede gördüğünü sonunda hatırlamıştı. Kız kardeşinin boynundan ayırmadığı o kolyeyi Pamir Harzemşah'a kendi elleriyle vermişti.

Beyninde birden yankılandı Pamir'in sesi. "Kız arkadaşıma aldım!"

Sessizce yutkunurken kız kardeşine kaydı gözleri. Bir eli yine kolyesine gitmişti. Diğer eli de telefondaydı. Pamir Harzemşah'ın evine bakıyordu. Sinir kat sayısı aklına gelenlerle anbean fırlarken karısının sesiyle kendine geldi. "Ateş iyi misin canım?"

Cevap veremedi. Ağzını açamadı. Cümleler dudaklarından bir türlü çıkmadı. Kayra'yı korkutmak istemiyordu.

"Ateş..."

Kayra'yı es geçip birden evden dışarı çıktı. Karısının peşinden geldiğini fark edince arkasını döndü. "Eve git!"

"Ateş ne oldu?"

İçindeki canavarı durduramıyordu Ateş. Derin bir nefes aldı. "Eve git Kayra. Ufak bir işim var!"

Genç kadın hiçbir şeyden habersiz eve geri dönerken Ateş, Pamir Harzemşah'ın kapısına dayandı. Çelik kapıyı tüm gücüyle yumrukluyordu. Yaşadığı şeyin ne olduğunu biliyordu. *"İhanet!"* Keskin bıçağı hissediyordu sırtında. Kapının açılmasıyla hizmetliyi kenara itti ve merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp Pamir Harzemşah'ın odasını buldu. Genç adam onu ayakta karşılamıştı. Ateş ise konuşmadı. Hiçbir şey söylemedi. Elinde biriken kuvveti Pamir'in yüzüne boşalttı. Genç adam sendeleyip geri gittiğinde kız kardeşinin çığlığını duydu.

"Abi dur!"

Pamuk abisinin ateş saçan gözlerini görünce korkuyla ağlamaya başladı. Ateş'in hiçbir şey umurunda değildi. Pamir'in karşılık vermemesi onu daha da çileden çıkartıyordu.

"Ne zamandır kız kardeşimlesin?"

Genç adam tam cevap verecekti ki yeni bir yumruk yüzünde patladı.

"Sana soruyorum ne zamandır?"

"Vurmayı kesersen anlatacağım."

Ateş gelen karşılıkla daha da hiddetlendi. Tam yeni bir yumruk atıyordu ki karısının çığlığıyla durdu. "Ateş!"

Arkasını döndüğünde Kayra'nın korkan gözleriyle karşılaştı. Oysa bu gözlerde korkuyu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Hızlıca Pamir'in üzerinden kalktı. Kayra'nın yanına gelip ona sıkıca sarıldı.

"Eve git Kayra'm, hadi."

"Sen de gel."

"Kayra lütfen."

"Sen de geleceksin. Ne diye gelip birden saldırdın Pamir'e?"

"Sonra anlatırım. Sen eve git hadi."

"Ateş..."

Genç adam karısına baktı. O kadar masumdu ki Kayra. Ateş derin bir nefes aldı.

"Onlar kötü bir şey yapmadı Ateş."

Ahmet Mirzan karısının dudaklarından çıkan cümleyle şaşkınlığa uğradı. Bedeni taş keserken kalbinde en büyük acıyı hissetti.

"Sen..."

"Ben biliyordum."

"Nasıl?"

"Ateş..."

Genç adamın kaşları her geçen saniye çatılırken karısından çekti bakışlarını.

"Eve git Kayra. Hemen!"

Kayra bir şey diyemedi. Eli karnında kaldı öylece. Çetin Bey'in uyarılarına da aldırış etmedi Ahmet Ateş Mirzan. Gözü öfkeden kararırken karısının odadan çıkmasıyla tekrar abandı Pamir Harzemşah'ın üzerine. Karısını korkutmasına sebep olduğu için bir yumruk daha attı Ateş yerde yatan adama. Pamir ise karşılık vermiyordu; çünkü vereceği her karşılıkla kurmak istediği bağlar elinde patlardı. Yarına yüzü çok kötü olacaktı ama geleceği buna bağlıydı.

Ateş Mirzan kız kardeşinin minik hıçkırıklarını duyunca geri çekildi. "Kız kardeşimden uzak duruyorsun."

Ahmet Mirzan Pamir'in üstünden kalkıp Pamuk'a yaklaştı. Elini uzattı hızlıca.

"Ver kolyeyi!"

"Hayır!"

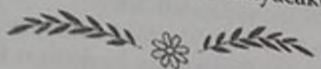
"Ver dedim sana Pamuk!"

"Hayır!"

Kız kardeşinin sesi daha da kısılırken onun kendisinden çok Pamir'e baktığını fark edince elini kolyeye uzattı. Hızlıca çıkartıp Pamir'e fırlattı.

Artık kız arkadaşın yok!"

Pamir yerden kalkarken kız kardeşini ve karısı alıp giden adama baktı. Bu kadar kolay pes etmeyecekti. Pamuk'u seviyordu ve onu bırakmayacaktı.

Evde ölüm sessizliği vardı. Koca bir bomba Ahmet Ateş Mirzan'ın Antalya'daki evine düşmüştü. Kayra uyurken Pamuk da kendini odasına kilitlemişti. Çetin Beylerden nasıl çıktıklarını bilmiyordu Ateş.

Oturduğu koltukta omuzları biraz daha çökerken eliyle yüzünü sıvazladı. Karısı ondan bir şey saklamıştı. Hem de çok önemli bir şey. Sırtında hançeri hissediyordu. Sanki bir şey durmadan ciğerini oyuyordu. Kız kardeşine de şaşırıyordu. Daha yeni uyanmıştı oysa.

Derin bir nefes alırken başını kaldırdı ve karısının ürkek bakışlarıyla karşılaştı. Dokunsan ağlayacak duruma gelmişti Kayra. Kollarıyla karnını sıkı sıkı sarmıştı. Sessizce yutkundu genç adam. Onu bu hale getiren kendisiydi. Bu yaşadığı şeyi hak etmişti. Sessizce yutkunduktan sonra başını öne eğdi. Kayra'nın temkinli adımlarla yanına yaklaşmasını içi yana yana izledi. Böyle olmamalıydı. Genç kadın hâlâ korkularını atamamıştı. Koltuk karısının ağırlığıyla çöktüğünde derin bir nefes aldı adam.

"Neden söylemedin Kayra?"

"Korktum."

Ateş'in çaresizliği yüreğine çöreklendi. Ömür boyu böyle mi olacaktı? Karısı korktuğu için her şeyi ondan saklayacak mıydı?

"Neden korktun? Benden mi?"

Kayra bir şey diyemedi. Kocasından korkmuştu. Tepkisinden korkmuştu. "Ona zarar vermenden korktum."

"O benim kız kardeşim Kayra."

"Olsun."

Ateş sıkıntıyla ayağa kalktı. Ellerini cebine attı ve kasana döndü. "Ona zarar vermezdim. Sana da vermem. enden korkma artık."

"Korkma deyince olmuyor Ateş."

Genç adam hızlıca karısının önünde eğildi. Ellerini uçlarının içine hapsetti. "Olsun Kayra. Ben korkma deyince korkma sen. Sana zarar vermem."

Genç kadının gözünden süzülen yaşı öpücükleriyle temizledi Ateş Mirzan. "Özür dilerim. Her şey için... Ölene kadar senden özür dileyeceğim."

Kayra sıkıca kocasına sarıldı. Ateş karısının sakinleşmesini bekledi. Kollarının arasındaki beden gevşeyince onu kendinden uzaklaştırdı. Tekrar Kayra'nın yanına oturdu. Sessizliğin içinde karısıyla sarmaş dolaş oturmak istiyordu ama Kayra buna izin vermedi. İçini kemiren soruyu dayanamayıp sordu.

"Şimdi ne olacak?"

Ateş derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey. Pamuk asla Pamir'le görüşmeyecek!"

Kayra tam ağzını açıyordu ki kocasının öpücükleri tarafından susturuldu. Bu tuzağa düşmeyecekti. Pamuk'u savunmalıydı. Dirayeti her geçen dakika düşerken kocasının geri çekilmesiyle ona baktı.

"Sana bir sürprizim var."

Bir kadına her şeyi unutturacak tek cümle buydu. Kayra'nın gözleri parlarken merakla kocasına baktı. "Ne?"

"Adı üstünde sürpriz. Vakti gelince öğreneceksin."

"Ama merak ederim."

"Merak et karıcım."

Ateş karısından son bir öpücük daha çalmıştı ki kapı çaldı. Fatma gelen kişiyi içeri aldığında Kayra neşeyle ayağa kalktı. "Hoş geldiniz doktor bey."

"Hoş bulduk Kayra. Hastamız nerede bakalım?"

Kayra gülerek Ateş'e baktı ve neşeyle cıvıldadı.
"Fatma Kadir'i çağır canım. Terapisi başlıyor."

Üzüntü... Hayal kırıklığı... Kızgınlık... Öfke...
Abisine karşı hissettiği tüm duygular bunlardı işte. Pamuk Mirzan hayatının en kötü gününü yaşamıştı. Hoş zaten yarısını da uyuyarak geçirmişti. Sessizce yutkunurken aynadaki aksine baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Eve girer girmez abisinin yüzüne bakmadan kendini odasına kilitlemişti ve hemen Pamir'i aramıştı. Genç adam ne kadar iyi olduğunu söylese de Pamuk inanmıyordu.

Ağlamaktan bir ara uyuyakalmıştı. Derin bir nefes alırken boşalan boynuna baktı. Eli istemsizce kolyesini aradı ama yoktu. Yeni bir hıçkırık dalgası daha boğazından fırlarken camdan gelen sesle yerinden kalktı. Temkinli adımlarla cama yaklaştı. Perdeyi açtığında kapkaranlık bir manzarayla karşılaştı. İçindeki üzüntüyle birlikte odanın sıcaklığı da Pamuk'a sıkıntı vermeye başladı. Genç kız balkon kapısını açıp kendini yatağa attı. Oysa bugün Kadir'in terapisini izlemek istiyordu. Abisine sinirli olduğu için hiçbir şey yapmadı. Örtüyü üzerine çekip gözlerini kapattı. Uyuyacaktı. Yoksa bugünün kâbusu asla bitmezdi.

"Derin bir nefes alın."

Kadir uzandığı koltukta derin bir nefes aldı. Kendisinin izlendiğinden haberi yoktu. Ateş, Kayra ve Fatma pür dikkat kapı ağzından onu izliyordu. Kadir'in arkası onlara dönük olduğu için genç adam her şeyden habersiz Ferit Bey'in dediklerini yapıyordu. Bu aldığı yirminci derin nefesti. Sanki biri sabrını sınıyordu.

"Derin bir nefes alın."

Kadir'in kaşları çatıldı. Elleri yumruk olmaya başlarken yeniden derin bir nefes aldı.

"Derin bir nefes alın."

Genç adam birden yerinden fırladı.

"Yeter ya! Başka bir şey de doktor."

Ferit elindeki saati bıraktı. "Yirmi saniye."

"Ne?"

"Öfkelenmeniz yirmi saniye sürdü. Çok kısa bir süre bu. Tekrar yatın."

Kadir tekrar başını koltuğa attı.

"Gözlerinizi kapatın."

Adam sinirle gözlerini kapattı.

"Öncelikle öfkelenmenizin sebeplerine bakalım. Size verdiğim kâğıdı çabuk doldurdunuz ve önceliğiniz gemelde Ateş Bey ve Fatma oluyor. Onlara bir şey olması ihtimali bile öfkelendiriyor sizi."

"Evet."

"Neden?"

"Neden mi?"

Kadir gözlerini açıp tekrar kalkacaktı ki Ferit'in alnına vurmasıyla kaşlarını çattı.

"Ayağa kalkmak yok. Gözlerinizi kapatın."

Doktor Ferit bir nebze de olsa Kayra'nın intikamını almak istiyordu. Genç kızın ona çaresizce geldiği gün hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu çünkü.

"Soruma cevap verin neden?"

"Çünkü onlar benim için değerli"

"Peki Kayra?"

"O da değerli."

"Neden şimdi değerli?"

"Çünkü..."

"Evet çünkü..."

Kadir tekrar yerinden doğrulacaktı ki alnına daha şiddetli bir tokat yedi.

"Kalkma!"

Genç adam sinirle tekrar uzandı koltuğa. Kayra ise gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Kadir'in çırpınışları ona keyif veriyordu. Ateş Mirzan ise en iyi adamına üzülüyordu. Kadir yirminci tokadı da alnına yediğinde Ateş artık kendini tutamadı ve karısıyla birlikte odadan çıktılar. Kendi odalarına geçtiklerinde Kayra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Müstahak ona."

Ateş sadece gülümsedi. Oysa Kadir'in yaptığı tek şey onun emirlerine uymaktı. Bir saat sonra tekrar aşağı indiklerinde genç çift Ferit Bey'i uğurladı. Kadir'in alnı kıpkırmızı olmuştu. Hiç kimseye bir şey söylemeden odasına çekildi adam. Kayra'nın birden yüreği sızladı. Fazla ileri gittiğini düşündü önce ama geçmiş aklına gelince omuzları dikleşti. Tedavi süreci boyunca Kadir'e acımayacaktı.

Ateş ve karısı odalarına çekildiklerinde ikisi de sessizce yatağa girdi. Kayra kocasının göğsüne sokulduktan sonra tavana bakmaya başladı. Ateş de karısını sıkıca sardı.

"Pamuk'a ne yapacaksın Ateş?"

"Hiçbir şey. Sadece artık kafasına göre dışarı çıkması yasak."

"Ama..."

"Kayra... O daha çocuk."

"Yirmi bir yaşında bir çocuk."

"Büyümedi henüz."

"Ateş..."

Kocasının sessiz kaldığını görünce başını çaresizce ona çevirdi. "Hata yapıyorsun."

"Belki evet, belki hayır ama şimdilik kararım bu Kayra."

Genç kadın kocasının üstüne gitmedi. Onu nasıl ikna edeceğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Şimdilik uyuyacaktı. Yarın ne yapacağına karar verirdi.

"Pamir."

Genç kız uykuyla uyanıklık arasında gidiyordu sanki. Gözleri açılmıyordu. Beyninin içinde devamlı sevgilisi dolanıyordu. Tüm hücreleri Pamir'i sayıklıyordu. Sanki şu an karşısındaydı ve morluklar içindeki yüzüyle ona gülümsüyordu. Genç kızın yüreği sızladı. Elini o yaralara uzatıp iyileştirmek istedi ama olmadı. Ruhu uykunun en karanlık yerine tekrar çekilirken yüzünde hüzünlü bir tebessüm oluştu. En azından rüyasında görebilmişti sevdiği adamı.

Sabah Kayra gözlerini telefonunun sesiyle açtı. Yatağından doğruldu. Arayan İpek'ti. Hızlıca çağrıyı cevapladı.

"İpek."

"Günaydın canım uyandırdım mı?"

"Ah hayır. Hayırdır sabah sabah?"

"Ya canım rahatsız ettim seni de ama ufak bir yardıma ihtiyacım var. Nişan kıyafeti bakmak için."

Kayra gülümseyerek yataktan çıktı. "Birlikte bakarız. Antalya'da mısın?"

"Evet."

"Tamam, öğlen buluşuyoruz o zaman."

"Tamam canım."

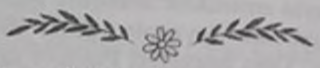
Kayra telefonunu kapattıktan sonra merakla kendisine bakan kocasına yaklaştı. "İpek'e nişan kıyafeti bakacağız."

"Hmm... Ne zaman?"

"Öğlen."

"O zaman biraz daha uyuyabiliriz."

Karısının itirazlarını kulak ardı edip onu kollarının arasına çekti Ateş Mirzan ve gözlerini tekrar kapattı. Bu son sınırsız uyuma saatleriydi. İstanbul'a gidince onu büyük bir iş curcunası bekliyordu.

Gözlerini araladığında hafifçe dudaklarını yaladı. Hava son günlerde çok fazla sıcaktı ve Pamuk'un bedeni bu sıcaklığı kaldıramıyordu. Kendini duşa atmak istedi. Bedenindeki terle birlikte sıkıntılarını da akşam gördüğü rüyayı da suyla birlikte akıtmak istiyordu. Pamir'in yüzü, yaraları hali gözünün önüne geldikçe gözleri doluyordu.

Üzerindeki örtüyü attı hızlıca. Uykulu bir şekilde banyoya girip aynada kendine baktı. Bitmiş bir vaziyetteydi. Yirmi dört saat geçmeden gözaltları çökmüş yeni yeni dirilmeye başlayan ruhu yeniden ölmüştü. Yüzünü yıkamak için avuçlarına su doldurdu. Başını hafifçe eğip suyu yüzüne çarptı. Biraz daha iyi hissetmişti kendini. Başını tekrar kaldırdığında ağzı şaşkınlıkla açıldı. Gözleri fal taşına dönerken sessizce yutkundu ve elini gerdanına götürdü. Dün abisinin koparıp aldığı kolye şu an boynunda tüm zarafetiyle sallanıyordu. Önce rüya gördüğünü sandı. Gözlerini açıp kapadı. Hâlâ kolye boynundaydı. Elini yavaşça değdirdi kolyeye. Gerçekten boynundaydı. İçine düştüğü bilinmezlikten onu telefonunun sesi çıkardı. Koşarak odasına geçti. Arayan Pamir'di. Heyecanla çağrıyı cevapladı.

"Pamir."

"Günaydın sevgilim."

Genç kızın sesi titredi. Oysa Pamir'in onu terk edeceğini düşünmüştü. "Günaydın."

"İyi misin?"
"İyiyim."
Eli yeniden kolyesine gitti.
"Kolyeyi sakla tamam mı?"
"Nasıl girdin eve?"
"Kolay olmadı ama Fatma sağ olsun. Ufak bir yardımı dokundu."
Genç kız gülümseyerek kolyesine daha sıkı sarıldı.
"Fatma'yı seviyorum."
"Ya beni?"
"Seni de seviyorum."
"Ne kadar?"
Genç kız kıkırdayarak bir eliyle tişörtünün eteğini buruşturuyordu bir yandan da sevgilisine cevap vermeye çalışıyordu. Kapısının kırılırcasına çalınmasıyla yerinden fırladı.
"Abim..."
"Tamam, sakin ol. Kapatıyorum şimdi ama sana ulaşacağım ben. Tamam mı canım?"
"Tamam."
"Seni seviyorum."
"Ben de seni seviyorum."
Telefonu hızlıca kapatıp yatağının üzerine attı Pamuk. Üzerine çeki düzen verdikten sonra kolyesini çıkarttı. Takı kutusunun içine koyup kapıyı açtı. Abisi kaşları çatık bir şekilde ona bakıyordu.
"Ne oldu abi?"
"Kiminle konuşuyordun?"
"Kimseyle."
Ateş hızlıca odanın içine girdi.
"Pamuk biriyle konuştuğunu duydum."
"Yanılmışsın."
"Emin misin? Bir bakalım istersen."
Genç kızın telefonunu alıp gelen aramalara baktı. Gördüğü isim karşısında kan beynine çıktı. Tam kız kar-

deşine dönmüştü ki kapıda karısını gördü. Hazırlanmış bir şekilde ona bakıyordu.

"Sen işe gitmiyor muydun Ateş?"

"Gidiyorum canım."

Pamuk'un telefonunu cebine attı ve kız kardeşinin itirazlarına aldırış etmeden karısını öpüp evden çıktı.

Pamuk yaşadıklarına şaşırıyordu. Abisi resmen kör gibi davranıyordu. Kayra genç kızı sakinleştirdikten sonra cebinden telefonu çıkarttı.

"Konuşmak ister misin Pamir'le?"

"Yenge neden böyle yapıyor abim?"

"Seni kıskanıyor ama alışacaktır. Ben onu ikna edeceğim."

"Emin misin?"

"Değilim ama elimden geleni yapacağım."

Kayra Pamuk'a güven verircesine elini sıktı.

"Sen bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet. İpek'le buluşacağım. Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır. Evde oturup abimi protesto edeceğim."

Kayra gülerek Pamuk'un saçlarını okşadı. "O zaman sana iyi protestolar."

Kayra belini tutarak ayağa kalktı. Pamuk yengesinin bu hallerine bayılıyordu.

"Cinsiyeti ne zaman belli olacak bu yumurcağın ya?"

"Bu haftaki doktor kontrolünde."

"Oho, desene veliaht belli olacak."

Kayra gülerek Pamuk'u öptü ve peşindeki Kadir'den habersiz arabaya bindi. Şoföre gideceği yeri söyledikten sonra gözlerini kapatıp karnını okşadı. Mutluydu. Bebeğinin cinsiyetini üç gün sonra öğreneceklerdi.

Ateş ofise geldiğinde direkt sekreterini aradı. Yavaş yavaş istediği hazırlıklar tamamlanıyordu. Derin bir ne-

kes aldıktan sonra cebindeki telefonu çıkarttı. Kız kardeşinin mesajlarına girdi. Hep Pamir'le mesajlaşmıştı. Okuduğu her cümlede beyninden vurulmuşa dönüyordu. Pamir Harzemşah'ın yazdığı her cevap kanına dokunuyordu. Bir kusur arıyordu. Bir tane hata. Tek bir hatayla Pamir'i alaşağı edebilirdi. Ama adam inatla kardeşini ne kadar çok sevdiğini yazmıştı. Hatta bazı yerlerde kendisinden bahsedildiği de olmuştu. Okuduğu her mesajda başından aşağı kovalarca kaynar su dökülüyordu. Bu ilişkiyi sadece karısı değil yardımcısı Fatma ve en iyi adamı Kadir de biliyordu. Kadir'e sinirleniyordu en çok ama mesajlarda aşağı doğru indikçe Kadir'in neden bu ilişkiye göz yumduğunu anladı. Şimdi Kadir'i çağırsa ve gücü tükenene kadar dövse neye yarayacaktı? Öfkeden kararmak üzere olan bilincini durdurdu. Bu sefer hata yapmayacaktı Ateş Mirzan. Karısından biliyordu hatalarının sonucunu. Kız kardeşi için daha temkinli ve sınırlayıcı bir yol izleyecekti.

Ciğerlerine bir türlü havayı yetiremiyordu adam. Burnunun ucundaki olayı görememişti. Telefonu kenara koyduktan sonra Serkan'ı çağırdı yanına. İki dakika sonra kapısı açıldı.

"Gel Serkan."

Karşısındaki adam güvenilirdi. Şimdiye kadar bir yanlışını da görmemişti. Aldığı soluğu verirken adamın gözlerinin içine baktı.

"Pamuk'u koruma görevi sende. Nereye gidiyor, ne yapıyor, kiminle buluşuyor her şeyi bilmek istiyorum. En azından İstanbul'a gidene kadar. Burada çok gözetim altında tutamıyorum."

"Peki efendim. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Yok çıkabilirsin."

Serkan odadan çıktıktan sonra koltuğuna yaslandı. Önündeki dosyaları inceledi. Tam eline telefonu alacaktı ki kapısı hızlıca açıldı. Geleni görünce gözlerini devirdi.

"Neden şaşırmadım acaba?"

Yerinden kalkıp arkadaşı Fırat'ı karşıladı. İki arkadaş birbirlerine sıkı sıkı sarıldıktan sonra Fırat Ateş'in karşısına oturdu.

"Ne yaptın bakalım. Kayra ne durumda?"

"İyi. Yani elimizden geleni yapıyoruz işte. Sen ne yaptın bakalım?"

"Dediğin her şeyi yaptırıyorum işte. Oteli oldukça hızlı bir şekilde hazırlamaya çalışıyoruz."

İki arkadaş gülerek neşeli bir sohbete daldılar. Fırat zamanın ilerlediğini fark edince yerinden kalktı. "Gideyim artık."

Ateş gülerek arkadaşına baktı. "İyi bakalım. Görüşürüz sonra."

"Tamam."

Fırat odadan çıktıktan sonra Ateş telefonunu eline aldı. Tam yeniden karısını arayacaktı ki Kadir'in onu aradığını gördü. İçine birden sıkıntıların en büyüğü düştü.

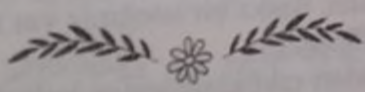
"Efendim Kadir."

"Ateş Bey bir problemimiz var."

Genç adamın aldığı soluk boğazında takılı kaldı. "Kayra iyi mi?"

"Emin değilim."

Genç adam için zaman durdu. Gökyüzünün tüm yıldızsız karanlığı yüreğine çöktü ve Ateş Mirzan en iyi adamının her kelimesinde öldü. Elleri titredi önce sonra kalbi. Hüzün yağmur bulutu olup yağdı tepesinden. Kayra'ya gitmeliydi. Hem de hemen. Yoksa kaybolacaktı onsuzlukta.

"Oy benim küçüğüm. Büyüdün mü sen?"

Kayra gülerek arkadaşına bakıyordu. Geldiğinden

beri karnından elini çekmemişti ve devamlı bebeğiyle konuşuyordu.

"Nişan kıyafeti bakacağız sanıyordum."

İpek'in yüzü düştü birden. Kayra arkadaşının düşen yüzüne baktı merakla.

"Ne oldu?"

"Semih'i atlatamadım."

"Ne demek atlatamadım."

"Seninle kıyafet bakacağımı anlamış. Kesin talimatı var. Onsuz bakmayacağım."

"Nedenmiş o?"

"Açık saçık alırım diye korkuyor."

Kayra gülerek İpek'e baktı. Ciddi anlamda Semih arkadaşını seviyordu; çünkü geçmişe gittiğinde Semih'in hiç böyle takıntılarını görmemişti.

"Kaldık mı yani burada?"

"Seni de yordum ama sen arabadan indiğinde aradı beni de."

"İyi oldu boş ver. Temiz hava rahatlattı. Hem seni de görmüş oldum. Nasılsın?"

"Heyecanlıyım."

Kayra buruk bir tebessümle arkadaşının heyecanına ortak oldu. İsteme töreni olmamıştı. Nişanı olmamıştı. Düğünü olmamıştı. Eli bomboştu Kayra'nın. Geçmişi bomboştu. Çocuğuna anlatacağı aşkı bomboştu. İpek soluklanmak için durduğunda Kayra gülümseyerek onun elini sıktı.

"Sakin ol İpek. Hiçbir sorun çıkmayacak inşallah."

"İnşallah canım."

İki arkadaş güzel muhabbetlerini sonlandırdıktan sonra Kayra yavaşça kalktı.

"Nişana kesin geliyorsunuz değil mi?"

"Ben gelmeyi istiyorum ama biliyorsun Ateş'i."

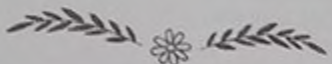
İpek hüzünle yüzünü düşürse de Kayra'nın yapabileceği bir şey yoktu. İki arkadaş birbirine sıkı sıkı sarıldı.

Kayra şoförünü aradıktan sonra telefonunu çantasına attı. Araç önünde durduğunda son bir kez İpek'e el salladı ve arabaya bindi. Saçlarını geriye atarken neşeyle cıvıldadı.

"Eve gidelim Sait."

Bakışlarını şoföre çevirdiğinde yüzündeki tebessüm anbean soldu. Bedeni korkuyla titrerken sessizce yutkundu.

"Bulut..."

Kayra korkuyordu. Karşısında Bulut'u beklemiyordu. Hele ki gözaltları şişmiş bir Bulut hiç beklemiyordu. Elleriyle karnını saklarken sessizce yutkundu. Koca bir kâbusun içinde kalakalmıştı. Bedeni titrerken telaşla konuştu.

"Senin ne işi var burada?"

Bulut dikiz aynasından Kayra'ya bakıyordu. Hamilelik çok yakışmıştı genç kadına. Gülümsemeye çalıştı adam ama olmadı. "Fırsatları değerlendirme diyelim."

"Se... Sen nasıl? Beni... Nereye götürüyorsun?"

"Korkma kötü bir yere değil. Sadece o kocandan intikam alacağım o kadar."

Kayra karnına daha sıkı yapışırken gizlice telefonunu çantadan çıkartmak istedi ama Bulut ondan önce davrandı. Kolunu arkaya atıp çantayı aldı. Aracı sağa yaklaştırıp yavaşlayarak çantayı çöpe attı ve tekrar gaza yüklendi.

"Dur bakalım güzelim. Daha yeni başlıyoruz."

Kayra'nın gözünden bir damla yaş düşerken korkuyla Bulut'a baktı. Adamın gözlerinde delilik vardı. Hırs vardı. İntikam vardı. Bir anda genç kadının aklına kocası geldi. Daha yeni barışmışlardı oysa. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülürken Bulut'un sesiyle kendine geldi.

"Kahretsin! Nereden çıktı bu adam!"

Gözleri direkt arkaya kaydı ve ilk defa Kadir'i gördüğüne sevindi. Yüreğine umut tohumları saçıldı. Gözlerindeki yaşları hızlıca silerken Bulut'a döndü. "Burada bırak beni. Söz veriyorum Kadir'i durdururum."

"Bu o kadar kolay değil Kayra. Gerekirse seni de kendimle ölüme götürürüm!"

Kayra korkuyla Bulut'a baktı. Ciddiydi Bulut ve Kayra bu ciddiyetten çok korkuyordu.

Kadir Kayra'nın peşine takıldığından beri kaşları saptıkları her kavşakta çatılıyordu. Nereye gittiklerini hesaplamaya çalışıyordu ama beceremiyordu da. En sonunda dayanamayıp telefonunu çıkardı. Direkt Sait'i aradı. Karşı taraf telefonu ilk başta açmadı. İkinci aramasını da geç cevapladı.

"Niye açmıyorsun telefonunu Sait! Nereye gidiyorsunuz!"

"Abi..."

"Söylesene oğlum. Nereye gidiyorsunuz?"

"Abi arabayı ben kullanmıyorum."

Kadir'in anbean öfkeyle kızaran yüzüne karşılık sesi oldukça soğuk çıkmıştı. "Ne oldu?"

"Bulut. Abi o kullanıyor. Arkamdan saldırdı bir anda. Karşılık veremedim."

"Allah kahretsin!"

Kadir telefonu hızlıca kapattıktan sonra önündeki aracın yavaşladığını fark etti. Şoför tarafından atılan çantayı görünce iyice delirdi. Ateş Mirzan'ı aramalıydı. Hem de hemen! Patronunun numarasını çevirdi Kadir. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Efendim Kadir?"

"Ateş Bey bir problemimiz var."

Kadir karşıdaki bir anlık sessizlikten sonra Ateş Mirzan'ın sesini yeniden duydu. "Kayra iyi mi?"

"Emin değilim."

Sesler kesildi birden. Patronunun sakinleşmeye çalıştığını fark etti Kadir. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Ateş'in kan kokan sesini duydu.

"Neredesiniz?"

Kadir yeri tarif ettikten sonra arabasına biraz daha hız verdi. Bulut'tan korkmuyordu. Onun bir şey yapamayacağını da biliyordu. Babası gibi içten pazarlıklı bir herifin oğlu ne kadar cesur olabilirdi ki? Kaşlarını çatarken dünkü terapinin acısını çıkartacak birini bulmuştu sonunda. Arabasını daha da hızlandırdıktan sonra önündeki aracın önünü kesti. Dağ yolunda bir tek ikisi kalmıştı. Sağ taraf tamamen uçurumdu.

Kadir aracından inip belindeki silahı çektiğinde Bulut'un da araçtan hızlıca inip arka taraftan Kayra'yı çıkartmasına şahit oldu. Bulut genç kadının hamileliğini göz ardı edip sürükleyerek uçurumun kenarına getirdi. Kadir öfkeliydi. Kadir sinirliydi. Kadir aslında korkuyordu. Kendisine emanet edilen iki can da şu an tehlikedeydi.

"Bulut, bırak Kayra Hanım'ı!"

Karşı taraftan cevap yerine sesli bir kahkaha geldi. "Bırakmazsam ne yapacaksın ki!"

Kadir öfkeyle bir adım atmıştı ki Bulut Kayra'yı uçuruma doğru çekti. Genç kadın korkuyla çığlık attı. Beğini kaybetmek istemiyordu. Ona kavuşup babasıyla büyütmek istiyordu. Kayra korkuyordu, bedeni zangır zangır titriyordu. İçinde bir yerlerde fırtınalar boy gösterdi. Bir eli karnındaydı. Gözünden akan yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı. Yüreği ağzından fırlayacaktı. Arkasındaki uçuruma baktıkça başı dönüyordu. Midesindeki bulantı arttıkça Kayra'nın titremesi de artıyordu. Kâbus yaşıyordu. En büyük kâbusu yaşıyordu hem

de. Ateş'i görmeye ihtiyacı vardı. Kocasını görse sanki kâbusundan uyanacaktı. Ağlamaları hıçkırığa dönüştüğünde Bulut'un ona baktığını fark etti.

"Ağlama! Merak etme. Şimdi Kadir çekilecek ve biz gideceğiz!"

Bulut bakışlarını Kadir'e çevirdi.

"Değil mi Kadir?"

"Çok mu uyuyorsun sen?"

Bulut Kadir'in dalga geçen ses tonuyla daha da sinirlendi. Sinirle koluna yapıştığı kadını biraz daha itti.

"Bir deli sen değilsin Kadir. Uzaklaşmadığın her dakika Kayra'yı ölüme sürüklüyorsun."

Kadir Bulut'un gözlerindeki deliliği gördü. Kafasının duman olduğu da gözlerinin altındaki halkalardan belliydi. Sinirle ellerini yumruk yaptı. Bir adım geri çekilmişti ki Kayra'nın hıçkırığını duydu.

"Gitme Kadir."

"Sakin olun Kayra Hanım. Bir yere gitmiyorum. Siz de bebeğiniz de kurtulacaksınız."

Umutla gülümsedi genç kadın. Kolunu Bulut'tan kurtarmaya çalıştı ama olmadı.

"Kayra Hanım durun!"

Bulut hırsla Kayra'yı sarstı.

"Rahat dur!"

Kadir'in varlığını önemsemeden Kayra'nın kollarına yapıştı. Kadının sırtı uçurum tarafındaydı.

"Ateş Mirzan'ın karısı Kayra Mirzan ve onların çocukları."

Bulut'un bakışları Kayra'nın karnına kaydı. "Ben mutlu olmadıysam Ateş de olmayacak."

"Bulut yapma. Dur lütfen."

Kayra'nın sesi titrerken bedeni sallanıyordu. Bulut öfkeliydi, hem de çok öfkeliydi. İçine girdiği bir buhran vardı ve çıkamıyordu. Kayra'yı istiyordu bir yanı ama karnındaki bebek onu engelliyordu.

"Bitecek bu iş! Hemen!"

Bulut derin bir nefes alıp Kayra'yı uçurumdan ittirirken genç kadının çığlığı dağı inletti. Yürekleri dağladı. Kadının gözleri korkuyla kapandı. Bedenin boşlukta uçmasını bekliyordu. Hatta kollarını karnına sarmak istiyordu ama yine başaramıyordu. Yüreği ağzında atarken gözlerini yavaşça araladı. Kollarından biri tutuyordu evet ama bu Bulut değildi. Kadir korkulu gözlerle ona bakıyordu ve sıkı sıkı kollarına yapışmıştı. Bulut ise yerde yatıyordu. Gözlerini kapattığı o anda neler olduğunu kestiremedi. Bedeni tekrar dikleşirken birden dizlerinin üzerine çöktü. Kadir ne yapacağını bilmiyordu.

"Bebeğim..."

"İyisiniz, ikiniz de iyisiniz Kayra Hanım."

Kadir Kayra'yı ayağa kaldıramadı. Genç kadın kilitlenmiş bir şekilde yerde oturuyordu. Kollarıyla karnını sarmıştı.

"Ateş?"

"Birazdan gelir."

Cümlesi biter bitmez bir araba durdu yanlarında. Ateş arabasından fırlayıp karısının yanına geldiğinde onu sıkıca sardı. Bedenini göğsüne bastırırken Kayra'nın saçlarını kokladı. Yol boyunca beyninin içinde bir sürü kötü senaryo kurmuştu ve şimdi görebildiği tek şey korkan karısıydı. Yüreği paramparçaydı adamın. Karısını görünce tüm parçalar ilk günkü gibi olmuştu. Ölümün eşiğinden dönmüştü Ateş Mirzan. Karısına bir şey olması ölüme eş değerdi çünkü. İkisi de konuşmadı. Hareket etmedi. Ateş nefes aldıysa karısı nefes verdi. Kayra kortuysa kocası titredi. Genç adam kendinin sakinleştiğinden emin olduktan sonra Kayra'yı kucağına aldı.

"Tamam canım. Geçti."

"Ateş çok korktum."

"Tamam bir tanem, sakin ol."

Ateş Kayra'yı arabaya bindirdikten sonra Kadir'in yanına geçti. "Alev sana bir dosya gönderecek. Onunla birlikte Bulut'u alıp polise götür. Gerisini Mehmet'in içerideki adamları halledecek."

"Peki efendim."

Kötü bir şey yapmamak için bir sürü karar almıştı Ateş. Bunlardan biri de Bulut'a zarar vermeden onu polise bırakmaktı. Bu yüzden hızlı hareket edip yerde yatan adamı görmezden gelmeye çalıştı. Gözleri karısındaydı. Yorgun bir şekilde duruyordu. Hâlâ gözlerinde yaş vardı. Dişlerini sıktı adam. Bedeni bu kadar öfkeye karşı duramıyordu. Karısından akan her damla Ateş'in damarlarını yakıyordu.

Kadir'in Bulut'u yerden kaldırmasına izin vermedi. Birkaç yumruktan bir şey olmazdı. Arabanın açtığı kapısını kapatıp Kayra'ya son kez baktı. Gözleri kapalıydı. Uyumadığını biliyordu. Kayra'nın görmek istemediği için gözlerini kapattığını hissediyordu adam. Bulut'un yanına gelip var gücüyle indirdi yumruklarını. Kadir'in onu durdurmasını engelleyip son bir tekmeyi de adamın karnına savurduğunda içindeki öfkenin biraz dindiğini fark etti. Pişmanlık hissetmiyordu. Ömrü boyunca pişman olmayacağı tek şey belki de Bulut'u dövmekti.

Kadir Bulut'u alıp giderken Ateş arabasına bindi. İkisi de konuşmuyordu. Kayra sağ tarafa bakamıyordu. Midesindeki bulantı yavaş yavaş geçerken karnında hissettiği sancıyla yüzü buruştu. İkinci sancıda küçük bir çığlık attı.

"Kayra ne oldu?"

Ateş panikle karısına baktı.

"Bil-miyorum. Sancı. Ah… Sancı. Ateş doktor!"

Ateş Mirzan arabayı çalıştırıp kendini en yakın hastaneye attı. Derin derin nefesler alıp veren karısını kucağına aldı. Gün içinde yaşananlara inanamıyordu. Beynini delip geçiyordu her şey. Kayra'yı odaya aldıklarında

koltuklardan birine çöktü. Dört saat içinde bütün organlarıyla birlikte ruhu da yaşlanmıştı. Eliyle gözlerini ovuşturdu. Karısı içerideydi ve doktorlar hiçbir şey demiyordu. Hiç kimseye de haber etmemişti. Derin bir nefes aldı. Gözlerinden yaşların süzüldüğünü fark etmedi bile. Az kalmıştı karısını kaybetmesine. Çok az...

Ayağa yeniden kalktığında doktor muayene odasından çıktı.

"Durumu nasıl doktor? Karım iyi mi?"

"Merak etmeyin iyi. Düşük tehlikesi yok. Sadece korkunun verdiği bir gerginlikle kasılma yaşamış."

Ateş derin bir nefes alırken yüreğinin rahatladığını hissetti.

"Eşinizi görebilirsiniz."

Ateş içeri girdiğinde yüzü hüzne bulanan karısıyla karşılaştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Yavaşça yaklaşıp onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Yapabileceği tek şey buydu. Kayra'nın derdini alacaktı. Sıkıntısını içine çekecekti. Bir eli yavaşça karısının karnına gitti.

"İyisiniz canım."

"İyiyiz."

Kayra günün verdiği yorgunlukla gözlerini kapatırken Ateş derin bir nefes aldı. Karısının hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktı. Buna herhangi birine musallat olmak da dâhildi. Bu yüzden Bulut'u Mehmet'e havale etmişti. Genç adam tam karısının saçlarını kokluyordu ki Kayra'nın yumuşacık sesini duydu.

"Cinsiyetini söyledi doktor."

Ateş birden yerinden fırladı. O kadar kötü bir günün üstüne bu haber ilaç gibi gelmişti.

"Neymiş? Kız değil mi?" Genç adam parıldayan gözlerle Kayra'ya baktı.

"Söylemem."

"Neden?"

"Sen de sürprizini söylersen söylerim."

Ateş gülerek karısına baktı. "Benim sürprizim iki gün sonra."

"Neden iki gün?"

"Öyle işte. Şimdi bebeğimizin cinsiyetini söyler misin karıcım?"

Ateş karısının bedenini altına alırken gün içinde ilk defa huzurla gülümsedi.

"Iıh! Söylemeyeceğim. Senin sürprizine karşılık bebeğimizin cinsiyeti."

Ateş gülerek karısına eğildi ve dudaklarına en masum öpücüğünü bıraktı. Doyasıya öptü karısını. Hastane odası olması önemli değildi. Ne durumda oldukları da önemli değildi. En içten öpücüklerini akıttı Kayra'nın dudaklarına. Genç kadın hevesle kocasına karşılık verirken Ateş yavaşça çekildi.

"Cinsiyeti ne karıcım?"

"Sürprizin ne kocacım?"

İkisi de zor günün ardından neşeli bir kahkaha attı. Doktor çıkış işlemlerini onayladıktan sonra karı koca evlerine geçtiler. Olaylardan kimsenin haberi yoktu ve ikisi de ortak bir karar almıştı. Bu olayı hiç kimse bilmeyecekti. Kayra mutfağa geçip bir bardak su içerken Ateş de onunla birlikte inmişti mutfağa. Karısı nereye gidiyorsa o da oraya gidiyordu. Kayra bardağı bıraktığında Kadir mutfağa girdi. İkili karşı karşıya geldiklerinde Ateş sessiz kalmayı tercih etti. En iyi adamıyla karısının iyi anlaşması onun için büyük bir nimetti. Kadir mutfakta Kayra'yı görünce çıkacaktı ki onun sesiyle durdu.

"Kadir..."

"Buyurun Kayra Hanım."

"Ben... Yani biz..."

Genç kadının karnı eline gitti. Gözleri doldu. Kadir'in önüne geldi.

"Bizim hayatımızı kurtardın. Teşekkür ederiz."

"Benim görevimdi."

"Değildi. Herkes seçiminde özgürdür. Yapıp yapmamakta özgürdür."

"Ben..."

"Sen bana zarar verdin evet ama bizi kurtardın. Teşekkür ederim Kadir. Çok teşekkür ederim."

Kayra Kadir'in elini sıktı var gücüyle.

"Teşekkür ederim."

Kadir gülümseyerek Kayra'ya baktı. "Ben teşekkür ederim Kayra Hanım. Çok teşekkür ederim."

Kadir gülümseyerek mutfaktan çıkarken Kayra'nın sesiyle geri döndü.

"Bu terapinin bittiği anlamına gelmez Kadir."

Genç adam gülerek Kayra'ya baktı. "Onu da hallederiz inşallah."

Kayra kıkırdayarak kocasına döndü. İkisi de odalarına geçmeden önce Pamuk'a baktı. Genç kız mışıl mışıl uyuyordu. Kayra yatağa girer girmez Ateş karısını kollarının arasına aldı. Saçlarına minik minik öpücükler kondurdu.

"Çok korktum kadın. Saçının teline zarar gelecek diye çok korktum."

"Ben de korktum."

Kayra kocasına iyice sokuldu. "Unutalım her şeyi Ateş."

"Unutalım canım."

Kayra tam gözlerini kapatıyordu ki kocasının sesiyle başını kaldırdı.

"Yarın terzi gelecek canım."

"Niye?"

"Sana güzel hamile kıyafetleri dikmek için."

"Ama..."

"İtiraz istemiyorum."

Kayra derin bir nefes alırken Ateş'e cevap vermedi. Şu an kocasıyla uğraşamayacak kadar bitkindi. Ateş'in nefesini kulağında elini de tişörtünün içinde hissettiğin-

de kapanmak üzere olan gözleri yeniden açıldı. Kocası-
nın eli karnının üstünde kalmıştı.
"Cinsiyeti ne bebeğimizin karıcım?"
Kayra kıkırdayarak Ateş'in yanağını öptü.
"Sürprizin ne kocacım?"
Genç adam gülerek karısını kollarının arasına hapset-
ti. İkisi de yorucu bir günün ardından uykuya dalarken
Ateş iple iki gün sonrasını çekiyordu.

18. Bölüm

Nedir senin gerçeğin?
Aşk kime yakışır? Vuslat kime?
Canı, seni çekene mi?
Senin için canından vazgeçene mi?
(Emre Gökçe)

Günlerin peşi sıra geldiği zamanlardan birindeydi Kayra. Karnı hızla büyürken evin içindeki hazırlıklar dikkatini çekmeye başlamıştı. Bir şeyler dönüyordu ama kestiremiyordu bir türlü. Kocası da her sabah çıkıp akşam o uyurken geliyordu eve. Pamuk ise kapalı kutuydu. Kayra ne zaman Ateş'ten konu açmak istese sözü Pamir'e getiriyordu ve sonra da konu konuyu açıp gidiyordu. Hele son zamanlarda günde iki kere onu ziyarete gelen terzi yüzünden çileden çıkmak üzereydi.

Derin bir nefes aldı genç kadın. Bugün sabah da aynı şey olmuştu. Güneş gökyüzüne doğarken yüreği karanlığa gömülmüştü. Kocası yine erkenden çıkmıştı evden. Elini karnına götürürken gözünden bir damla yaş süzülüp gitti. Beyninin içi farklı farklı hikâyeler yazmaya başlamıştı. Hamile olduğu için ve Ateş'i sevmek dışında hiçbir ihtiyacını karşılamadığı için kendisini aldatma ihtimali hikâyesine son verirken başını hüzünle kaldırdı yastıktan. Farkında olmadan geriliyordu ve bu gerginlik bebeğine yansıyordu.

Dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Karnında Ateş'le kendisine ait bir tohum vardı ve onun boy vermesini birlikte izleyeceklerdi. Bir ömür boyu hem de.

Yataktan kalkıp kendini banyoya attı. Sıcak bir duşa asla ama asla hayır diyemiyordu bugünlerde. Her su tanesi başından akıp karnından süzülürken hüzünle karışık bir neşeye bulandı.

"Hayırdır küçüğüm çok mu güzel geldi su?"

Karnındaki hareketlenmeyle bir anda durdu. Bugüne kadar bebeği hiçbir konuşmasına tepki vermemişti. Şimdi ise Kayra karnının içindeki minik şeyin döndürünmaların olduğunu gördü. Duşun içinde kalakaldı. Bu anı kocasıyla paylaşmayı o kadar çok isterdi ki. Gözlerinden dökülen sevinç gözyaşları sıcak suya karıştı. Bir anda kendini banyodan dışarı attı. Üzerine havlusunu aldıktan sonra odasına geçti. Ne olursa olsun kocasının yanına gidip bebeği hareket edene kadar onun yanından ayrılmayacaktı. Üzerindeki havluyu düzeltirken kapısı pat diye açıldı. Gözleri korkuyla açıldı Kayra'nın.

"Pamuk!"

"Yenge. Oh süper ya! Duşunu almışsın. Üzerini değiştir hemen."

"Neler oluyor Pamuk?"

"Sürpriz!"

Kayra gözlerini devirdi. Bu sürpriz iyice canını sıkmaya başlamıştı. Oysa sürprizler genelde merak edilirdi. Heyecanlandırırdı.

"Hadi yenge!"

"Tamam tamam geliyorum."

Kayra Pamuk çıktıktan sonra derin bir nefes aldı. Sonunda sürpriz günü gelmişti. Artık kocasına bebeklerinin cinsiyetini söyleyeceği gün de gelmişti. Üzerini değiştirip önden düğmeleri olan bir elbise giydi. Ayaklarına da sandaletlerini geçirdikten sonra saçlarını kurulamadan odadan çıktı. Ağır adımlarla aşağı indiğinde gergin bir şekilde sağa sola giden görümcesini gördü. Gülerek ona baktı.

"Hayırdır Pamuk? Niye gerginsin?"

Pamuk yengesini görünce tüm gerginliği yerini neşeli bir mutluluğa bıraktı.

"Artık gergin değilim yenge."

Kayra görümcesinin davranışlarına bir anlam yükleyemiyordu. Artık hiçbir şeyi sorgulayamayacaktı.

"Evet küçük hanım. İndim aşağı. Şimdi ne olacak?"

"Çetin Amcalara gideceğiz."

"Bu muydu sürpriz? Annemlere gitmek miydi? Daha dün oradaydım."

Kayra Pamuk'un yüzündeki tatlı sinsiliği göremedi. Yüzü asık bir şekilde evden çıktı. İkisi de arabaya bindikten sonra şoför onları Çetin Bey'in evine götürdü. Kayra Pamuk'a kırılmanın verdiği duyguyla hızlıca arabadan inip evin kapısına geldi. Tam zile basacaktı ki kapı bir anda açıldı. Annesi hızlıca onu içeri soktu. Genç kadının gözleri merakla açılırken beyninin içinde bin bir çeşit soru sıraya geçmişti bile.

"Neler oluyor Allah aşkına ya!"

Canan Hanım kızının bu meraklı haline gülerken onu oturma odasına götürdü. Kayra birden durdu. Oturma odasının içindeki bu kalabalığın sebebini merak ediyordu.

"Anne?"

"Hiçbir şey sorma küçük hanım."

Kayra annesiyle Pamuk'a baktı. İkisinin de bir şey söylemeyeceğini fark edince çaresiz oturma odasının ortasına geldi. Bir anda arkasında duyduğu sesle geri döndü.

"Demek bugünün prensesi geldi?"

Kayra karşısında gördüğü iri kıyım bir adamdan bu kadar ince bir sesin çıkacağını hayal bile etmemişti ve tabi üzerine giydiği bu uzun elbiseyi de hayal etmemişti. Hele parmaklarındaki o yüzükleri hiç hayal etmemişti. Gözleri irice açılırken ne diyeceğini şaşırdı. Ruhunun

bir parçası kaçıp kendini kurtarmayı planlarken diğer yanı da her şeyi akışına bırakmasını söylüyordu. Genç kadın adama ne diyeceğini şaşırdı. En sonunda annesi konuşmaya dâhil oldu.

"Kızım size emanet. Biz onun odasında bekliyor olacağız."

Kayra korkuyla annesine baktı. Biliyordu bu adamdan zarar gelmeyeceğini ama niye hâlâ onun ellerine bırakıldığını bilmiyordu. Annesi ve Pamuk yukarı çıkarken kendine geldi.

"Pamuk sakın Pamir'le balkondan balkona konuşma! Abinin gözü üzerinde biliyorsun!"

"Tamam yenge. Sen Andrea'nın tadını çıkar."

Pamuk'un neşeli kahkahası kulaklarında çınlarken bir anda kendini daha önce görmediği bir koltuğun üstünde buldu. Karşısındaki adam ellerini birbirine çarptı iki kere. Odanın içindeki kalabalık hazır ola geçti. Gözleri merakla açılırken bundan sonraki hamlenin ne olacağını tahmin etmeye çalıştı ama daha o aklından bir şeyler geçirmeden iri kıyım adamın ince sesi kulaklarında patladı.

"Kutuları açın hanımlar ve beyler. Bugün güzel bir prensesle ilgileneceğiz."

Kayra daha ne olduğunu anlamadan kutular açıldı. İçinden bir sürü şey çıktı. Andrea'nın arkasına geçmesiyle gözlerini kapattı. Anlaşılan bu sürprizin başlangıcıydı. Sesi soluğu kesilmişti genç kadının. Ellerini karnına koydu ve sonunda dayanamayıp sordu.

"Neler oluyor Allah aşkına?"

"Sürpriz prenses. Sürpriz!"

Kayra konuşamadı. Kocası her ne planlıyorsa bütün insanları tembihlemişti anlaşılan. Gözlerini kapattığında Andrea'nın sesiyle kendine geldi.

"Kendini bana bırak ve rahatla."

Kayra adamın dediğini yaptı. Kendini ona bıraktı.

Önce hanımlar bedenine masaj yaptı. Sonra cilt bakımı takip etti masajı. Her şey o kadar güzeldi ki. Masajla uyuşan beyni hiçbir şeyi düşünemiyordu. Kuaförü ona cilt bakımından sonra iki saatlik bir uyku molası vermişti. Bebeğiyle birlikte masanın üzerinde uyuyakaldı Kayra. Gözlerini tekrar araladığında alt kattaki banyoya gitti. Andrea'nın talimatıyla kısa bir duş aldı ve üzerini değiştirdikten sonra kendini bu sefer kuaför koltuğunda buldu. Aynanın olmadığı bir kuaför koltuğu ne kadar garibine gitse de hiçbir şey demedi.

Saçlarına bir şeyler yapılıyordu. Merakla kafasını çevirmek istedi ama engellendi. Saçları Andrea'nın elinde şekil alırken manikürü ve pedikürü de iki tane şeker kız tarafından tamamlanmıştı. Tırnaklarına oje süreceklerdi ki durdurdu.

"Oje istemiyorum."

Andrea onu oje konusunda zorlamadı. Bu sürprize bayılmıştı. Kocasına eve gidince çok çok teşekkür edecekti. Sadece anlam veremediği tek şey bu bakımın neden annesinin evinde olduğuydu. Andrea son bir kez daha saçına baktıktan sonra Kayra ayağa kalkıp adama döndü. Oturma odasındaki herkes alkışlamaya başladı. Utançla başını eğdi genç kadın.

"Hadi bakalım şimdi yukarı. Hemen! Vakit geçiyor. Saat dört oldu."

Genç kadın dinlenmiş bedeniyle yukarı çıktı. Odasının kapısını açtığında neşeyle cıvıldadı.

"Siz de aşağıda olmalıydınız. Muhteşemdi ya anne. O kadar rahatlamış hissediyorum ki kendimi. Ateş'e bunun için teşekkür edeceğim."

Kayra kendisine gülümseyen annesine ve görümcesine baktı.

"Neden öyle bakıyorsunuz?"

"Çok güzel olmuşsun kızım."

"Teşekkür ederim annem benim. Aslında saça mak-

...ıyla gerek yoktu. Niye yaptı anlamıyorum ama masaj harikaydı. Bir daha olsa bir daha yaptırırım."

Kayra annesinin ve görümcesinin hâlâ hareket etmeden ona baktığını görünce kaşlarını çattı.

"Çok mu kötü olmuş ya?"

Aynaya bakmak için eğildiğinde Pamuk tarafından engellendi.

"Daha değil yengeciğim."

"Ne daha değil Pamuk Hanım?"

"Sürpriz."

"Ne yani bitmedi mi daha?"

"Aksine yeni başlıyor."

Kayra karşısında duran annesi ve görümcesine baktı. İkisi de gardırobunun önünde duruyordu. Biri bir kapağına diğeri de diğer kapağına asıldığında Kayra gördüğü şeyle şaşkına döndü. Gözlerini hızlıca açıp kapadı ama hâlâ aynı şeye bakıyordu. Bu sefer elleriyle göz kapaklarına bastırdı. Yeniden açtığında manzara hâlâ aynıydı. Şaşkınlığın içinde dudaklarından tek tük birkaç kelime döküldü.

"Ama... Ama bu... Gelinlik!"

Ateş heyecanlıydı. Ateş gergindi. Ateş panik halindeydi. Genç adamın tüm duyguları birbirine girmişti. Gözleri kolundaki saate ilişti. Dördü gösteriyordu. Boynundaki papyonla oynadıktan sonra Alaz'ın sesiyle kendine geldi.

"Sakin ol Ateş. Her şey yolunda."

"Ya tabi öyle."

Genç adam gerginliğin son devrindeydi.

"Niye bu kadar gergin olduğumu anlamıyorum."

Çınar gülerek gözlerini devirdi.

"İlk defa evlendiğin için olabilir bence."

Ateş arkadaşına döndü sinirle. Tam bir şey diyecekti ki bütün arkadaşları onu susturdu. Kayra çıkar çıkmaz eve girmişlerdi. Alaz ve diğerleri eşlerini yazlığa bıraktıktan sonra Ateş'in yanına gelmişti. Genç adamın işi karısına göre daha kolaydı. Bir damat tıraşı ve damatlıktan sonra hazırdı. Öyle de oldu. Kayra'nın saçlarının yapımı sırasında Ateş damat tıraşını olmuş ve kıyafetlerini giymişti.

"Sizce olmuştur değil mi gelinlik üzerine?"

"Bilmiyoruz Ateş."

Çınar'ın bıkkınlık dolu sesi herkesi güldürdü ama en çok bıkan şüphesiz Fırat'tı. Sürpriz düğün onun otelinde olacaktı ve Ateş günde en az beş kere onu rahatsız ediyordu.

"Peki hazırlanmış mıdır?"

"Sanmıyorum. Tecrübeyle sabit!"

O zamana kadar çok az konuşan Mehmet Vardar ve Giray Bozkurt Ateş'in telaşına dudak kıvırıp aynı anda konuştu.

"Yeni yetme çocuk gibi davranmasan artık!"

Herkes bu ikiliye döndü. Bir bekâr bu ikisi kalmıştı arkadaş gruplarında. Çınar gülerek Mehmet'e baktı. Sonra birden ciddileşip gözlerini Mehmet'e dikti.

"Ey sevgili! Güzel sevgili! Poyraz edebiyatın kötüydü ama biliyorsundur belki. Neydi bu söz sanatının adı?"

Poyraz kahkahayla karşılık verdi Çınar'a.

"Nida'ydı."

Mehmet ikisine de ayrı ayrı yastık fırlatırken içeri Çetin Bey girdi. Herkes bir anda kendini toparladı. Ateş merakla yaşlı adama baktı.

"Ben eve geçiyorum artık. Kayra hazırmış."

Ateş'in kalbi durdu. Dünyası durdu. Kalbinin içinde hiç yer bırakmayan karısı gözlerinden taşmaya başladı. Böyle olacağını hiç tahmin etmemişti. Bu kadar heyecan kendisine zararlıydı. Bu sürprizi hazırlarken atladığı en büyük şeydi heyecanı.

"Tamam Çetin Bey. Biz de yarım saate çıkarız."

"Tamam."

Çetin Bey evden çıkarken Ateş arkadaşlarına döndü. Üzerine gelen birkaç tozu elinin tersiyle sildi. "Nasıl görünüyorum beyler?"

"Damat gibi."

Herkes Fırat'ın cevabına gülerken Alaz ayaklandı. "Düğün yerinde buluşuruz tamam mı?"

"Tamam."

Herkes evden çıkarken Ateş'in yanında Mehmet ve Giray kaldı. Giray sonunda dayanamadı ve arkadaşının ensesine bir tane patlattı. "Sakin ol!"

Ateş sinirle Giray'a baktı ama sakin olmalıydı gerçekten de. Kendisine tezat bir duyguydu heyecan. Tabi Kayra'yı tanıyana kadar!

Kayra gözyaşları içinde boy aynasına bakıyordu. Üzerinde bembeyaz bir gelinlik vardı. Saçlarına uzun bir duvak tutturulmuştu. Annesi gözyaşlarını sildikçe o daha fazla ağlıyordu. Mutluluk, umut, neşe, her şey vardı gözlerinden akan her yaşta. En çok da minnet vardı. Kocası hayalini bile kurmaya korktuğu bir şeyi yapmıştı.

"Anne durduramıyorum."

Kayra sildi bu sefer gözyaşlarını. Kapı çaldığında genç kadının yüreği ağzında takılı kaldı. Ruhu bir anda bedenini terk etti. Kocasına koştu var gücüyle. Ölüyordu Kayra. Mutluluktan ölüyordu. Kapı açıldığında babasını görünce küçük bir hayal kırıklığı yaşadı. Sonra kendini toparladı. Baba kız önce göz göze geldiler. Sonra Çetin Bey ağlamaya başladı. Kızına sıkı sıkı sarıldıktan sonra ana rahmindeki torununu da sevdi. Canan Hanım'ın kırık sesiyle herkes kendine geldi.

"Yas evi değil burası. Düğün evi! Toparlayın kendinizi."

Pamuk mutlulukla yengesine yaklaştı. Herkes hazırdı. Genç kadın görümcesinin gözlerinin arkasında hüzün bulutu gördü. Anlayışla ona sarıldı.

"Pamir davetli değil yenge."

"Hımm... Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabi."

"Benim için yan komşumu düğünüme davet eder misin?"

Pamuk'un gözleri neşeyle parıldadı. "Ama abim?"

"Bu sadece abinin düğünü değil. Benim de düğünüm."

Pamuk hızlıca evden çıkıp kendini Pamir'in evine attı. Kapıyı iki kez çaldıktan sonra hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Pamir Harzemşah bir haftadır görüşemedikleri için çökmüştü. Zayıflamıştı. Kara bir hüzünde boğulmuştu. Genç kız hiçbir şey diyemedi. Kendisini hayal zanneden Pamir'e sarılmakla yetindi. Sevgilisine sıkı sıkı sarıldı Pamuk Mirzan. Bırakmak istemezcesine... Böylece sabahtan beri balkonda onu beklediği halde görememesinin ve farklı farklı telefonlardan arasa da cevap alamamasın cevabını da bulmuş oldu. Sevgilisi eriyordu. Onun gibi aşkta yitiyordu.

Araba durduğunda derin bir nefes aldı Ateş Mirzan. Karısını görecekti birazdan ve hayal ediyordu az çok nasıl olduğunu. Papyonunu eliyle düzelttikten sonra kapısının açılmasıyla dışarı attı kendini. İçeride dursa içerisi dar geliyordu. Dışarı çıksa sokaklara sığmıyordu. Öyle bir heyecandı işte yüreğinde hissettiği. İçinde bir yerler parçalanıyor, Kayra'nın isminde tamir olup geri dönüyordu kendisine. Kayra öyle bir dolmuştu ki damarları-

na, bileklerini kesse karısı akacaktı. Gözlerini çıkarsalar Kayra taşacaktı. Kayra müzesiydi içi.

Genç adam son bir kez daha işe yaramayacağını bile bile derin bir nefes çekti ciğerlerine. Evin kapısına geldiğinde zile bastı. Saniyeler bile o kadar ağırdan satıyordu ki kendini... Ateş birinci zilin çalışının bitişini beklemeden bir daha bastı. Beyaz kapı açıldığında karşısında Canan Hanım'ı gördü. Yaşlı kadının onu onaylayan bakışları Ateş'i bir nebze de olsa rahatlattı. İçeri geçmek için adım attığında Pamuk tarafından önü kesildi. Genç adam kardeşine çatık kaşlarla bakarken onun uzattığı eli görünce kendi elini cebine attı ve beş tane iki yüzlük çıkardı. Pamuk gülerek abisine baktı. Bonkörlük bekliyordu da bu kadarını beklemiyordu. Ateş önündeki engeli aştıktan sonra oturma odasına girdi. Başı öndeydi nedense.

Ateş'i karısını görmeden önce Kayra'nın kokusu karşıladı. Mis gibi kokuyordu kadın. Her çiçekten bir parça vardı Kayra'da. Başını yavaşça kaldırdığında kalbi tekledi adamın. Dizlerinin bağı çözüldü. Yüreğindeki kördüğüm daha da sıkılaştı. Kördüğüm gibi sevdi karısını Ateş Mirzan. Çözmek yerine daha da karıştırdı. Daha da sıktı Kayra'yı yüreğinde. Melekti aslında karşısındaki. Güzel bir anneydi, karısıydı, sevdiğiydi, ömrünü adadığıydı. Her şeyiydi... Nefesi canı kanı ömrü...

Adım atamadı adam. Ayakları gitmese de ruhu çoktan kavuşmuştu karısına. Başı eğikti Kayra'nın ve yanaklarının kızarıklığını görebiliyordu. Yüzünde tertemiz bir tebessüm vardı. Bu hayal ettiği değildi. Hayalinin de ötesindeydi. Uçsuz bucaksız bir çölde vahaydı Kayra. Yemyeşil bir ormanda en güzel çiçekti. Kirli dünyada tertemiz bir anneydi.

Genç adam karısının ona bakmamakta ısrarcı olduğunu görünce bir adım daha attı. Karısının yanına geldiğinde gözlerini kapattı adam. Var gücüyle çekti

havayı içine. Kayra'ya bulanmayı seviyordu. Onu dokunmadan da sevebilmeyi seviyordu. Titreyen ellerini yumruk yapıp açtı ve karısına uzandı. Kayra'nın bedeninin fırtınaya tutulmuş yaprak gibi titrediğini de o zaman fark etti. Gülümseyerek karısının çenesini kavradı. Kendisine bakmasını sağladıktan sonra ikisi de sessizce konuştu birbirleriyle. Dudaklardan çıkmasına gerek yoktu kelimelerin. Aşk gözlerden akardı bazen. Kadın erkekte, erkek kadında kayboldu. Ölüm gibiydi aşkları. Ateş Mirzan ölmeye gönüllüydü. Zaten fermanını Kayra'yı gördüğü gün yazdırmıştı.

"Hazır mısın karıcım?"

Kayra konuşamadı. Sadece başını sallamakla yetindi. Bu gece dili lâldi kadının. Çünkü söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Sadece hissediyordu. Hissettiğini de kelimeler anlatamıyordu. Tam Kayra'nın koluna girmişti ki Çetin Bey önlerini kesti. Kayra'nın alnına bir öpücük bıraktı ve Ateş'e döndü.

"Bundan sonra iki kızım, bir oğlum var."

Ateş minnettarlıkla baktı Çetin Bey'e. Pamuk'u kızı gibi görmesine çok sevindi. Yaşlı adamın elini öptükten sonra Canan Hanım'ı da öptü. Evden çıktıklarında Ateş karısının hâlâ konuşmadığını fark etti. Arabaya bindiklerinde dayanamadı adam.

"Sevinmedin mi canım sürprize?"

Kayra gülümseyerek kocasına baktı. Konuşmak istiyordu ama sesi bir yerlere saklanmış gibiydi. Dudaklarını araladı ve konuşmaya çalıştı.

"Ben çok teşekkür ederim. Her şey için."

Genç adam karısını kollarının arasına çekti. İkisi de mutlulukla düğün yerine geldiler. Ateş arabadan iner inmez karısını da indirdi. Düğün sahilde olacaktı. O yüzden Kayra'nın sandalet giymesini istemişti. Karısının bakımlı ayaklarında sandaletleri görünce gülümsedi. Hiç sorgulamaması onu şaşırtmıştı.

Akdeniz sahilinin ince kumları ayaklarının altında ezilirken Kayra hiç beklemediği bir kalabalıkla karşılaştı. Onlar için hazırlanan yerden geçerken başlarından dökülen defne yapraklarına baktı sevinçle. Bu kadar şey hamile ve kocasına âşık bir kadının yüreğine fazlaydı. Ömrüne fazlaydı. Genç kadın ağlamamak için tutuyordu kendini. Oturacakları yere gelmeden önce dans şarkısı çalmaya başladı. Ateş karısını belinden kavrayıp kendine çektiğinde şişmiş bir karınla çarpıştı. Gülerek Kayra'ya baktı. İkisi de ilk düğün danslarını yaparken birbirinden geçmişti. Ateş karısının kulağına eğildi yavaşça. "Seni seviyorum Kayra!"

Kayra derin bir iç çekip kocasının kulağına yaklaştı yavaşça. "Ben de seni seviyorum Ahmet Ateş!"

Şarkı bittiğinde Kayra etrafı bir kez daha taradı ve daha oturamadan çevresi üniversitedeki arkadaşları tarafından sarıldı. Herkes bir şeyler soruyordu. Hepsini en çok şaşkına çeviren şey şüphesiz Semih'in de bu düğünde olmasıydı ya da aslında daha da şaşırtıcı olan Semih'in İpek'le bu düğüne nişanlı olarak gelmiş olmasıydı. Ateş karısını arkadaşlarının elinden kurtarıp kendi arkadaşlarının yanına götürdü.

Pamuk Mehmet Vardar'ın yanından ayrılmıyordu. Çünkü ona ayrı bir saygısı vardı. Gözü ise devamlı kapıdaydı. Pamir'in artık gelmeyeceğinden emindi. Hüzünle düştü yüzü. Tam Mehmet'e dönecekken gördü sevgilisini. Kapıdan giriyordu. O kadar gururlu bir girişi vardı ki kendisi de ister istemez gururlandı. Neşeyle baktı Pamir'e. Huzurla verdi onu evinde bıraktıktan sonra aldığı nefesleri. Çok yakışıklıydı. Gözleri kamaşıyordu aşktan ve sevgilisi gözler üzerinde olmasına rağmen korkusuzca geliyordu yanına. Elbisesinin yaz esintisinde uçuşan eteklerini yakaladı ve aşkından güç alarak Pamir'e yaklaştı.

İkisi karşı karşıya gelince Pamir yeniden hayat bul-

du. Pamuk'un tebessümü ruhuna su gibi geldi. Gözleri can gibi geldi. Sessizce yutkundu adam ve sevgilisinin gözlerinde kayboldu. Bu gece belki de Pamuk'la rahat konuşabileceği tek geceydi çünkü Ateş Mirzan düğününde rezalet çıkarmazdı.

Ateş karısının saçlarını koklamaktan kendini alamıyordu. Oturdukları masada eli Kayra'nın karnında yüzü de saçlarındaydı. Sarmaş dolaş oturuyordu ikisi de. Kayra gözlerini kapıya çevirdiğinde Pamir'i gördü. Gerginlikle dikleştiğinde Ateş'in görüş açısına girdi Pamir Harzemşah. Genç adam birden ayağa kalktığında Kayra kocasının elini kavradı. Onu yanına çektiğinde sıkıca sarıldı beline.

"Onun burada ne işi var?"

"Ben davet ettim."

Ateş karısının bu restleşmelerine ne kadar bozulsa da bir şey diyemiyordu. Şu an kendi düğününde kız kardeşi ve sevgilisiyle karşı karşıyaydı. Derin bir iç çekerken karısının inlemesiyle kendine geldi. Pamir'e olan öfkesini kendine çevirdi. Karısını farkında olmadan çok sıkmıştı.

"Özür dilerim canım."

"Sakin ol Ateş. Bırak sadece bu gece rahat olsunlar."

Genç adam derin bir nefes aldı. Dişleri ağzının içinde parçalanmak üzereyken Kayra elini çenesinde gezdirince birazcık da olsa sakinleşti. "Zaten sadece bu gece birbirlerini görecekler."

"Neden?"

"Çünkü İstanbul'a dönüyoruz üç gün sonra."

Kayra'nın kanı dondu. Bedeni taş kesildi, yüreği sızladı. Bütün mutluluğunu kara bir delik vakumla çekti, ona vermek istemezcesine hapsetti içine. Ateş karısında-

ki değişimi görünce yeniden kızdı kendine. Bu burada söylenecek bir şey değildi.

"Kayra..."

Karısının çenesini tutup kendine çevirdi.

"Korkma. İnan mutlu olacaksın."

Genç kadın gülümsedi ama dudaklarından yüreğine inmedi tebessümündeki sıcaklık. İstanbul onun için kâbustu ve hep öyle kalacaktı. Ateş tam karısına bir şey söyleyecekken misafirlerinden birkaçının gittiğini fark etti. Genç çift konuyu kapatıp giden misafirlerini uğurladı.

Gece son hızıyla devam ederken Ateş birkaç kere kız kardeşini azarlasa da Pamuk burnunun dikine gitmekte ısrarcıydı. Ateş bu gece onu Çetin Beylerde bırakma fikrini tekrar gözden geçirmek isterken misafirlerin ayaklanmaya başladığını fark etti. Herkes yavaş yavaş dağılıyordu. Tüm gelenler uğurlandıktan sonra Pamir de gitmenin doğru bir fikir olduğunu düşünüp düğünden ayrıldı. Ateş sakince Çetin Bey'e döndü.

"Pamuk sizde kalmasın bu gece en iyisi. Mehmet götürecek onu."

Genç kız şaşkınlıkla abisine baktı.

"Ama abi Çetin Amcalarla çok güzel planlar yaptık biz."

Genç adam gülümseyerek kız kardeşine sarıldı ve kulağına eğildi. "Çetin Amcanlarla mı Pamir Harzemşah'la mı? Mehmet'le gideceksin. Bu gece bu kadar taviz yeter!"

"Ama abi!"

"Pamuk beni ikiletme!"

Genç kız hüzünle baktı yengesine. Kayra kocasının elini sıktı yavaşça. "Bizim eve gidecek Pamuk. Odasını hazırlamıştık bile."

"Hayır, Mehmet'le gidecek."

"Bize gidecek."

"Mehmet..."

"Ateş! Bize gidecek Pamuk!"

Genç adam karısının gözlerindeki tehdit parıltılarını görünce dişlerini sıktı. Çetin Bey'i yavaşça köşeye çekti. İki adam biraz konuştuktan sonra Ateş gülümseyerek karısının ve kız kardeşinin yanına geldi.

"Senin dediğin olsun Kayra. Pamuk babanlarda kalsın."

Kayra az çok babasını biliyordu. Sert görünse de yumuşak bir kalbi vardı. Pamuk ve Çetin Beyler de ayrıldıktan sonra gelinle damat baş başa kaldı. Sahilin ortasında karşılıklı bakıştılar önce. Sonra Ateş gülerek karısını kucağına aldı.

"Ateş n'apıyorsun?"

"Karımı odamıza taşıyorum."

"Eve gitmeyecek miyiz?"

"Otelin en güzel odası bizim için ayrılmışken ev hiç de cazip gelmiyor."

Genç kadın kıkırdayarak kocasının boynuna sarıldı. Ateş odanın önüne geldiğinde karısını yavaşça indirdi. Kapıyı açtıktan sonra onu tekrar kucağına aldı.

"Deli misin adam?"

"Deliyim."

Yatak odasına girdiklerinde Ateş karısını yere bıraktı. Kayra merakla etrafa göz attı. Her şey o kadar güzel ve sadeydi ki. Evli çiftler için yerleştirilen kırmızı yatak örtüleri yoktu. Kırmızı güller yoktu. Şarap yoktu. Her şey bembeyazdı. Gül yaprakları beyazdı. Halı beyazdı. Parkeler beyazdı. Şarap yerine süt vardı. Kayra gülerek kocasına baktı.

"Süt içelim mi?"

Ateş karısının alnına bir öpücük bıraktı. "Şimdi mi?"

Kayra farkında olmadan titremeye başladı. Kocasının ikinci öpücüğünü yanağında hissettiğinde sessizce yutkundu. "Şey... Sonra da olabilir tabi..."

Üçüncü öpücük yanağına konunca gözlerini kapattı. Peş peşe yutkunmaya başladı. "Şey... Ateş... Ben... Yani bebek..."

"Sorun yok, sakin ol."

Ateş gülümseyerek karısına baktı. Ona asla istemeyeceği bir şey yapmazdı. Kayra'nın titreyen bedenini kollarının arasına alıp sıkıca sardı ve sırtını sıvazladı. Onun sakinleştiğini hissedince gülümseyerek kulağına eğildi. "Ben sürprizimi yaptım. Şimdi sıra sende?"

Kayra ilk başta kocasının ne dediğini anlayamadı. Sonra yavaş yavaş bilinci yerine gelmeye başladığında kıkırdayarak ellerini kocasının beline doladı. "Hazır mısın?"

"Evet."

Ateş'in eli karısının karnına indiğinde Kayra heyecanla fısıldadı kocasının kulağına. "Kızmış. Ufak şeker bir prenses."

Ateş bir şey diyemedi. Söyleyecek sözü yoktu. Yüreğinde yeni bir aşk filiz verdi. Elinin altındaki hareketlenmeyle dünya dönmeyi bıraktı. Zaman Ateş'i anlamışçasına akışına ara verdi ve ikili bu anda takılı kaldı. Ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu ikisi de.

"Tekme miydi o?"

Kayra kıkırdayarak kocasına sokuldu.

"Evet. İlk defa bugün hareket etti."

İkisinin de gözlerinden yaşlar süzülürken Ateş karısının inci tanelerini öpücükleriyle temizledi.

"Seni seviyorum kadın. Çok seviyorum. Ölürcesine seviyorum. Seviyorum işte."

İkisinin dudakları da buluştuğunda gecenin karanlığında odaya güneş doğdu. Kayra tedirginlik elbisesini üzerinden çıkardı. Kendisini aşkla öpen kocasına aşkla karşılık verdi. Gelinliğin üzerinden ne zaman çıktığını fark etmedi. Yatağa nasıl girdiğini hissetmedi bile. Sadece kocasını yaşadı tüm gece. Sabaha kadar...

Ateş sabaha kadar karısının gözlerinde ölüp dudaklarında dirildi. Saçlarının her bir telinde ayrı ayrı can verip nefesinde yeniden can buldu. Yüreğinde doğup ellerinde battı. Kan revan geçmişi karısıyla berraklaştı, temizlendi ve adam kadını tüm gece yormadan sevdi. Sonmuş gibi, sonsuzmuş gibi. Sevebildiği yere kadar sevdi. Sonrasını da diğer gecelere sakladı.

Genç kız minnettardı. Hem de çok fazla minnettar... Çetin Bey izin vermeseydi şimdi Pamir'le olamazdı. Onun kollarında gökyüzünü izleyemezdi. Ateş Çetin Bey'in onları görüştürmeyeceğinden emin olduktan sonra izin vermişti Pamuk'un kalmasına ama Çetin Candan ters köşe yapmıştı. Eşiyle birlikte odaya çıkarken Pamuk ve Pamir'i bahçede bırakmıştı ama uzaklaşmadan önce uyarısını da yapmıştı. Pamuk neşeyle gülümsedi Pamir'e.

"Bugünü günlerdir hayal ediyorum Pamuk Şekeri."

Genç kız birazcık daha sokuldu Pamir'e.

"Çok özledim seni."

"Ben de."

İkisi birbirlerine sıkı sıkı sarılırken gözleri kapandı. Bu Ateş Mirzan'ın sınavından önceki son huzurlu uykularıydı.

Temiz hava, bol güneş, huzurlu bir gün. Kayra gözlerini araladığında kocasının kollarında buldu kendini. Dün gece aklına geldikçe kızarıyordu. Genç adamın saçlarına gitti eli. Parmakları her bir saç telini tek tek okşarken yanaklarını öptü yavaşça. Tam uyandırmamak için geri çekilecekken kendisini kocasıyla göz göze buldu.

"Günaydın karıcım."

"Günaydın canım."

"Nasılsın?"

"Muhteşem. Sen?"

"Harika."

Ateş karısını kendine çekerken genç kadın güldü.

"Çok açız biz ama."

"Ne kadar çok?"

Kayra ellerini iki yana açtı.

"Bu kadar çok."

Ateş gülerek karısı kaldırdı.

"O zaman ilk işimiz küçük prensesi ve annesini doyurmak olacak."

Kayra dudaklarını yalayıp eliyle karnını ovuştururken neşeyle güldü Ateş Mirzan. Yaraları iyileşiyordu karısıyla birlikte.

"Hımm bu çok lezzetli Ateş."

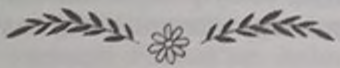
Genç adam banyodan biraz erken çıkıp karısı için bir şeyler istemişti. Akdeniz manzaralı balkonlarında otururlarken Kayra her şeyden tadıyordu. Ağzı hiç durmuyordu. Devamlı bir şeyler yiyordu. En son eline aldığı nar reçeliyle gözleri döndü. Böyle bir tadı daha önce yemediğine emindi.

Üzerindeki beyaz kısa elbisesiyle yaramaz çocuklara benziyordu karısı. Ateş huzurluydu. Mutluydu. Beynini meşgul eden hiçbir şey yoktu. Ta ki aklına kız kardeşi gelene kadar. Masanın üzerindeki telefona uzanmıştı ki Kayra eline vurdu.

"Yarın bitecek olan bir balayımız var. Telefonunla uğraşmayacaksın herhalde değil mi?"

Karısının tehditkâr sesine güldü adam. Neşeyle onu kucağına çekti. "Tamam uğraşmayacağım. Peki, ne yapalım karıcım. Ne istersin?"

"Denize girelim."
"Olmaz."
"Neden ya?"
"İşte... Sen hamilesin."
"Hamileler denize giremiyor mu?"
"Benim hamile karım giremez."
"Ama..."
"Benim daha üretici fikirlerim var."
"Neymiş o?"
Ateş kaşlarını keyifle kaldırdığında Kayra neşeli bir kahkaha attı. Arsız ve komik bir kocası olduğu doğruydu ama son zamanlarda onun da Ateş'ten bir farklı yoktu.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."
Karısı kollarının arasında derin bir uykuya dalmışken tüm gün, tüm gece, bir ömür söylemekten bıkmayacağı tek cümleyi tekrarlayıp duruyordu Ateş Kayra'nın kulağına. Genç adamın elleri bir an olsun karısının karnından ayrılmıyordu. Dudakları da saçlarında hüküm sürüyordu. Yüreği Kayra Mirzan'ın avuçları arasındaydı. Ruhu Kayra Mirzan'ın ruhunun peşinde. Ömrü yine Kayra Mirzan'ın ömrünün içine karılmıştı. Karısında can buluyordu adam. Yaşam kaynağıydı kollarının arasındaki minik beden. Dudakları bir kez olsun yorulmamıştı. Dili bir kez olsun isyan etmemişti günlerdir zikrettiği cümleye.
"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."
Kelimelerde kayboluyordu karısı. Her bir harfte yeniden doğuyordu güneş gibi içine. Damarlarında akıyordu kadın. İç organlarında depremler yaratıyordu. Her bir saç teli, her bir uzvu, ruhu, gözleri, şükür du-

asına yatmıştı. İmkânsızı başarmanın mutluluğu vardı Ateş Mirzan'da. Karısını sevmenin huzuru... Bebeğinin varlığının verdiği rahatlama... Yüreğinde hissettiği aşkın sonsuzluğu...

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

"Yorulmadın mı?"

Ateş karısının uyku mahmuru sesine gülümsedi.

"Seni seviyorum."

"Bıkmadın mı peki?"

"Seni seviyorum."

Kayra kocasının cevaplarında kayboluyordu. Kulaklarında devamlı aynı şey yankılansa da her *seni seviyorum* başka bir şey ifade ediyordu. Kocası yorulmuyordu. Bıkmıyordu. Sıkılmıyordu. Seviyordu onu.

Genç kadının gözleri tekrar kapanırken kocasının sabahlayacağını anlaması geç olmadı. Uykunun huzurlu kollarında tekrar kaybolurken her daim farklı şeyler ifade eden o cümle sayısız kez yine kocası tarafından kulağına fısıldanıyordu.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Final

Aşk, hududu çizilmemiş bir ülkede sınır aramaya benzer. Nereye gidersen git baktığın her yer uçsuz bucaksız bir sevdadır. Kayra Mirzan kocasının gözlerinde bu sınırsızlığı gördükçe şükrediyordu. Nereden nereye gelmişlerdi. Kim inanırdı ki katil olmak üzere olan adamın kollarında güneşleneceğine? Ölüm döşeği birden yumuşacık bir yastık oluvermişti. Gözleri kapalıydı kadının. Eşsiz Antalya güneşinin tadını kocasının kolları arasında çıkarıyordu. Üzerinde bikinisi vardı. Tabi şu an gizli saklı bir koyda olmasalardı bu bikiniyi giymesi imkânsızdı.

Mutluluk ihsan edilmişti yaşanan acıların üzerine genç çifte. Kayra kocasının göğsüne biraz daha sokulurken aklına gelen şeyle gözleri açıldı. "Aradın mı evi?"

Genç adam bu soruyu bekliyordu. Karısıyla yalnızlığın tadını çıkarmak istiyordu Ateş Mirzan ama evde iki tane canavar varken ve onları daha yeni evlenmiş bir çifte emanet etmişken karısının yüreği çok da huzurlu değildi. Evlat hasreti çekiyordu belli ki.

"Aradım canım. Her şey yolunda. Prensesim bugün uslu durmuş. Paşamız da sakinmiş."

"Pamuk ve Pamir?"

"Onlara müstahak. Boş ver. Daha çekecekleri var!"

Ateş aklına gelen şeyle biraz gerilse de artık iş işten geçmişti. Kız kardeşi çoktan evlenmişti. Genç adam karısının elini yanağında hissettiğinde yavaşça gevşedi.

"Sakin ol. Sen çok zorladın sınırlarını. Kendin Pamir'in yerine geç istersen. Bir düşün bakalım ne yapardın?"

"En azından seni kaçırmadan efendi gibi gidip isterdim?"

"Pamir on kere evimize geldi. Beşinde geleceğini anladığın an evden tüydün. Birinde çocuğu dövdürttün, geri kalan dördünde de saçma sapan bahanelerle Pamuk'u vermedin Ateş Mirzan!"

"Saçma bahaneler değildi Kayra Mirzan."

"Evet hayatım, kesinlikle değildi. O yüzden zaten ayağına beyaz çorap giydiği için vermedin yedinci gelişinde. Sekizince gelişinde de kırmızı gül yerine orkide getirdiği için vermedin. Diğerlerini de sayayım mı?"

Ateş kaşlarını çatarak karısına baktı. "Sen ne kadar dikkatlisin böyle karıcım."

Genç kadını kendisine çekti gülerek. Mutluydu Ateş Mirzan. Şu âna kadar bir sürü iyi kötü şey atlatmışlardı ama sonunda huzuru bulmuşlardı. Kayra ise öyle bir acıdan sonra böylesine koşulsuz bir mutluluğun geleceğine inanamıyordu. İstanbul'a ilk gelişlerinde her şey eskiye dönecek diye korkmuştu ama şimdi her şeyin eskisinden de iyi olduğunu biliyordu.

Kadının aklı bir anlığına o güne gitti. Ah İstanbul... Nasıl karşılamıştı kadını öyle. Hem neşeli hem hüzünlü... Eski katil, yeni gelin...

Korku... Gerginlik... Panik... Kayra'nın hissettiği şeyler bunlardı. İçinde ne bir sevinç vardı ne de bir mutluluk. Uçağın tekerlekleri yere sürtünce sessizce yutkundu kadın. İki günlük tatillerinin hemen ardından Ateş'in planladığı gibi İstanbul'a gelmişlerdi. Genç kadın için ailesiyle vedalaşmak zor olmuştu.

Uçak tamamen durduğunda Ateş önden indi. En sonda suratı asık Pamuk vardı. Pamir'den ayrılması çok zor olmuştu. Abisinin içten içe keyifli olduğunu biliyor-

du. Bavullar arabaya yerleştirildikten sonra Kayra öne bindi. Pamuk arka kapıyı hızlıca kapattığında Ateş Mirzan'ın kaşları çatıldı. "Bence yersiz yere surat asıyorsun küçük hanım."

"Bırak bari istediğim gibi surat asayım abicim."

"Sen bilirsin. Yüz hatlarına yazık. Çabuk yaşlanacaksın."

Ateş neşeli bir kahkaha atarken karısına döndü. Gergin olduğunu biliyordu. Derin bir iç çekip Kayra'nın elini tuttu. "Sakin ol. İnan hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Biliyorum. Sadece o evde... Yani... Biliyorsun işte... İyi anım yok."

"Biliyorum."

Ateş güven verircesine karısına gülümsedikten sonra arabayı çalıştırdı. Genç adamın kafasında planlar vardı ve o planları Antalya'dan yürütmeyi başarmıştı. Sekreteri son hazırlıkları da yapmıştı. Gönlü rahattı adamın; çünkü yeni bir hayata başlıyorlardı. Yol uzadıkça Kayra'nın gerginliği katlanıyor elleri karnında biraz daha fazla birleşiyordu. Pamuk ise sinirden etrafına bakmayı bile unutmuştu. Gözleri bir anlığına çevreyi taradığında dikiz aynasından Ateş'le göz göze geldiler.

"Abi yanlış..."

Genç adamın bakışları cümlesini bitirmesine izin vermedi. Öfkesinin yerini tatlı bir merak aldı. Araba bir saat sonra yeşillikler içinde tek katlı bir evin önünde durdu. Kayra başını kaldırıp bakamıyordu çünkü göreceği her karede aklına geçmişin gelmesinden korkuyordu.

"Abi burası neresi?"

"Evimiz."

Genç adamın bakışları karısına kaydı. Onun tepkisini merak ediyordu çünkü Kayra'yı eski eve götürmeyecek kadar akıllıydı. Orası geçmişti ve onların geçmişle işleri kalmamıştı artık. Kayra birden başını kaldırdığında

gözleri irileşti. Sessizce yutkunduktan sonra ağzı aralandı. Hissettiği şeyin tarifi, izahı yoktu. Yüreğinde ölüp ölüp dirilen kelebeklerin lügatte ifadesi yoktu. Dile sığmıyordu bazı duygular. Gözlerden coşarak akıyordu. Kayra'nın bakışları kocasına kaydı.

"Bu... Ama bu..."

"Hayalindeki ev mi?"

"Evet."

Genç kadın gözlerinden süzülen yaşları fark etmiyordu bile. Gördüğü şeye odaklanmıştı. Karşısında kendisine âşık bir adam vardı. O mutlu olunca mutlu olan üzülünce üzülen bir Ateş Mirzan vardı.

"Ama nasıl?"

"Günlüğünden yardım almış olabilirim."

Genç kadının dudaklarından bir tane hıçkırık fırladı. "Bu evi nasıl buldun peki?"

"İşin açığı bulamadık."

"Ama..."

"Bulamayınca da yaptırdık."

Kayra Mirzan mutluluğun en derin halini yaşıyordu.

"Ateş..."

"Beğenmedin mi yoksa?"

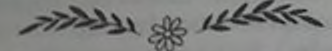
"Bu muhteşem."

Genç kadın birden kendini kocasının kollarına bırakıp içini dökercesine ağladı. İstanbul'a gideceklerini öğrendiği günden beri içinde biriktirdiği korkuyu, paniği, geçmişi, her şeyi gözlerinden boşalttı kocasının omuzlarına. Pamuk ise karşısındaki manzara karşısında duygulandı. Ateş karısını kendinden uzaklaştırdıktan sonra mutlulukla alnına bir öpücük bıraktı.

"İçeriyi gezmeyecek misin?"

Kayra kocasına tekrar sarıldı. Sonra Pamuk'la birlikte arabadan indiler. İkisi de koşar adım ilerliyordu. Ateş Kayra'nın arkasından bağırsa bile kadının kulakları mutluluktan sağır olmuştu. Hiçbir şeyi duymuyordu.

Evden dolayı mutluydu evet ama asıl mutluluğu kocasıydı. Bir kez daha Ateş'in onu sevdiğini hissetmişti. Onun için ev yaptırmıştı. Hem de hayalindeki evi.

"Kayra dikkat et!"

Ateş derin bir nefes alırken odadan odaya koşan karısını kontrol etmeye çalışıyordu. İyice şişmiş karnıyla sanki hiç hamile olmayan bir kadın gibi zıplıyor koşuyor sevincini evin içine bulaştırıyordu.

"İnanmıyorum Ateş bunu da mı düşündün?"

Kayra hayranlıkla odanın içindeki okuma koltuğuna bakıyordu. Burası küçük bir kitap odasıydı ve yüzlerce kitap vardı.

"Kitap okumayı seviyorsun."

"Yüzmeyi de seviyorum ona bakarsan."

"Yüzme havuzumuz da var. Arka bahçede."

Kayra'nın gözleri büyüdü ve birden kocasını es geçerek arka bahçeye çıktı. Muhteşem derece güzel bir havuz vardı. Çevresinin dizaynı çok güzel yapılmıştı. Başını sağa çevirdiğinde çok güzel bir çiçeklik gördü. Merakla çiçeklerden yapılmış yolda ilerledi. Her adımında kocasına daha sıkı sarıldı. Ateş yatak odalarını göstermemişti bile bile. O en sona kalmıştı. Kayra ümitle kocasına baktı.

"Girebilir miyim artık odamıza?"

"Evet. Girebiliriz."

İkisi de neşeyle odaya geçerken Pamuk yeni odasının keyfini çıkaramayacak kadar çok özlemişti Pamir'i. Ağaçlarla çevrili evin yüz metre yakınında bir tanecik ev vardı. Oraya da yıllardır sahibi uğramıyordu. Komşu yoktu. İnsan yoktu. Her şeyden soyutlanmış, bir o kadar da her şeyin içinde bir evdeydi genç kız. Elinde yengesinin telefonu vardı. Abisi hâlâ telefonunu vermemişti.

Pamir'in numarasını çevirir çevirmez karşı taraftan hasret kokan bir erkek sesi duyuldu.

"Pamuk Şekeri?"

"Biz geldik İstanbul'a canım."

"Sesin niye bozuk?"

"Seni özledim."

"Ben de özledim Pamuk'um ama inan bana bu savaş daha bitmedi."

Genç kız hüzünle gülümsedi.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Telefon kapandığında Pamuk derin bir iç çekti. Tam başını yastığa gömmüştü ki yengesinin neşe dolu çığlığını duydu. Gülümseyerek başını salladı genç kız. Yengesi mutuydu.

Elinden gelen en kuvvetli şeyi yaptı. Gözlerini kapatırken dua etti. Tüm yüreğiyle Pamir'i istedi kaderine.

Kayra ağzı açık bir şekilde bakakaldı tüller arasındaki yuvarlak yatağa. Tam odanın ortasındaydı. Üç tane farklı kapı açılıyordu odanın içinden. Biri banyo, biri kıyafet odası, diğeri de bebek odasıydı. Ateş en son bebek odasını gösterdi karısına ve genç kadın neşeli bir çığlık atıp kocasına sarıldı.

"Burayı zamanı geldiğinde birlikte seçeceğiz. Şimdilik boş kalacak."

Kayra kocasına döndü ve sıkıca sarıldı boynuna.

"Kayra..."

"Teşekkür ederim Ahmet Mirzan. Her şey için."

Genç adam gülerek karısına sarıldı. "Asıl ben teşekkür ederim. Her şey için."

Genç kadın karnının üzerinde hissettiği ele gülümsedi. O teşekkür içinde birden fazla minneti barındırıyordu.

"Yol yormuştur seni. Uyu biraz karıcım."

"Yo, yorulmadım. Aksine çok dincim."

Ateş gülerek karısına baktı. Karısının uykusunun kaçtığı cin gibi bakan gözlerinden belliydi. Kayra yatağa oturup kocasını da yanına çağırdı. Ateş sakince oturdu yumuşak zemine.

"Kızımız çok şanslı."

"Bence de çünkü çok güzel bir annesi olacak."

Kayra kıkırdayarak kocasına sokuldu. Seviyordu bu adamı. Çünküsü olmadan seviyordu.

Günler birbirini kovalarken yeni evlerinde ikinci haftayı dolduruyordu Ateş ve Kayra. Genç kadının aşermeleri her geçen gün azalacağına daha da artıyordu. Ateş en son çikolatalı dondurma almış evine dönüyordu ki Kayra'nın telefonuyla arabanın direksiyonunu kırıp kendini en yakın manava attı. Yemyeşil erikleri aldıktan sonra eve geçti. Son günlerde ömründe yaşamadığı mutluluğu yaşıyordu. Kız kardeşi kontrol altındaydı. Karısı yanındaydı ve bebeğinin doğmasına üç ay kadar kısa bir zaman kalmıştı.

Kapıda hevesle kendisini bekleyen karısını görünce genç adam gülerek arabadan indi. Kayra'yla birlikte mutfağa geçip dondurmayı ve eriği çıkarttılar. Genç kadın bir dondurmadan alıyordu bir de erikten. Ateş sonunda dayanamadı.

"Hayatım mideni bozacaksın."

"Bir şey olmaz."

Genç kadın kâsenin ve poşetin dibini görünce rahatladığını hissetti. Elini karnının üzerine koyup bedenini kocasının göğsüne gömdü.

"Şükür doydum."

Ateş gülerek karısını kollarının arasına aldı. Saçlarını okşarken merakla Kayra'ya baktı.

"Pamuk nerede?"

"Odasında. Ders çalışıyor."

"İyi bakalım."

"Fazla sıkboğaz etmiyor musun? Sonuçta Pamir Antalya'da."

"Olsun hayatım. Birazcık burnu sürtsün. Otursun evde."

Kayra kocasına bir şey diyemedi. Diyebilecek gücü bulamadı. Bir anda bastıran uykuyla gözleri kapandı. Ateş karısını kucaklayıp yatak odasına çıkarttıktan sonra kız kardeşine bakmak için odadan çıktı. Pamuk'un odasının kapısını hafifçe araladığında onu balkonda ders çalışırken gördü. Rahatsız etmemek için kapıyı sessizce kapattı. Kendini bahçeye attığında yan taraftaki evde hareketlenme olduğunu fark etti. Kaşları merakla çatıldı. Bu evin yıllardır boş olduğunu biliyordu. Arsayı aldıkları emlakçı da yaşlı bir adama ait olduğunu söylemişti. Omuzlarını silkti umursamazca. Evinin etrafı ağaçlıktı ve yaşlı bir adamdan zarar gelmezdi.

Temiz havayı içine çektikten sonra karısının yanına çıktı. Kayra'yı mışıl mışıl uyurken görünce neşeyle gülümsedi. Bu manzara için tüm servetini harcardı Ateş Mirzan. Üzerini değiştirdikten sonra yatağa girdi ve karısını kollarının arasına alarak uykuya daldı.

Sabah sabah bu ne ses böyle!

Kayra gecenin bir yarısı künefe almaya gönderdiği kocasının uyanmaması için dua ederken hızlıca yataktan çıktı. Bedeninin izin verdiği hızda evin kapısına ilerledi. Fatma ve Kadir de çıkmıştı ses yüzünden odalarından. Kadir kapıyı açtığında donakaldı. Kayra ise Kadir'i bu kadar şaşırtan kişiyi merak ediyordu. Kapının önüne geçtiğinde elini karnına götürdü ve şaşkınlıkla karşı-

sındaki adama baktı. Bu mümkün değildi. Yani şu an karşısında duran kişinin hayal olmasını istiyordu ama gözlerini her açışında adamın silueti gideceği yere daha da belirginleşiyordu. Tam ağzını açacakken kocasının sinirli sesini duydu.

"O kapıdaki kişi elini hemen zilden çeksin. Yoksa elimden çekeceği var!"

Ateş öfkeli bir şekilde kapıya geldiğinde gördüğü kişi karşısında siniri beşe katlandı. Karısını arkasına alırken öfkeyle fısıldadı Pamir Harzemşah'a. "Senin burada ne işin var?"

Pamir neşeliydi. Oynadığı oyun riskliydi belki ama tutmuştu. Yıllar önce babasının aldığı evin yanındaki boş araziyi Ateş Mirzan'a sattırmıştı. Hem de bu çok kolay olmuştu.

"Merhaba komşu."

Ateş sinirle tısladı. "Ne komşusu!"

Pamir'in gözleri yandaki eve kaydı. "Orası babama aitti. Yıllar önce dedem almış ona da."

Ateş içine çekildiği oyunu yavaş yavaş anlıyordu ve daha da sinirleniyordu. "Emlakçıyı ayarladın değil mi?"

"Aynen öyle!"

Ateş tam Pamir'in yakasına yapışıyordu ki sevinç çığlığı atan kız kardeşini gördü. Koşarak geliyordu kız. Ateş Pamuk'u karnından kavradı ve geri çekti. "Bu evden taşınıyoruz. Hemen!"

Kayra şaşkındı, Pamuk mutlu ama soru doluydu, Ateş ise öfkeli ve kararlıydı.

"Ne demek taşınıyoruz?"

Kayra'nın sesi hüzünlü geldi. Evini seviyordu. Her bir odasını her gün mutlaka geziyor, kızına tüm detayları bıkmadan usanmadan anlatıyordu ve şimdi kocası taşınacağız diyordu.

"Kayra..."

"Ben taşınmıyorum. Bu evi benim için yaptırdın.

Komşumuz Pamir diye taşınamazsın. Ayrıca Pamir'in komşuluğu kötü değildir. Deneyim sahibiyim."

"Sağ ol Kayracım."

Ateş tüm ev halkını içeri sokup Pamir'i dışarıda bıraktı. Kendisine oynanan oyunu hazmedemiyordu ve ilk fırsatta bu evden taşınacaktı. Herkes odasına çekilirken Kayra'yla birlikte yatak odalarına çıktılar. Genç kadın gözü yaşlı bir şekilde oturdu camın önündeki koltuğa.

"Gitmek istemiyorum ben buradan."

"Hayatım daha güzel bir ev bulabiliriz."

"Evet, ama burası kadar olmaz. Ateş lütfen."

Kayra'nın gözlerinden yaşlar ara vermeden süzülüyordu. Ateş ise düşen her damlada yüreğinden vurulup gözlerinden ölüyordu. "Bir tanem yapma böyle."

"Asıl sen yapma. Ben ve bebeğimiz burayı seviyoruz."

"Komşumuz Pamir... Adam kız kardeşimi seviyor. Farkında değilsin galiba Kayra!"

"Farkındayım ama onlara engel olamazsın. Pamir Pamuk'la görüşmeyi burada yaşamasa bile sağlayabilir."

"Nasıl acaba?"

Kayra bu cümledeki imayı anlamıştı. Kendisi bizzat yardım ve yataklık yapıyordu çünkü. Genç kadın hiç üzerine alınmamış gibi yapıp omuzlarını silkti. "Biz gitmiyoruz. Sen gitmek istersen gidebilirsin kocacım."

Elini karnına koyup ittifak yaptığı kişiyi belli etmek istiyordu Kayra. Ateş ise kızı ve karısı arasındaki dayanışmayı engelleyemezdi. Çaresizce başını salladı. "En ufak bir darbe girişiminde bu evden gidiyoruz. Haberin olsun!"

Kayra neşeyle kocasına sarıldı. Şimdilik ikna etmişti Ateş Mirzan'ı.

Genç kadın gözlerini araladığında güneş çoktan batmıştı. Küçük koyda kocasıyla baş başa kalıp tüm günü birlikte geçirmişlerdi ve şimdi kendini çok yorgun hissediyordu. Bedenini sarıp sarmalayan adamı uyandırmak için yavaşça geri çekilmişti ki kocasının gözlerinden yaşlar aktığını fark etti. Kayra Ateş'in yine aynı kâbusu gördüğünü anlamıştı. Telaşla onu uyandırdı. Ateş Mirzan gözlerini açıp da karısını sağ salim yanında görünce derin bir nefes alıp Kayra'ya sıkıca sarıldı.

"Kayra'm... Canım... Yanımdasın şükür."

"Tamam canım geçti."

Genç adamın nefesleri düzene girince karısına daha sıkı sarıldı. Bu kâbus belki de ömür boyu ona yoldaşlık edecekti ama Ateş kendini kontrol edemiyordu bir türlü.

"Yine aynı kâbus mu?"

"Evet."

Kayra kocasının göğsüne küçük bir öpücük kondurdu.

"Ben iyiyim Ateş. Çok iyiyim."

"Biliyorum."

Genç adam istemese de her kâbustan sonra o güne gidiyordu. Karısının doğum yaptığı o korkunç güne.

"Aaaaaaaaaaaaaaaa!"

Çiçek kokla mum üfle! Çiçek kokla mum üfle! Çiçek kokla mum üfle!

Hiçbir şey fayda etmiyordu! Genç kadının çığlıkları evi inletiyordu. Ateş ise gecenin bir vakti karısının çığlığıyla uyanmanın verdiği şaşkınlığı üzerinden atmıştı ama bebeğin doğacağını düşünmemişti. Bunu da son günlerde olan yalancı sancılardan zannetti.

"Hayatım sakin ol."

"Olmuyor Ateş. Geliyor."

"Gelemez! Sezaryen olman gerek senin!"

Genç adam telaşla yataktan fırladığında eline çoktan telefonu alıp doktoru aramaya başlamıştı bile. İlk çalışta açılan telefonla içi rahatladı.

"Ateş Bey?"

"Kayra doğuruyor."

"Ama daha..."

Cümlesi bitmeden Kayra'nın ikinci çığlığı duyuldu.

"Hemen geliyorum. Siz ambulansa haber verin!"

Ateş yüzüne kapanan telefonun şaşkınlığından yine karısının çığlığıyla çıktı. Her bir yüksek ses genç adamın yüreğine iniyordu.

"Ben ambulansı ararım!"

Pamuk'un sesiyle kendine geldi. Şoktaydı ve ne yapacağını bilmiyordu. Kayra ise diğer doğum yapan kadınlardan daha fazla acı çekiyordu. Kaburgaları her kasılmada batıyordu. Çok iyi beslenmesine ve ilaçlarını dikkatli kullanmasına rağmen bu kadar canının yanmasına anlam veremiyordu.

"Ateş canım çok yanıyor."

Genç adam karısının yanına gelip var gücüyle elini sıktı.

"Geçecek her şey bir tanem. Ne yapıyorduk? Çiçek kokla mumu üfle. Hadi birlikte yapıyoruz."

İkisi de derin derin nefesler alıp vermeye başladı. Kayra sancının biraz geçtiğini düşünmüştü ki tüm bedenini sarsan üçüncü dalgayla tüm ağaçlık alanı inletti. Ateş kapıdan onları izleyen ev halkına baktı. Pamuk ağlıyordu ve biriyle konuşuyordu.

"Kapat şu telefonu Pamuk! Pamir'in bize faydası olmaz!"

Genç kız sevgilisine her şeyi anlattıktan sonra telefonu kapattı. Ardından zil çaldı. Ateş o an Pamir'in kız

kardeşine sarılışını bile göremeyecek kadar kördü. Karısı acı çekiyordu. Doktor sıkı sıkı tembihlemişti. Normal doğum kesinlikle olmayacaktı. Tek dileği su kesesinin patlamamasıydı.

"Ateş..."

Genç kadın artık acıya dayanamıyordu. Bayılmak üzereydi.

"Geliyor canım ambulans. Dayan bir tanem."

Karısının terden alnına yapışan saçlarını elleriyle geriye itti. Kayra sancının biraz dindiğini düşündüğünde içinde patlayan şeyle neye uğradığını şaşırdı. Ayaklarını doğum pozisyonuna aldı.

"Ateş bir şeyler oluyor."

"Ne!"

"Geliyor. Su kesesi patladı!"

Genç adam korkuyla yerinden kalktı. Fatma telaşla gelip Kayra'yı kontrol ettiğinde Ateş'e döndü.

"Bebek geliyor."

"Ah!"

"Tamam, ben doktoru arıyorum!"

Ateş tekrar doktoru aradığında kapının önünde aynı anda hem doktorun arabası durdu hem de ambulans. Herkes içeri doluşurken doktor ümitsizce Ateş'e baktı ve adam o bakışlarda ölümün soğuk siluetini gördü. Başını salladı olmaz dercesine.

"Doğumu burada yaptırıyoruz. Ambulans hazır beklesin. Bebek doğar doğmaz hastaneye gideceğiz!"

Görevliler tüm teçhizatı eve çıkardıktan sonra doktor Ateş'e döndü. "Kayra'nın arkasına geç Ateş. Onu sıkı sıkı tut. Zor bir doğum olacak."

Adam karısının arkasına geçtikten sonra bitmek bilmeyen çileli saatler başladı. Ev Kayra'nın çığlıklarıyla hüzne bulandı. Genç kadın bilincini kaybediyordu. Yaşadığı acının tarifi yoktu. Kaburgaları parçalanıp etine batıyordu sanki.

"Ateş dayanamıyorum artık!" Hıçkırıkları arasından zor duyuldu sesi.

"Dayan canım. Benim için, bizim için dayan."

Genç adam karısına daha sıkı sarıldı. Yüreği parçalanıyordu. Kayra'nın çektiği eziyet Ateş'e on misli geri dönüyordu. İkisi de doktorun sesiyle kendine geldi. "Az kaldı. Şimdi ıkınmayı bırakın. Derin derin nefes alın."

Kayra denileni yapmaya çalışıyordu ama bilincini kontrol edemiyordu. Kocasının kendini sıkan bedeni sayesinde dünyaya geri dönüyordu. Genç kadın onca telaşın içinde ince narin bir bebek sesi duydu. Gözlerini aralamak istedi ama başaramadı. Bütün iç organları kızgın bir şişle dağlanıyordu sanki. Dudaklarından tek bir cümle çıktı. "Ona iyi bak Ahmet..."

Gerisi zifiri bir karanlıktı. Gerisi dünyadan arta kalan minik bir mutluluktu. Kayra Mirzan'ın bilinci karanlığa gömüldü. Arkasından kocasının *gitme* feryatlarını duyamadı. Kulakları en son bebeğinin sesini duydu.

Gece ve gündüz birbirine girdi. Yer göğe çıktı da tüm karanlıklar Ahmet Ateş Mirzan'ın yüreğinde hapsoldu sanki. Karısının başı bir anda kollarından çekildi.

"Hastaneye götürüyoruz hemen!"

Genç adam yerinden fırladı. Karısıyla birlikte hastaneye giderken bir görevli de bebeği almıştı. Pamuk yaşlı gözlerle baktı abisine. Yengesi ölümle burun burunaydı ama abisi çoktan ölmüştü. Bu ihtimal bile Ateş Mirzan'ın ruhunu teslim etmesine yeterdi. Herkes korku içinde eve girerken Ateş kendi isminde cayır cayır yanmaya gidiyordu. Karısı ölüyordu çünkü.

Hastaneye geldiklerinde Ateş'in elini Kayra'dan zor kopardılar. Genç adam için ellerin ayrılması çok da önemli değildi. Karısıyla birlikte ruhu da giriyordu yoğun bakım odasına. Dizlerinin üzerine çöktüğünde ilk defa yanında birinin olmamasına üzüldü. Annesini ya da babasını isterdi. Ona destek verecek bir kişiyi... Çün-

kü ailesinin vefatından sonra ona kol kanat geren yeri geldiğinde anne olan yeri geldiğinde de baba olan tek kişi karısıydı.

Durduramıyordu gözlerinden akan yaşları. Duracak gibi de değildi zaten. Tüm acısı, yüreğindeki tüm fırtınalar gözlerinden çıkıp gömleğini karaya boyuyordu. Kan ağlıyordu içi. Tüm azası isyanlardaydı. Hastanenin paslı kokusu ciğerlerini dağlıyordu. Kalkamıyordu Ateş Mirzan. Karısının yokluğunun ağırlığını taşıyamıyordu omuzları. Ciğerlerine oturuyor, nefes almasını engelliyordu.

Doktor yoğun bakım ünitesinden çıktığında Ateş yavaşça kalktı yerden. Korkuyordu sormaya. Karısının gitmesinden korkuyordu. Konuşamadı adam. Sesi çıkmadı. İçi daralıyordu. Üzerindeki tişörtün yakasını çekiştirdi. Hiçbir şey diyemedi doktora. Yaşananların tek suçlusu kendisiydi.

"Ateş Bey. Zor bir doğum oldu. Kayra Hanım ne zaman uyanır bilemeyiz. Ama..."

"Ama..."

"Kendinizi her şeye hazırlayın."

Son cümle Ateş'e en büyük darbeyi vurdu. Yüreğine indi balyozlar. Ensesinden çekti bir el. Dudaklarını bastırdı birbirine ve kendisini karanlık koridorda bırakan doktorun ardından fısıldadı sessizce.

"Karım bizi bırakmaz."

Sonraki günler ıstırap dolu geçti. Kim geldiyse Ateş'in yanına acısını alamadı. Yüreğinin derinliklerinde kopan fırtınayı dindiremedi. Genç adamın her gün ölmesine engel olamadı. Gözyaşları dinmedi hiç. Çocuğunu bile görmeye gidemedi. Öyle yorgundu ki ruhu. Karısının yanına ne zaman girse cümleler dudaklarından değil de gözlerinden akıyordu. Konuşamıyordu. Sesi çıkmıyordu bir türlü. Bir haftanın sonunda Ateş doktorlardan tekrar izin aldı. Kendisini yine karısının yanında buldu.

Dayanamıyordu onun kablolar içinde yatmasına. Yatağın kenarına oturup da Kayra'nın elini sıktığında sessizce gülümsedi.

"Bakamıyorum Kayra. Yüzüne bakamıyorum... Bebeğimizin yüzüne bakamıyorum. Yanına gidemiyorum. Doğduğunda bile senin acından gözlerim kör oldu. Göremedim bebeğimizi. Korkuyorum ona bakmaya. Ailenin yüzüne bakamıyorum. Sanki her bakış beni yeniden öldürecek gibi oluyor. Senin gözünün kapalı geçtiği her günde ben peş peşe ölüyorum. Cehennem azabı gibi yokluğun. Ancak ona benzetebiliyorum. Dirildikçe ölüyorum, öldükçe diriliyorum. Bitmiyor ıstırabın kadın. Sen gidersen ben ne yaparım? Sanıyor musun ki yaşarım? Ne olur uyan artık. Benim için değilse bile bebeğimiz için uyan. Yalvarıyorum!"

Genç adamın dudaklarından bir hıçkırık koptu. Dayanamıyordu artık. Karısının alnına dayadı alnını.

"Uyan bir tanem. Ne olur uyan..."

Gözlerinden süzülen yaşlar karısının yanaklarına döküldü önce. Sonra bir mucize gibi gözlerine düştü ve Kayra yüreğine akan sevgiyle araladı hafifçe gözlerini.

"A-teş..."

Hayaldi! Çünkü son günlerde hep aynısı oluyordu. Karısının kendisine seslendiğini duyuyordu. Bu da bir hayaldi. O yüzden başını kaldırmadı adam ve duasını yeniden dile getirdi.

"Ne olur uyansın artık. Yalvarıyorum!"

"A-teş."

Genç adam yine kanmadı bu rüyaya.

"Allah'ım yalvarıyorum."

"Ah-met..."

"Hayalsin biliyorum. Sadece uyanmanı istiyorum. Elini bir hissetsem yanağımda."

Genç kadın güçlükle kaldırdı elini ve kocasının yanağına yasladı.

"Ah-met."

Genç adam yanağında hissettiği sıcaklığı sıkı sıkı kavradı. Bırakmak istemezcesine... Sonra gözlerini araladı ve başını çekti karısının alnından. O zaman karşılaştı kahverengi gözlerle.

"Kayra'm!"

Gözyaşlarını kontrol edemiyordu. Yüreğinde açan gül bahçelerinin tarifi yoktu.

"Sevgilim."

Kahverengi gözlerin içinde uyandırdığı duyguların izahı yoktu.

"Bir tanem!"

Genç kadın hafifçe gülümsedi.

"Çok mu özledin beni?"

"Çok özledim."

"Ben de seni."

Ondan sonrası ışık hızıyla geçti. Kayra'yı yoğun bakım ünitesinden çıkartıp normal odaya almaları on dakikalarını aldı.

Genç kadın tüm yorgunluğunu atmışçasına dinçti ve bebeğini görmek istiyordu.

"Bebeğim Ateş... Nerede o?"

"Getirecekler canım. Birazdan yanımızda olur."

"Sen gördün mü hiç? Nasıl bir şey? Elleri nasıl? Kime benziyor?"

Genç adam karısının neşe dolu sesini duydukça rahatlıyordu.

"Ben de bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum."

"Hiç görmedim. Seninle birlikte görmek istedim."

Kayra mutlulukla kocasına bakıp elini tuttu. Tam dudaklarına bir öpücük konduruyordu ki kapı açıldı. Kayra heyecandan kocasının dudağını ısırıp geri çekildi.

"Geldi mi bebeğim?"

Ateş dudağını tutarken karısının heyecanıyla heye-

canlandı. İkisi de bebeğin getirilmesiyle mutluluktan havalara uçtu. Hemşire mavilere sarılmış bir çocuk verdi Kayra'nın kucağına. Genç kadın şaşkınlıkla çocuğa baktı. Ateş de şaşkındı. Kayra sonunda dayanamadı.

"Şey burnu sana benziyor Ateş."

"Dudakları da sana hayatım ama bir problem var. Yani..."

İkisi de hemşireye döndü ve aynı anda konuştu.

"Bu bebek erkek!"

Hemşire kendisine şaşkınlıkla bakan çifte baktı.

"Evet erkek. Sizin bebeğiniz."

"Ama yani... Kız..."

Kayra kekeliyordu. Kapının açılmasıyla ikisi de doktora odaklandı.

"Günaydın Kayra Hanım ve Ateş Bey."

Ateş doktorun cümlesinin altındaki imayı biliyordu çünkü kendisi de karısıyla birlikte uykuya dalmıştı ve karısıyla birlikte de uyanmıştı.

"Doktor bey bize bir açıklama yapar mısınız?"

İkisi de bebeği gösteriyordu. Genç kadın küçük bir kahkaha attı.

"Ultrason her zaman doğru sonuç vermez. Yani doğruyu göstermez. Bu çok nadir olan bir şeydir. Ve o da sizin başınıza geldi. Yani bebeğiniz erkek!"

"Ama biz... Kız için hazırlık yapmıştık. O kadar elbise ne olacak?"

Kayra hüzünle kocasına baktı. Ateş ise cinsiyetinden çok sağlığını düşünüyordu.

"Üzülme bir tanem. İyileştiğinde de erkek için alışverişe çıkarız. Kız çocuğunun kıyafetlerini de yoksul bir aileye veririz. Onlar nasiplenir, olmaz mı?"

"Olur... İyi ki odayı pembeye değil de bahar renklerine göre boyayıp döşemişiz."

İkisi de kahkahalarla gülerken Kayra birden durdu. "Aslında kızın kıyafetlerini saklayalım. İkinci çocuğumuz belki kız olur?"

Ateş'in gülümseyen yüzü düştü. "Kusura bakma hayatım ama başka çocuk yok. Bir daha doğum yapmayacaksın. Bir tanesi yeter."

"Ama..."

"Konu kapandı Kayra Mirzan! Bu konuda netim. Başka çocuk yok!"

"Ya ben istiyorum!"

"Ama ben bu tehlikeyi göze alamıyorum!"

Tartışmalarını kapı sesi böldü. Tüm ev ahalisi ve Kayra'nın annesiyle babası içeri girince genç kadın neşeyle gülümsedi. "Erkekmiş anne bebeğim!"

Herkes gülerken Ateş'in gözüne Pamuk ve Pamir ilişti. Derin bir nefes alıp ikisinin yanına gitti.

"Pamuk, bebeğin erkek olduğunu neden bana söylemedin?"

"Söylesem duyacak mıydın abi? Yengemle birlikte seni de kaybettik kısa süreliğine."

Kız kardeşi haklıydı. Gözü karısından başka bir şey görmezken bebeğin cinsiyetiyle çok ilgileneceğini düşünmüyordu. Zaten Kayra ve Ateş Mirzan için sağlığı çok daha önemliydi. Genç adam başını kaldırıp hâlâ karşısında el ele duran kardeşi ve Pamir'i hızlıca ayırdı. "Siz çok fazla oluyorsunuz ama!"

Pamuk'u hızlıca yanına çekip Pamir'den uzaklaştırdı. Herkes Ateş'e gülerken Pamir çaresizce başını salladı. Bu işin sonu kız kaçırmada bitecekti!

Kayra ve Ateş kendilerine ait eve doğru yola çıktıklarında ikisi de neşeliydi. Genç kadın arabanın radyosunu açtı. Neşeyle şarkıyı mırıldanırken kahkaha ile güldü ve kocasına döndü.

"İkinci çocuğu nasıl yaptım ama!"

Ateş karısına yüzünü astı. "Onu hiç hatırlatma."

"Ne yapayım? Sen kaşındın ama bak şimdi çok güzel bir kızımız oldu."

Ateş çaresizce başını salladı. Deli bir karısı vardı ve bazen çok zor zapt ediliyordu.

Oğullarının doğmasının üzerinden tam bir buçuk yıl geçmişti ve Kayra son beş aydır kocasına yeni bebek diye baskı yapıyordu. Ateş ise karısının tüm hamlelerini savuşturuyordu ve tedbirini alıyordu. En sonunda Kayra tüm ev halkını bir yere göndermiş ve çok güzel bir sofra hazırlamıştı. Her şey ayarlıydı. Tek eksik Ateş Mirzan'dı. Kocası eve geldiğinde onu çok güzel bir elbiseyle karşıladı. Daha konuşmasına izin vermeden masaya götürdü. Güzelce sandalyesine oturttu. Kendisi de karşısına oturduktan sonra neşeyle gülümsedi.

"Bugünü baş başa geçirelim istedim."

Ateş yeni bir bebek denemesi oyununun içinde olduğunu biliyordu. Keyifli bir akşam yemeğinin ardından Kayra masaya koyduğu hapını kocasına gösterdi.

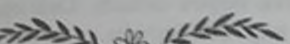
"Bak içiyorum. Yani bu bir bebek denemesi değil!"

Ateş şaşkınlıkla karısına baktı. "O zaman rahatlayabilirim."

"Aynen."

Genç adam karısını kollarının arasına çekerken Kayra'nın sinsi tebessümünü görmedi. Oysa bilseydi bir haftadır bebek aspirini içtiğini elini sürmezdi Kayra'ya. O geceden sonraki bir ayda Kayra'da hamileliğin belirtileri görülmeye başladı. Genç kadın durmadan kusuyordu, bir şeyler çekiyordu canı. Ateş ilk başta kondurmak istememişti ama sonra Kayra'nın ağzından öğrenmişti kandırıldığını. Ondan sonraki sekiz ay Ateş Mirzan için kâbus gibi geçmişti. Doğuma iki hafta kala Kayra'yı hastaneye yatıracak kadar da aşırı tedbirliydi ama kızları

zorluk çıkarmamıştı ve normal doğumla gelmişti. Hem de Kayra'yı hiç zorlamamıştı.

Kayra kahkahalarla gülerken kocasının suratının anbean asılmasıyla sustu. Ateş karısının susmasıyla kahkahayı patlattı. İkisi de neşe içinde evlerine geldiğinde Kayra hemen Pamuk'u aradı.

"Alo Pamuk."

"Yengeeee."

Genç kızın nefes nefese oluşundan bir şeylerin ters gittiğini hissetti. "Ne oluyor orada?"

"Ahhh oğlun Araz kocamla savaşa girdi. Kızın Açelya da mutfağımı dağıtmakla meşgul."

Kayra hüzünle kocasına bakmıştı ki Ateş elinden telefonu aldı. "Sana müstahak!"

"Abi ben ne yaptım ya?"

"Kaçmayacaktınız evlenmek için!"

Ateş telefonda kız kardeşi yerine Pamir'in sesini duydu. "O kaçmadı, ben kaçırdım! Ayrıca keyfimiz de yerinde. En azından bebeğimiz olmadan çocuk bakmayı öğreniyoruz!"

Ateş Pamir'in bu dik başlı ve inatçı halini aslında seviyordu. Kız kardeşine âşık olduğunu da geçen dört yıl içinde anlamıştı ama yine de yediremediği, sindiremediği bazı şeyler vardı ve bunun acısını çıkartacaktı.

"İyi o zaman size iyi dersler. Bize de iyi tatiller!"

Telefonu çat diye kapattı Ateş.

Genç kadın gülerek kocasına baktı. "Deli misin sen adam?"

"Evet deliyim."

İkisi de kahkahalarla gülerken keyifle yemek yemeye indiler.

Gecenin en koyu karanlığında Kayra kocasının göğsüne yaslanmış telefonundaki fotoğraflara bakıyordu.

"Çok mu özledin çocukları?"

"Çok özledim."

"Ben de."

Fotoğrafları geçerken Pamir ve Pamuk'un düğün fotoğraflarına geldiğinde Ateş gözlerini kıstı.

"Pis hainler!"

Genç kadının kahkahayla kocasına güldü. "Öyle deme ama. Sen çok zorladın sınırlarını."

"Yine de biraz daha bekleyebilirlerdi."

"Dört yıl Ateş! Dört yıl beklettin zaten!"

Genç adam hüzünle başını karısının saçlarına gömdü. "Pamuk benim için kıymetli. Göz ağrım."

"Pamir için de kıymetli. Pamuk'un ağzından çıkacak cümleyi bekliyor. O kadar seviyor ki!"

Genç adam bir şey diyemedi. Karısının saçlarını okşarken gözleri daldı ve aklı bundan beş ay öncesine gitti. Pamir'in kız kardeşini kaçırdığı o güne...

Pamuk sinirliydi. Pamuk gergindi. Pamuk bir türlü abisini ikna edememenin verdiği telaşa düşmüştü. Dört yıldır Pamir'le bir ilişkisi vardı ve abisi inatla kabullenmiyordu. Komşu olmaları bile Ateş'i yumuşatmamıştı. Hiçbir şey fayda etmiyordu. Omuzları çökük bir şekilde eve doğru ilerliyordu. Okuldan mezun olalı iki hafta olmuştu. Abisi mezun olana kadar hep okulu bahane etmişti. Şimdi ise bir işe girmesini istiyordu. Nereye başvursa tüm kapılar yüzüne kapanıyordu; çünkü işe girmesini isteyen abisi gittiği yerleri sıkı sıkı tembihliyordu. Arkasında duran arabaya aldırış etmedi. Yavaş

yavaş ilerlerken birden ağzında hissettiği elle çırpınmaya başladı. Sevgilisinin sesini kulaklarında duyunca rahatladı.

"Sakin ol Pamuk Şekeri. Şimdi seni kaçırıyorum. Evlenmek için... Yoksa abinin bize izin vereceği yok."

Pamuk yaşadığı şoku üstünden atar atmaz Pamir'in kollarında tepinmeye başladı. Arabaya bindiklerinde genç kız kaşların çattı.

"Delirdin mi Pamir? Abim çok kızar."

"Sen bana kaçmıyorsun ki, ben seni kaçırıyorum. Bir haftada tüm işlemleri hallettim. Şimdi nikâh salonuna gidiyoruz."

Pamuk hiçbir şey diyemedi. Üç saat sonra Pamir Harzemşah'la karı koca olarak çıktılar nikâh dairesinden. Şoktaydı kız ve abisine ne diyeceğinin derdindeydi. Eve geldiklerinde Pamir sıkıca kavradı genç kızın elini ve bahçede oturan Mirzan çiftine doğru ilerlemeye başladı. Pamuk korkuyordu. Ateş ise gördüğü manzara karşısında yerinden kalktı. Tam Pamir'in yakasına yapışıyordu ki gözünün önündeki bordo defteri görünce önce kaşlarını kaldırdı sonra da çattı.

"Bu ne böyle?"

"Evlilik cüzdanı kayınço! Madem sen Pamuk'u vermiyorsun, ben de kaçırdım."

Ateş Kayra'nın onu kolundan tutmasına aldırış etmeden defteri aldı. İnceledi. Her şey resmiyete uygundu. Sinirle Pamuk'u yanına çekti.

"Benden izinsiz böyle bir şey yapamazsınız. Hemen boşanıyorsunuz!"

Pamir Pamuk'u kendi tarafına çekti. "Pamuk'la evlenmişken boşanmak mı? Delirmişsin sen!"

İki kız da karşısındaki erkeğe bakıyordu. Pamuk arada pin pon topu gibi giderken Ateş sinirle Pamir'e bir yumruk attı. "Sen kimsin de kardeşimle evleniyorsun!"

"Ben onun dört yıldır sevgilisiyim ve sen ne yapar-

sam yapayım Pamuk'u bana vermiyorsun. Bizi buna mecbur bırakan sensin!"

Ateş yüzünde hissettiği yumrukla kaşlarını çattı. İki-si de birbirine girmişti ki Pamuk sinirle bağırdı. "Yeter! Abi lütfen yapma yeter!"

Genç kız gözyaşları içinde baktı iki erkeğe de. "Biri-niz abimsiniz biriniz de sevdiğim adam. İkiniz için de canımı veririm düşünmeden; ama siz böyle olunca ben dayanamıyorum."

Genç kızın elini göğsüne götürmesiyle Ateş panikle-di. "İyi misin güzelim?"

"İyiyim abi."

Pamuk abisine baktı mutlulukla. "Ben Pamir'le mut-luyum. Sen de mutlu ol artık."

Genç adam bir şey diyemedi. Dört yıldır neler çektir-diğini biliyordu. Derin bir nefes aldı. "Adam gibi dü-ğün yapın bari!"

Pamuk gülümseyerek abisine sarıldı. Pamir ise ka-zandığı zaferden memnundu. Hem de çok memnundu. Genç adamın geniş çevresi sayesinde düğün hazırlıkları sadece üç gün sürmüştü. Daha sonra Pamuk gelinlikle gitmişti Pamir'in evine. O kadar güzel ve ihtişamlı bir düğün yapmıştı ki genç adam, haftalarca magazin sayfa-larına haber olmuştu. Hayatının kadınıyla evleniyordu ve bunu herkese duyurmak istiyordu. Başarmıştı da...

Düğün bittiğinde herkes evlerine dağılıyordu ama Ateş bir türlü kız kardeşini bırakamıyordu. Kayra bile ayıramıyordu bir türlü.

"Abi komşuyuz. Bir şey olursa seni çağırırım."

"Çağır tamam mı? Bak kötü bir şey yaparsa hemen söyle."

"Tamam."

Ateş tam bırakacaktı ki tekrar sarıldı Pamuk'a. O ma-sumdu... Temizdi... Hiçbir şey bilmezdi. Derin bir nefes alıp alnına anlamlı bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum küçük cadı."

"Ben de seni abicim."

Ateş ve Kayra evlerine geçerken Pamuk ve Pamir de kendi evlerine geçti. İkisi de heyecanlıydı. Dört yıl... Tam dört yıl beklemişti Pamir Harzemşah. Sabırla beklemişti. Azimle beklemişti. Dört yıl direnmişti her şeye. Pamuk nasıl her şeyiyle ona ait olacaksa kendisi de her şeyiyle karısına ait olmak istiyordu. Zor geçmişti dört yıl ama şimdi mükâfatını alacaktı.

Pamuk'un dudaklarının tadını bile bilmiyordu. İlk öpücüğünü bu gecede alacaktı. Pamuk ise yüreğinin bedenini terk etmesinden korkuyordu. Bedeni heyecandan titriyordu. Dört yıl kadın da adam da sabırla beklemişti. Yatak odasına çıktıklarında Pamuk heyecanla Pamir'e baktı. Genç adam kıyamıyordu bir türlü. Derin bir nefes alıp da dudakları birleştiğinde ikisi için de hayatla bağları koptu ve tüm gece bambaşka âlemlerde dolaştılar.

Ateş göğsünde uyuyakalan karısına baktı. Gülümseyerek saçlarını öptükten sonra o da gözlerini kapattı. Ertesi gün eve dönüyorlardı ve onları neyin beklediğini merak ediyordu. Uykuya dalarken aklına çocuklarının altını değiştirdiği gün geldi. Yüzü buruşurken uykuya daldı.

"Aaaaaaa! Kayra lütfen yardım et! Olmuyor bu!"

"Hadi Ateş, uğraşacaksın. Yapması zor değil!"

Genç kadın keyifle oğlunun altını değiştiren adamı izliyordu. Yüzü şekilden şekile girerken elleriyle beceriksizce bezi tutuyordu.

"Kayraaaa!"

"Devam et kocacım."

Genç adam burnunu tutarak bezi çekti. Derleyip toplamadan yere attı.

"Ateş delirdin mi ne yapıyorsun?"

Kayra bezi güzelce katladıktan sonra çöpe attı.

"Dayanamıyorum Kayra. Bu çocuk bu kadar kötü kokuyu minicik bağırsaklarından nasıl çıkarıyor?"

Genç kadın gülerek kocasına baktı. "Pudrala poposunu."

Ateş pudrayı bebeğinin poposuna boca ettiğinde Kayra küçük bir çığlık attı.

"Delirdin mi? O kadar pudra atılır mı hiç?"

Fazlalığı ıslak mendille temizledikten sonra tekrar işi Ateş'e bıraktı. Genç adam acemice yeni bezi bağladıktan sonra bebeğin altını giydirmeden kendini balkona attı. Kayra kahkahalarla gülerken bezi çıkartıp yeniden taktı. Bebeğinin üzerini de değiştirdikten sonra balkona çıktı. Ateş oğlunu kucağına alırken keyifle gülümsedi.

"Bence hep böyle kal oğlum sen! Hiç altını pisletme!"

Kayra gülümseyerek kocasına sarıldı. Bebek bakımı konusunda Ateş Mirzan gerçekten beceriksizdi.

Heyecanlıydı kadın. Bir haftadır çocuklarını görmüyordu ve en önemlisi de Pamuk ve Pamir'i merak ediyordu. Araba Pamirlerin evinin kapısında durduğunda hızlıca araçtan indi. Ateş de peşinden gitti. Demir kapıyı araladıklarında ortamdaki sessizlik Ateş'in gözlerini kısmasına sebep oldu. Burnuna hiç ama hiç iyi kokular gelmiyordu. Karısını yavaşça kendine çekti ve sessizce fısıldadı.

"Bir planları var? Sence?"

"Bence de ve hiç iyi bir şey değilmiş gibi geliyor!"

İkisi de etrafı süzerken birden Araz'ın çığlığıyla başlarını kapıya çevirdiler.

"Saldırıyıyıyıyıyın!"

Ateş ve Kayra kendilerini birden içi boya dolu balonlarla vurulurken buldu. Kayra'nın üzerindeki beyaz elbise önce yeşile sonra turuncuya bulandı. Ateş'in altındaki beyaz keten pantolon ve üzerindeki yeşil tişört mavilere bürünürken Pamuk ve Pamir'in de kendilerine saldırdıklarını gördü. Ateş Kayra'yı korurken çocuklar kahkahalarıyla bahçeyi inletiyordu. Ellerindeki tüm balonlar bitince Ateş başını kaldırdı.

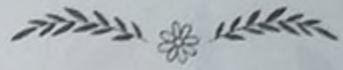
"Demek mühimmatınız bitti ha... Şimdi sıra bizde."

Kayra ve kocası çocukların üzerlerine doğru koşup ikisini de yakaladıktan sonra yere yatırdılar ve gıdıklamaya başladılar. Bahçe neşeli bir günde neşeli bir aileye tanıklık etmenin keyfini çıkarıyordu. Çocukları yerden kaldırdıktan sonra sıkıca sarıldılar. Ateş oğlunu ve kızını kucağına aldıktan sonra Kayra da yanlarına gidip genç adamın beline sarıldı. Pamuk ve Pamir yanlarına geldiğinde merakla onlara baktılar.

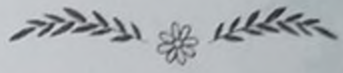
"Nasıl geçti bir haftanız bakalım?"

"Çocuk için daha çok zamanımız olduğuna karar verdik."

Pamir'in cevabıyla herkes gülüşmeye başladı. Pamuk sıkıca abisine sarıldı. Tüm aile üstünü değiştirip bahçeye tekrar geçtiğinde yazın en güzel güneşi dünyanın en mutlu ailesinin üzerinden batıp yerini dolunaya bırakıyordu. Geceyi neşeli kahkahalar inletti. Kayra Mirzan mutluydu. Çünkü hiç beklemediği bir yerden yakalamıştı hayat onu. Ateş Mirzan ise umutluydu. Çünkü kansını çok seviyordu.

Mutluluk pamuk ipliğine bağlı elma gibidir. Düşsün istemezseniz ipi sağlam tutmanız gerekir.

Son

22 Mart 2013